

Julie Garwood

Julie Garwood
Az Oroszlán asszonya

Hajja & Fiai

Eredeti cím: The Lion's Lady
Copyright D 1988 by Julie Garwood
A fordítás a Pocket Books kiadása alapján
készült Minden jog fenntartva!

Fordította: Vágó Tímea
Fedélgrafika: Szendrei Tibor Fedélterv: HATI
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Rt.
Hungarian translation & edition Copyright D 1996 by
Hajja & Sons
ISBN 963 9037 00 1

Bevezetés

Amerika, valahol a Fekete hegység vadonjaiban,
1797.

Eljött az idő. Látomásra volt szükség.

A sámán már csak a jelre várt. Eltelt egy hónap, aztán még egy, de az istenek hallgattak. A szent ember türelmesen fohászkodott tovább. Bízott benne, hogy alázatos kérése meghallgattatik.

Mikor a holdat négy éjszakán át ködfátyol takarta el, a sámán tudta, eljött az idő.

Rögvest készülődni kezdett. Összeszedte varázsporait, csörgőjét és dobját, s nekiindult a hegynek. A kimerítő gyaloglás megfájdította öreg csontjait, s a sűrű ködben, melyet gonosz szellemek küldtek útjába, az orra hegyéig sem látott.

Amikor felért a hegy tetejére, tüzet rakott, s a melengető lángok mellé ült. Arcát a nap felé fordította.

Elővette erszényéből a varázsporokat. Először szárított zsályát szórt a tűzre, hogy keserű illata elűzze a gonosz isteneket a hegyvidékről.

Másnap reggelre a köd felszállt. A sámán tudta, minden gonosz lélek eltakarodott. Erszényébe tette a maradék zsályát, s újra megrakta a hamvadó tüzet. Most őrlött prérifüvet égetett, hogy édes illata megtisztítsa a levegőt, s odavonzza a jótékony szellemeket.

A sámán három nap és három éjjel böjtölt és fohászkodott a tűz mellett. A negyedik reggelen

elővette csörgőjét és dobjait. Kántálni kezdett. Az ősi, titkos szavak megidézték a Nagy Szellemet.

Aznap éjjel a szent ember álmot látott. Arany napkorong tűnt fel az éji égbolton. A távolban észrevett egy, fekete foltot, mely egyre nőtt, egyre közeledett, s alakot öltött. Hatalmas bölénycsorda vágatott felé a felhők fölött. A menydörgő vadállatokat egy szürke sas vezette. Ahogy a csorda közelebb ért, a bölények pofája emberi arccá változott. A sámán rég meghalt őseit, rokonait fedezte fel közöttük. Látta apját, anyját, még fivéreit is. Aztán a csorda hirtelen kettévált, s ott állt középen egy büszke, méltóságteljes oroszlán. Az állat bundája vakítóan fehér volt, mint a villám fénye, s a szeme kék, mint a tavaszi égbolt.

A bölénycsorda ismét összezáródott az oroszlán előtt, s a látomás hirtelen véget ért.

Másnap reggel a sámán visszatért falujába. Nővére ebéddel várta. Miután jóllakott, a dakoták főnökéhez, a rettenthetetlen harcoshoz, Szürke Sashoz indult. Elmondta neki, hogy tovább kell vezetnie népét, történjék bármi. A látomás többi részéről nem szólt, mert még nem sikerült megfejtene a szellemek üzenetét. Ezután visszatért a sátrába, hogy megörökítse álmát. Elővett egy szárított, puha szarvasbőrt, kifeszítette, aztán kipatkolta festékeit, s rajzolni kezdett. Bölényeket festett körbe a bőr szélén, s a kör közepére a látomáson feltűnt hófehér oroszlánt. Mikor a mű elkészült, a sámán megvárta, hogy a festék megszáradjon, aztán összehajtogatta a képet, és elrakta.

Az álom szinte minden éjszakán visszatért hozzá: Abban reménykedett, hogy a szellemek talán üzennek valamit, amivel megvigasztalhatja Szürke Sast. A törzsfőnök gyászolt, s a sámán jól tudta, barátja arra készül, hogy lemondjon a vezérségről. Mióta elveszítette lányát és unokáját, egyáltalán nem érdekelték népe ügyei. Szíve megtelt haraggal, gyűlölettel és fájdalommal. S a sámán bárhogy fáradozott, nem tudott enyhíteni barátja kínjain.

Szürke Sas lánya, Boldogság, és unokája, Fehér Sas hazafelé igyekeztek. Az asszony biztos volt benne, hogy családja halottnak hiszi őket. Tizenegy hónapja már, hogy Szürke Felhő, a törzsből száműzöttek vezére rájuk támadt a folyónál. A gazember úgy rendezte a nyomokat, hogy Boldogság férje azt higgye, feleségét és fiát az áradat sodorta magával.

Boldogság érezte, a hazatérés nagy megpróbáltatás lesz mindannyiuk számára. Fehér Sas talán örömmel üdvözlük majd. Elvégre ő a törzsfőnök elsőszülött unokája. Igen, a fiút ünnepelni fogják.

Boldogság természetesen Christina miatt aggódott. Ösztönösen magához szorította kislányát.

- Nemsokára, Christina - suttogetta a gyerekeknek. - Nemsokára hazaérünk.

Christinát szemmel láthatóan csöppet sem érdekelte anyja ígérete. A kétéves kis örökmozgó mindenáron ki akart bújni az anyja öléből, hogy leugorhasson a sárga kanca nyergéből, s fivére mellett sétálhasson. Boldogság hatéves fia vezette a lovat a völgybe süllyedő lejtőn.

- Christina, maradj nyugton - suttogta az asszony, s gyengéden megszorította a kislányt, hogy nyomatékokat adjon parancsának.

- Sas! - kiáltotta a gyermek.

Fehér Sas megfordult, hűgára mosolygott, s rosszallóan csóválta meg a fejét.

- Hallgass anyára! - mondta.

Christina meg sem hallotta fivére figyelmeztetését. Újra megpróbált kicsúszni anyja öléből. Túl kicsi volt még, hogy érezze a veszélyt, s szemernyi sem rémítette meg a magasság, mely a kemény földtől elválasztotta.

- Az én Sasom! - kiáltotta a gyermek.

- A te Sasodnak most fontos dolga van, Christina. Ő vezet minket a faluba - mondta Boldogság kedvesen. Azt remélte, talán sikerül jobb belátásra bírnia nyugós gyermekét.

Christina hirtelen megfordult, s anyjára nézett. A kislány kék szemében huncutság bujkált. Boldogság elmosolyodott, mikor meglátta lánya rosszalló tekintetét.

- Az én Sasom! - kiáltotta a gyermek.

Boldogság bólintott.

- Az én Sasom! - üvöltötte Christina újra, s összevonta arany színű szemöldökét.

- A te Sasod - sóhajtott végül az asszony, s azt kívánta, bárcsak megtanulna Christina halkabban beszélni. Mert akármilyen aprócska is volt a kislány, olyan hatalmas volt a hangja, hogy a környékről minden vadállatot elriasztott.

- Az én mamám - kiáltotta aztán Christina, s böködni kezdte Boldogság mellkasát kövér kis

ujjaival.

- A te mamád - felelte az asszony, megcsókolta kislánya homlokát, s kisimította arcából tejfölszőke, göndör tincseit. A te mamád - mondta újra, s átölelte kis testét.

Christina végre lecsillapodott. Anyjához fészkelte magát, s megmarkolta vastag fekete copfját. A hajfonat végével simogatni kezdte szeplős arcát. Becsukta a szemét, s dundi kis hüvelykujját a szájába vette. Alig telt el néhány perc, s Christina már az igazak álmát aludta.

Boldogság a feje búbjáig bebugyolálta a kislányt, hogy kényes bőrét megóvja a perzselő nap sugaraitól. Christinát nyilvánvalóan kimerítette a hosszú utazás. S micsoda szörnyűségeken kellett keresztülmennie az elmúlt három hónapban! Csoda, hogy egyáltalán képes még aludni a kis ártatlan.

Christina egy darabig gyalog követte Fehér Sast. Minden mozdulatát utánozta, de az asszonyt sem tévesztette szem elől egy pillanatra sem. Boldogság tudta, a kislány attól fél, hogy ők is elhagyják, mint az édesanyja.

- A fák mögül figyelnek minket - mondta Fehér Sas az anyjának, s megállt.

Boldogság bólintott.

- Menjünk tovább, fiam! Ne feledd, csak a legmagasabb sátor előtt állhatunk meg. Fehér Sas elmosolyodott.

- Még tudom, hol lakik a nagyapám - jelentette ki. - Csak a tizenegy hónapja vagyunk távol - tette hozzá.

- Örülök, hogy emlékszel - mondta Boldogság. -

S arra emlékszel-e, mennyire szeretted apádat s nagyapádat?

A fiú bólintott, s, tekintete megtelt aggodalommal. - Apa... nem fog örülni, ugye?

- Apád tisztességes ember - felelte Boldogság. - Lehet, hogy nem fog örülni, de biztos vagyok benne, hogy igazat ad nekünk.

Fehér Sas megfordult, kihúzta magát, és tovább folytatta útját a falu felé. Úgy lépkedett, mint egy harcos. A tartása, a mozdulatai ugyanolyan rezzenéstelenek voltak, mint édesapjának. Boldogság szívét büszkeség töltötte el. Fehér Sás törzsfőnöknek született. Az a sorsa, hogy harcosok fölött uralkodjon.

Christinára pillantott, és elmosolyodott. Az ő sorsa pedig az, hogy felnevelje ezt az ártatlan, fehér bőrű gyermeket. Boldogság arca elkomorult, mikor eszébe jutott az előttük álló megpróbáltatás.

Lassan elérték a falu határát. Tekintetét a fia hátára szegezte, ahogy a falu közepére értek. Halkan imádkozott, hogy elűzze félelmét. Több mint száz dakota szempár szegeződött rájuk, s mindegyikben ott ült a döbbenet. Néhány bátrabb asszony odasétált hozzájuk, s tapogatni kezdte őket, mintha meg akartak volna győződni arról, hogy amit látnak valóság, s nem káprázat.

Boldogság megmosolyogta ámulatukat. Aztán felpillantott, s meglátta Napraforgót, férje hűgát. A lány zokogott.

Hirtelen támadt menydörgés törte meg a csendet. Vágtató paripák patáitól remegett a föld. A harcosok bizonyára hírét vették Boldogság

hazatérésének, s azonnal visszalovagoltak a faluba. Fekete Farkas, Boldogság férje vezette őket.

A törzsfőnök abban a pillanatban lépett ki sátrából, mikor a férfiak leszálltak lovuk nyergéből. Boldogság az apja szemébe Trézett. Szürke Sas méltóságteljes mozdulatlanságban állt sátra bejárata előtt, s leányára szegezte tekintetét. Napbarnított, barázdált arca döbbenetéről tanúskodott, de kedves, meleg tekintetét hamar elhomályosították túláradó érzelmei.

Most minden szempár a törzsfőnök felé fordult. Az emberek a jelre vártak. Szürke Sas előjoga volt, hogy először üdvözölje lányát és unokáját.

Boldogság férje lépett-a főnök mellé. Az asszony azonnal lesütötte tekintetét. A keze remegni kezdett, szíve olyan vadul dörömbölt mellkasában, hogy attól félt, felébreszti Christinát. Nem mert a férfira nézni, biztos volt benne, önuralma rögvest cserben hagyná. Nem szégyenítheti meg Fekete Farkast a könnyeivel. Különben sem lenne tisztességes, ha sírni kezdene. Szerette a férjét, az életénél is jobban, de a körülmények teljesen megváltoztak, mióta utoljára látták egymást. Fekete Farkasnak fontos dologban kell döntenie, mielőtt asszonyává fogadja ismét.

A törzsfőnök hirtelen az ég felé párta karjait, s arcát a fénylő napkorongnak fordította. Ez volt a jel. Hangos, örömteli ujjongás töltötte meg a kis falut. S kis híján elszabadult a pokol, mikor Fehér Sas megölelte nagyapját, aztán édesapját.

Christina mocorogni kezdett Boldogság ölében. Igaz, a bölényirha a feje búbjáig eltakarta, az

asszonyok riadtan húzódtak hátra, mikor észrevették a mozdulatot.

Fekete Farkas a feleségét nézte. Boldogság félénken pillantott rá, férje mosolya láttán megkockáztatott egy bátortalan mosolyt.

Szürke Sas szemébe láthatatlan örömkönnyek gyűltek. Legszívesebben odarohant volna lányához, hogy átölelje, de túl sok kíváncsi tekintet csüggött rajta., Nem feledkezhetett meg méltóságáról. Kimért léptekkel indult Boldogság felé.

A sámán megszentelt sátra előtt figyelte az eseményeket. Csak most értette meg, miért nem látta Boldogság vagy Fehér Sas arcát álmában. A látomás üzenetét azonban még mindig nem sikerült teljes egészében megfejtenie.

- Türelmes vagyok - suttopta a szellemeknek.

A szent ember látta, hogy az embertömeg kettéválik a főnök előtt, aztán újra összezáródik mögötte. Mindenki kíváncsi volt rá, hogy Szürke Sas mit akar mondani a lányának.

Az egyik harcos hirtelen felkiáltott örömében. Az éles hang felébresztette Christinát. A kislány megmozdult, s erőszakosan félrerúgta takaróját. Ebben a pillanatban ért oda Szürke Sas. Boldogság nem tudta eldönteni, melyikőjük lepődött meg jobban. Christinát szemmel láthatóan egészen elbűvölte a hatalmas, férfi látványa. Kicsit mégis elbizonytalanodhatott, mert szopni, kezdte az ujját, s szorosan odabújt anyjához.

Szürke Sas meg sem próbálta palástolni ámulatát. Örökkévalóságnak tűnő percekig nézte merőm a gyermeket, aztán lányára emelte

tekintetét.

- Magyarázattal tartozol, lányom - mondta parancsolón.

Boldogság elmosolyodott.

Sok mindent el kell mondanom, apám.

Christina észrevette anyja mosolyát. Azonnal kihúzta hüvelykujját a szájából, s kíváncsian körbesandított. Mikor megpillantotta bátyját: egy tucatnyi idegen között, mindkét kezét felé nyújtotta:

- Sas! - kiáltotta vidáman.

Szürke Sas hátralépett, s megfordult, hogy unokájára nézzen.

Christina biztos volt benne, hogy fivére odamegy érte, és magával viszi. Mikor rádöbbsent, hogy a fiú nem engedelmeskedik a parancsának, megpróbált kibújni anyja öléből.

- Az én Sasom, mama! - üvöltötte.

Boldogság már nem figyelt lányára. Férjét nézte. Fekete Farkas arca kifejezéstelenné vált. Szétvetett lábakkal állt, kezét karba fonta izmos mellkasán. Az asszony tudta, hogy férje hallotta, hogy Christina mamának szólította. A kislány ugyanúgy beszélt a sziú nyelvet, mint bármelyik hasonló korú dakota gyerek, s elég hangosan kiáltott az előbb ahhoz, hogy az egész falu hallhassa.

Napraforgó sietett oda barátnőjéhez, s lesegítette a nyeregből. Boldogság átadta neki Christinát, s szólni akart, hogy el ne engedje, de már késő volt. A kislány könnyedén kibújt a keze közül, s a földre huppant.

Mielőtt Napraforgó vagy Boldogság elkaphatta volna, a csöppség belekapaszkodott Szürke Sas

lábába, nagy nehezen talpra állt, és fivéréhez futott. Csilingelő nevetése visszhangzott a levegőben.

Senki sem tudta igazán, mit gondoljon a gyönyörű, fehér bőrű kislányról. Néhány idősebb asszony álmélkodva tapogatta meg Christina arany fürtjeit: képtelenek voltak ellenállni kíváncsiságuknak. A kislány fivére mellé állt, s kezébe csimpaszkodott. S bár ő maga szemernyi sem bánta, hogy összefogdossák, senkit nem engedett bátyja közelébe. Még a törzsfőnöknek is nekiment, mikor az megpróbálta megölelni unokáját.

- Az én Sasom! - kiáltotta a kis méregzsák.

Boldogságot megrémítette lánya viselkedése. Felkapta Christinát, apjára mosolygott, aztán fiára nézett.

- Menj apádhoz! - suttogta.

Fekete Farkas hátat fordított feleségének, és csakhamar eltűnt Szürke Sas sátrában.

Abban a pillanatban, ahogy elszakították fivéréől, Christina keserves sírásba kezdett. Boldogság vigasztalni próbálta, mindhiába. A kislány anyja ruhájába temette arcát, és szívszaggatóan zokogott tovább.

Boldogságot körülvették barátai. Senki nem kérdezett egy szót sem a gyerekekről. Tudták jól, először a férjének és apjának tartozik magyarázattal.

Segíteni akartak az asszonynak, vigasztalón simogatták a kislányt, néhányan még énekkel is próbálkoztak, hogy eltereljék a figyelmét bánatáról.

Boldogság ekkor vette észre a sámánt. Odasietett, s fejet hajtott az öregember előtt.

- Örülök, hogy újra itthon látlak, gyermekem - üdvözölte a férfi.

Kislánya fülsiketítő sírásától Boldogság alig értette a szent ember szavait.

- Nagyon hiányoztál, Wakan - mondta, s gyengéden megrázta Christinát, hogy lecsitítsa. - Csss, kicsim - suttogta a kislány fülébe, aztán újra a sámánra nézett.

- A lányom úgy üvölt, mint egy nőtény oroszlán. Remélem, idővel megtanulja majd, hogy...

A sámán döbrent arckifejezése torkára fagyasztotta a szót.

- Rosszul vagy, Wakan? - kérdezte az asszony, s hangjában aggodalom csengett.

A szent ember megrázta a fejét. Remegő kézzel nyúlt Christina felé.

- A haja... vakítóan fehér, mint a villámlás - suttogta.

A kislány hirtelen megfordult, s a sámánra nézett, s rögvést megfedkezett minden bánatáról. Szélesen elmosolyodott, elővillantva apró, hófehér gyöngyfogait..

Boldogság hallotta, a szent embernek a lélegzete is elakad.

- A kislányomat Christinának hívják, varázsló - mondta. - Ha a tanács úgy dönt, hogy maradhatunk, szüksége lesz egy dakota névre, és természetesen az áldásodra is.

- Ő az oroszlán - suttogta a sámán, s feledve minden méltóságát, a szépséges kislányra mosolygott. - Nyugodj meg, Boldogság, a gyermek itt marad. Miatta nem kell aggódnod. A bölény

vigyázni fog rá. A szellemek meggyőzik majd apádat és a férjedet. Légy türelemmel, gyermekem. Légy türelemmel.

Boldogság szeretett volna tovább kérdezősködni, de a sámán parancsát nem hagyhatta figyelmen kívül.

Nem igazán értette az öreg viselkedését. Mindazonáltal nem maradt több ideje a töprengésre, mert Napraforgó kézen fogta, s elindult vele hazafelé.

- Olyan fáradt az arcod, s biztos vagyok benne, hogy éhes vagy. Gyere, mindjárt kész az ebéd. A sátramban nyugodtan elköltheted az ebédedet, aztán le is pihenhetsz.

Boldogság beleegyezően bólintott, s követte barátnőjét a kis tisztáson át.

Napraforgó otthonában kényelmesen letelepedtek.

Boldogság megetette a lányát, aztán megengedte neki, hogy felfedezze a sátor rejtélyes világát.

- Olyan hosszú ideig voltam távol - suttogta Boldogság. - A férjem mégsem örül annak, hogy visszatértem.

- Fekete Farkas az életénél is jobban szeret - felelte Napraforgó. - A fivérem meggyászolt, Boldogság.

Boldogság nem szólt.

- Mindannyian azt hittük, elsodort benneteket az áradat. Fekete Farkas azonban nem hitt a nyomoknak. Érezte, hogy életben vagytok. Megtámadta a száműzött gazembereket, mert

biztos volt benne, hogy ők ragadtak el benneteket. Mikor visszatért, szíve tele volt gyásszal és fájdalommal. Most pedig hazajöttél... egy másik férfi gyermekével.

Napraforgó Christinára pillantott.

- Te is tudod, a férjed mennyire gyűlöli a fehéreket. Azt hiszem, emiatt nem üdvözölt illendően. Miért vitted magadhoz ezt a gyermeket? Mi történt az anyjával?

- Az anyja meghalt - felelte Boldogság. - Hosszú lenne most elmesélni, s persze te is tudod, először a férjemnek s az apámnak tartozom magyarázattal. Egyelőre csak annyit mondhatok, ha a törzs Christina befogadása ellen dönt, nekem is mennem kell, hisz ő a lányom.

- Christina fehér bőrű - tiltakozott Napraforgó döbbenten.

- Már én is észrevettem - mosolyodott el Boldogság.

Napraforgó felnevetett. Christina rögtön utánozni kezdte göndör kacaját.

- Olyan szép kislány! - jegyezte meg Napraforgó.

- Tisztaszívű lesz, mint az anyja - mondta Boldogság csendesen.

Napraforgó a kislányhoz lépett, s elvette tőle az agyagcsuprot, melyet felborított, hogy belenézzen. Boldogság a seprűért ment, s feltakarította a porrá őrölt gyógyító füveket, mely a földre ömlött:

- Borzasztóan kíváncsi - mondta bocsánatkérően barátnőjének.

Christina ismét nevetni kezdett. A sátor belseje valóságos csatatér volt: mintha forgószél sepert

volna végig rajta. A kislány olyan édesen kacagott, hogy Boldogságnak is visszatért a jókedve.

- Ilyen vidám kis manót nem is lehet nem szeretni - mondta Napraforgó. Hirtelen lehervadt a mosoly az arcáról. - De a férjed, Boldogság, soha... soha nem fogja őt elfogadni.

Boldogság nem vitatkozott barátnőjével, de magában azt gondolta, bárcsak tévedne. Fekete Farkasnak muszáj elfogadnia Christinát, s édes gyermekeként kell szeretnie. Férje segítsége nélkül soha nem tudja teljesíteni Christina édesanyjának tett ígéretét.

Napraforgó képtelen volt visszafojtani a sürgetést, hogy magához ölelje az aranyhajú csöppséget. Ám mikor hívogatón Christina felé tárt a karját, a kislány anyjához rohant, s az ölébe bújt.

- Szeretnék lepihenni néhány percre. Megtennéd, hogy addig vigyázol Christinára? - kérdezte Boldogság.

Napraforgó buzgón bólogatott, s széles mosoly ült ki arcára.

- Figyelmeztetek, a lányom mindig huncutságon töri a fejét. Túl kíváncsi ahhoz, hogy fenyegetés vagy félelem visszatartsa.

Napraforgó elsietett a férjéhez, hogy megkérdezze tőle, Boldogság és Christina náluk maradhat-e egy ideig. Mire visszatért, barátnője már az igazak álmát aludta. A kislány anyja hasán feküdt. Ő is aludt. Hüvelykujját szopta, s Boldogság copfját szorongatta a másik kezében.

Boldogság és kislánya napnyugtakor ébredt fel. Együtt indultak a folyóhoz, fürödni. Napraforgó tiszta

ruhákat vitt utánuk.

A kislány imádta a vizet. A forró, izzasztó nap után kifejezetten élvezte a pancsolást a hűs folyóvízben. Még azt is megengedte Boldogságnak, hogy megmossa a haját.

Boldogság és lánya már kiszállni készültek a vízből, mikor Fekete Farkas hirtelen megjelent. A parton állt meg, csípőre tett kézzel. Testtartása fenyegetésnek hatott, Boldogság mégis felfedezte tekintetében a gyengéd szeretet csillogását.

Az asszony nem igazán értette férje viselkedését. Elfordult, gyorsan felöltözött, aztán felöltöztette Christinát is.

Fekete Farkas türelmesen várt. Mikor asszonya elkészült, intett húgának, hogy vigye el a gyereket. Napraforgónak valóságos közelharcot kellett vívnia Christinával, hogy elszakítsa az anyjától. A kislány sikított, rúgkapált, ahogy csak erejéből futotta. Boldogság nem ellenkezett. Tudta, Napraforgónál Christina jó kezekben lesz.

Amint egyedül maradtak, Boldogság a férjéhez fordult, s a szemébe nézett.

Remegő hangon kezdte mesélni, mi történt attól a pillanattól fogva, hogy elrabolták, fiával együtt.

- Először azt hittem, Szürke Felhő velünk akar megsarolni téged. Tudtam mennyire gyűlölitek egymást, de eszembe sem jutott, hogy meg akar ölni minket. Hosszú napokon és éjszakákon át lovagoltunk, míg végül a barna völgyre néző szinten le táboroztunk. Szürke Felhő volt az egyetlen, aki kezét emelt;-, ránk. Azzal dicsekedett a többieknek, hogy megöli a feleségedet és a fiadat. Téged

hibáztatott azért, hogy kitaszították a törzsből.

Fekete Farkas bólintott, de egyetlen szót sem fűzött a hallottakhoz.

Boldogság nagy levegőt vett.

- Addig verte a fiunkat, míg mozgott. Azt hitte, a gyerek meghalt. Ezután én következtem. - Az asszony hangja elcsuklott. Tekintetét a folyó felé fordította.

Úgy bánt velem, ahogy az engedetlen nőkkel szokás - suttogta, és zokogni kezdett. Emlékei a szívébe martak, s a szégyen, mely elhatalmasodott lelkén, hirtelen elviselhetetlennek tűnt.

Fekete Farkas tétován nyúlt felesége felé, s karjaiba zárta rázkódó testét.

A férfi érintése azonnal lecsillapította Boldogság fájdalmát. Semmire nem vágyott most jobban, minthogy megforduljon, s szorosan átölelje férjét...

De tudta, először mindent el kell mondania.

- Aztán a gazemberek veszekedni kezdtek. Odalenn a völgyben szekerek tűntek fel, és Szürke Felhő kivételével mindenki azon a véleményen volt, hogy meg kell támadni a fehéreket, s el kell rabolni a lovaikat. Nem sokkal ezután el is mentek, csak Szürke Felhő maradt velünk. Valósággal dühöngött, amiért a többiek nem engedelmeskedtek parancsának.

Boldogság úgy érezte, képtelen tovább beszélni. Lelke mélyéről hullámokban tört elő a zokogás. Fekete Farkas hosszú percekig várt türelmesed, végül gyengéden szembefordította magával asszonyát.

- Mondd tovább - suttogta simogatón, s puha

csókjaival itatta fel felesége könnyeit. Boldogság bólintott. Megpróbált elhúzódni, de Fekete Farkas szorosan tartotta. - A fiad hosszú órák múlva magához tért, és nyöszörögni kezdett. Szörnyű... szörnyű fájdalmak voltak. Mikor Szürke Felhő meghallotta a nyöszörgését, előrántotta tőrét, s felé hajolt, hogy megölje. Sikítózni kezdtem, s amennyire a köteleim engedték, közelebb húzódtam. Elátkoztam Szürke Felhőt, s kigúnyoltam, hogy magamra vonjam a figyelmét s a haragját. A tervem sikerült. Nekem jött, és ököllel az arcomba vágott, olyan erővel, hogy hátrazuhanom, és elájultam. Mikor legközelebb felébredtem, egy fehér asszonyt láttam. Mellettem térdelt, s Fehér Sas tartotta a karjaiban. Christina, a kislánya, ott aludt mellette a földön. Bevallom, azt hittem, a képzeletem úz velem tréfát. De aztán a fiam kinyitotta a szemét. Fehér Sas élt! A fehér asszony mentette meg az életét. Hátra dőlt Szürke Felhőt.

Fogalmam sem volt, hogy kerülhetett oda, de aztán eszembe jutottak a szekerek, odalenn a völgyben. Az első pillanattól fogva bíztam abban az asszonyban, talán mert úgy tartotta a fiunkat a karjaiban, olyan gyengéden, mintha a sajátja volna.

Könyörögtem neki, hogy vigye el Fehér Sast. Meneküljön, mielőtt Szürke Felhő emberei visszatérnek. De az asszony nem volt hajlandó nélkülem útnak indulni, bárhogyan tiltakoztam. Felsegített hát a lovára, karjaimba emelte a fiamat, aztán ölébe vette saját gyermekét, s az erdőbe vezetett minket.

Sok-sok órával később álltunk meg pihenni.

Hála a Nagy Szellemnek, a száműzöttek nem követtek bennünket.

Jessica azt mondta, talán megölték őket a fehérek, akiket megtámadtak. Odafent a hegyekben egy kis kunyhóra bukkantunk utunk végén. Ott vészeltük át a telet. Jessica gondoskodott; rólunk. A térítők nyelvét beszélte, a szavak mégis furcsán csengtek a szájából. Mikor ezt megjegyeztem, Jessica elmondta, hogy egy távoli országból jött, melyet Angliának hívnak.

- Mi történt ezzel az asszonnyal? - kérdezte Fekete Farkas, és összevonta szemöldökét.

- Mire beköszöntött a tavasz, Fehér Sas megerősödött annyira, hogy kibírja az utazást. Mindent elterveztünk. Jessica a legközelebbi városba készült vinni Christinát, én pedig természetesen haza akartam jönni a fiammal. A tervezett indulás előtt egy nappal Jessica elment, hogy összeszedje a környéken felállított csapdákat. Soha nem tért vissza. A keresésére indultam, s hamarosan meg is találtam. Meghalt - suttogta Boldogság. - Valószínűleg egy fekete medve kapta el. Szörnyű halála lehetett. A testét szinte cafatokra tépte a fenevad. Nem érdemelt ilyen végzetet, Fekete Farkas, hidd el.

- Ezért hoztad magaddal a gyermekét? - kérdezte a férfi, bár maga is sejtette a választ.

- Jessica és én nagyon megszerettük egymást. Olyanok voltunk, mint két testvér. Mindent elmondtam neki a múltamról, s: ő is elmesélte az élete történetét. Fogadalmat tettünk egymásnak. Jessica a szavát adta, ha velem bármi is történik,

hazahozza Fehér Sast hozzád. Én is ígéretet tettem.

- Vissza akarod vinni a gyermeket a fehérek közé? - kérdezte Fekete Farkas.

- Először fel kell nevelnem - jelentette ki Boldogság.

Fekete Farkas arcára döbbenet ült. Az asszony a férje szemébe nézett.

- Jessica, nem akarta, hogy Christina hazatérjen Angliába, míg fel nem nő. Acélossá kell edzenünk a lányt, Fekete Farkas, hogy képes legyen megállni a saját lábán, amikor visszatér népéhez.

- Nem értem -,vallotta be a férfi, s megrázta a fejét.

- Mindent megtudtam Jessica családjáról. Azt is, hogy a férje elől menekült el. Elárulta, hogy az a gazember megpróbálta megölni.

- A fehér ember mind gonosz - jelentette ki Fekete Farkas.

Boldogság bólintott. Nem értett egyet ugyan férjével, de nem akarta magára haragítani.

- Jessica mindennap kinyitott egy könyvet, melyet ő naplónak nevezett, és beleírt néhány sort. Megígértem neki, hogy megőrzöm, s odaadom Christinának, mielőtt hazamegy.

- Miért akarta a férje megölni ezt az asszonyt?

- Nem tudom - felelte Boldogság. - Bár Jessica gyenge asszonynak tartotta magát. Nem telt el úgy nap, hogy ne említette volna ezt a kis hibáját. Gyakran könyörgött, hogy neveljünk harcost a lányából... mintha érezte volna a vég közeledtét.

- Mi lesz, ha nem egyezek bele a tervbe? -

kérdezte Fekete Farkas.

- El kell mennem - felelte Boldogság. - Tudom, hogy gyűlölöd a fehéreket, de egy fehér asszony mentette meg a fiadat. S biztos vagyok benne, a lányom is ilyen bátor szívű lesz majd.

- Nem a te lányod, hanem azé az asszonyé - helyesbített a férfi, hangjában haraggal.

Boldogság megrázta a fejét. Fekete Farkas ellépett mellőle, s a folyópartra állt. Az éjszaka sötétjébe bámult egy ideig, s mikor végül visszafordult asszonyához, tekintete hideg volt, vonásai megkeményedtek.

- Teljesítjük az ígéretet - mondta.

Mielőtt Boldogság férje lába elé omolhatott volna, hogy kifejezze háláját, Fekete Farkas figyelmeztetően felemelte a kezét.

- Napraforgó három éve asszony, s férje még nem ajándékozta meg gyermekkel. A húgom majd gondját viseli a fehérbőrű kislánynak. Ha nem vállalja, találunk valaki mást.

- Nem. Nekünk kell felnevelnünk - ellenkezett Boldogság. Christina most már az én lányom. S neked is segítened kell, Fekete Farkas. Szavamat adtam, hogy harcost nevelek a gyermekből. Nélküled aligha...

- Vissza akarlak kapai, Boldogság! - vágott szavába a férfi. - De a gyermek nem léphet a sátramba. Túl sokat kérsz tőlem.

- Úgy legyen - suttogta Boldogság, s lehajtotta a fejét.

Fekete Farkas jól ismerte feleségét, s tudta, ha egyszer valamit a fejébe vesz, azt véghez is viszi,

bármi áron.

- Mit számít, ki neveli fel a gyermeket?

- Jessica abban a hitben halt meg, hogy a lányát jó kezekben hagyta. Christinát meg kell tanítani arra, hogyan maradjon életben a fehér ember világában. Eldicsekedtem Jessicának az erőddel, és...

- Akkor nem küldjük haza a lányt - vágott a szavába Fekete Farkas.

Boldogság megrázta a fejét.

- Én soha nem kérnék arra, hogy megszegd az adott szavadat, Te hogyan várhatod el tőlem, hogy megszegjem ígéreteimet?

Fekete Farkas háborgott dühében. Boldogság újra zokogni kezdett.

- Hogyan tudsz egyáltalán undor nélkül rám nézni? Az ellenséged megerőszkolt. Ha nem lett volna velem Fehér Sas, megöltem volna magam. És... most egy másik gyermekért is felelős vagyok. Nem hagyhatom, hogy más nevelje fel helyettem. Tudom, hogy a szíved mélyén te is igazat adsz nekem. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha elviszem innen Christinát. Holnap... holnap elmegyünk.

- Nem! - kiáltotta Fekete Farkas. - Szeretlek, Boldogság Mindig is szerettelek, és örökké szeretni foglak! Ma éjjel vissza térsz hozzám.

- Mi lesz Christinával? - kérdezte az asszony.

- Felnevelheted bólintott Fekete Farkas. - Nevezd a lányodnak ha akarod, de jól jegyezd meg: az a fehér gyerek csal és kizárólag hozzád tartozik. Nekem csak egyetlen gyermeken van, Fehér Sas. Christina lakhat a sátramban, mert az anyja

megmentette a fiam életét, de soha nem lesz helye a szívemben. Számomra ő nem létezik.

Boldogság nem tudta, mit gondoljon férje kijelentéséről. Azon az éjszakán mindazonáltal visszatért sátrába, s magával vitte a lányát is.

Fekete Farkas makacsul kitartott elhatározása mellett, s még csak pillantásra sem méltatta a kislányt.

Ám ahogy teltek a napok, egyre nagyobb kihívást jelentett számára.

Christina mindig a bátyja mellett hajtotta álmra a fejét, reggelre azonban odafészkelte magát Boldogság és Fekete Farkas közé.

A kislány rendszerint hamarabb felébredt, mint a férfi, s mikor Fekete Farkas kinyitotta a szemét, Christina átható, kék tekintetével találta szembe magát. Ilyenkor összevonta a szemöldökét, s igyekezett minél riasztóbb arckifejezést ölteni. Christina azonnal utánozni kezdte. Ha a kislány nem lett volna ilyen fiatal, Fekete Farkas biztos lett volna benne, hogy gúnyolni akarja. S ha nem lett volna fehér bőré, kedvét lelte volna abban, ahogy fia után totyog, s utánozni próbálja büszke járását.

De Christina számára nem létezik - jutott eszébe, ilyenkor hátat fordított a kislánynak, s dülva-fülva kiharzott sátrából.

A napokból hetek, a hetekből hónapok lettek. A főnök még mindig nem idézte a férfiak tanácsa elé. Mindenki tisztába volt vele, Szürke Sas arra vár, hogy veje befogadja Christinát.

Mikor Fekete Farkas elválasztotta fiát a kislánytól, Boldogság tudta, az ügy nem várhat

tovább. Christina nem értette, mi történik, s reggeltől estig zokogott. Valóságos kis szörnyeteggé változott, s végül már enni sem akart.

Boldogság döntő lépésre szánta rá magát. Elment az apjához, és elmondta neki, ha ő, a dakoták főnöke nem ismeri el a törzs előtt Christina hovatartozását, az asszonyok és a gyerekek tovább követik Fekete Farkast, s egyszerűen nem vesznek tudomást a kislány létéről.

Szürke Sas megígérte, még aznap este összehívja a tanácsot.

Még a sámánhoz is elment, hogy kikérje a véleményét az ügyben.

A törzsfőnök legnagyobb meglepetésére a szent ember legalább annyira aggódott Christina jövőjéért, mint Boldogság.

- Igen, sürgősen össze kell hívnod a harcosokét. Fekete Farkasnak muszáj megszeretnie a gyermeket, s ebben a kérdésben neki magának kell lépnie - tette hozzá. - Ha mégsem hajlik szíve szavára, megpróbálok segíteni, s elmondom a teljes látomást.

A sámán felemelte a kezét, mikor észrevette, hogy a főnök kérdezni akar. Elővett egy összehajtogatott vékony szarvasbőrt, s odaadta Szürke Sasnak.

- Nem nézheted meg, míg el nem jön az ideje.

- Mi van a képen? - kérdezte Szürke Sas. Hangja nem volt több suttogásnál.

- A látomás, a Nagy Szellem üzenete.

- Miért nem mutattad meg?

- Mert magam sem értettem a jelentését.

Emlékszel? Csupán annyit mondtam, hogy egy hatalmas szürke sast láttam repülni egy bölénycsorda fölött.

Szürke Sas bólintott.

- Emlékszem - mondta.

Arról nem szóltam, hogy a bölények emberi arcot öltöttek. Azoknak az arcát, akik már nincsenek közöttünk. Boldogságot és Fehér Sast nem láttam a holt lelkek között. Akkor még nem értettem, miért, s éppen ezért nem akartalak fölöslegesen felizgatni.

- Most már mindketten értjük - mondta Szürke Sas.

- Nem voltak halottak.

- Az álomnak azonban más üzenete is volt, barátom. Először azt hittem, a bölénycsorda látványa a sikeres vadászat ígérete. Igen, pontosan így gondoltam,

- S most már nem így gondolod, Wakan?

A szent ember megrázta a fejét, s elmosolyodott.

- Ne hajtogasd ki a bőrt, míg Fekete Farkas nem nyilatkozott a gyerek dolgában. Ha nem ismeri el sajátjának továbbra sem, megmutatjuk neki a képet. Biztos vagyok benne, amint tudorpást szerez a látomásról, meggondolja magát. Nem hagy hatjuk, hogy a Nagy Szellem akarata ellenére cselekedjen.

- Mi történik, ha Fekete Farkas mégis elismeri a gyermekeket? A kép örökre titok marad?

Nem. A festményt mindenkinek látnia kell. De csak miután Fekete Farkas döntött. Ha a helyes utat választotta, a kép megerősíti bölcsességét.

Szürke Sas bólintott:

- Ma este mellettem kell maradnod, barátom -

mondta.

A két férfi átölelte egymást. Szürke Sas visszatért sátrába.

Nagyon szerette volna látni a képet, de acélos akarata legyőzte kíváncsiságát. Különben sem volt ideje a festménnyel foglalkozni. Elő kellett készülnie az esti tanácskozásra.

Boldogság idegesen járkált fel-alá sátrában. A férfiak már mind összegyűltek a főnök tüze köré. Christina is elaludt már.

Mikor az egyik fiatal harcos eljött érte, hogy a tanács színe elé vigye, nyugodt szívvel hagyta magára kislányát. Biztos volt benne, reggelig nem ébred fel.

A férfiak a tűz körül ültek. Szürke Farkas foglalta el a törzsfőnöknek kijáró főhelyet, balján a sámán, jobbján Fekete Farkas ült.

Boldogság az apjához sietett s letérdelt elé, aztán előadta viszontagságai történetét, s igyekezett kihangsúlyozni Jessica szerepét szerencsés megmenekülésükben.

Szürke Sas rezzenéstelen kifejezéssel arcán hallgatta végig lányát, aztán intett neki, hogy elmehet.

Boldogság úton volt hazafelé, mikor Napraforgó utolérte.

A két asszony a tisztás melletti árnyékba húzódott, s onnan hallgatták tovább a férfiakat.

A törzsfőnök most Fehér- Sast idézte a tanács elé. A fiúnak is el kellett mondania, mi történt velük távollétük során. Mikor belejezte mondandóját, meghajolt nagyapja előtt, s apja mögé állt.

Boldogság legnagyobb rémületére a következő pillanatban Christina is megjelent a tanácskozáson. Az aranyhajú csöppség bátyja mellé totyogott, s megfogta a fiú kezét. Az asszony rögvést megindult kislánya felé, de Napraforgó visszatartotta.

- Várd ki a végét - suttogta. - A harcosok dühösek lesznek,

Ha must megzavarod őket. Ne aggódj! Fehér Sas majd gondoskodik Christináról.

Boldogság hallgatott barátnője szavára. Tekintetét Fehér Sasra szegezte, s abban reménykedett, fia észreveszi majd, s akkor inthet neki, hogy vigye haza a kislányt.

Fehér Sas azonban nem nézett rá. Minden figyelmét a harcosok között kirobbant vitára fordította. Fekete Farkas úgy döntött, nem ismeri el a fehér gyermeket sajátjának. A férfiak többsége támogatta.

A törzsfőnök végül beleegyezően bólintott, s azt tanácsolta, bízzák a kislány nevelését Csobogó Patakra, Fekete Farkas azonnal megrázta a fejét. Hallani sem akart erről a megoldásról.

- Boldogság gyermeke csak szenvedne mellette - jelentette ki a férfi. - Azt pedig nem akarom. Az a kislány ártatlan.

Szürke Sas alig bírta visszatartani mosolyát. Fekete Farkas épp most adta tanúbizonyságát, hogy nem közömbös a gyermek iránt.

Csobogó Patak ugyanis a legkiállhatatlanabb vénasszony volt az egész faluban.

A neheze még hátravan - gondolta a törzsfőnök. Hisz valahogy rá kell döbbsenteni vejét a teljes

igazságra. S ez korántsem lesz könnyű, tekintetbe véve Fekete Farkas makacs, büszke természetét.

Szürke Sas az összehajtogatott festményért nyúlt. úgy hitte, eljött az idő, hogy pontot tegyen a vita végére. A sámán azonban megrázta a fejét.

A törzsfőnök engedelmeskedett, elvégre barátja jobban ismeri a lélek utjait. Maga mellé tette a képet, s tovább hallgatta a harcosok egyre tüzeesebbé váló vitáját.

Végül maga Christina volt az, aki megoldotta a feszült helyzetet.

Fekete Farkas fia végighallgatta a húga jövőjéről folyó vitát.

Bár a fiú csak hat nyarat ért meg, máris kiütközött rajta apja arrogáns, megalkuvást nem ismerő természete. Megszorította Christina kezét, aztán hirtelen megindult, s a kislánnyal együtt apja elé állt.

Christina bátyja háta mögé bújt; s onnan kukucskált a dühös tekintetű férfira, aki olyan fenyegetően figyelte őket.

Egyedül Szürke Sas vette észre, hogy a kislány Fekete Farkas arckifejezését utánozza, s majdnem felnevetett.

- Apám - szólt Fehér Sas. - Egy fehér asszony mentette meg az életem.

A fiú éles szavait feszült csend követte.

- Christinát húgomma fogadtam. S megvédem a világ ellen, ha szükséges.

Fekete Farkas szemmel láthatóan megdöbben fia vakmerő kijelentésén. Válaszolni akart, de mielőtt kinyithatta volna a száját, Fehér Sas anyja felé

fordult, rámutatott, aztán Christinára nézett.

- Az én anyám - mondta.

A fiú jól tudta, mi fog történni. Christina anyja és fivére tekintetében iszonyú önzőnek bizonyult. Ami Fehér Sasé volt, az természetesen az övé is egyben. A kislány egy hosszú perc után kihúzta hüvelykujját a szájából:

- Az én mamám - kiáltotta, s kövér ujjacskáit Boldogság felé nyújtotta, aztán felmosolygott fivérére, s várta a játék folytatását.

Fehér Sas bólintott. Megszorította a kislány kezét, hogy tudassa vele, ügyes volt. Azután tekintetét lassan apjára fordította. Lassan felemelte a karját, s Fekete Farkasra mutatott.

- Az én apám - mondta rezzenéstelen, acélos hangon. Christina vadul szopni kezdte az ujját, s rémülettel tágra nyílt szemmel figyelte a férfit.

- Az én papám - ismételte Fehér Sas, és megszorította húga kezét.

Christina egy nagy cuppanás kíséretében kihúzta hüvelykujját a szájából.

- Az én papám - kiáltotta, s nyálas ujjacskáját Fekete Farkasra szegezte, aztán várakozón nézett fel fivérére.

Fehér Sas a nagyapjára pillantott. Mikor a törzsfőnök bólintott, a fiú Christinára mosolygott.

A kislánynak több sem kellett. Elengedte Fehér Sas kezét, odarohant Fekete Farkashoz, s az ölébe kuporodott.

Egyszerre minden szempár a férfira szegeződött. Fekete Farkas mozdulatlanra meredt, mikor a kislány megragadta az egyik hajfonatát, s

játszani kezdett vele. Mindazonáltal nem lökte el magától a gyereket. Tanácstalanul fordult a törzsfőnök felé.

Szürke Sas elégedetten mosolygott.

Boldogság sietett férje felé, letérdelt, s illendően lehajtotta a fejét.

Fekete Farkas látta, hogy felesége egész testében remeg. Felsőhajtott végül, s megsimogatta a kislány aranyfürtjeit.

- A gyermekeimnek semmi keresnivalója ezen a tanácskozáson, asszony - mondta, tettetett bosszúsággal a hangjában. - Vidd vissza őket a sátramba.

Boldogság rögvest kikapta Christinát férje öléből. Lefejtette kislánya ujjait a férfi hajáról. Ebben a pillanatban jutott el tudatáig, amit Fekete Farkas az imént mondott.

A gyermekei.

Boldogság felnézett férjére. Tekintetében öröm csillogott, és túláradó, rajongó, igaz szerelem.

Fekete Farkas alig bírta visszafojtani mosolyát. Összevonta a szemöldökét, aztán intett feleségének, hogy távozzon.

Szürke Sas megvárta, míg lánya elvitte a két gyereket.

- Ezek szerint most már van egy lányunokám is? – kérdezte vejét.

- Igen - felelte Fekete Farkas.

- Örülök neki - jelentette ki Szürke Sas, aztán a sámánhoz fordult, és felkérte, hogy beszéljen látomásáról.

A szent ember felállt, s mesélni kezdett.

Mondandója végeztével széthajtogatta a szarvasbőrt, s felmutatta a képet.

Néhány másodpercnyi döbrent csend után a harcosok zúgolódni kezdtek. A sámán figyelmeztetően felemelte karját. Mindenki elhallgatott.

- Mi vagyunk a bölénycsorda - mondta, s öklét mellkasához szorította. -. Az oroszán nem tartozik a bölények közé. Ezen a világon egymás ellenségei éppúgy, ahogy a fehér ember ellensége a dakotáknak. Az istenek próbára tesznek minket, s ideküldtek egy kék szemű nőstény oroszánt. Meg kell védenünk őt, míg el nem jön az idő, hogy elhagyjon minket.

Fekete Farkas szemmel láthatóan megütközött a sámán szavain. Megrázta a fejét.

- Miért nem beszéltél erről korábban, Wakan? - kérdezte.

- Mert először a szíveddel kellett meglátnod az igazságot - felelte a szent ember, - Semmi kétség: a leányod az álombeli nőstény oroszán. A haja olyan fehér, mint a villámlás vakító fénye, s a szeme kék, mint a tiszta nyári égbolt.

Christina dühödt üvöltése hangzott fel hirtelen. A sámán elmosolyodott.

- S a hangja is épp olyan, mint egy éhes oroszánnak - jegyezte meg.

Fekete Farkas elmosolyodott: A szent ember az éji égbolt felé emelte a képet.

- Boldogság ígérete beteljesül. A szellemek így akarják.

Másnap este Christinát szertartásosan

befogadták a dakota törzsbe.

A dakoták gyengéd, szerető emberek voltak. Mindenki megnyitotta szívét a kék szemű nőtény oroslán előtt, s megosztották vele felbecsülhetetlen értékű kincseiket: tudásukat, bölcsességüket és szeretetüket.

Nagyapjától Christina megtanulta, hogy nyitott szemmel járjon a világban. Az öreg harcos volt az, aki megmutatta neki mindazt a szépséget, mindazt a csodát, mely körülveszi. Szürke Sas imádta unokáját, és türelmesen válaszolt minden kérdésére. Bölcsessége gazdag tárháza mindig nyitva állt a kislány előtt. A legcsodálatosabb dolog, mellyel megajándékozta Christinát, az a képesség volt, hogy nevetni tudjon bármin, mindazon, ami megváltoztathatatlan, sírjon afölött, ami örökre elveszett, és örömet lelje mindabban, ami az életet jelenti.

Apjától Christina bátorságot s eltökéltséget tanult. Nem volt olyan feladat, melyet meg ne oldott volna, nem akadt nehézség, melyet le nem győzött volna. Megtanult bánni a törrel, s tízéves korára jobban lovagolt, mint a legtöbb harcos. Mindenben tökéletességre törekedett. Christina rajongott Fekete Farkasért, s mindent megtett, hogy apja büszke legyen rá.

Szerető anyjától Christina együttérzést, megértést és igazságérzetet tanult barátai és ellenségei iránt. Boldogság imádta gyermekeit és férjét, s ezt mindig ki is mutatta. Bár Fekete Farkas soha nem nyilvánította ki érzelmeit mások előtt, Christina hamar rájött, hogy zord, arrogáns

viselkedése nagyorr is érző szívet takar. A harcosok előtt apja kifejezetten durván bánt Boldogsággal, de a sátruk magányában nemcsak hogy elnézte felesége becézó szavait, hanem egyezresen elvárta azokat. S mikor úgy hitte, Christina már mélyen alszik, átölelte asszonyát, s fülébe visszhangozta szerelmes, becézó szavait.

Christina megesküdtött rá, ha eljön az ideje, olyan férfit választ magának, mint Fekete Farkas. Igen. A férje igazi harcos lesz, büszke és erőszakos, aki sokat követel, de feltétel nélkül adja szeretetét. S természetesen megvédi azt, ami az övé.

Ennél nem adja alább, soha - esküdözött fivérének.

Fehér Sas volt a legjobb barátja, legbensőbb bizalmasa.

A fiú nem akarta kiábrándítani hűgát, de komolyan aggódott érte. Tudta jól mindenki a faluban, hogy egy napon Christina visszatér a fehérek világába.

A pusztá gondolat is fájdalommal töltötte el lelkét. Mert biztos volt benne, hogy abban a távoli országban, melyet Angliának hívnak, nem élnek harcosok.

Egyetlenegy sem.

Első fejezet

Anglia, London, 1810.

Lettie sikolyai erőtlen nyöszörgéssé halványultak.

Báró Winters, Lyonwood grófnő orvosa betege fölé hajolt, s megpróbálta elkapni a kezét. A szépséges asszony vonaglott fájdalmában. Szemmel láthatóan magánkívül volt, s úgy tűnt, eltökélt szándéka, hogy lenyúzza a bőrét hatalmasra duzzadt hasáról.

- Nyugodjon meg, Lettie - suttozta az orvos. - Meglátja, minden rendbejön. Tartson ki még néhány percig, kedvesem. Gondoljon arra, nemsokára csodálatos kisbabával ajándékozza meg a férjét.

Winters nem volt meggyőződve arról, hogy az asszony felfogta-e egyáltalán szavait. Smaragdzöld szemében fájdalom könnyei csillogtak, pupillája hatalmasra tágult.

- A férjét is én segítettem a világra. Tudta ezt, Lettié?

Éles sikoly hasított a levegőbe. Winters becsukta a szemét.

Nem tudta, mit tegyen. Homlokára kövér verejtékcseppek gyűltek, s a keze remegett, mint a nyárfalevél. Bosszú pályafutása során nem találkozott még ilyen nehéz szüléssel. A vajúdas veszedelmesen hosszúra nyúlt, s biztos volt benne, a grófnő már nem sokáig bírja a küzdelmet.

A hálószoa ajtaja hirtelen kicsapódott. Az orvos

azonnal odafordította tekintetét. Alexander Michael Phillips, Lyonwood grófja állt ott, hatalmas alakja szinte betöltötte a bejáratot. Winters megkönnyebbülten sóhajtott.

- Istennek legyen hála, csakhogy hazaértél, fiam
- mondta.

Már aggódtam, hogy nem leszel itt időben.

Lyon az ágyhoz sietett. Arca megtelt aggodalommal.

- Az isten szerelmére, Winters, még két hónap van a...

- A gyerek másképp döntött - felelte Winters.

- Nem látja, milyen szörnyű fájdalmai vannak? -
üvöltötte a gróf.

- Csináljon valamit, az istenért!

- Minden tőlem telhetőt megteszek - kiáltott
vissza Winters, dühösen.

Lettie újra sikoltozni kezdett. Winters minden figyelmét betegére fordította. Minden erejére szüksége volt, hogy lefogja a vergődő asszonyt.

- A feleséged magánkívül van, Lyon. Segíts
lekötözni. A végén még kárt tesz magában -
parancsolta Winters.

- Nem! - kiáltotta Lyon. Szemmel láthatóan
megdöbbenett az orvos utasítása. - Majd én
lefogom. Maga tegye a dolgát, Winters. Lettie már
nem bírja sokáig. Mióta tart már a vajúdas?

- Több mint tizenkét órája. - mondta az orvos. - A
bába három órája hívatott. Pánikba esett, mikor
felfedezte, hogy a gyerek farfekvéses. Nem fog
tudni megszületni, Lyon. Imádkozz, hogy

megforduljon.

Lyon bólintott, és megfogta felesége kezét.

- Itt vagyok, Lettie. Tarts ki, szerelmem. Mindjárt vége.

Az asszony az ismerős hang felé fordult. A szeme homályos; volt, élettelen. Lyon tovább beszélt. Megpróbált bátorságot önteni felesége szívébe. Mikor Lettie végül lehunyta a szemet, a férfi Wintersre nézett.

- A korai szülés okozza ezeket a fájdalmakat? - kérdezte:

Az orvos nem válaszolt. Hátat fordított a grófnak, kivett egy; vizes ruhát a mosdótálból, s alaposan kicsavarta. Mozdulatai kimértek és erőszakosak voltak, s csak akkor szelődültek gyengéd simogatássá, mikor betege fölé hajolt, s homlokára terítette: a hús borogatást.

- Imádkozz, hogy ne vegyen erőt rajta a láz - motyogta. Lettie szeme hirtelen felpattant s tágra nyílt. Wintersre szegezte tekintetét.

- James! Te vagy az, James? Segíts rajtam, kérlek segíts! A gyereked darabokra szaggat! Isten megbüntet a bűnért, melyet elkövettünk! James! Öld meg a fattyút, ha kell, de szabadíts meg tőle! Lyon soha nem fogja megtudni. Kérlek, James! Könyörgöm, öld meg! Öld meg ezt a szörnyeteget!

A szörnyű vallomásnak újabb fájdalmas sikoly vetett véget.

- Nem tudja, mit beszél - mordult fel Winters, mikor úgy érezte, visszanyerte az önuralmát. Letörölte a vért Lettie ajkáról:

- A feleséged nincs magánál. A fájdalom elvette

az eszét.

Báró Wintersnek elég volt egy pillantást vetni a gróf tekintetére ahhoz, hogy tudja, a férfi tisztában van a helyzettel. Az igazság végül győzedelmeskedett. Az orvos megköszönte a torkát.

- Lyon, kérlek, hagyd el a szobát. Dolgom van. Menj, és várakozz a dolgozószobádban.

A gróf még mindig a feleségét nézte. Mikor végül felemelte tekintetét, a szeme tele volt fájdalommal. Aztán megrázta a fejét, felállt, s kiviharzott a szobából.

Felesége a szeretőjéért sikítozott, mikor becsapta az ajtót. Három órával később Winters halkán kopogott a könyvtárszoba ajtaján, aztán belépett.

- Mindent megtettem, amit csak lehetett. Mindkettőjüket elvesztettem.

A báró örökkévalóságnak tűnő percekig várta a férfi válaszát.

- Hallottad amit mondtam, Lyon?

- A gyerek koraszülött volt? - kérdezte Lyon.

Winters nem válaszolt azonnal. Megrémítette a gróf halk, színtelen hangja.

- Nem. A gyerek időben érkezett - mondta végül.

- Eleget hazudtak már neked, fiam. Nem tetézem a bűnüket.

Az orvos a legközelebbi karosszékhez lépett és lehanyatlott. Némán figyelte Lyont, amint az italt tölt neki, aztán elfogadta a feléje nyújtott üveg poharat.

- Mindig is fiamként szerettelek, Lyon. Ha bármit is tehetek érted, amivel átsegíthetlek ezen a

szörnyű tragédián, kérlek, ne habozz megmondani.

- Tudtomra hozta az igazságot, barátom - felelte Lyon. - Ennél többet aligha tehet értem bárki is - tette hozzá, s egy szuszra kiürítette poharát.

- Vigyázz magadra, Lyon. Tudom, mennyire szeretted Lettie-t - jegyezte meg Winters.

Lyon megrázta a fejét.

- Túlélem - mondta. - Én mindent túlélek, nem igaz, Winters?

- De igaz - sóhajtott az orvos. - A fivéreddel való viszonyod kétségkívül felkészített minden eshetőségre.

- Mégis van valami, amit megtehetne értem, báró úr - mondta Lyon, s az íróasztalához lépett, tollat s papírt vett elő. Hosszú percekig írt.

- Bármit megteszek szólalt meg Winters, mikor már nem, bírta tovább a feszült csendet.

Lyon végül letette tollát, összehajtogatta a levelet, s az orvos; kezébe nyomta.

- Kérem tudassa a fivéremmel, mi történt. Mondja meg Jamesnek, hogy a szeretője halott.

Második fejezet

Az apád volt a legszebb férfi egész Angliában. A legszebb, leggazdagabb, legelőkelőbb nők versengtek a kegyeiért. Ő mégis engem választott. Engem! Mai napig nem tudom, miért. Nem voltam különösen szép, ráadásul szörnyű félénkséggel küszködtem, s olyan naiv voltam, mint egy újszülött. Teljes ellentéte voltam apádnak, aki rendkívül kifinomult, csiszolt, kedves, szeretet férfi volt. Mindenki azt gondolta róla, ő a legcsodálatosabb ember a földkerekségen.

Mindannyian tévedtek.

Naplóbejegyzés
1795. augusztus 1.

Anglia, London, 1514.

Az éjszaka hosszúnak ígérkezett.

Lyonwood grófja nagyot sóhajtott, s Lord Carlson fogadószobájának kandallójához dőlt. Nem lezserségből tette: a lábában lüktető fájdalom készítette eme illetlenül hanyag testtartásra. Sebesülése még minőig nem gyógyult meg, s a térdébe sugárzó éles, hasogató érzés miatt nem igazán tudott jókedvet színlelni.

Csupa kényszerűségből jött el a fogadásra. Húga, Diana, addig nyaggatta, míg meg nem ígérte, hogy elkíséri a bálba.

Bár ne tette volna! Fájdalmai annyira gyötörték, hogy üvölteni tudott volna.

Szemernyit sem érdekelte, hogy vendéglátói megsértődnek illetlen viselkedése miatt. Arcára mély barázdákat szántott a kín, mely csak még mogorvábbá festette tekintetét, s a legkitartóbb, legbátrabb ismerőseit is elriasztotta a közeledéstől.

Lyon mellett legjobb barátja, Rhone őrgrófja állt. Mindketten jóképű férfinak számítottak. Rhone sötét hajú, világos bőrű, magas férfi volt, aki mindig kényesen ügyelt megjelenéséje. Öltözködésében a legújabb párizsi divatot követte. Félszeg, kisfiús mosolya, s átható, smaragdzöld szeme a legerényesebb hölgyek szívét is megdobogtatta.

Igen, Rhone kétségkívül a nők bálványa volt. Aggódo szülei minden figyelmeztetése ellenére a tapasztalatlan, fiatal hölgyek szemérmetlenül versengtek kegyeiért. Mert csirkefogó volt, igaz, de kétségkívül ellenállhatatlan.

Lyont csupán az különböztette meg barátjától, hogy ő képes volt távol tartani magától rajongóit. Elég volt egyetlen fenyegető pillantás, s a legbátrabb hölgy is sikítózva menekült a közeléből.

Lyon jó fél fejfel volt magasabb barátjánál, s széles válla, izmos felsőteste, erős combja még hatalmasabbá tették termetét. Arca fenyegető volt, de korántsem visszataszító. Római arcéle, előkelő vonásai a Carlton-palotában kiállított ókori szobrokat; mintázták.

Sötétszöke, hullámos haja volt az egyetlen, mely megbontotta megjelenésének hideg, élettelen, szoborszerűen tökéletes egységét. Nagy, barna szemében hűvös cinizmus ült, s kiábrándultság

szántott mély barázdákat sűrű, szép ívű szemöldöke köré. Homlokán vékony, halvány sebhely húzódott, mely kalózos kifejezést kölcsönzött arcának.

A pletykafészek öregasszonyok Rhone-t gazfickónak és Lyont kalóznak titulálták, természetesen a hátuk mögött. Az együgyűek nem is sejtették, hogy rosszindulatú megjegyzéseikkel csupán a két tiszteletreméltó úriember hiúságát legyezgetik.

Egy szolgáló lépett a grófhoz, kezében ezüstitálcával.

- Milord, a konyak, melyet óhajtott - mondta, s Lyon felé nyújtotta a két kristálypoharat.

Lyon mindkettőt elvette, s az egyiket barátja kezébe nyomta.

A szolgáló legnagyobb döbbenetére hálás köszönetet mondott a fáradozásáért. Az inas meghajolt s elsietett.

Lyon egyetlen kortyintással kiürítette a poharát. Rhone rosz- szállóan vont össze szemöldökét.

Ennyire fáj a lábad? - kérdezte. - Vagy egyszerűen le akarod inni magad?

- Soha nem iszom le magam - jegyezte meg egykedvűen Lyon. - A lábam gyógyul - tette hozzá egy nemtörődöm vállrándítás kíséretében.

- Szerencsés fickó vagy, barátom - mondta Rhone. - Legalább egy fél évig nem kapsz újabb megbízatást, lemerem fogadni. Persze, ha Richardson múlna, már holnap bevételre küldene. Istennek legyen hála, hogy elsüllyedt a hajód. Míg nem építesz egy újat, nemigen teszed ki a lábad az országból.

- Tisztában voltam a veszéllyel, mikor elvállaltam a megbízatást - felelte Lyon. - Nem kedveled Richardsot, igaz, Rhone?

- A vén gazember kis híjám megöletett. Miért éppen téged kellett odaküldenie?

- Richards fontosabbnak tartja a kormány biztonságát a személyes érdeknél.

- A mi érdekeinknél - helyesbített Rhone. - Rég ki kellett volna már lépned a szolgálatból. Ha nem ragaszkodnál annyira a...

- Már kiléptem, barátom.

Rhone arcára leplezetlen döbbenet ült. Lyon tudta, várnia kellett volna még a hírről. Komolyan Fenyegedett ugyanis a veszély, hogy barátja üvölni kezd örömeiben.

- Ne nézz rám ilyen ártatlanul, Rhone. Két éve rágod a fületem, hogy vonuljak vissza.

Rhone megrázta a fejét.

- Csupán a te érdekedben tettem, drága cimborám. Én vagyok az egyetlen, aki a szívéen viseli a sorsodat - mondta. - Nincs halandó ember, aki végigcsinálta volna mindazt, amit te. Komolyan gondoltad? Tényleg kiléptél? Megmondtad már Richardsnak? - kérdezte végül, s tekintetét barátjára szegezte.

- Igen. Richards már tudja. Nem örül neki.

- Majd megszokja - motyogta Rhone, s barátja felé emelte Doharát. - Igyunk, barátom, a hosszú életre. Azt kívánom neked, hogy végre megtaláld a boldogságodat és lelked békességét. Megérdemelnéd mindkettőt.

Mivel pohara üres volt, Lyon kimaradt a

köszöntőből. Különben sem hitte, hogy barátja kívánságai valaha is teljesülnek. A boldogság - a szó testi értelmében - egyáltalán nem volt elérhetetlen. De a béke... nem, míg a múlt sötét árnyai kísérik, soha nem lesz képes megtalálni lelki békéjét. Lyon rég lemondott már erről. Csakúgy, mint a szerelemről. Belenyugodott sorsába. Mindig azt tette, amit az adott körülmények között a leghelyesebbnek tartott, s nem gyötörte büntudat emiatt. Csak az éjszakák ne lettek volna! Hálósobája sötét magányában gyakorta kísértették a múlt szellemei. Nem, meghajszolt lelke soha nem fog megnyugodni. A rémálmok örökre vele maradnak.

- Ne csináld már megint! - mondta Rhone, s könyökével oldalba bökte barátját.

- Mit ne csináljak?

- Ne nézz ilyen fenyegetően! Minden szép hölgyet elriasztasz a közelünkből.

- Jó tudni, hogy még képes vagyok rá - mordult fel Lyon. Rhone megrázta a fejét. - Egész éjjel ilyen savanyú leszel? - Meglehet.

- Egykedvűséged megdöbbsent, barátom. Nézz rám! Majd kibújok a bőrömből. Véremben érzem a tavasz lüktetését. A húgocskád is kalandra vágyik - tette hozzá. - Istenem, szinte hihetetlen, hogy felnőtt a kis vacak.

- Diana valóban izgatott - ismerte el Lyon. - Épp itt az ideje, hogy férjet keressen magának.

- Mondd csak, a húgod még mindig annyira... szertelen? Több mint egy év telt el, mióta utoljára láttam.

Lyon elmosolyodott. Rhone találóan jellemezte Diana viselkedését.

- Nos, ha arra gondolsz, hogy még mindig belemegy-e minden örütségbe a legcsekélyebb megfontoltság nélkül, ez esetben a húgom valóban szertelen.

Rhone bólintott. Lassan körbehordozta tekintetét a jelenlevőkön, aztán felsóhajtott.

- Nézz csak körül, barátom! A leghamvasabb szépségek kínálják bájaikat. Csak arra várnak, hogy megtaláljuk őket. Az, igazat megvallva, azt hittem, szüleik nem engedik el őket hazulról ma éjjel. Jack és bandája még mindig garázdálkodik.

Hallottam, hogy a múlt héten Wellinghamékat fosztották ki - jegyezte meg Lyon.

- Igen, az eset nagy port vert fel - vetette közbe Rhone, s szélesen elvigyorodott. - Lady Wellingham rögvest ágynak esett, s megesküdt rá, addig nem kel fel, míg a smaragdait vissza nem kapja. Nos, tekintetbe véve, hogy becses férje maga is tolvajlásból harácsolta össze vagyonát, viselkedése meglehetősen furcsa, nem gondolod?

- Úgy hallottam, Jack csak Wellinghamékat rabolta ki. A vendégeket békén hagyta.

Rhone bólintott.

- Igen. A gazfickó nyilvánvalóan sietett.

- Szerintem alig várja már, hogy elkapják - mondta Lyon.

- Nem hiszem - felelte Rhone. - Egyébként csak azoktól lop, akik maguk is börtönt érdemelnének. Be kell vallanom, kezdem csodálni a csirkefogót.

Lyon döbbsen vont fel a szemöldökét. Rhone

jobbnak látta más mederbe terelni a beszélgetés menetét.

- Ha mosolyognál, a hölgyek közelebb merészkednének. Nem tennéd meg a kedvemért, hogy...

- Neked teljesen elment az eszed! Hogyan tudod élvezni ezt a nevetséges...

- Vannak, akik azt gondolják, hogy te vagy az, akinek elment az esze, Lyon - vágott a szavába Rhone. - Túl sokáig maradtál távol a társasági élettől.

- Te pedig túl hosszú ideje élsz benne - felelte Lyon. - S úgy tűnik, nemcsak hogy puhány lettél, de az agyad is meglágyult.

- Tiltakozom! Az agyam hosszú évekkel ezelőtt lágyult meg, mikor az iskolai szertárba megittuk az összes ott található alkoholt. S akárhogy is morogsz, igenis jól érzem magam. Te is úgy éreznél, ha eszedbe jutna, hogy mindez csak játék.

- Nem szoktam játszani - mondta Lyon. - Különben is, amit te játéknak nevezel, szerintem inkább háborúskodás.

Rhone felnevetett, olyan hangosan, hogy a környéken minden szempár kíváncsian fordult feléjük.

- Ezek szerint a szép hölgyek ellenségeink?

- Igen.

- Mi a céljuk? Mi az, mi arra sarkalja őket, hogy legyőzzenek bennünket?

- Természetesen a házasság.

- Ah, értem - felelte Rhone. - S a testüket vetik be, mint halálos fegyvert. Gyönyörrel kábítanak

bennünket magatehetetlenné, hogy aztán bármilyen ígéretet kicsikarhassanak belőlünk. Így van?

- Ahogy mondom - felelte Lyon.

- Atyaisten, te tényleg besavanyodtál. Remélem, nem fertőzöl meg!

Rhone borzongást színlelt, de a kívánt hatást tönkretette az arcán szétterülő kaján vigyor.

- Úgy látom, nem aggaszt a dolog túlságosan - jegyezte meg Lyon szárazon.

- Az isten szerelmére, Lyon, ezek a bájos hölgyek csupán szeretnének férjhez menni, nem a vérünket akarják - mondta Rhone. - Ha nincs kedved, hát ne játssz velük. Mellesleg meg jegyzem; ha nem akarod, hogy előkelő családod kihaljon, újra kell házasodnod.

- A pokolba is, Rhone! Tudod jól, hogy soha többé nem nőszülök meg - felelte Lyon. Hangja fagyos lett és kemény, mint a jég. - Ejtsük a témát, Rhone. A házasság szó pusztán említésére is elhagy minden humorérzésem.

- Hogyan hagyhatna el, mikor egy csepp humorérzéked sincs? - kérdezte Rhone olyan vidáman, hogy végül Lyon is el-mosolyodott.

Rhone már éppen sorolni kezdte barátja többi hiányosságát, mikor egy gyönyörű, vörös hajú nő lépett a terembe. A férfi elindult felé, hogy közelebből is szemügyre vegye... azaz elindult volna, ha meg nem pillantja Lyon hűgát. A lány szó szerint átverekedte magát az embertömegen, ahogy feléjük tartott.

- Lyon, mosolyogj! - suttogta Rhone. - Diana mindjárt itt lesz. Szent isten! Most vágta a könyökét

Seringham hercegnő oldalába.

Lyon bosszúsan felsóhajtott, aztán mosolyt présélt az arcára.

Mikor Diana végül odavágódott eléjük, Rhone-ból majdnem kitört a nevetés. A lány sötétbarna, rövid fürtjei úgy ringatóztak angyali arca körül, mint megannyi kis rugó. Nagy, barna szeme szinte ragyogott.

- Ó, Lyon, olyan boldog vagyok, hogy végre mosolyogni látlak. Biztos vagyok benne, hogy isteniem érzed magad.

Lyon tiltakozásra nyitotta száját, de a húga már nem figyelt rá. Diana Rhone felé fordult, s illendően pukedlizett előtte.

- Örülök, hogy újra látlak - mondta, s hangja alig volt több suttogásnál.

Rhone üdvözlésképpen fejet hajtott.

- Hát nem csodálatos, hogy sikerült elcsábítanom Lyont erre a fogadásra? El kell árulnom, Rhone, fivérem egyáltalán nem kedveli a partikat.

- Valóban? - kérdezte Rhone olyan hitetlenül, hogy Lyon felnevetett.

- Ne ugrasd már szegénykét - mondta Lyon. - Jól érzed magad, Diana? - kérdezte húgát.

- Ó, igen - felelte a lány. - Mama örülni fog. Remélem még ébren lesz, mikor hazamegyünk, s mindent elmesélhetek neki a partiról. Épp most tudtam meg, hogy hamarosan Chrisina hercegnő is megérkezik. Alig várom már, hogy találkozhasak vele. Csodálatos történeteket hallottam róla.

- Ki az a Christina hercegnő? - érdeklődött Lyon.

- Barátom, te tényleg túl hosszú ideig éltél remeteéletet, Különben nem tennél fel ilyen ostoba kérdést. Bár még nekem sem volt szerencsém a hölgyhöz, azt hallottam róla, hogy gyönyörű. És titokzatos. Az apja egy parányi hercegség uralkodója volt, valahol Ausztria mellett. Véres forradalom fosztotta meg trónjától - folytatta Rhone.
- Lady Christina bejárta az egész világot. Állítólag maga Brummel is belehabarodott első pillantásra. Ő hívta először hercegnőnek, s a nő nem utasította vissza a megszólítást.

- Mi történt az anyjával? - kérdezte Diana.

Szemmel láthatóan egészen elbűvölte a hercegnőről szóló történet. Rhone megmosolyogta rajongását.

- Tragédia. Az anyja gyenge idegzetű volt és...

- Mit értesz azon, hogy gyenge idegzetű? - vágott a szavába a lány.

- Őrült - magyarázta Rhone. - Mikor az asszony megtudta, hogy gyermeket vár, elszökött. Egészen három hónappal ezelőttig mindenki azt hitte, hogy meghalt, a gyermekével együtt.

- Mi történt Christina hercegnő apjával? - kérdezte Diana.

- Elhagyta Angliát, röviddel azután, hogy felesége eltűnt. Azóta senki nem hallott róla. Valószínűleg meghalt - mondta Rhone, s megvonta a vállát.

- Ó, szegény hercegnő! - suttozta a lány. - Van egyáltalán valakije, akit családjának nevezhet?

- Az isten szerelmére, Diana, nem is ismered azt a nőt, s, mégis képes lennél megsiratni? - kérdezte

Lyon feddőn.

- Olyan szomorú a története - lelelte a lány, aztán Rhone szemébe nézett. - Emlékszem, milyen szörnyű volt, mikor James meghalt. Anya még most sem heverte ki egészen. Sokszor egyszerűen bezárkózik a hálósobájába. Ilyenkor mindig azt mondja, a feje fáj. De tudom én, hogy igazából Jamest gyászolja.

Rhone-nak elég volt egyetlen pillantást vetnie barátja arcára, s máris igyekezett témát váltani.

- Igen, mindannyiunknak nagyon hiányzik James - hazudta, aztán megköszöri a torkát. - Én is szeretnék találkozni Christina hercegnővel. Eddig még senkinek nem sikerült semmit megtudnia a múltjáról. A rejtély megoldásra vár.

Mikor Rhone cinkosan Dianára kacsintott, a lány elpirult. Mennyire ártatlan még, gondolta a férfi, s megállt egy pillanatra, hogy jobban szemügyre vegye barátja hűgát. Mikor utoljára látta, Diana nem volt több nyakigláb kamaszlánynál. Most pedig egy csodálatosan szép, formás, karcsú fiatal hölgy áll előtte. Egy felnőtt nő. Bár maga sem értette, miért, a felismerés bosszúsággal töltötte el lelkét.

- Ebadta kölyke! - mordult fel Rhone. - Átkozottul csinos vagy ma este!

Rhone maga is megdöbbent hangja durvaságán. Diana azonban semmit nem vett észre. Elmosolyodott.

- Köszönöm a bókot, Rhone. Igazán kedves tőled. Rhone felháborodottan fordult barátjához.

- A ruhája túlságosan kivágott. Hogyan engedheted ilyen kihívó öltözkében felnőtt férfiak

közé? Jobban teszed, ha rajta tartod a szemedet.

- Ha biztonságban akarom tudni húgom erényét, elegendő, ha téged szemmel tartalak - felelte Lyon.

- Teljesen mindegy, a lényeg az, hogy... - Rhone hirtelen elhallgatott.

Szeme tágra nyílt, tekintete a szalon bejáratára szegeződött. Diana hátrafordult, hogy megnézzze, mi döbbsentette meg ennyire fivére barátját.

- Christina hercegnő - suttogta, s hangja megtelt csodálattal.

Lyon csak ekkor pillantott az ajtó felé, s mikor meglátta ott a tündéri látomást, a szó szoros értelmében ellökte magát a kandallótól. Teste ösztönösen támadó pózba lendült, izmai megfeszültek. Lyon hosszú másodpercek múltán nyerte vissza önuralmát.

Csak ekkor döbbsent rá, hogy keze ökölbe szorítva feszül csípőjének, s lába támadó állásban várja a harc kezdetét. Ellazította izmait. A mozdulat fájdalomként hasított lábába, de nem vett róla tudomást. Képtelen volt eltépni tekintetét a hercegnőről.

A fiatal nő valóban gyönyörű volt. Tetőtől talpig ezüstbe öltözött. Az angyalokhoz illő szín csak még inkább kiemelte ragyogó szőke hajkoronáját.

Kétségtelen, hogy Christina hercegnő a legtündöklőbb szépség akivel valaha találkozott. Bőre tökéletesen simának és bársonyosnak tűnt, s a szeme, mint két összeillő drágakő, mélykéen tündökölt szép rajzolatú-foglalatában.

A hercegnő nem mosolygott, de nem tűnt rosszkedvűnek sem. Arc kifejezése csupán némi

kíváncsiságról tanúskodott.

A nő bizonyára tisztában van saját vonzerejével - gondolta Lyon, s őszintén remélte, cinizmusa megvédi majd ettől a két lábon járó kísértéstől.

- Brummelnek igaza volt - sóhajtott Rhone. - A hölgy elbűvölő.

- Ó, remélem találkozhatom vele - mondta Diana. Olyan halkán beszélt, mintha templomban lennének. - Nézd az embereket, Rhone. Mindenki el van ragadtatva tőle. Gondolod, hogy Christina hercegnő hajlandó lenne elfogadni bemutatkozásomat?

- Elég a szóból, Diana - mondta Rhone. - Christina hercegnő nem merészelne visszautasítani. Ne feledd el, kinek a húga vagy.

Diana félénken bólintott.

- Drágaságom, húzd ki magad, és ne tördeld a kezed ilyen szánalmasán. Mindjárt kerítünk valakit, aki bemutat minket.

Rhone tisztában volt vele, Lyon húga nem hallotta utolsó megjegyzését. A lány már úton volt a hercegnő felé.

- Most mit teszünk? - kérdezte a férfi, mikor Lyon elkapta a karját, hogy visszatartsa Diana üldözésétől.

- Várjuk meg, mi történik - mondta Lyon, s hangja megtelt bosszúsággal.

- A húgod meglehetősen féktelen - motyogta Rhone, és rosszállóan rázta meg a fejét. - Nem tanult semmit a...

- Épp itt az ideje, hogy megkapja az élettől az első pofont.

- Reméljük, nem lesz túl fájdalmas.

Lyon nem válaszolt. Még mindig a hercegnőt figyelte. Egy idősödő pár lépett a hölgyhöz, s abban a pillanatban Diana odaperdült eléjük.

A lány kis híján feldöntötte Christinát. Rhone hangosan felmordult. Az idős házaspár meg sem próbálta leplezni felháborodását. Mindketten elfordultak, s zavartan néztek egymásra.

- Szent isten, Diana épp most vágott Devenwoodék elé - mondta Rhone.

Lyon soha nem volt még ennyire dühös a húgára. Már éppen indult volna, hogy megmentse a lányt a további megaláztatásoktól, mikor maga a hercegnő vette a kezébe a dolgokat. Rámosolygott Dianára, aztán kézen fogta, s beszélgetni kezdett vele. Lyon biztos volt benne, szándékosan igyekszik olyan benyomást kelteni, mintha ő és Diana közeli barátnők lennének.

Lyon látta, hogy Christina maga mellé inti a lányt, hogy együtt üdvözöljék Devenwood hercegét s tiszteletreméltó feleségét.

Rhone megkönnyebbülten sóhajtott.

Ehhez mit szólsz, barátom?

A hercegnő még mindig nem engedte el a húgod kezét. Talán attól fél, Diana esetleg hadonászni kezd...

Lyon a kandallónak vetette hátát s elmosolyodott.

- A húgom tényleg hadonászni szokott, miközben beszél.

- A hercegnőnek aranyból van a szíve. Azt hiszem, szerelmes vagyok.

- Te mindig szerelmes vagy - felelte Lyon, s alig bírta visszafojtani dühét.

Maga sem értette, miért, de ez egyszer kifejezetten bosszantotta barátja évődése. Belesápadt a gondolatba, hogy Rhone esetleg elcsábítja Christina hercegnőt. Milyen nevetséges! - döbbent rá hirtelen. Mit bánja, hogy barátja megszerzi magának a nőt vagy sem?

Felsóhajtott. Bánja. Nagyon is. A felismerés csak még inkább elkedvetlenítette. A fenébe is - átkozódott magában. Túl öreg és túlságosan fáradt ahhoz, hogy szerelmi kalandba bocsátkozzék.

Christinának fogalma sem volt arról, mekkora felbolydulást okozott pusztá megjelenésével. Türelmesen várakozott nagynénjére, aki a ház urával s úrnőjével beszélgetett. Egy lelkes fiatal hölgy állt mellette, s olyan gyorsan fecsegett, hogy képtelen volt követni.

Érdeklődést színlelt, mosolygott, mikor Diana nagy ritkán elhallgatott, hogy levegőt vegyen.

Lady Diana végül kijelentette, hogy szeretné bemutatni barátait, aztán sarkon fordult, hogy a hercegnő színe elé hozza őket. Christina újra egyedül maradt. Megfordult, s felsőbbrendű mosollyal az arcán körbepillantott a vendégeken. Mindannyian nézték, kíváncsian, leplezetlen csodálattal a tekintetükben.

Christina arra gondolt, soha nem fogja megszokni őket. Az angolok annyira furcsák! Már majdnem három hónapja élt Londonban, de még mindig megdöbbenették a fehérek különös szokásai.

A férfiak ugyanolyan bolondok voltak, mint asszonyaik. S ugyanúgy néztek ki: mindannyian egyforma fekete ruhát viseltek. Fehér szalagot tekertek a nyakuk köré, olyan szorosan, Hogy szemmel láthatólag majd' megfulladtak. Ó, nem - helyesbített magában Christina. Nem szalagnak hívják, hanem... nyakkendőnek. Igen, ez a helyes Isifejezés. Nem szabad elfelejtenie.

Sok mindent kellett a fejében tartania. Mióta átlépte Patricia néni bostoni házának küszöbét, Christina egyebet sem tett, mint tanult. Angolul és franciául már azelőtt is tudott beszélni. Fekete Farkas gondoskodott tanítómesterről: mikor úgy gondolta, eljött az ideje, egyszerűen foglyul ejtett s a faluba hurcolt egy hittérítőt.

Christina bostoni tanulmányai elsősorban az etiketre korlátozódtak. Megtanulta, hogyan kell viselkednie egy finom úrihölgynek. Mindent megtett, hogy nagynénje kedvébe járjon, s eloszlassa a megkeseredett öreg hölgy Félelmét.

Később, mikor már elég jól ismerte a betűket ahhoz, hogy el tudja olvasni az anyja naplóját, indítékai drámai fordulatot vettek. Christina szárvára elengedhetetlenül szükségessé vált, hogy beilleszkedjen ebbe a bizarr társadalomba. S nem követhetett el egyetlen hibát sem, míg nem teljesítette be ígétét.

- Készen állsz, Christina?

A kérdést Patricia néni intézte gyámleányához: Az idős asszony Christinához lépett, s csontos, karomszerű ujjával megragadta karját.

- Igen, nénikém - felelte Christina, gardedámjára

mosolygott, aztán megindult az idegenelv felé.

Lyon egy pillanatra sem tévesztette szem elől. Észrevette, milyen oltalmazón támogatja a karjába csimpaszkodó öregasszonyt, s azt is, milyen kifogástalanul viselkedik. Ragyogó tökéletesre csiszolt- mosollyal üdvözölt mindenkit, akit bemutatnak neki, de tekintete mindvégig közömbös maradt.

A bemutatkozást rövid szóváltás követte, majd udvarias, ámde határozott kézmozdulat jelezte, a hercegnő befejezettnek tekinti a beszélgetést.

Lyonnak be kellett ismernie, meglehetősen imponálónak találja a fiatal hölgyet.

Nem csoda, hogy Brummel is belehabarodott. A hercegnő mindenben követte az etikett törvényeit. Egyetlen szót, egyetlen mozdulatot sem vétett el. Mindazonáltal Rhone tévedett. Christina semmiben sem különbözött a többi nőtől. Ugyanolyan merev, csiszolt, s kétségkívül ugyanolyan felsőbbrendűnek tartotta magát, mint a legtöbb előkelő hölgy.

Lyonnak szemernyi csalódást sem okozott a felismerés. Sőt, kifejezetten örült, mert végre visszanyerte lelki egyensúlyát. Még el is mosolyodott. Aztán megpillantotta barátját, aki meglehetősen erőszakosan tört utat magának Christina felé. A nyakát tette volna rá, hogy a hercegnő végre előbújik hideg, tartózkodó álarca mögül, s ugyanolyan imádatlagon fog csüggeni Rhone-on, mint a többi jelenlévő hölgy.

Az őrgróf családját mindenki ismerte, s bár nem ő volt a legelőkelőbb származású úriember a társaságban, kétségkívül a leggazdagabbak közé

tartozott.

Tévedett. Christina semmivel sem szentelt több figyelmet barátjának, mint a többi jelenlevő férfinak. Lyon arcára elégedett vigyort festett a káröröm.

- Úgy látom, vonzerőd már nem a régi - jegyezte meg mikor Rhone visszatért.

- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdezte a férfi döbbenetet színlelve.

Lyon egy pillanatig sem hitt barátja elképedt tekintetének. Az arcán előtűnő rózsaszín pír zavaráról árulkodott.

Lyon végre kezdte jól érezni magát. Úgy döntött, megcsipkedi egy kicsit barátja hiúságát.

- Mondd csak, cimbora, jól láttam, Christina hercegnő úgy bánt veled, mint a többi közönséges földi halandóval? Szemmel láthatóan nem esett hasra bájgúnár mosolyodtól, öregfiú.

- Te sem jártál volna több szerencsével - vágott vissza Rhone. - Ez a nő maga a titokzatosság. Emlékszem, feltettem neki néhány célzatos kérdést, de mikor otthagytam...

- Úgy érted, mikor otthagytott.

Rhone fenyegetően összevonta szemöldökét, aztán megvonta a vállát.

- Nos, igen, mikor otthagytott, rá kellett döbennem, semmiféle választ nem kaptam a kérdéseimre. Legalábbis nem emlékszem rá, hogy kaptam volna.

- Túlzottan elbűvölt a látvány - felelte Lyon. - Soha nem tudtál odafigyelni semmire, ha egy csinos arcocska volt a közelben.

- Ó, valóban? - mordult fel Rhone. - Nos, öregfiú,

lássuk, te mire még a hölgygel. Fogadjunk, hogy te sem húzol ki belőle egyetlen szót sem. Legyen a tét, mondjuk, egy üveg francia konyak.

- Állom a fogadást - csapott barátja tenyerébe Lyon, aztán körbe pillantott a teremben. Azonnal megtalálta Christina hercegnőt.

Nem volt nehéz dolga, tekintetbe véve, hogy jómaga egy fejfel kimagaslott az embertömegből, Christina pedig az egyetlen szőke hajú nő volt a társaságban.

A lány, apja régi barátja, Sir Reynolds mellett állt. Lyon örömmel látta, hogy Christina gardedámja a szoba másik végében foglalt helyet.

Mikor Sir Reynolds végre észrevette, Lyon egyetlen követelőző kézmozdulattal tudomására hozta, hogy be kíván mutatkozni a hölgynek.

Sir Reynolds kajánul elvigyorodott, aztán bólintott, s Christinához hajolt, hogy tolmácsolja Lyon kívánságát. Bár a hercegnő háttal állt Lyonnak, a férfi látta, hogy beleegyezőre bólint.

Hosszú percek teltek el, míg a Christinával társalgó természetes asszonyosság végre elhallgatott, hogy levegőt vegyen. Sir Reynolds rögvest megragadta a kínálkozó alkalmat a búcsúzásra. Lyon biztos volt benne, a ravasz vén róka az ő nevében mentette ki a hercegnőt, mert a következő pillanatban a kövér nő rémülten kapta felé a tekintetét, aztán felemelte szoknyája szélét, s a szoba távoli sarkába sietett.

Lyon szélesen elmosolyodott. Nem hiúságból dicsekedett Rhone-nak. Barátjával ellentétben ő szemernyi sem vesztett varázserejéből.

Vidám gondolatait Christina érkezése szakította félbe.

A hercegnő megállt előtte, s méltóságteljesen meghajolt.

Lyon elhúzódott a kandallótól, s lassan felegyenesedett.

Most, hogy végre közelebről is szemügyre vehette a lányt rá kellett döbbsennie, hogy nem is annyira tökéletes szépség. Bár a fejét még mindig lehajtotta, nem lehetett nem észrevenni az orrán az apró, halvány szeplőket.

S a termete...

Nos, Christina épphogy a válláig éri, s túlságosan is vézna volt ahhoz, hogy egy magafajta férfi érdeklődését felkeltse gondolta Lyon fölényesen.

A hercegnő felemelte a fejét, s a férfi szemébe nézett. Tekintete tele átható volt, rezzenéstelen, s magával ragadó.

Lyon azt sem tudta hirtelen, hogy hívják.

Szorult helyzetében Sir Reynolds sietett segítségére, s sorolni kezdte öröklött, s a koronának tett szolgálataival szerzett címeit.

Lyon alig tért magához. Még soha nem érezte magát ennyire elveszettnek. A lány ártatlan tekintete minden józanságától, minden tartásától megfosztotta.

Soha nem látott még ilyen csodálatos, angyali szempárt.

Akaratereje foszlányaiba kapaszkodva Lyon megpróbálta eltépni tekintetét. Elhatározta, hogy a lány száját fogja nézni, történjék bármi, nem néz

még egyszer a lány szemébe.

Azonnal rádöbbsent, mekkora hibát követett el, mikor meglátta az érzéken telt, vérvörös ajkakát. Istenhez fohászkodott, hogy senki ne vegye észre combjai között duzzadó, éledező férfiasságát.

Sir Reynolds végül belejezte hosszú litániáját.

- Úgy tudom, kedvesem, Rhone örgrófhhoz már volt szerencséje.

- Igen - vetette közbe Rhone, s Christinára mosolygott.

- Lyon, engedd meg, hogy bemutassam Christina hercegnőt, - mondta Sir Reynolds ünnepélyesen.

A lány tekintetében különös fény villant lel. Valami, talán egy szó, talán egy mozdulat szemmel láthatóan felkavarta. Lyon biztos volt benne, ha nem figyelte volna olyan kitartóan, ő sem vette volna észre a hercegnő bizonytalanságát. Mindez a másodperc egy töredéke alatt játszódott le, s a következő pillanatban Christina ugyanolyan hűvös volt, s kimért, mint azelőtt.

- Megtiszteltetés számomra, hogy találkozhattam önnel - suttopta.

Hangja puha volt, érzéki, s az akcentusa hallhatóan idegen. Lyon bejárta a fél világot, de nem tudta volna megmondani, hol beszélnek ilyen különös hanglejtéssel az angolok. A titokzatossága nyugtalanította, legalább annyira, mint a lelkén elhatalmasodó öntudatlan vágy, hogy megragadja a lányt, magával hurcolja a csillagfényes éjszakába, és elcsábítsa.

Istennek hála, hogy ez az ártatlan virágszál nem

tud olvasni gondolataiban. Ha látná mi jár a fejében, sikítózva menekülne öreg gardedámja szoknyája mögé. S Lyon nem akarta elriasztani. Még nem.

- Rhone Lyon legjobb barátja - törte meg az egyre kínosabbá váló csendet Sir Reynolds.

- S az egyetlen - tette hozzá vigyorogva Rhone. Lyon barátja könyökét érezte bordái között. - Nem igaz? - kérdezte Rhone. Lyon nem válaszolt.

- Ön valóban hercegnő? - kérdezte Christinát. - Így neveznek - lelelte.

A lány ügyesen kikerülte a választ - gondolta Lyon.

Rhone hangosan megköszörülte a torkát, s igyekezett szomorú dolgokra gondolni, hogy visszafojtsa nevetését. Christina rámosolygott.

- Jól szórakozik ma este, uram?

- Mérhetetlenül - felelte Rhone, aztán barátjára nézett. - Mi lesz a kérdéseiddel?

- Miféle kérdésekkel? - kérdezte Christina, s összevonta szemöldökét.

- Azon töprengtem, hol lehet az otthona, hercegnő - mondta Lyon.

- Patricia nénémnél lakom - felelte Christina.

- Lyon, bizonyára emlékszel Lord Alfred Cummingsra - vetette közbe Sir Reynolds nyilvánvaló rajongással az arcán. - Apád közeli ismerőse volt.

- Ismerős a név - felelte Lyon, s bárhogyan próbálta, annyi időre sem volt képes elszakítani tekintetét Christináról, hogy Reynoldsra pillantson.

- Nos, tehát - folytatta Sir Reynolds -, Alfredet hosszú évekkel ezelőtt a gyarmatokra küldték.

Bostonban halt meg, isten nyugosztalja, úgy három évvel ezelőtt, így özvegye hazatért Angliába, s magával hozta szépséges unokahúgát.

- Már három éve itt él Londonban? - kérdezte Lyon Christinát.

- Nem.

Egy hosszú percnak kellett eltelnie, mire Lyon rádöbbsent, lány nem hajlandó bővebb magyarázattal szolgálni.

- Ezek szerint a gyarmatokon nőtt fel - jelentette ki, s választ sem várva bólogatni kezdett. - Nem.

- Ott született?

- Nem - felelte Christina, s szája sarkában mosoly bujkált. - Bostonban élt?

- Igen.

- Igen?

Lyon igazán nem akarta felemelni a hangját, de Christin hercegnő feldühítette. Rhone elfojtott nevetése csak tovább feszítette a húrt. Csak akkor csillapodott le, mikor eszébe jutott; talán elriasztja a lányt leplezetlen haragjával. Ezt pedig semmiképpen nem akarta.

- Azért haragszik rám, mert nem a gyarmaton születtem? - kérdezte hirtelen Christina. - A tekintete legalábbis erről árulkodik.

A lány hangjában vidámság csengett. S volt valami különös, ragyogás a szervében. A hercegnő cseppet sem ijedt meg tőle döbbsent rá Lyon, s meg mert volna esküdni rá, hogy az ártatlan kis szépség valójában kineveti.

- Természetesen nem haragszom - jelentette ki végül. - De kérem, árulja el, minden kérdésemre

igennel vagy nemmel fog válaszolni?

- Igen! - mondta Christina, s a férfit mosolygott.

Lyon bosszúsága rövest elpárolgott. A lány őszintesége lélekmelengető volt, mosolya elragadó. Lyon meg sem próbálta elrejteni vidámságát.

Menydörgő nevetése visszhangzott a teremben. Néhány vendég riadtan tekintett a hang forrása felé.

- Nevetése leginkább az oroszlanok üvöltéséhez fogható - mondta Christina.

A lány szavai rövest Lyon torkára forrasztották a nevetést. Meglehetősen furcsának találta a megjegyzést.

- Hallott már oroszlanokat üvölni, Christina? - kérdezte végül.

- Ó, rengetegszer - vágta rá a hercegnő megdöbbenve.

Kijelentése nem hagyott kétséget afelől, hogy komolyan gondolta amit mondott. Persze, még így sem volt semmi értelme. Ugyan hol hallhatott volna ilyen hangot?

A ragyogó mosoly azonnal lehervadt Christina arcáról. Már Megint megfedkezett az elővigyázatosságról - korholta magát,

Lyonra pillantott. A férfi a válaszára várt.

Christina Sir Reynoldshoz fordult, s elköszönt tőle. Elmondta ő és nagynénje aznap éjjel még egy fogadásra hivatalosak, s Indulniuk kell. Ezután visszafordult Lyonhoz és Rhone-hoz, s egyetlen királynőhöz illő mozdulattal elbocsátotta őket.

Lyon egyáltalán nem volt ilyen bánásmódhoz szokva.

Christina hercegerő elviharzott, mielőtt ezt a

tényt megemlíthette volna.

Christina tisztában volt vele, el kell menekülnie a gróf elől. Kezdte elveszíteni lélekjelenlétét. Nénikéje a szemközti falnál ült egy karosszékben. Méltóságteljes léptekkel sétált oda hozzá.

- Úgy hiszem, indulnunk kell - suttogta.

Az öreg grófnő elég jól ismerte unokahúgát ahhoz, hogy észrevegye, valami nincs rendben. Előrehaladott kora meghazudtolta szellemi frissességét, testi erejét. Meglepő gyorsasággal pattant fel székből, karon fogta Christinát, s megindult vele az ajtó felé.

Lyon, Rhone és Sir Reynolds némán figyelték a hercegnő sietős távozását.

- Holnap beugrom hozzád a konyakért - mondta Rhone, s oldalba bökte barátját.

- Rhone, ha még egyszer a bordáim közé vágod a csontos könyöködet, esküszöm, eltöröm - mordult fel Lyon.

Rhone-t szemmel láthatóan nem rémítette meg e nagyon is komolynak szánt fenyegetés. Vállon veregette barátját.

- Megyek, megkeresem Dianát. Úgy tűnik, megfeledeztél a kötelességről.

Amint Rhone eltűnt az embertömegben, Lyon Sir Reynoldshoz fordult.

- Mit tudsz Patricia Cummingsról? - kérdezte. - Az igazat akarom hallani! Elég a szócséplésből.

- Megsértesz, Lyon - felelte Sir Reynolds, s megjegyzéséhez korántsem illően szélesen elvigyorodott.

- Közismert, hogy rendkívül diplomatikus vagy -

felelte Lyon. - Beszélj, kérlek. Mit tudsz Christina gyámjáról? Biztos vagyok benne, hogy régóta ismered.

- Természetesen - mondta Reynolds. - Gyakran jártunk együtt fogadásokra. Most pedig tényleg elég a szócséplésből; Lyon. Tudd hát meg: az a vén szipirtó egy nőstényördög. Gonosz, a velejéig romlott. Soha nem kedveltem. Míg fiatal volt a szépsége valamelyest ellensúlyozta viselkedését - mondta. - Akkor ment nőül Alfredhez, mikor annak fivére megbetegedett. Úgy hitte, sógora bármelyik pillanatban meghalhat. Patricia olyan volt, mint egy dögkeselyű. Alig várta, hogy megkaparintsa az örökséget. Alfred bátyja azonban még több mint tíz évig élt. Alfrednek pedig el kellett hagynia az országot, különben tetemes adósságai miatt börtönbe került volna.

- Patricia apja nem próbálta meg rendezni veje adósságait? Vagy talán nem volt elég pénze?

- Patricia apja a leggazdagabbak közé tartozott - felelte Sir; Reynolds. - Ám ő, ahogy mondani szokás, mosta kezeit.

- Talán helytelenítette Patricia házasságát?

- Ó, nem! - felelte Reynolds, s megrázta fejét. - Patricia mindig erőszakos, kapzsi nő volt. Számtalan gonoszság szárad a lelkén. Egyik vaskos tréfája egy ártatlan nemes hölgy életét oltotta ki. Nem óhajtok további részletekbe bocsátkozni a tragikus esetet illetően. De biztos vagyok benne, a hosszú évek során semmit nem változott a boszorkány. Észrevetted, hogyan figyelte az unokahúgát? A hideg is kirázott.

Lyont megdöbbentette a harag, mely Sir Reynolds hangjában feszült. Apja öreg barátja nyugodt, végtelenül türelmes természetéről volt ismert. Most valósággal reszketett dühében.

- Talán te is áldozatul estél gonoszkodásainak? - kérdezte.

- Igen - ismerte be Reynolds. - Christina sebezhető virágszálnak tűnik. A nyakamat teszem rá, hogy nem a nagynénje nevelte. Mélységes szánalmat érzek a szegény gyermek iránt. A vén szuka tisztában van gyámleánya vonzerejével. S ezt kétségkívül ki fogja aknázni. Belegondolni is szörnyű, miképp bocsátja áruba az ártatlan gyermek bájait.

- Nem hallottalak még így beszélni - suttogta döbbenten Lyon. - Egyetlen kérdést engedj még meg, uram. Látom beszélgetésünk felzaklatott.

Sir Reynolds bólintott.

- Említetted, az öreg grófnő apja gazdag volt. Ki örökölt utána?

- Senki nem tudja. Tény azonban, hogy szenvedélyesen rajongott kisebbik lányáért, Jessicáért.

- Jessica Christina édesanyja?

- Igen.

- S valóban örült volt?

- Nem tudom, Lyon. Sokszor találkoztam Jessicával. Mindenben ellentéte volt nővérenek. Szíve jóságos volt, s félénk, szörnyen félénk. Mikor férjhez ment, apját majd szétvetette a boldogság. Nem is csoda, hisz leánya egy királyhoz ment nőül. Még emlékszem a fényes bálokra, melyeket

tiszteletükre rendeztek. Aztán történt valami. Valami szörnyűség. - Reynolds felsóhajtott. - Rejtély, mely örökre titok marad.

Bár megígérte, hogy nem kérdez többet, Lyon érdeklődését túlságosan is felcsigázta a téma ahhoz, hogy képes legyen beérni a hallottakkal.

- Ismerted Christina apját? Azt mondom, király volt, mégsem hallottain róla soha.

- Találkoztam vele néhányszor, de nem állíthatom, hogy jól ismertem. Edwardnak hívták - mondta Reynolds, s összevonta szemöldökét. - A vezetéknévére már nem emlékszem. Kedveltem őt, mint mindenki más. Megfontolt volt, víg kedélyű, és soha, soha nem érezttette velünk, hogy rangsorban magasan fölöttünk áll. Megtiltotta például, hogy felségnek szólítsuk. Végül is, elvesztette királyságát.

Lyon bólintott.

- Micsoda rejtély! - sóhajtott. - Ez a Jessica..., képtelen vagyok kiverni a fejemből.

- Miért?

- Hozzáment egy királyhoz, aztán elszökött tőle.

- Hogy mit miért tett, már soha nem fogjuk megtudni. Titkait magával vitte a sírba. - mondta Sir Reynolds. - Úgy hiszem, Christina születése után meghalt. Senki nem tud többet annál, mint amit most elmondtam neked. S az egyoldalú beszélgetés után, melyet a hercegnővel folytattál, meggyőződésem, hogy ő soha nem fogja felfedni titkait.

- Ehhez nekem is lesz egy-két szavam - mondta Lyon, s megvonta vállát.

- Valóban?

- Ez az igazság.

- Elhiszem - mondta Reynolds, de tekintete az ellenkezőjéről tanúskodott.

- Nem tudod véletlenül, hova ment a hercegnő? Úgy hallottam, említette neked, hogy még egy meghívásnak eleget kell tennie a mai éjszaka folyamán.

- Lord Bakerhez ment - mondta Reynolds. - Igazán beugorhatnál hozzá te is - jegyezte meg nyájasan.

- Reynolds, tudom mi jár a fejedben, s elárulom neked, tévedsz. Ne vonj le messzemenő következtetéseket - magyarázkodott Lyon. Csupán szeretnék többet megtudni a hercegnőről, ennyi az egész.

Lyon hangja azt sugallta Reynoldsnak, hogy fejezze be a kérdezősködést.

- Még nem üdvözöltem a húgodat. Megyek, köszönök neki. - Jobb lesz, ha sietsz - figyelmeztette Lyon. - Diana és én hamarosan távozunk.

Lyon követte Reynoldsot az embertömegén át. Mikor megtalálták Dianát, Lyon rögvést felszólította húgát, hogy szedelőzködjék. Diana egészen elszomorodott.

- Ne légy már ilyen szívfacsaróan bánatos, gyermekem - mondta Sir Reynolds. - Biztos vagyok benne, még nem mentek haza - Reynolds felnevetett.

Lyon csöppet sem találta mulatságosnak a helyzetet.

- Nos, igen. Úgy gondoltam, benézhetnénk Lord

Bakerhez, mielőtt hazavinnélek.

- De Lyon! Visszautasítottad Bakerék meghívását - emlékeztette a lány. - Azt mondtad, Baker egy tökfej, aki mellett az ember halálra unja magát.

- Meggondoltam magam.

- Szóval Baker mégsem tökfej?

- Fogd már be a szád, Diana, az isten szerelmére! - mormogta Lyon a fogai között, s lapos pillantást vetett Reynoldsra. Diana megdöbbsent fivére durva hangvételén.

- Igyekezz, húgom. Nem szeretném, ha elkésznék - mondta Lyon erőltetett kedvességgel a hangjában.

- Hogyan is késhetnénk el? Lord Baker azt sem tudja, hogy részt veszünk a fogadásán.

Mikor fivére megvonta a vállát, Diana Sir Reynoldshoz fordult.

- Nem tudja, mi lelte a bátyámat? - kérdezte.

- Csupán szeretné kielégíteni kíváncsiságát, kedvesem - felelte Sir Reynolds, s Lyon szemébe nézett. Ha elfogadod egy vénember tanácsát, fiam, nos, azt hiszem, okosabb lenne, ha itt hagynád a húgodat. Szívesen hazakísérem helyetted.

- Ó, Lyon, engedd meg, hogy maradjak! Kérlek! - kérlelte Diana.

A hangja olyan volt, mint egy háromévesnek, aki ebéd előtt édességért könyörög. Lyon azon sem csodálkozott volna, ha húga tapsolni kezd.

- Van valami különös ok, mely maradásra készíted? - kérdezte.

Diana elvörösödött.

- Hogy hívják a férfit? - Lyon választ követelt.

- Lyon - suttogta Diana rémulten. - Kérlek, ne szégyeníts meg Sir Reynolds előtt - suttogta.

Lyon bosszúsan felsóhajtott. Húga most kürtölte szét, hogy ő, Lyonwood grófja tökfejnek tartja Lord Bakert, s még panaszkodik, hogy megszégyeníti mások előtt. Összevonta a szemöldökét.

- Majd később beszélünk erről - mondta végül. - Hálásan köszönöm, hogy vigyázol Dianára.

- Lyon, nincs szükségem kísézőre - tiltakozott Diana.

- Bizonyítsd be, kicsikém - mondta Lyon, köszönetképpen Reynolds felé biccentett, aztán elhagyta a szalont.

Alig várta már, hogy az unalmas tökfej házába érjen.

Harmadik fejezet

Tovább maradtunk Angliában, mint ahogy Edward eredetileg tervezte csupán azért, hogy apámmal együtt ünnepelhessük a születésnapomat. Edward annyira figyelmes volt! A világért sem bántotta volna meg a papa érzelmeit.

Tizenhetedik születésnapom után hajóra szálltunk, s elindultunk férjem hazája felé. Sírtam, de eszembe jutott aztán, hogy mennyire önző vagyok. Hiányzott a papa, persze, de az én kötelességem most már az volt, hogy, kövessem a férjemet.

A könnyeim hamar felszáradtak, s a szívem megtelt várakozással. Szinte magam előtt láttam a csodálatos jövőt. Azt gondoltam, drága Christina, hogy apád egyenesen Camelotba visz.

Naplóbejegyzés
1795. augusztus 10.

Christina rosszul érezte magát. Úgy érezte, rögvest megfullad. Lehunyta a szemét, s igyekezett arra gondolni, mindjárt vége a szörnyűséges utazásnak.

A kocsi belseje olyan szűk volt, hogy valósággal oda kellett préselődnie nagynénjéhez. A himbálózó jármű apró ablakait lefüggönyözték, ajtaját bezárták. A levegő fülledt volt, s megtelt Patricia néni nehéz, édeskés parfümjének illatával. Christina ökölbe szorította a kezét, s nagynénje mindent látó szemei elől ruhája fodrai közé sejtette.

A grófnő nem vette észre unokahúga kínjait. Alig szálltak be a kocsiba, máris kérdezősködni kezdett. Egyetlenegyszer sem várta meg, hogy Christina válaszoljon. Igazából nem is érdekelte a véleménye. Úgy tűnt, kérdéseivel egyetlen célja van csupán: rávilágítani arra, Lord Carlson vendégei mind erkölcstelen, szégyentelen, házasságtörő nők és férfiak. Patricia néni szemmel láthatóan nagy élvezetet talált abban, hogy rossz hírbe keverjen másokat, ráncos arca gonosz kifejezést öltött, ajkait vékony fonallá préselte, szürke szeme fagyos lett, mint a jég.

Christina hitt abban a régi igazságban, hogy a szem a lélek tükre. A grófnő még inkább megerősítette hitében. Kétségtelenül nagynénje volt a legkeserűbb, legönzőbb, leggonoszabb ember, akivel valaha találkozott.

S a legbolondabb is, mert meg sem próbálta leplezni jellemtelenségét. Ennyi korlátoltság megdöbbentette Christinát.

A gyengeség mások kezében hatalommá válhat. Patricia néni képtelen volt felfogni ezt a törvényt. Sőt, egyenesen imádott az őt ért sérelmekről beszélni.

Christina mégsem gyűlölte nagynénjét. Valójában kötelességének érezte, hogy megvédje őt, ha kell. Nemcsak azért, mert a rokona volt. Patricia néni első pillanattól fogva Csobogó Patakra emlékeztette, az örök üreg indián asszonyra, aki ostorral kergette a faluban a gyerekeket. Csobogó Patak nem tehetett róla, hogy ilyennek született, csakúgy, mint a grófnő.

- Idefigyelnél végre, Christina? - csattant fel Patricia néni, s kizökkentene unokahúgát töprengéséből - Azt kérdeztem, íniért kellett ilyen hirtelen otthagynunk Carltonék partiját.

- Találkoztam egy férfival - mondta Christina. - Annyira más volt, mint a többiek. Lyonnak hívják, ami ha jól emlékszem, azt jelenti, hogy oroszlán.

- Ó, Lyonwood grófjára gondolsz - mondta Patricia, s rosszallóan vont a össze szemöldökét. - Megrémített, ugye? Nos, ügyet se vess rá. Az a gazember igyekszik mindenkit megfélemlíteni, még engem is. Nála gorombább, nagyképűbb alakot nem hordott még hátán a Zöld. Azt hiszi, mert magas körökben forog, mindent megengedhet magának. S az az ocsmány sebhely a homlokán, csalt még gonoszabbá teszi utálatos képét.

- Ó, nem, nénikém. A gróf cseppet sem ijesztett meg - vallotta be Christina. - Épp ellenkezőleg! Nagyon is vonzónak találtam őt. Ám amikor meghallottam, hogy Sir Reynolds Oroszlánnak hívja, olyan honvágy vett rajtam erőt, hogy meg sem bírtam szólalni.

- Ne merészd még egyszer szóba hozni azokat a vadembereket! - sikította Patricia. - Hát ezért fecsérelem rád azt a temérdek pénzt és fáradságot? Ezért tettelek örökösömmé? Ezért segítettelek vissza a...

A grófnő hirtelen elhallgatott. Csak ekkor döbönt rá, mekkora baklövést követett el. Mosolyt préselt az arcára, s megszorította unokahúga kezét.

- Gyermeke, neked lesz könnyebb, ha nem gondolsz többé azokra az emberekre. A múltadat

egyszer és mindenkorra le, kell zárnod. Nincs visszaút - mondta kedvesen.

- Miért hívják a grófot Oroszlánnak? - kérdezte Christina, szándékosan elterelve nagynénje figyelmét, s óvatosan elhúzta kezét az öregasszony csontos ujjai közül. - Ha jól emlékszem, ön azt mondta, az angoloknak nem szokásuk állatokról elnevezni magukat.

- Nem, persze hogy nem, bolond leány - motyogta Patricia néni. - A gróf sem a vadállatról kapta a nevét. Lyonnak hívják, és nem Lionnak.

Az öregasszony lassan betűzte a gróf nevét.

- Hivatalosan a Lyonwood név használatos. Csupán legközelebbi barátai engedhetik meg maguknak, hogy Lyonnak szólítsák.

- Nem való hozzám? - kérdezte Christina, s összevonta szemöldökét.

- Természetesen nem - felelte a grófnő. - Az a férfi túlságosan agyafűrt és túl gazdag. Távol kell tartanod tőle magad. Megértetted?

- Igen, nénikém.

A grófnő bólintott.

- Képtelen vagyok felfogni, miért vonzódasz hozzá. Az alak egyszerűen kezelhetetlen.

- Nem is vonzódok hozzá igazán - jelentette ki Christina.

Természetesen hazudott, de csupán azért, mert nem akarta feldühíteni nagyménjét. Hogyan is szállhatna vitába egy olyan asszonnyal, aki visszataszítónak talál egy forradást, a bátorság jegyét? Nem, ha megmondaná neki az igazat, Patricia néni biztosan dührohamot kapna.

Ó igen, nagyon is vonzónak találta az Oroszlánt. Rezenéstelen tekintetét,, erőt s hatalmat sugárzó természetét. Hanyag tartása, lassú, nehézkes mozdulatai nem tévesztették meg. Christina biztos volt benne, a férfi pillanatok alatt képes lenne cselekedni, ha a szükség úgy hozná.

Lyonwood grófja kétségtelenül a legszebb férfi, akit életében látott. Még az illatát is imádta. Istenem, mit szólna Patricia néni, ha tudná, mi jár a fejében? - mosolygott magában Christina. Valószínűleg még egy lakatot szeretne hálószobája ajtajára.

Nem, a grófnő soha nem értené meg Lyon iránti vonzalmát. Wakan, az öreg sámán bezzeg megértené. S milyen boldog lenne!

- Amiatt szerencsére nem kell aggódnunk, hogy felkelted Lyon érdeklődését - jelentette ki Patricia néni. - A gróf a könnyűvérű nőket szereti. Ha igaz, amit sutognak, jelenleg egy Lady Cecille nevű asszony a szeretője. - A grófnő felháborodottan csóválta meg a fejét. - Még hogy Lady! Az a nő egy szajha! Hozzáment egy férfihoz, aki a nagyapja lehetett volna, s már az esküvő napján megcsalta.

- S a férje nem bánja, hogy...

- A vén kecske meghalt - vágott Christina szavába nagynénje - Nem olyan régen úgy hallottam, Lyonwood a következő férjjelölt. Az a szuka máris kivetette rá a hálóját.

- Nem hiszem, hogy a gróf feleségül venne egy rossz hírű nőt - mondta Christina. - S az is meglehet, hogy ezt a Lady Cecille-t igaztalanul vádolják, nem igaz? - kérdezte, s összevonta szemöldökét.

- Hidd e1, gyermekem, ha az az asszony nem az

lenne, aki, az előkelők soha nem fogadták volna be maguk közé. Ó, kedvesem, ha tudnád, micsoda erkölcsök uralkodnak a társaságban! A legtöbb asszonynak házasságon kívüli viszonya van, s nincs olyan férj, aki ne tartana szeretőt - magyarázta Patricia. - Persze, a férfiak túlságosan gyengék ahhoz, hogy ellenálljanak állati ösztöneik parancsszavának, igazam van?

- Igen, nénikém - sóhajtott Christina.

- Lyon mostanában távol maradt a társasági élettől - folytatta a grófnő. - Mióta meghalt a felesége, teljesen visszavonult.

- Talán még mindig gyászol. Olyan esestnek tűnt...

- Ha! - csattant fel az öregasszony. - Lyonról sok mindent el lehet mondani, de hogy elesett lenne, az ki van zárva. Nem tudom elképzelni, hogy bármelyik társaságbéli férfi komolyan meggyászolná a feleségét. Manapság az emberek csak a saját maguk boldogságával törődnek...

A kocsi hirtelen megállt Lord Baker rezidenciája előtt.

Christina fellélegzett, mikor a kocsi ajtaja kitérült. Kiszállt, mélyet szippantott a friss éji levegőből, aztán követte nagynénjét a hatalmas, vöröstéglás épület bejárata felé.

Puha, langyos szellő simogatta arcát. Legszívesebben minden csatot kihúzott volna hajából, s szabadon engedte volna nehéz fűrtjeit.

Persze, Patricia néni soha nem egyezne bele, hogy leengedve hordja hosszú haját. A divat rövide vágott, homlokba fésült bébiloknikat vagy bonyolult

hajkoronát követelt. S mivel Christina nem volt hajlandó megválni hosszú, hullámos fürtjeitől, el kellett viselnie a csatok és hajtűk okozta kínszenvedést.

- Bízom benne, hogy nem hagysz cserben - jegyezte meg gúnyosam a grófnő, mielőtt bekopogott az ajtón.

- Nem fogok csalódást okozni - ismételte Christina a szavakat, melyeket nagyménje hallani akart. - Igazán nem kell aggódnia, nénikére. Erős vagyok, bárkivel szembe szállok, akár egy oroszlánal is.

Az öregasszony nem értette Christina tréfáját. Összepréselte ajkait, s végigmérte unokahúgát.

- Igen, valóban erős vagy. Nyilvánvalóan nem örökölted anyád utálatos jellemét. Jessica egy gerinctelen féreg volt. Adj, hálát a Mindenhatónak, hogy nem rá ütöttél.

Christinának minden erejére szüksége volt, hogy visszafojtsa dühét.

Nagynénjének nem szabad megtudnia, milyen sokat jelent számára anyja emléke. Bár nyár több mint egy éve él a grófnővel, még mindig nem sikerült kipuhatolnia, nagynénje miért gyűlöli olyan engesztelhetetlenül húgát. A grófnő nem tudott, róla, hogy Jessica naplót vezetett, s Christinának esze ágában sem volt szólni róla. Legalábbis egyelőre nem. Bár kíváncsi lett volna rá, mit tesz Patricia, mikor szembesül az igazsággal. Valószínűleg semmit nem változtatna a fennálló helyzeten - gondolta Christina. Nagynénje túlságosan elvakult ahhoz, hogy változtasson véleményén.

Az engedelmes gyámleány szerepe kezdett elviselhetetlenné válni. Annál is inkább, mert Christina nem igazán volt türelmes természetű. Boldogság és Fekete Farkas figyelmeztették rá, hogy mindig tartsa féken indulatait.

A fehérekkel kapcsolatban is óvatosságra intették. A szülei tudták, hogy egyedül kell végigjárnia az utat. Fekete Farkas lánya életéért aggódott. Boldogság a lelkét féltette. Mégsem engedték, hogy velük maradjon.

Teljesíteniük kellett esküjüket, akár Christina élete árán is.

De ha túléli, hazatérhet.

Christina rádöbbsent, hogy arcára kiült haragja. Rögvest elmosolyodott, amint Lord Baker komornyikja ajtót nyitott. Ragyogó mosolya semmit nem veszített fényéből a bemutatkozás hosszú szertartása alatt. A fogadáson mindössze húsz vendég volt jelen, idős hölgyek és urak, akik másról sem beszéltek, mint a testüket gyötrő nyavalyákról, s a legutóbbi halálesetekről. A panaszos szóáradatnak végül a komornyik vetett véget, aki az ebédlőbe invitálta a vendégeket.

Lord Baker karját nyújtotta Patriciának, s elvezette. Egyszerre három úriember lépett a hercegnőhöz, hogy átkísérjék a szomszédos terembe, de Christina visszautasította őket, arra hivatkozva, hogy be kell púdereznie az arcát. Felsietett az emeleti mosdóba, s mire visszatért, a szalont üresen találta. Nem tudott ellenállni az egyedüllét varázsának. Christina lopva körbepillantott, hogy megbizonyosodjon felőle, senki

nem figyeli, aztán felkapta szoknyája szélét, s a hosszú terem túlsó végébe rohant. Már korábban észrevette a boltíves alköv hatalmas üvegajtaja mögött megbúgó parányi erkélyt. Nem vágyott most másra, csak néhány percnyi áldott, békés csöndre, mielőtt nagynénje keresni kezdené.

Reménye hiú ábránd volt. Alig lépett az alköv márványpadlójára, mikor hirtelen megérezte, hogy valaki figyeli. Christina mozdulatlanra dermedt, lelkén sötét árnyékként suhant át a félelem. Lassan hátrafordult, hogy szembenézzen a fenyegetéssel.

Lyonwood grófja állt a bejáratnál, hátát az ajtónak vetette, hatalmas barna szeme őt nézte.

Az oroszán rá vadászik. Christina megrázta a fejét, mintha nevetséges gondolatától igyekezett volna megszabadulni. Finom ösztönei veszélyt jeleztek, mely aggodalommal töltötte el szívét.

A férfi örökkévalóságnak tűnő ideig nézett a szemébe. Arca fenyegetően komor volt. Christina moccanni sem mert. Mikor Lyon megindult felé, hátrálni kezdett.

A férfi úgy mozgott, mint egy ragadozó. Még akkor sem állt meg, mikor odaért a lányhoz. Hatalmas lépteivel arra kényszerítette, hogy tovább hátráljon.

- Mit csinál, uram? - suttogta Christina, s minden bátorságát össze kellett szednie, hogy hangja ne árulja el rémületét. - A viselkedése egyáltalán nem illendő.

- Nem.

- Biztos vagyok benne, hogy elmulasztotta üdvözölni a ház urát - rebegte Christina. - Talán

megfeledezett róla. - Nem.

Christina megpróbált ellépni a férfi elől, de Lyon megragadta a vállánál, s határozott léptekkel folytatta útját.

- Tudom, hogy nem beszélt Lord Bakerrel – mondta Christina. - Vagy tévedek?

- Nem.

- Ó - felelte Christina. - Ez tapintatlanságra vall. - Igen.

- Most már igazán vissza kell mennem, uram - mondta a lány. A férfi fenyegetően nyers válaszai megriasztották, s közelsége is nyugtalansággal töltötte el szívét. Azért sem fogok zavarba jönni - biztatta magát.

- Levenné rólam a kezét, uram? - követelte.

- Nem.

Christina hirtelen rádöbbsent, mire megy ki a játék. Képtelen volt visszatartani mosolyát.

- Érteni már. Megpróbál ugyanolyan kimérten viselkedni velem, ahogy én viselkedtem önnel. Igazam van, Lyon?

- Eltalálta - felelte a férfi. - No, milyen érzés minden kérdésére kimért választ kapni?

- Rendkívül hatásos - mondta Christina, s a gróf mellkasára szegezte tekintetét.

A lány hibásan ejtette ki a „hatásos” szót. Idegen akcentusa egyre inkább kiütöközött. Lyon biztos volt benne, a lány rémült. Tenyerébe fogta a szép vonalú arcocskát, arra kényszeríttette a lányt, hogy felemelje tekintetét.

- Ne féljen tőlem, Christina - suttogta.

A lány nem válaszolt. Lyon egy hosszú percig

nézett a varázslatos kék szempárba, míg végül rádöbbsent az igazságra.

- Maga... nem fél tőlem egyáltalán, igaz? A férfi hangja csalódottnak tűnt.

- Nem - ismerte be Christina, s elmosolyodott. Megpróbálta eltaszítani arcától a férfi kezét, s mikor az semmi hajlandóságot nem mutatott arra, hogy elengedje, hátralépett. Legnagyobb megdöbbenésére az erkély korlátjának ütközött. Vége. Sarokba szorították.

Lyon szélesen elmosolyodott.

- Hajlandó végre elengedni, kérem? - kérte Christina.

- Előbb elbeszélgetünk egy kicsit - felelte Lyon. - A játékszabály a következő: én kérdezek, s természetesen ön is kérdezhet, de egyikünk sem adhat egyszavas választ.

- Miért?

- Hogy jobban megismerhessük egymást - mondta Lyon.

Christinának semmi kétsége nem volt afelől, ha nem engedelmeskedik, még holnap reggel is itt fognak állni, Lord Baker előkelő házának erkélyén.

Meg kell próbálnia úrrá lenni a helyzeten.

- Azért dühös rám, mert nem félek öntől? - kérdezte.

- Nem - felelte Lyon, s elmosolyodott. - Egyáltalán nem vagyok dühös.

- Ó, de igen - állította Christina. - Csak úgy árad magából az indulat. És az erő. Azt hiszem, maga olyan erős lehet, mint az oroszán.

Lyon megrázta a fejét.

- Milyen különös dolgokat mond! - jegyezte meg. Képtelen volt megállni, hogy ne simogassa meg az érzéken telt, vérvörös ajkakát. Egészen elbűvölte az érintés.

- Nem áll szándékomban különös dolgokat mondani - jelentette ki Christina, s összevonta szemöldökét. - Úgy tűnik, önnek semmi humorérzéke nincs. Elfordította arcát. - Patricia nénikém megtiltotta, hogy szóba álljak önnel, Lyon. Ha megtudja, hogy itt vagyok önnel, haragudni fog.

Lyon felvonta a szemöldökét.

- Kit érdekel?

- Nénikém azt mondta, ön túlságosan agyafúrt - mondta Christina.

- S ez baj? - kérdezte Lyon.

- Ráadásul gazdag is - tette hozzá Christina, s a férfi hitetlenkedő tekintete láttán bólogatni kezdett.

- Mi rossz van abban, hogy gazdag vagyok? - kérdezte Lyon.

- Kevéssé lehet irányítani - idézte Christina nagynénje szavait.

- Ez így igaz.

- Látja, végül ön is egyetért Patricia nénivel - magyarázta Christinának. - Maga nem olyan, mint a többiek, ugye, Lyon?

- Miféle többiek?

Christina úgy döntött, elengedi a kérdést a füle mellett.

- Én nem vagyok könnyűvérű nő, uram. Nénikém véleménye szerint csak a laza erkölcsű asszonyokat kedveli.

- Maga mit gondol? - kérdezte Lyon, s keze

vágyakozón siklott Christina szép vonalú vállára. Azt sem tudta már, miről beszélgetnek. Ujjai alatt érezte a lány selymes bőrét, csodás testéből áradó forróságot. Ő, mennyire szerette volna megízlelni édes ajkait.

A lány most egyenesen a szemébe nézett. Tekintetében vakmerőség parázslott, s annyi ártatlanság, hogy Lyonnak belesajdult a szíve. A kis bestia megpróbálja megszimatolni a nőkről alkotott véleményét - gondolta. Nem, nem fogja hagyni, hogy túljárjon az eszén.

- Azt, hogy nem igaz - szólalt meg Christina, kizökkentve Lyont töprengéséből.

- Mi nem igaz? - kérdezte a férfi, s megpróbált visszaemlékezni arra, miről is folyt a szó.

- Hogy a könnyűvérű nőket szereti. Ön szemmel láthatóan vonzónak talál, pedig én egyáltalán nem vagyok könnyűvérű.

Lyon felnevetett. Hangja olyan volt most, mint egy puha simogatás. Christina érezte, szívverése őrült iramba kezd.

Csak most döbbsen rá az igazi veszélyre. Lyon vonzereje könnyedén áttörheti józansága vastag falait. Christina vérfagyasztó bizonyossággal tudta, hogy akkor mindennek vége. A férfi azonnal rájön arra, ki is ő valójában.

- Most már igazán vissza kell mennem - mondta kétségbeesetten.

- Tisztába van azzal, mennyire összezavart? - kérdezte Lyon, tudomást sem véve a lány követeléséről. - Maga nagyon ügyes, Christina.

- Nem értem.

- Ó, de igen, nagyon is érti - mordult fel Lyon. - Nem tudom, hogy csinálta, de tény, hogy úgy érzem most magam, mint egy suhanc az első randevúján. Maga annyira titokzatos. Szándékosan, igaz? Azt hiszi, kevésbé érdekelne, ha többet tudnék magáról?

Még hogy kevésbé! Christina torkát nevetés fojtogatta. Lyonwood grófjának igencsak leesne az álla, ha megtudná az igazat. Igen, Patricia néninek teljes mértékben igaza van. A gróf túlságosan ravasz ahhoz, hogy az orránál fogva vezessék.

- Ne aggódjon már annyira, édesem - suttogta Lyon.

Christina látta a férfi szemében, hogy mulatságosnak találja viselkedését.

- Ne szólítson így, kérem - mondta, s hangja megremegett. - Ez nem törvényes - tette hozzá, s bólogatni kezdett.

- Nem törvényes? - Lyonnak fogalma sem volt róla, a lány miről beszél, s ez bosszantotta. Nagy levegőt vett, s tízig számolt magában, mielőtt folytatta. - Kezdjük előlről az egészet, Christina. Felteszek egy kérdést, maga pedig válaszolni fog - jelentette ki. - Először is, lenne olyan kedves, s megmagyarázná, mit ért azon, hogy nem törvényes?

- Lyon, maga... nagyon emlékeztet valakire a múltamból. Túlságosan gyötör a honvágy ahhoz, hogy tovább beszélgessek önnel. - Christina vallomása szomorú, reményvesztett suttogásnak hatott.

- Szerelmes volt abba a férfiba? - kérdezte Lyon,

s képtelen volt leplezni lelkéből előtörő engesztelhetetlen dühét.

- Nem.

Lyon várt néhány másodpercig, s mikor rájött, a lány nem fog bővebb magyarázatot adni, bosszúsan felsóhajtott.

- Ó, nem. Ezt nem teheti - mondta. - Magyarázatot követelek! - tette hozzá, s fájdalmasan megszorította a lány vállát. - Christina, alig két órája ismerem önt, s máris úgy érzem magam, mint akit gúzsba kötöttek. Nem könnyű ezt beismernem, de ez az igazság - mondta. - Nem maradhatnánk egyszerre egy témánál?

- Azt hiszem, ez lehetetlen - felelte Christina. - Amikor magával vagyok, úgy tűnik, minden törvénytől megfeledkezem.

A lány legalább olyan zavarban van, mint ő - gondolta Lyon. Már megint azokról az istenverte törvényekről beszél. Vajon mit akar mondani? - töprengett.

- Én fogok győzni, ezzel ön is tisztában van mondta. - Semmivel nem tud eltántorítani a szándékomtól, még ha...

A következő pillanatban Christina felemelte kezét, s finom ujjával végigsimította a halvány forradást a férfi homlokán.

Lyonnak a lélegzete is elakadt, s a lány érintésétől testébe szivárgó érzékiség lángra lobbantotta parázsló vágyát.

- A harcosok jegyét viseli, Lyon.

A férfi karja erőtlenül hanyatlott oldalára. Az ereiben szétfutó tűzfolyam robbanással fenyegetett.

Hátralépett, s a kék szempárba nézett. Az ártatlanság, mely a két mély kristályvizű tó mélyéről sugárzott, összefacsarta szívét. Felsőhajtott. A lánynak halvány fogalma sincs arról, mit tett, ez nyilvánvaló - gondolta.

Christina rögvést kihasználta a férfi figyelmetlenségét. Fejet hajtott, s széleseben elsuhant mellette.

- Nem érintkezhettünk többé - mondta, aztán sarkon fordult, s elsietett.

Épphogy elérte az erkély ajtaját, mikor Lyon kérdése megállásra készítette.

- Nem találja vonzónak a harcosokat?

Christina olyan gyorsan fordult hátra, hogy szoknyája fellebbent, felfedve egy pillanatra a férfi mindent látó szeme előtt karcsú bokáját. A lány szemmel láthatóan megütközött a kérdésen.

- Hogy nem találom vonzónak? Ön bizonyára tréfál - mondta.

- Soha nem tréfálok - felelte Lyon. Hangja unottan csengett, de tekintete elárulta sebezhetőségét.

Christina úgy érezte, muszáj felfednie az igazságot.

- Olyannyira vonzónak találom önt, hogy alig bírok ellenállni ennyi kísértésnek.

Nem tudott a férfi szemébe nézni: vakmerő kijelentése felébresztette lelkében szunnyadó féltékenységét. Érezte, elvörösödik zavarában. Arcához kapta kezét, s hátat fordított Lyonnak.

A férfi gyorsabb volt a villámnál. Egyik pillanatban még az erkély korlátjánál állt, a

másikban odaszegezte a lányt az alkóv téglafalához. Christina lábát hosszú izmos lába béklyózta mozdulatlanná, vállát erős marka feszítette a falnak. Mikor hirtelen s kinyújtotta a karját, hogy becsukja az üvegajtókat, combja érzékenyen simította végig a lány testét. Az érintés mindkettőjüket, felzaklatta. Christina ellökte magát a faltól, s szabadulni próbált az egyre kínosabbá váló ölelésből. Lyon, épp ellenkezőleg, közelebb hajolt, mintha többet akarna.

Tudta jól, hogy zavarba hozta a lányt. Láta a szép arcon előtűnő rózsás pírt, még a holdfényes éjszakában is.

- Maga olyan, mint egy törékeny kis virág -
suttogta, s végigsimította vállát, nyakát. - S bőre
puha, mint a meleg bársony.

Christina már a haja tövéig elvörösödött. Lyon megmosolyogta kislányos félénkségét.

- Nyissa ki a szemét, Christina! Nézzen rám -
parancsolta gyengéden.

A férfi simogató szavai remegéssel töltötték el lelkét. Fekete Farkas szerelmes szavai, melyeket Boldogságnak suttogott el sátruk magányában, ugyanilyem gyengédek voltak. Vajon ez azt jelenti, hogy Lyon szerelmeskedni akar vele? Christina első gondolata azt sugallta, kérdezze meg a férfitől, de aztán rádöbbsent, jobb, ha nem teszi. Lyon angol - figyelmeztette magát. S a törvények Angliában merőben mások, mint a dakoták földjén.

Erről soha nem szabad megfeledkeznie:

- Soha nem kacérkodnék egy oroszlánnyal -
csattant fel. - Túlságosan veszedelmes lenne.

Lyon két kezébe fogta a lány nyakát. Maga sem tudta eldönteni, megcsókolni szeretné, vagy megfojtatná inkább. Ez az átkozott fehérnép teljesen összezavarta nevetséges megjegyzéseivel Ujjai alatt, érezte a lány szívverésének tomboló ritmusát.

- Nem látok a szemében félelmet, de a szíve elárulja az igazságot. Maga retteg a vonzalomtól, melyet irántam érez.

- Micsoda egy öntelt, pimasz fráter - mondta Christina. - Ha nem veszi le rólam a kezét, tüstént elájulok. Halálra rémít a viselkedésével.

Lyon felnevetett. Egyetlen pillanatig sem hitt a lánynak. Előrehajolt, míg száját csupán sóhajnyi távolság választotta el a rózsabimbóajkaktól.

- Nem maga mondta az előbb, Christina, hogy képtelen ellenállni a vonzerőmnek?

- Nem - suttogta. - Azt mondtam, alig bírok ellenállni, Lyon. Alig. Van egy kis különbség.

Mosolyogni próbált, mindhiába. Minden erejével küzdenie kellett a lelkén elhatalmasodó' sürgetés ellen, hogy a férfihoz bújjon, szorosan átölelje, megérintse csodálatos testét, s megízlelje csókját.

Tisztában volt vele, mekkora veszedelembé sodorhatja tiltott vágyakozása. Csak egy istenverte bolond heccelődne egy oroszlánnyal. Lyon sötét tekintete arról tanúskodott, ő is éppen olyan eltökélt, mint egy vérszomjas ragadozó. Christina tudta, ha nem védi meg magát, könnyen áldozatául eshet a férfi nyilvánvaló vonzerejének.

- Lyon - suttogta végül vágya s óvatossága között tépelődve. - Együtt kell legyőznünk ezt a vonzalmat. Ha nem segít, mindenről

megfeledekzem majd.

Lyon most már végképp nem tudta, a lány miről beszél.

Hogy miről fog megfeledekzeni? Talán nem értette jól a szavait. Christina egyre furcsábban, egyre idegenebb akcentussal beszélt.

- Meg fogom csókolni, Christina - mondta végül, s mikor a lány tiltakozón megrázta a fejét, két kezébe fogta arcát. - Csalt egyetlen csók - ígérte, s állát a lány fejére tette, s belélegezte dús haja édes, könnyű illatát, aztán felsóhajtott, majd megfogta kezét, s a nyaka köré fonta karcsú, törékeny karját.

Ahogy keze végigsiklott karján, érezte, hogy a lány libabőrös lett érintése nyomán. Elégedetten mosolyodott el. Ujjai érzékeny simították végig karcsú sziluettjét, végül megragadták csípőjét, s közelebb vonta ágyékához.

Christina nem bírta tovább a tortúrát. Eltökélt szándéka, hogy ellenáll a férfi csábító erejének, köddé foszlott. Egyetlen, ártalmatlan kis csók biztosan kielégíti kíváncsiságát - gondolta. Aztán visszamegy nénikéjéhez, s gyorsan elfelejti Lyonwood grófját.

Lábujjhegyre emelkedett, s a férfi állához érintette ajkait, aztán szemérmes puszt nyomott a szájára. Mikor elhúzódott végül, Lyon arcára mosolyként ült az elégedettség.

Mosolya rögvest arcára fagyott, mikor a lány nyelve hegyével végigsimította alsó ajkát. Lyon mozdulatlanra dermedt, mintha villám csapott volna testébe. Magához rántotta a lányt, s az sem érdekelte, hogy a lányt esetleg megrémíti lüktető

férfiassága. Karja vaspántként szorította karcsú testét. Christina nem fog elszökni, míg el nem engedi.

A lány hirtelen megpróbálta elfordítani a fejét. Lyon érezte a finom remegést, mely végigfutott karcsú testén. Arra gondolt, Christina csak most döbbsen rá, hogy mit tett.

- Lyon, kérem, nem...

A férfi csókkal állta útját a lány tiltakozó szavainak. Addig izgatta, addig bűvölte nyelve selymes simogató érintésével, míg a rózsabimbóajakak meg nem nyíltak előtte.

Christina lehuntya a szemét, s ujjait hullámos hajfürtjeibe temette. Érzéki borzongás futott végig Lyon gerincén. Felmordult, aztán nyelvét mélyen előredöfte, mintha a szeretkezést utánozná.

Christina minden óvatosságról megfeledkezett. Olyan szorosan ölelte a férfit, mintha soha nem akarná elengedni. Csípőjét ösztönösen szorította a férfi ágyékához, s felnyögött, mikor a férfi mozgatni kezdte csípőjét.

Christina vakmerően hatolt nyelvével a férfi meleg szájába, s selymes táncba kezdett nyelvével.

Lyon úgy érezte, elemésztí a tűz. Birtokba vette újra a lány száját. Forró csókja vad volt, gátlástalan, érzéki. Christina válasza sem késett soká. Mintha elolvadtak volna a csontjai, Lyon kis híján összeomlott meglepett örömeben. Nem csókolt még így asszony soha. Lehetséges, hogy Christina nem is olyan ártatlan, mint mutatja? Mit bánja ő! - gondolta magában Lyon. A vágy, hogy ágyába cipelje, s magáévá tegye a lányt, félresöpört minden

erkölcsi megfontolási.

Soha nem tapasztalt még ilyen nyers vágyat. Christina ringatni kezdte csípőjét, s érzékeny mély, fátyolos nyögés tört elő torkából. Lyon kis híján minden józanságát elveszítette. Tudta, vészesen megközelítette a pontot, ahonnan nincs visszatérés, melyen túl ösztönei uralkodnak Bestén, lelkén, tudatán. Lehunyta a szemét, aztán megragadta a lány vállát, s erővel eltépte száját ajkaitól.

- Nem ez a megfelelő idő s a megfelelő hely, szerelmem - suttogetta bódultan.

Nagy levegőt, vett, s szilárdan eltökélte, nem néz többé a lány vérvörös, nedves, izgató szájára. A lányt szemmel láthatóan ugyanúgy elkábította a csók, s ugyanolyan nehezen nyerte vissza megrabolt önuralmát, mint ő.

Ez a tény elégedettséggel töltötte el Lyon lelkét. Valósággal le kellett fejtenie a lány kezét a válláról, mert Christina képtelen volt másra, mint állni, s a szemébe nézni. Égszínű szemébe mélykék indigószín vegyük. A szenvedély színe - gondolta Lyon, ahogy megcsókolta a lány kezét, aztán óvatosan elengedte.

- Előbb-utóbb minden titkát kifürkészem - suttogetta a gyönyörre gondolva, melyet egymásnak adhatnak.

A férfi szavai éles törként hasították át Christina vágyainak ködfátylát. Riadtan gondolta, a férfi a múltját akarja felfedni.

- Kérem, hagyjon magamra, Lyon - suttogetta. Elsuhant a férfi mellett, s az alkóvon át a szalonba viharzott, aztán hirtelen megállt, s hátrafordult.

- A kíváncsisága halálos veszedelembé sodorhatja, Lyon. - Halálos veszedelembé?

Christina bólintott.

- Megcsókoltuk egymást, ezzel kielégítettük minden kívánságunkat. Kielégítettük? Minden kívánságunkat? A férfi dühödött, felháborodott üvöltése betöltötte a szalont.

Christina hálaimát rebegett az isteneknek, amiért a vendégek még mindig az ebédlőben voltak. Besurrant az ajtón, s leült nagynénje mellé az asztalhoz, s igyekezett részt venni a grófnő és Lady Baker unalmas csevegésében.

Negyedórával később Lyon lépett a terembe. Lord Baker magánkívül volt örömeiben. Szerencsére - s Christina legnagyobb megkönnyebbülésére mindenki elhitte, hogy a gróf abban a pillanatban érkezett.

Christina kimért főhajtással üdvözölte a férfit, aztán hátat fordított neki. A grófnőt elbűvölte unokahúga meglehetősen udvariatlan gesztusa.

Lyon viselkedése sem volt éppen úriemberhez illő. Nemcsak hogy nem viszonzta a hercegnő köszönését, de még csak pillantásra sem méltatta. Címének, rangjának, vagyonának és hírnevének köszönhetően azonnal ő került a társaság figyelmének középpontjába. A férfiak köré gyűltek, s a legtöbb hölgy is igyekezett a közelébe férkőzni.

Christina nem bírta sokáig a kérkedés és hízeltetés visszataszító parádéját, s átment a szalonba.

Lyon képtelen volt megszabadulni házigazdájától. Lord Baker tudálékos kiselőadásba

kezdett a vetésforgóról, s bár Lyon igyekezett érdeklődő kifejezést erőltetni arcára, belülről majd szétvetette a düh.

A pokolba is! Az átkozott kis bestia már másodszor adta ki az útját aznap éjjel. Felháborító - füstölgött magában, ám minden haragja ellenére be kellett látnia, Christina csodálatos teremtés. Érzéki, tüzes, valóságos szívtipró - gondolta.

Lyon úgy érezte magát, mint akit jeges hullámok közé vetettek. Christinának igaza volt. Valóban kielégítette minden kíváncsiságát. - Bárcsak ne csókolta volna meg! - sóhajtott. Még mindig a szájában érezte forró, mézédés ízét, s máris szomjazott rózsabimbóajkai fenséges nektárjára. Lyon lehunyta a szemét, s míg Lord Baker az árpa előnyeit ecsetelte, felidézte magában Christina puha, szerelmes nyögéseit. Bár a nyakát tette volna rá, a lány csak megjátszotta magát, az izgató, érzéki hang pusztá gondolatára felforrt a vér az ereiben.

Patricia néni átment a szalonba, megállt Christina mellett, s pocskondiázni kezdte a vacsorát, melyből történetesen unokahúga adagját is befalta. Christina nagynénje mellett tökéletes biztonságban érezte magát. Mikor Lyon megjelent a teremben, még egy fölényes mosolyt is megkockáztatott. Csak akkor szállt inába a bátorsága, mikor Patricia felment a mosdóba rendbe szedni sminkjét.

Christina hirtelen ott állt egyedül, sebezhetőn, kiszolgáltatottan. A következő pillanatban Lyon megindult felé, s bár mosolygott, szeme csak úgy szikrázott dühében. A lány Lord Bakerhez lépett, s beszélgetni kezdett vele.

- Csodálatos az otthona, uram - jegyezte meg Christina.

- Köszönöm, kedvesem. Tudja, szeretek kényelmesen élni - mondta Lord Baker, s dagadozott a büszkeségtől.

Körbevezette a lányt a szobán, s végigmutogatta a polcokon szétszórt műkincseket. Christina igazán megpróbált mindent, hogy a pocakos öregúrra figyeljen, de szemmel kellett tartania Lyont is.

Észrevette, hogy a férfi elbizonytalanodott, s ez elégedett mosolyt csalt arcára.

- E páratlan gyűjtemény a feleségem ízlését dicséri - mondta Lord Baker.

- Tessék? - kérdezte Christina zavarodottan. A ház ura úgy nézett rá, mintha választ várna előbbi kijelentésére. Reménye azonban hiábavalónak bizonyult, mert Christinának fogalma sem volt róla, miről beszélgetnek.

Christina természetesen Lyont hibáztatta figyelmetlenségéért. A férfi határozott léptekkel közelített felé, s ez nyugtalansággal töltötte el lelkét. Akkor sem járathatja le magát Lord Baker előtt - horgadt fel szívében a dac. Hátat fordított Lyonwood grófjának, s házigazdájára mosolygott.

- Ó, hol találta azt a szépséges rózsaszín vázát? - kérdezte, s a kandalló tetejére állított porcelánra mutatott.

Lord Baker kidüllesztette mellkasát. Christina arra gondolt, soha nem találkozott még ilyen öntelt, - felfuvalkodott hólyaggal.

- Ez a váza, gyűjteményem éke - jelentette ki. - Az egyetlen műtárgy, melyet magam választottam.

Többet ér, mint feleségem minden ékszere együttvéve - suttogta. - Marthának persze nem tetszik...

- Ó, szerintem gyönyörű - mondta Christina.

Baker, váltanék néhány szót Christina hercegnővel. Négy-; szemközt, ha nincs ellene kifogása, uram - szólalt meg Lyon a lány mögül. Christina biztos volt benne, ha csak egyetlen lépés húzódna hátrébb, a férfi testébe ütközne. A tudat olyannyira j felzaklatta, hogy képtelen volt tiltakozni.

- Természetesen - mondta Lord Baker, s végigmérte a grótot, aztán a lányt is. A vén gazember már össze is boronálta őket - gondolta Lyon. Nem kétséges, holnap délre egész London arról fog suttogni, hogy Lyonwood grófja beleszeretett a szépséges Christina hercegnőbe. Furcsamód, Lyont csöppet sem bántotta a gondolat. Sőt, ha ezzel sakkban tarthatja a lány hódolóit, a pletyka még előnyére is válhat.

- Természetesen nem - csattant fel hirtelen Christina dacos hangja. Lord Bakerre mosolygott, s azért imádkozott, házigazdája ne hagyja cserben.

Néma könyörgése süket fülekre talált. Lord Baker zavartan pillantott hol Christinára, hol a grófra. Szemmel láthatóan nem tudta eldönteni, mit tegyen. Lyon rögvest kihasználta a lehetőséget.

- Christinának isteni a humorérzéke. Biztos vagyok benne, ön is egyetértene velem, ha jobban ismerné a hölgyet.

Lyon nevetése megtévesztette Lord Bakert. Christina egyetlen pillanatig sem hitt a férfi hirtelen támadt jókedvének. Annál is inkább, mert vasmarka

fájdalmasan megszorította karját,

Christina jobbnak látta nem ellenkezni a gróffal. A férfi győzni akar, ez nyilvánvaló. Mint ahogy az sem kétséges, egyáltalán nem érdekli, mit gondolnak róla a jelenlévő hölgyek és urak. Christina kezdte csodálni eltökéltségét.

Lyonnak persze nem kell adnia a külsőségekre. Rangja és hírneve feltétlen tiszteletet és alázatot parancsolt környezetében. Valójában olyan arrogáns volt, s olyan magabiztos, mint a dakoták törzsfőnöke.

Christina megpróbálta kiszabadítani magát, mikor megfordult, hogy szembenézzen Lyonnal. A gróf válaszképpen olyan erővel szorította meg karját, hogy minden erejét össze kellett szednie, nehogy felszisszenjen fájdalmában. A férfi így akarja tudomására hozni, hogy nem érdemes szembeszállni akaratával - gondolta. Nem is lett volna ideje a tiltakozásra, mert a következő pillanatban Lyon megfordult, és az erkély felé kezdte vonszolni.

Christina feladta a küzdelmet. Kihúzta magát, s méltóságteljes léptekkel követte a férfit. A szalonban minden szempár rájuk szegeződött. Christina legragyogóbb mosolyát öltötte arcára, s úgy tett, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy a férfi, akit alig néhány órája ismer csupán, végigvonszolja a termen. Aztán valaki félhangosan megjegyezte, milyen elragadó pár lennének ők ketten. Christinának rögvest lehervadt mosolya. Legszívesebben bokán rúgta, volna Lyont, mikor észrevette pimasz, öntelt vigyorát.

Lyon az alkóv előtt állt meg. Christina bálát adott az isteneknek, hogy a férfi nem vonszolta ki az erkélyre. Így mindenki jól láthatta őket, s attól sem kellett tartania, hogy a gróf megcsókolja tucatnyi pletykaéhes vénasszony szeme láttára. Nem, a gyengéd ölelések s a szerelmes szavak az együttlét meghitt pillanataihoz tartoznak.

Lyon szembefordult Christinával. Alig egy lépés választotta el őket egymástól. Elengedte a lány kezét, s, odahajolt hozzá. Christina lehajtotta a fejét. Úgy döntött, történjék bármi, nem néz a férfi szemébe. El kellett hitetnie a kíváncsiskodókkal, hogy úrihölgyhöz illően alázatos és engedelmes.

Már megint hazudnia kell - gondolta bosszúsan. Fehér Sas hasát fogná nevéttében, ha látná, mint hajlong a férfi előtt. Fivére tudta, mint mindenki más a családjában, hogy az alázatosság soha nem volt az erőssége.

Hosszú percek múltak el feszült mozdulatlanságban. Christina arra gondolt, Lyon addig nem fog szólni hozzá, míg rá nem néz. Elmosolyodott, s végül felemelte tekintetét.

A férfi dühös volt rá. Barna szemében gyilkos indulat szikrázott.

- A szeme fekete, mint a Hollóké - mondta a lány.

Lyonnak arcizma sem rándult.

- Ne is próbálkozzon, hercegnőm - sziszegte. - A bókjai nem fognak még egyszer zavarba hozni. Esküszöm, ha még egyszer faképnél mer hagyni, én...

- Amit mondtam, nem bóknak szántam, maga

beképzelt alak - vágott a szavába Christina dühösen. - A Hollók ellenségeink.

A fenébe, már megint elárulta magát! - bosszankodott Christina. Miért van az, hogy Lyon mindig kihozza a sodrából? Legszívesebben szívesebben felkapta volna szoknyája szélét, s kirohant volna az ajtón. Aztán hirtelen rádöbbsent, a férfi nem is értette megjegyzését. Legalábbis tekintete erről árulkodott.

- A madarak az ellenségei, Christina? - kérdezte álmélkodva Lyon.

A lány elmosolyodott.

- Miről beszél, uram? - kérdezte, ártatlanságot színélve. Azért rángatott ide, hogy a madarakról társalogjon velem?

- Christina! - mordult fel fenyegetően Lyon. - Maga még egy szentből is képes lenne dühöngő örültet csinálni.

Christina érezte, a férfi rögvést elveszíti önuralmát, s védekezően hátralépett.

- De maga nem szent, Lyon. Vagy tévednék?

A következő pillanatban éles kiáltás hasított a levegőbe. Lyon azonnal a hang irányába kapta tekintetét. Christina is próbált megfordulni, hogy lássa, mi történt, de Lyon megragadta, s durván ma a mögé taszította. Testi ereje ámulattal töltötte el Christina lelkét. A férfi olyan gyorsan cselekedett, hogy Christina szinte észre sem vette, s máris a férfi háta mögött találta magát.

Széles vállától semmit nem látott, de a férfi merev tartásából arra következtetett, veszélyben vannak. S ha nem lett volna biztos az

ellenkezőjében, hajlamos lett volna azt hinni, a férfi védeni akarja.

Christina képtelen volt leküzdeni kíváncsiságát. Annál is inkább, mert minden látszat ellenére nem érzett fenyegetést. Mikor kikandikált Lyon mögül, szeme tágra nyílt döbbenetében: a szalon bejáratánál fegyveres férfiak álltak. Vajon milyen meglepetést tartogathat még számára ez az éjszaka? Először egy oroszlánnyal kellett szembenéznie, most meg úgy tűnt, fegyveres banditák akarják kifosztani.

Christina szerette volna jobban szemügyre venni a rablókat. Lyon másképp döntött. Mikor észrevette, hogy a lány ott áll mellette, olyan erővel rántotta vissza a háta mögé, hogy Christina kis híján elesett.

A férfi meg akarja védeni! - A gondolat melegítő érzésként járta át szívét. Elmosolyodott. Úgy döntött, nem avatkozik, az eseményekbe, s hagyja, hogy Lyon azt tegye, amit jónak lát. A férfihoz bújtt, lábujjhegyre emelkedett, s válla fölül kukucskált ki, hogy lássa, mi történik.

A rablók öten voltak. Négyen kést tartottak a kezükben. Christina elfintorodott ilyen silány töröket még életében nem látott. Az ötödik banditánál pisztoly volt. Mindannyian sötét maszkot viseltek, mely arcuk alsó részét takarta. A pisztolyos férfi - minden bizonnyal a rablóvezér - parancsokat osztogatott. Hangját igyekezett eltorzítani, talán mert ismert néhányat a vendégek közül, s nem akarta megkockáztatni, hogy esetleg felismerjék. A többi banditához hasonlóan ő is parasztruhát hordott s egy hatalmas, lukas kalapot, de csizmája

kitűnt a többi közfal. Igaz, réGINEK és kopottnak hatott, de a legfinomabb, legdrágább bőrből készült.

A következő pillanatban a vezér megfordult, s körbehordozta tekintetét a jelenlévőkön. Mikor Christináék felé nézett, szeme tágra nyílt döbbenetében. Christinának a lélegzete is elakadt. Szent istent Alig egy órája találkozott ezzel a férfival!

Lyon érezte,- hogy Christina görcsösen megszorítja vállát, s azt hitte, a lány megrémült. Hátrahúzódott, s igyekezett a lányt hátrébb tolni az árnyék sötétjébe. Úgy gondolta, ha a dolgok komolyabbra fordulnak, a lányt könnyedén kimenekítheti a házból az alacsony erkélyen át.

Lord Baker felesége elájult, mikor a rablók egyike odalépett hozzá, s a gyémánt nyakékát követelte. Christina kis híján elnevette magát. A kövér asszony úgy hullott a pamlagra, mint egy krumpliszák.

A következő pillanatban Patricia néni lépett be a szalon ajtaján. Szemmel láthatóan nem fogta fel, hogy egy rablótámadás kellős közepébe csöppent. Christinának minden idegszála pattanásig feszült, s mikor a rablóvezér nagynénjére fogta pisztolyát, azonnal cselekedett. Akármilyen örült is Patricia, mégiscsak a nagynénje - gondolta a lány. S ha rajta múlik, egy haja szála sem fog meggörbülni.

Minden olyan hirtelen történt. Lyon hallotta, hogy valami elsuhan a füle mellett, aztán látta, hogy a banditák vezére kiejti a kezéből a lőfegyvert. Fájdalmas üvöltése betöltötte a termet. Jobb vállából egy tör markolata állott ki. Lyon megfordult,

hogy, megóvjá Christinát az új veszedelemtől, de senkit nem látott a lány mögött. Akárki is dobta el a fegyvert, már elment, valószínűleg az erkélyen át - gondolta.

Szegény Christina. Megpróbált méltóságteljesnek mutatkozni, de ettől csak még törekenyebbnek, még kiszolgáltatottabbnak tűnt. Kék szemében kíváncsiság tükröződött. Mikor Lyon az erkély felé pillantott, még hátra is nézett. Nyilvánvalóan nem fogta fel a veszélyt, mely az árnyékból leselkedett rá.

Lyon gyorsan a sarokba szorította a lányt. Miután így gondoskodott róla, nehogy hátulról támadás érje, ismét a banditák felé fordult.

Christina nem tiltakozott kényszerű fogsága ellen. Tudta, a férfi mit tesz, Lyon még mindig védeni próbálja, s csupán biztosítani akarja hátát az erkély felől várható támadás ellen. Igazán nemes szándékra s józan megfontolásra vall az, amit tett - gondolta Christina.

Persze, minderre semmi szükség, hisz valójában nincs senki mögöttük, nem is volt. Természetesen ezt Lyon soha nem tudhatja meg.

A rablóvezér a bejárat ajtón át távozott. A többiek hamarosan követték.

A pisztoly és a tör a padlón feküdt.

Lyon Christinához fordult.

- Jól van, Christina? - kérdezte. Hangjában aggodalom csengett. Christina rémült arckifejezést öltött. Bólintott, s mikor a férfi vállánál fogva magához rántotta, érezte feléje áradó dühét.

- Most haragszik rám? - kérdezte.

A férfi szemmel láthatóan meglepődött kérdésén.

- Nem - felelte durván. - Természetesen nem haragszom önre, szerelmem.

Christina megmosolyogta a férfi színlelt gyengédségét.

- Ez esetben megkérhetném, hogy ne szorítsa olyan erősen a vállamat?

Lyon azonnal elengedte.

- Ha nem tévedek, azért dühös, mert nem harcolhatott a bajkeverőkkel, igaz, Lyon?

- Bajkeverők? Azt hiszem, drágaságom, itt komolyabb dologról volt szó, mint pusztá bajkeverésről - mondta a férfi.

- Akkor is meg akart küzdeni velük, ugye?

- Igen - ismerte be Lyon, s elvigyorodott. - Régóta vágyom már egy jó kis verekedésre. A rossz szokásoktól nehéz megszabadulni - tette hozzá.

- Maga mindig harcos marad, Lyon.

- Tessék?

A férfi arcára megint kiült az értetlenség jegyezte meg magában bosszúsan Christina.

- Túl sok itt az öreg. Nem lett volna biztonságos, ha közbeavatkozik.

- Valaki biztosan megsérült volna - mondta vigasztalón.

- Ön csupán az öregekért aggódott? - kérdezte a férfi.

- Igen.

Lyon összevonta szemöldökét. Christina csak ekkor döbrent rá, a férfi azt szeretné, ha érte is aggódna. Vajon miért? - tűnődött. Nem gondolja, hogy sértő lenne ránézve, ha aggódni kell érte?

Hisz ez azt jelentené, hogy csöppet sem bízik az erejében, ügyességében, bátorságában. Persze, ő is angol. S az angolok különös népek!

- Magáért soha nem aggódnék, Lyon. Maga képes rá, hogy megvédje magát.

- Ennyire bízik bennem? Christina elmosolyodott.

- Ó, igen - suttogta, s már épp azon kezdte törni a fejét, hogyan dicsérje tovább kiváló képességeit, mikor mindketten hangos zokogásra lettek figyelmesek.

- A ház úrnője magához tért - jelentette ki Lyon. - Maradjon itt, Christina. Mindjárt visszajövök.

A lány engedelmeskedett; egyetlen pillanatra sem vette le a szemét a grófról. Lyon a törhöz sietett, letérdelt, s a kezébe vette. Christinának a torkában dobogott a szíve. Nagy levegőt vett, s benntartotta, hogy lecsillapítsa rémületét. Megkönnyebbülten sóhajtott, mikor a férfi az asztalra tette a fegyvert, minden figyelmét a pisztolyra fordította.

A szalonon úrrá lett a zűrzavar. Mindenki egyszerre kezdett beszélni, olyan hangosan, hogy Christina biztos volt benne, senki nem érti a másik szavát. Azt fontolgatta, talán most kipróbálhatná, milyen elájulni. Végül mégis meggondolta magát. A pamlag már foglalt volt, a padló pedig túlságosan keménynek és piszkosnak tűnt. Így inkább tördelni kezdte a kezét, hogy, elég rémültnek és elesettnek hasson.

Két úriember hangosan vitatkozott. Egyikőjük odaintette Lyont. Amint a férfi megindult feléjük, Christina rögtön az asztalhoz sietett,

megbizonyosodott arról, hogy senki nem figyel rá, aztán felkapta a törét, s a helyére csúsztatta.

Megpróbált lelket verni a hisztérikusan zokogó Lady Baker-be, ezután a nagynénjéhez lépett, s melléállt.

- Úgy hiszem, nénikém, elég volt ma éjszakára az izgalmakból - mondta Christina gyámjának, mikor az asszony végre felé fordult.

- Igen - felelte a grófnő. - Ideje indulnunk.

Lyon képtelen volt elszabadulni a két fogatlan vénembertől, akik egymást túlharsogva igyekeztek előadni, hogyan fegyverezték volna le Jacket és bandáját, ha az ismeretlen tördobó nem avatkozik közbe.

Jó negyedóra telt el, mire a két öreg belefáradt a szócséplésbe. Eszébe jutott a tör, melyet néhány perce a kezében tartott,

Még soka nem látott ilyen különös fegyvert. Megmunkálása durva volt, éle mégis félelmetesen éles, markolata pedig egészen lapos. Bárkié is volt, az bizonyos, hogy nem Angliában vette.

Úgy döntött, magával viszi a tört. Szerette volna közelebbről megvizsgálni, s eltökélte, felkutatja tulajdonosát.

- Nos, uraim, ha megbocsátanak, távozom. Haza kell kíséreném a hercegnőt s nagynénjét.

Ezzel sarkon fordult, s viassasietett a szalonba. Csak ekkor jutott eszébe, hogy azt mondta Christinának várja meg, míg visszatér. Nem lett volna szabad egyedül hagynia. Szegényke bizonyára halálra rémült. Sebaj! Majd ő megvigasztalja. Megmutatja neki, gyengéd is tud

lenni. A lány zokogva fog a karjaiba omolni...

Lyont egészen felvidította a gondolat, s már azt tervezgette, Hogyan terelje el a grófnő figyelmét néhány percre, hogy még egyszer megcsókolhassa szépséges unokahúgát.

- A pokolba! - motyogta Lyon, mikor rádöbbsent, hogy Christina eltűnt. Az asztal felé pillantott. A késnek csak hűlt helyét találta. Káromkodni kezdett, olyan cifrán, s olyan hangosan, hogy Lady Baker újra elájult.

Lyont majd szétvetette a düh. Azt fontolgatta, kikérdezi a vendégeket, hátha láttak valamit, de aztán meggondolta magát. Az alkóvhöz sétált, s körülnézett. A felismerés villámként csapott tudatába. Nem! - mondta magában, s megrázta a fejét. Az nem lehet! Teljességgel lehetetlen - győzködte magát, aztán megindult az erkély felé. A korlátnak támaszkodott, s lenézett.

Háromméternyi magasság választotta el a lejtős terasztól. Onnan képtelenség felmászni. A korlát pedig túl rozoga ahhoz, hogy megbírjon egy férfit, ha kötélén akar leereszkedni. Az biztos, hogy akárki is dobta a kést, nem az erkélyem át mászott a házba, s nem azon keresztül távozott.

- Lehetetlen - motyogta magában, aztán úgy döntött, félreteszi kicsit a rejtélyt. Most sokkal fontosabb dolgokkal kell.

Elköszönt Lord Bakertől, és egyenesen hazahajtatott. Majd szétvetette a düh. Majd holnap - gondolta. Igen, holnap reggelre talán lecsillapodik annyira, hogy képes legyen hideg fejjel mérlegelni a történeteket. S akkor isten legyen irgalmas

Julie Garwood

Rhone-hoz.

Negyedik fejezet

Edward gyűlölte a színeket. Talán ezért járt mindig talpig fehérben, ezért kérte tőlem, hogy viseljem a tőle kapott ógörög szabású, hosszú, bő hófehér ruhákat. Említenem sem kell, hogy a palota falai is fehérek voltak, s természetesen a bútorok is. Edward különcsége ámulatba ejtett, s igyekeztem én mindenben alkalmazkodni ízlésvilágához. Apád nagyon jó volt hozzám. Mindent megkaptam, amit szemem-szám megkívánt, s hallani sem akart róla, hogy bármit is dolgozzam. Csupán egyetlen dolgot követelt meg tőlem. Megesketett, hogy soha nem lépem ál a kastély parkját övező falakat. Azt mondta, a személyes biztonságom kívánja így.

Megtartottam eskümet. Több mini fél évig. Aztán ugye, több szörnyűséggel hallottam arról, mi történik a falakon túl. Biztos voltam benne, Edward ellenségei terjesztik e rémhíreket, hogy nyugtalanságot keltsenek az emberek szívében.

Cselekvésre szántam el magam. Komornámmal együtt álruhát öltöttünk, s kiszöktünk a palotából.

Nem is sejtettük, hogy odakint magra a pokol vár ránk.

Naplóbejegyzés
1795. augusztus 15.

Az Acton-hagyaték gondozásával megbízott bank képviselői kedden délelőtt tíz órakor érkeztek Patricia Cummings grófnő házába. Henderson jogtanácsos és társa, Borton úr egyetlen percet,

sem késtek.

A grófnő alig bírta visszafogni túláradó izgatottságát. Dolgozószobájába kísérté a két ősz bajú úriembert, becsukta maga mögött az ajtót, aztán rozoga íróasztala mögé ült,

- Amint azt önök is láthatják, meglehetősen szerény körülmények között élünk - mondta, s mosolyt préselt az arcára. - Unokahúgom, Christina öltöztetése utolsó tartalékaimat is felemésztette. Szárpát sem tudom, mennyien szerettek volna látogatást tenni a hercegnőnél, de körülményeinkre való tekintettel kénytelen voltam mindenkit visszautasítani. Christina valóságos szenzációt keltett az előkelő társaságban. Remélem, megfelelően ki tudom majd házasítani.

A grófnő hirtelen rádöbbsent, hogy egész testében remeg. Zavarában köhécselni kezdett.

- Nos, bizonyára önök is tudják, hogy ez a ház már csak egy hónapig áll a rendelkezésünkre. Talán már meg is kapták a vételi árajánlatot...

Henderson és Borton egyszerre bólintottak. Borton a társához fordult, és nyugtalanul ránézett, aztán idegesen babrálni kezdett nyakkendőjével. A grófnő idegesen vonta össze szemöldökét.

- Mikor kapom meg végre a pénzemet? - kérdezte. - Megfelelő anyagi háttér nélkül képtelen leszek megélni.

Borton elsápadt a grófnő fenyegető tekintete láttán. Lesütötte szemét.

- Elmagyarázná a grófnőnek, Henderson? - kérdezte.

- Szíves örömet - felelte Henderson. - Biztos

vagyok benne, ha beszélhetnénk az unokahúgával, minden félreértés tisztázódna.

Hendersont szemmel láthatóan csöppet sem izgatta a grófnő kitörni készülő haragja. Tekintete rezenéstelen maradt, még el is mosolyodott a bolond vénasszony hisztérikus viselkedése láttán. Borton úgy nézett, társára, mint az istenre.

Patricia ököllel verte az asztalt.

- Mi köze van Christinának ehhez a tárgyaláshoz? Én vagyok a gyámja, s törvény szerint jogomban áll, hogy rendelkezsem a vagyonával! - sikította.

Mielőtt Henderson válaszolhatott volna, tenyerével ismét az asztalra csapott.

- Én kezelem a pénzt, nem igaz?

- Nem, asszonyom. Ön nem nyúlhat a hercegnő pénzéhez.

Christina emeleti szobájában tisztán hallotta nagynénje üvöltését. Azonnal lesietett, hogy megnézzze, mi dühítette fel ennyire. Régen megtanult már különbséget tenni nagynénje kiáltásai között. A hang, melyet most hallott, lépre csalt bagoly rikoltására emlékeztette, melyből arra következtetett, Patricia néni csöppet sem rémült. Csupán dühös.

Christina már a könyvtárszoba ajtaja előtt állt, mikor rádöbbsent, hogy mezítláb van. Nagynénje szörnyethalna, ha meglátná gondolta, felrohant szobájába, s felkapta topánját.

Nagynénje még ötször sikított, mire visszaért a dolgozószobához. Nem kopogott, úgysem hallotta volna senki. Kinyitotta, az ajtót, és besietett.

- Tehetek valamit érted, nénikém? - kérdezte Christina.

- Ő lenne az unokahúga, asszonyom? - érdeklődött Henderson, s felpattant székéből

- Christina, azonnal menj fel a szobádba! Van némi megbeszélnivalóm ezekkel a csirkefogókkal.

- Önnel nincs mit megbeszélünk, grófnő - mondta Borton - Ha megkérhetném, távozzék, asszonyom! Egyedül kell tárgyalnunk az unokahúgával. Az ön édesapja rendelkezett így' végakaratában.

- Hogyan rendelkezhetett volna így? - kiáltott a grófnő. - Az apám nem is tudott róla, hogy Jessica gyermeket vár. Gondoskodtam róla.

- Az ön húga megírta a gróf úrnak, hogy unokája született. Úgy értesültem, akkor küldte el a levelet, mikor önnél lakott. Még üzenetet is hagyott számára. Egy évvel leánya eltűnése után találta meg a gróf.

- Jessica nem írhatott neki - horkant fel a grófnő. - Maga hazudik! Tudtam volna róla! Minden levelet átnéztem.

- Úgy érti, megsemmisítette mindet, igazam van, asszonyom? - kérdezte Henderson, s alig bírta visszafojtani dühét. - Meg akarta akadályozni, hogy apja tudomást szerezzen örököséről, ugye?

Patricia néni elvörösödött.

- Maga ezt nem tudhatja - motyogta.

Christinát komolyan aggasztotta nagynénje haragja. Attól félt, az öregasszony rosszul lesz. Odasétált hozzá, s kezét csontos vállára tette.

- Nem számít, hogyan tudta meg nagyapám,

hogy élek. Borítsunk fátylat a múltra.

A két öregúr buzgón bólogatni kezdett.

- Ésszerű javaslat, kedvesem jegyezte meg Henderson. - Nos, a végrendelet feltételének értelmében négyszemközt kell megbeszelnünk önnel a pénzügyeket.

A grófnő tiltakozásra nyitotta száját, de rögtön be is csukta, mikor unokahúga figyelmeztetően megszorította vállát.

- Úgy kívánom, hogy gyámom jelen legyen a megbeszélésen. Van ellenvetésük, uraim?

- Nincs, hercegnő - mondta Borton, miután társa is bele gyezően bólintott.

- Ez esetben kérem, foglaljanak helyet, s mondjanak el mindent - utasította Christina. Érezte, hogy Patricia néni izmai lassan elernyednek, s elhúzta kezét.

- Egy Hammershield neve férfi hozta el édesanyja levelét. Acton grófjának - kezdte Henderson. - Az iromány a birtokunkban van, azzal az üzenettel együtt, melyet Jessica hátrahagyott, ha esetleg, meg akarja támadni apja végakarát - tette hozzá a jogtanácsos. - A levél tartalmáról nem kívánok szólni. Nos, hercegnő, amint nagyapja elolvasta, azonnal megmásította végrendeletét. Önre amúgy sem hagyott volna semmit, grófnő, de olyannyira megharagudott kisebbik lányára, hogy úgy döntött, minden vagyonát unokájára hagyja.

Borzon előrehajolt.

- Természetesen nem tudta még, hogy örökmise fiú lesz-e, vagy leány - vetette közbe. - Mindkét esetre megfogalmazta feltételeit, de mi

természetesen csak azokat vesszük figyelembe, melyek leányunoka születése esetén lépnek érvénybe.

- Miért zárta ki nagyapám anyámat az örökségből? Úgy tudom, nagyon szerették egymást - mondta Christina.

- Igen, mit tett az én egekig magasztalt húgom, ami szembefordította apánkkal? - kérdezte rosszmájúan Patricia.

- Nos, Jessica szégyent hozott apjára, mikor elhagyta férjét. Drága hercegnő, el nem mondhatom, mennyire feldúlta nagyapját a hír. A gróf úr kedvelte vejét, s úgy hitte, lánya... nem cselekedett ésszerűen.

- Úgy érti, apám végre rádöbbent, hogy Jessica örült - jelentette ki győzedelmesen a grófnő.

- Igen, ez a szomorú igazság - sóhajtott Borton, s együttérzően nézett Christínára.

- Így a pénz egyenesen Christina kezébe kerül? - kérdezte a grófnő.

Henderson figyelmét nem kerülte el az asszony szemében felvillanó gonoszság. Majdnem felnevetett. Acton grófja nem tévedett idősebbik lányát illetően - gondolta, aztán úgy döntött, gyorsan végez a megbeszéléssel, mert biztos volt benne, ha sokáig nézi a vénasszony gusztustalan arcát, hetekre elveszíti étvágyát.

- Az örökség mindaddig a bank kezelésében marad, míg be nem tölti tizenkilencedik születésnapját, hercegnő. Amennyiben, férjhez megy addig, a vagyon férje tulajdonába kerül.

- Addig már csak két hónap van hátra - vetette

közbe a grófnő. - Nem hiszem, hogy ennyi idő alatt megfelelő férjet találnék számára. Így, mint gyámja engem...

- Kérem, hallgassa meg a többi rendelkezést - vágott a szavába durván Henderson. - Igaz, a gróf szerette vejét, mégsem feledkezett meg az elővigyázatosságról. Nem lehetett teljes mértékben biztos abban, hogy lánya alaptalanul vádolta meg férjét.

- Igen, igen - helyeselt lelkesedve Borzon. - A gróf rendkívül óvatos ember volt. Éppen ezért hatalmas örökségét illetően további feltételeket szabott.

- Bökje már ki! - követelte a grófnő. - Sorolja fel végre az átkozott rendelkezéseket, mielőtt Jessica sorsára jutnék, s megőrülnék.

A grófnő már megint felhergelte magát. Christina úgy gondolta, az lesz a leghelyesebb, ha egyetért nagynénjével.

- Magam is kíváncsi vagyok. Elmondaná, milyen további feltételeket szabott a nagyapám?

- Természetesen - felelte Henderson, s lesütötte tekintetét. Biztos volt benne, ha elmélyül a csodás kék szempár bűvöletében, elveszíti gondolatainak fonalát. Döbbenetesnek találta a hercegnő szembetűnő ragaszkodását nagynénjéhez. A grófnő ocsmány volt, küllemében és viselkedésében egyaránt. A szépséges fiatal nő mégis úgy állt mellette, mint egy őrangyal.

Henderson végül megköszörölte torkát.

- Amennyiben betölti tizenkilencedik életévét, s nem megy férjhez, öröksége édesapja gondozásába

kerül. Őfelségét Edward királyt természetesen tájékoztattuk erről, mielőtt felesége keresésére indult volna. Pontosan tudja, addig nem juthat a vagyonhoz, míg...

- Talán már nem is él - vágott a szavába a grófnő. - Évek óta nem hallott róla senki.

- Edward király életben van - mondta Borton. - Egy hete kaptuk kézhez üzenetét. Jelenleg Észak-Franciaországban él, s

80

úgy tervezi, leánya tizenkilencedik születésnapjára hazatér, hogy átvegye az örökséget.

- Ezek szerint tud arról, hogy Christina életben van? Mi több, arról is, hogy itt van, Angliában? - kérdezte a grófnő, s hangja megremegett dühében.

- Nem. Úgy éreztük, nem is kell tudnia róla - mondta Henderson. - Christina hercegnő születésnapja a küszöbön áll. Természetesen, ha úgy kívánja, hogy értesítsük édesapját mielőtt...

- Nem. - Christinának minden önuralmára szüksége volt, nehogy a kelleténél több indulattal mondja ki e rövid szócskát. Mellkasa fájdalmasan megfeszült, mikor levegőt vett, hogy folytassa mondandóját. - Szeretném meglepni drága apámat. Ugye megértik, uraim? - tette hozzá, s elmosolyodott.

A két öregúr rajongón visszamosolygott a lányra.

- Uraim, úgy látom, nénikémet kimerítette a megbeszélés - jelentette ki Christina. - Ha jól értelmezem nagyapám végrendeletét, soha nem rendelkezhetek az örökségem felől. Amennyiben

férjhez megyek, férjemre száll a vagyon, s ha nem, akkor az apámra.

- Igen - felelte Borton. - Nagypapa soha nem engedte volna, hogy egy nő kezébe kerüljön a pénze.

- És én még azt hittem, hogy az enyém lesz.... - A grófnő hátrahanyatlott székében. - Az apám győzött.

Christina biztos volt benne, nagynénje rögvést sírni kezd. Néhány perccel később elbocsátotta a két úriembert. Henderson nagylelkűen felajánlotta Christinának, hogy készséggel a rendelkezésére bocsát egy bizonyos összeget, melyből lényesen megélhet, míg apja meg nem érkezik Angliába.

Christina alázatosan megköszönte a férfi nemesszívű ajánlatát. Kikísérte a két úriembert, aztán visszasietett a könyvtárszobába, hogy beszéljen nagynénjével.

A grófnő nem vette észre unokahúga feldúltságát.

- Mindent elvesztettem - zokogott fel, amint Christina belépett az ajtón. - Az isten rothassza el apám lelkét! - kiáltotta.

- Ó, nénikém, ne izgassa fel magát - mondta Christina. - Árt az egészségének.

- Mindenemet elveszítettem, s még van merszed azt mondani, hogy ne izgassam fel magam? - sikította a grófnő. - Könyörögnöd kell értem, Christina. Apád biztosan megkönyörül rajtam, ha te kéred rá. Edward soha nem kedvelt engem. Talán kedvesebbnek kellett volna lennem hozzá, de annyira féltékeny voltam Jessica jó szerencséjére,

hogy minden jó modorról megfélelkeztem apádat illetően. Hiszen a húgomat választotta, azt a szürke kis verebet, mikor én sokkal szebb voltam.

Christina elengedte a füle mellett nagynénje utóbbi megjegyzését. Járkálni kezdett az íróasztal előtt, s a küszöbön álló problémán töprengett.

- Nem lepődtél meg, mikor megtudtad, hogy apád él? - kérdezte a grófnő.

- Nem - felelte Christina. - Soha, egyetlen pillanatig sem hittem, hogy halott.

- Gondoskodnod kell rólam, Christina - nyöszörgött a nagynéni. - Istenem, mihez kezdek, ha apád úgy dönt, hogy nem támogat? Nem élem túl! Mindenki rajtam fog nevetni zokogta.

- Megígértem, hogy a gondját viselem, Patricia néni - mondta Christina. - Elfelejtette, hogy a szavamat adtam rá, mielőtt elhagytuk Bostont? Ne aggódjon, ha rajtam múlik, ön semmiben sem fog hiányt szenvedni.

- Az apád talán nem fogja támogatni nemes szándékaidat, Christina. Az a gazember minden pénzemet megkaparintja, s a fejemet teszem rá, egy lyukas garas nem sok, annyit sem fog adni belőle.

Christina hirtelen megállt nagyménje előtt.

- Nem áll szándékomban apám kezére juttatni az örökséget - jelentette ki. - Nem hagyom, hogy megtörténjen.

Patricia Clummings soha nem látta unokahúgát ennyire feldúlnak. Bólintott, aztán elmosolyodott. Biztos volt benne, a bolond lány miatta dühöng.

- Aranyból van a szíved, drága gyermekem, amiért aggódsz a sorsom felől. Sajnos, az

aggodalmad nem alaptalan. Apám igazságtalanul semmizett ki örökségéből, s én az utolsó shillingemet is rád költöttem. Nem lett volna szabad felélni tartalékaimat - tette hozzá a grófnő. - Bárcsak soha ne hagytam volna el a gyarmatokat!

Christinát bosszantotta nagynénje önsajnálata. Nagy levegőt vett, s igyekezett összeszedni maradék türelmét.

- Nem veszett el minden, nénikém. A megoldás roppant kézenfekvő. Férjhez megyek, mielőtt apám visszatérne Angliába.

Christina kijelentése felkeltette nagynénje figyelmét. Az öregasszony szeme kikerekedett.

- Nem tudjuk, apád mikor jön vissza. Lehet, hogy már holnap megérkezik - mondta.

Christina megrázta a fejét.

- Nem valószínű. Ne feledje, Patricia néni, apám azt sem tudja, hogy élek. Én pedig úgy tervezem, férjhez megyek, amilyen gyorsan csak lehet.

- Lehetetlen. Még megfelelő jelöltünk sincs.

- Készítsen listát azokról, akik szóba jöhetnek - tanácsolta Christina.

- Ez egyáltalán nem helyes - tiltakozott a grófnő.

Christina már épp vitába akart szállni nagynénjével, mikor észrevette, hogy az asszonynak felcsillan a szeme. Tudta, nagynénje végre felfogta szavainak jelentőségét.

- Gyorsnak kell lennünk, ha azt akarjuk, hogy siker koronázza tervünket.

- Miért? Miért áldoznád fel magad ilyen könnyen? - kérdezte Patricia néni, s gyanakvó tekintettel nézett unokahúgára. - Miért juttatnád

örökségedet inkább egy idegen férfi kezére?

- Nénikém, amint, azt már említettem, nem áll szándékomban apám kezére játszani nagyapám vagyonát. Nos, van egyéb kifogása a tervem ellen?

- Lehet, hogy apád azóta hatalmas vagyonra tett szert, s nem is akarja megkaparintani az örökséget.

- Nénikém, hogyan jut eszébe ilyesmi? - kérdezte Christina. - Gondolja, hogy levelezne nagyapám bankjával, ha gazdag lenne? Biztos vagyok benne, hogy visszajön Angliába a pénzért.

- Nem vitatom, Edward a pénzedre vadászik - mondta a grófnő.

- Helyes - mondta Christina. - Azt hiszem, ön az egyik legokosabb asszony, akit valaha ismertem - dicsérte. - Bizonyára kitalál majd valami hihető indokot sietős házasságomra.

- Igen - felelte a grófnő. - Valóban okos vagyok. - Kihúzta magát, olyan peckesen, hogy Christina arra gondolt, ha csak egy kicsit is tovább feszíti gerincét, kettétörik. - Hogyan segíthet rajtam a házasságod? - kérdezte végül.

- A férjfelölttel a házasság előtt aláíratunk egy nagy összegről szóló kötelezvényt az ön nevére.

- Akkor olyasvalakit kell keresnünk, aki könnyen irányítható - motyogta a grófnő. - Ilyen férfit nem nehéz találni. Most pedig kérek, hagyj magamra, Christina. Ki kell találnom valami magyarázatot a nagy sietségre, s listát kell készítenem a lehetséges férjeiről. A szépségeddel bárkit rávehetünk arra, hogy alávesse magát a feltételeimnek.

- Szeretném, ha Lyonwood grófja kerülne a lista élére - jelentette ki Christina határozottan.

- Ezt nem gondolhatod komolyan - hüledezett a grófnő. - Lyon gazdag, semmi szüksége még több pénzre, és nem az a típus, akit könnyedén rávehetnénk az együttműködésre.

- Ha ráveszem arra, hogy aláírja a kötelezvényt, nem mindegy, kivel házasítom össze magam arra a kis időre, míg Angliában maradok?

- Összeházasítani magad valakivel nem a megfelelő angol kifejezés. Nos, mivel hajlandó vagy meghozni ezt az áldozatot, nincs kifogásom ellene, hogy megkörnyékezd azt az undorító alakot. Ő természetesen nem fog beleegyezni a házasságba, de megpróbálhatod, hátha sikerül.

- Köszönöm - rebegte Christina.

- Eltökélt szándékom, hogy visszatérj a vademberek közé?

- Egyáltalán nem vadak - suttogta Christina. - És igen, haza fogok menni a családomhoz. Önnek úgyszólván mindegy, nénikém, hisz csak a pénzt akarja.

- Nos, jobb ha ezt a tényt nem említed a jövődöbelidnek. Csak ellenünk fordítanád vele.

- Igen, nénikém - felelte Christina.

- Tűnj el innen, és öltözz át - csattant fel a grófnő. - Szörnyen nézel ki ebben a kanárisárga ruhában. A hajad is úgy áll, mint egy szénaboglya. Csinálj vele valamit végre!

Christina azonnal kiment a könyvtárszobából, s elengedte füle mellett nagynénje gúnyolódását. Alig várta, hogy bezárja maga mögött szobája ajtaját. Egész testében remegett. Gyomra összeszorult, feje lüktetett a fájdalomtól.

Bár nehezére esett, de be kellett ismernie maga

előtt, hogy fél. S csöppet sem szerette ezt a merőben új érzést.

Pontosan tudta félelme okát. A sakál hamarosan Londonba érkezik, s biztos, hogy megpróbálja majd megölni. A sakálok mindig sakálok maradnak. Christina szemernyi sem kételkedett apja szándékában.

Ötödik fejezet

Igenis, élnek démonok ezen a földön, Christina. Magam sem tudtam, hogy létezik ennyi gonoszság, míg saját szememmel nem láttam, hogyan kínoznak halálra ártatlan gyerekeket, hogy szüleiket engedelmességre kényszerítsék, s hogyan irtanak ki egész falvakat. A férjem egy zsarnok, bárkit meggyilkoltat, aki másképp gondolkodik, mint ő. Halottak és haldoklók fekszenek az utcákon szanaszét, s minden éjjel szekerek gyűjtik össze az oszló tetemeiket. A bűz, ami miatt állandóan zárva kellett tartanunk a palota ablakait, nem a felgyült szemétnak köszönhető, mint azt Edward állította. Nem, a halotti máglyák szagát éreztük, mindvégig. Az embereket éhezítették, míg jártányi erejük sem maradt. Csupán azért, mert apád félt a lázadástól. Még a vizet is fejadagra mérték. Ennyi szörnyőség láttán teljesen elveszítettem az eszemet. Mylala, hűséges komornám hiába figyelmeztetett, hogy ne szálljak szembe Edwarddal...

Most már belátom, hallgatnom kellett volna a szavára. Mert apád személyében magát a Sátánt hívtam ki magam ellen.

Tanulj a hibáimból, Christina. Ez az egyetlen esélyed, hogy életben maradj.

Naplóbejegyzés
1795. október 12.

Lyon íróasztalához bicegett, és egy nagy sóhaj kíséretében székére hanyatlott. Bal kezében konyakkal teli poharat tartott, térdén forró vizes

palackot egyensúlyozott.

Már rég elfeledkezett, utolsó bevetésén szerzett sebesüléséről. Milyen furcsa, hogy épp tegnap este kezdett újra fájni - gondolta.

Hajnali négy felé járhatott az idő. Szívesen aludt volna még, de lüktető fájdalma, s átkozott rémálmai felébresztették. Forgolódott egy darabig, aztán feladta a küzdelmet. Felkelt, s dolgozószobájába vánszorgott. Úgy gondolta, reggelig átnézi birtoka ügyeit.

Gyengének érezte magát. Mint egy öreg harcos - gondolta, s elmosolyodott. Christina is így nevezte... Harcos, igen, határozottan emlékezett a jelzőre... De hogy öreg lenne? Nem, a lány nem mondott ilyesmit.

Az idő nem múlt el nyomtalanul a gróf feje fölött. A kormány szolgálatában eltöltött kalandos, kemény évek megbosszulták magukat. A franciák azonban még mindig félelemmel emlegették legendás nevét. Lyonra általában a legnehezebb, legkényesebb ügyeket bízták, melyekben a kormány már nem léphetett, ha nem akart háborút.

Lyonwood grófját a legveszedelmesebb férfinak tartották egész Angliában, sőt némelyek véleménye szerint az egész világon,

Nem akadt olyan gonosztevő, aki túljárt volna az eszén. Bárhol is rejtőzött el az áruló, Lyon nem nyugodott, míg meg nem találta, s végleg el nem némította.

Soha nem hibázott. Soha,

Hűsége elnyerte jutalmát... és büntetését. Bátorságáért lovaggá ütötték, halálos bűneiért

rémálmokkal sújtotta az isten. Senki nem tudott szenvedéseiről, hisz magányosan élt. S mikor álmában felsorakoztak előtte mindazok, kiknek vére az ő kezéhez tapadt, nem volt mellette senki, aki látta volna rémületét.

Egyre ritkábban gondolt Jamesre és Lettie-re is, bár még mindig értetlenül csóválta meg fejét, akárhányszor eszébe jutott a tragédia. A sors iróniája! Míg ő távol otthonától hazáját védte az árulók ellen, fivére a saját házában árulta el.

Nem, tényleg nem gondolt sokat Jamesre, s mióta Christina hercegnővel találkozott, fejében olyan zűrzavar uralkodott, hogy jószerével gondolkodni sem tudott egyáltalán.

Lyon alapjában véve kíváncsi ember volt. Imádta a rejtélyeket, s addig soha nem tágított, míg meg nem oldotta valamennyit.

Christina esetében még igencsak távol állt attól, hogy megoldottnak tekintse az ügyet. A kis boszorkány maga volt a titokzatosság. Képtelen volt elfogadható magyarázatot találni különös viselkedésére: először nem esik hasra Rhone ellenállhatatlan bájaitól, s még vele, Lyonwood grófjával sem kacérkodik. Aztán az a furcsa beszélgetés... Hiába töprengett órák hosszat, rá kellett döbbsennie, a lány tulajdonképpen semmit nem mondott, ami kielégíthette volna kíváncsiságát. Találkoznia kell Christinával - határozta el hirtelen, s megfogadta, ezúttal nem hagyja elterelni figyelmét.

A fenébe is! Vajon hol hallhatott Christina oroszlánüvöltést?

Lyon előre tudta, milyen megszállottan fog

kutatni a szép hercegnő múltja után, bár maga sem értette, miért. Az bizonyos, hogy Christina olyan érzelmeket váltott ki lelkéből, melyekről azt sem tudta, hogy léteznek. Egyetlen nő sem rendítette meg ennyire lelki nyugalmát. Igen, ezt be kell ismernie, még akkor is, ha az igazság jobban zavarja, mint a lábát marcangoló fájdalom.

Fényt derít a lány titkaira, ha addig é1 is - esküdözött Lyon. Akkor végre minden kíváncsiságát kielégítheti. S miután a lány nem lesz érdekes többé, kitörölheti életéből még az emlékét is.

A megszállottság véget ér, s akkor visszanyerheti lelki nyugalmát.

Lyon azonnal munkához látott. Levelet írt a leghírhedtebb pletykafészeknek, s megpróbált puhatolózni Christina múltja felől. Természetesen rendkívül körültekintően járt el. Arra hivatkozott, hogy húgát, Dianát szeretné bevezetni a társaságba, de szinte semmit nem tud a társaság tagjairól.

A válaszlevelek már másnap megérkeztek. Lyon mindet elolvasta, aztán dühödten a tűzbe vetette őket. A mindentudók szerint Christinának nincs múltja.

Két hónappal ezelőttig az a nő nem is létezett.

Lyon érezte, türelme fogytán van. Választ akart kapni a kérdéseire... és látni akarta Christinát. Arra gondolt, egy hét múlva, Creston bálján sarokba szorítja a lányt, de aztán úgy döntött, nem vár tovább.

Áthágva az illem íratlan törvényeit, egyszerűen bekopogott a Baker utca 6. szám alatti házba.

Felháborító viselkedését csak tetézte, hogy mindezt reggeli kilenc órakor tette, mikor tisztességes ember még az igazak álmát alussza. Nem beszélve arról, hogy nem kért előzetesen és alázatosan a grófnőtől audienciát. Természetesen csak azért nem, mert biztos volt benne, hogy a vénasszony úgylis visszautasítaná látogatását.

A szerencse Lyon mellé szegődött. Egy csontsovány, kopasz vénember nyitott ajtót. Ruhája arról tanúskodott, hogy ő itt a komornyik, bár viselkedése meglehetősen modortalannak hatott.

- A grófnő épp most ment el egy fontos találkozóra, s nem tér vissza egyhamar.

Lyon elmosolyodott.

- Nem a grófnőhöz jöttem - mondta a komornyiknak.

- Nem? Akkor kihez? - kérdezte a szolgáló dölyfösen.

Lyon elveszítette türelmét. Félresöpörte útjából a vénembert, s belépett az ajtón.

- Christina hercegnővel óhajtok beszélni - mordult fel, mielőtt a komornyik bármit is szólhatott volna. - Most azonnal! - tette hozzá fenyegetően.

A szolgáló elvigyorodott, savanyú képe egészen barátságossá vált.

- A grófnőnek nem fog tetszeni a dolog - jelentette ki, s előresietett, hogy a bejárattól balra lévő duplaajtót kinyissa Lyon előtt. - Mérges lesz, nekem elhiheti, uram.

- Úgy látom, magát mégsem zavarja különösebben ez a lehetőség - jegyezte meg Lyon szárazon, mikor a komornyila hangosan vihogni

kezdett.

- Természetesen nem fogok szólni a látogatásáról, uram mondta a vénember, s az emeletre vezető lépcsők felé fordult; - Maga várjon itt - figyelmeztette Lyont. - Megyek, szólok a hercegnőknek, hogy látogatója érkezett.

- Megkérhetném rá, hogy ne árulja el úrnőjének, ki keresi? - kérte Lyon. Attól tartott, hogy Christina esetleg nem akar találkozni vele. - Szeretném meglepni a hercegnőt - tette hozzá.

- Mivel uraságod elfelejtett bemutatkozni, ezt a kérését, könnyeit teljesíthetem.

Lyon biztos volt benne, beesteledik, mire a komornyik átvánszorog a hallon. Az ajtófélfának dőlt, s onnan figyelte az öregembert. Hirtelen eszébe jutott valami.

- Ha azt sem tudja ki vagyok, jóember, hogyan lehet ennyire biztos benne, hogy a grófnő mérges lesz?

A komornyik villogni kezdett. Hangja éhes kecske mekegésére emlékeztette Lyont. A vénember majdnem összecsuklott nevettében. A lépcső korlátjába kapaszkodott, mielőtt válaszolt volna Lyonnak.

- Teljesen mindegy, kicsoda uraságod. A grófnő mindenkit gyűlöl. Semminek nem tud örülni az a vén sárkány. - A komornyik megindult a lépcsőn felfelé.

Lyon úgy becsülte két órába is beletelik, mire a vénember felér az emeletre.

- Lefogadom, hogy magát nem a grófnő fogadta fel - jegyezte meg.

- Nem, uram - felelte a szolgáló zihálva. -

Christina hercegnő emelt ki a sárból, ahol éltem. Megfürdetett, megetetett és szép, új ruhába öltöztetett. Sok-sok évvel ezelőtt előkelő urak szolgálója voltam, de aztán nehéz idők jöttek. - A vénember nagyot sóhajtott. - A hercegnő nem szereti, ha vén sárkánynak hívom a nagynénjét. Azt mondja, nem illendő...

- Lehet, hogy nem illendő; de kétségkívül találó a kifejezés.

A komornyik bólintott, aztán újra megragadta a korlátot. Egy hosszú percre meg sem moccant. Lyon arra gondolt, talán erőt gyűjt a következő lépcsőfokhoz. Tévedett. Az öregember elengedte a karfát, két kezéből tölcseért formált szája elé, s szó szerint üvölteni kezdett.

- Látogatója érkezett; hercegnő. A szalonban vár önre.

Lyon nem akart hinni a szemének, s mikor a szolgáló megismételte kiáltását, kitört belőle a nevetés.

A komornyik megfordult, s magyarázkodni kezdett.

- Christina nem akarja, hogy kifárasszam magam - mondta. - Minden erőmre szükségem van, hogy teljesítsem a vén sárkány parancsait.

Lyon bólintott. A komornyik tovább kiabált.

Christina végre feltűnt a lépcsősor tetején. Lyonnak a szája is tátva maradt. A lány most még gyönyörűbbnek tűnt. Hosszú haja szabadon omlott vállára. Fenséges. Ez volt az egyetlen szó, mely találóan jellemezte az angyali arcot övező dús, aranylő hajzuhatagot.

Mikor a lány megindult lefelé, Lyon látta, hogy a hosszú tincsek egészen karcsú derekáig érnek.

Christina halvány rózsaszín ruhát viselt. A mély nyakkivágás sejtetni engedte Lyon mohó tekintete előtt a telt keblek tökéletes vonalait. Bár Lyon maga sem tudta, miért, volt valami szokatlan a lány megjelenésében, de túlságosait is lenyűgözte a látvány ahhoz, hogy ilyen semmiségen kezdjen töprengeni.

Christina szemmel láthatóan még nem vette észre.

- Köszönöm, Elbert. Most menj, és pihenj le. A grófnő mindjárt itthon lesz, s akkor akad dolgod elég.

- Milyen jó hozzám, hercegnő - suttogta Elbert.

- Jó, hogy ezt gondolod rólam - mondta Christina, s tovább lépkedett lefelé. Ekkor pillantotta meg Lyont a szalon ajtajánál, Szeme tágra nyílt döbbenetében. - Ó, istenem, a grófnő szörnyen...

- Mérges lesz - fejezte be Lyon a lány megjegyzését egy bosszús sóhaj kíséretében.

Elbert nyilvánvalóan mindent hallott, mert ismét mekegni kezdett. Christina a szalonba sietett, Lyon követte, s becsukta maga mögött az ajtót.

- Akár hiszi, drága hercegnőm, akár nem, az előkelők többsége megtiszteltetésnek venné, ha a házában üdvözölhetne. Be kell vallanom, nem értem nagynénje ellenséges viselkedését irányomban.

Christina elmosolyodott. A férfi úgy, pontosan úgy beszélt most, mint egy sértődött kisiú. Leült az aranyszínű brokáttal bevont pamlag kellős közepére, nehogy Lyon mellette foglaljon helyet,

aztán intett neki, hogy húzzon közelebb egy széket, s üljön le.

- Én igazán örülök, hogy szerény hajlékunkban üdvözölhetem. Kérem, ne bosszantsa fel magát nagynéném véleménye miatt. Bár illetlenség részemről, de be kell vallanom, a grófnő senkit sem kedvel.

- Ön félreért, hölgyem - mordult fel Lyon. - Egyáltalán nem érdekel, mit gondol rólam a nagynénje. Mindössze különösnek találom, hogy én...

A lány olyan riadtan nézett rá, hogy Lyon jobbnak látta témát váltani.

- Haragszik, amiért eljöttem? - kérdezte, s összevonta szemöldökét.

Christina megrázta a fejét.

- Jó napot kívánok! - mondta nagy hirtelen, s próbálta felidézni magában, hogyan kell egy jól nevelt úrihölgynek viselkednie, ha látogatója érkezik. Persze, ez korántsem volt könnyű feladat, mert Lyon észveszejtően jól nézett ki: világosbarna lovaglónadrágot viselt, mely teljesen ráfeszült izmos, hosszú combjára. Az inge patyolatfehér volt, melyet részben elfedett rozsdabarna kabátja. Magas szárú lovaglócsizmája tökéletesen illett ruházatához.

Christina csak ekkor döbbsent rá, hogy hosszú percek óta bámulja a férfit, de úgy döntött, nem kér bocsánatot egyetlen viselkedése miatt, mert Lyon legalább olyan merőn nézte őt.

- Szeretek magára nézni.

- Én is szeretek magára nézni - felelte Lyon, s

elmosolyodott.

Christina az ölébe ejtette kezét.

- Van valami különös oka hitetlen látogatásának?

- kérdezte. - Hitetlen? Nem értem...

- Hirtelen! Hirtelen... - helyesbített Christina zavartan. - Értem már.

- Nos, uram? Van valami különös oka?

- Nem emlékszem rá - felelte Lyon huncut vigyorral az arcán.

A lány félénken visszamosolygott.

- Megkínálhatom egy kis frissítővel?

- Nem, köszönöm - válaszolt Lyon.

- Nos, ez esetben lenne olyan kedves és elmagyarázná, mi az, amire nem emlékszik? - kérdezte Christina, s olyan érdeklődő tekintettel nézett Lyonra, mintha a világ leglogikusabb, legegyszerűbb kérdését tette volna fel.

- Hogyan mondhatnám el azt, amire nem emlékszem? - kérdezte a férfi. - Ennek semmi értelme...

A férfi mosolya egy kösziklát is megolvasztott volna. Christina alig bírta nyugton ülni a helyén. Eszébe jutott, Lyon szenvedélyes, vad csókja, és semmire nem vágyott most jobban, minthogy a férfi újra megcsókolja.

Egy jól nevelt úrilány természetesen nem gondol ilyen szégyentelen dologra!

- Milyen melegek a napok mostanában! Néhányan állítják, hosszú évek óta nem volt ilyen forró az ősz - tette hozzá Christina, s lesütötte tekintetét.

Lyon megmosolyogta a lány szembetűnő

idegességét. Lassan kinyújtotta hosszú lábát, és előredőlt székében. Egyáltalán nem lesz nehéz választ találni kérdéseire, ha Christina ilyen nyugtalan marad - gondolta vidáman. Csizmájának orra véletlenül hozzáért Christina szoknyájához. A lány azonnal hátrahúzódott.

- Megkínálhatom egy kis frissítővel? - kérdezte, egy pillanatra a férfit tekintetét, aztán ismét a kanapé szélére húzódott.

Christina olyan ijedtnak tűnt, mint egy házból kivert kiscica.

- Egyszer már feltette ezt a kérdést - sóhajtott Lyon -, s én azt válaszoltam, hogy nem kérek. Csak nem én zaklattam fel ennyire, hercegnő? - kérdezte, de az arcán szétterülő önelégült vigyor arról tanúskodott, nagyon is tisztában van a válasszal.

- Ugyan, honnan gondolja, hogy zaklatott vagyok? - kérdezte Christina.

- Nos, édesem, a kanapé szélén ül, s nyilvánvalóan arra készül, hogy első gyanús mozdulatomra hanyatt-homlok elmeneküljön a közelemből.

- A nevem Christina, s nem az, hogy édesem - jelentette ki a lány. - És igenis ön zaklatott fel. Maga még egy bölényt is képes lenne felidegesíteni.

- Bölényt???

- Bárkit. Elég összevonnia a szemöldökét - vonta meg a vállát Christina.

- Helyes.

- Helyes? Lyon, olyan furcsa dolgokat mond!

- Még hogy én..., - Lyon felnevetett. - Kedvesem, maga egyetlen értelmes szót sem szolt, mióta csak

ismerem. Akár hányszor találkozunk, mindig eltökélem, hogy megpróbálók értelmesen elcsevegni magával, de aztán...

- Lyon, maga képzelődik - vágott a szavába Christina. - Hisz most találkozunk másodjára... nem, harmadjára, ha tekintetbe vesszük...

- Már megint kezdi - sóhajtott Lyon. - Mit kezdek megint?

- Megpróbálja elterelni a figyelmemet. - Valóban?

- Igen.

- Szerintem magának nehéz a felfogása - jegyezte meg Christina, és bólogatni kezdett.

Mikor a férfi bosszúsan összevonta szemöldökét, Christina felnevetett.

- Minek köszönhetem a látogatását? - kérdezte ismét, s lesütötte a szemét. Elpirult.

Lyonnak fogalma sem volt róla, mi hozhatta zavarba a lányt. Persze, egyáltalán nem lepődött meg. Christina társaságában a legszokatlanabb dolgok is hétköznapivá váltak. Lyon mindenre lelkészült. Bízott benne, mire látogatása véget ér, sikerül megsejtenie a lány titkait.

- Igazából tudom, miért jött el - suttogta Christina szégyenlősen.

- Igen? - kérdezte Lyon. - Nos, miért? Hallgatom.

- Maga szeret velem lenni - felelte a lány, s felemelte tekintetét. A férfi nem tűnt bosszúsnak. - Lyon, hisz a végzetben?

A férfi értetlenül vonta fel szemöldökét. Christina felsóhajtott.

- Vallja be, szereti a társaságomat - mondta.

- Igen, de csak az isten tudja, miért - ismerte be Lyon, aztán előredőlt, s a térdére könyökölt.

- Igen, a Nagy Szellem tudja, miért.

- Nagy Szellem? - Lyon megrázta a fejét. - Uramatyám, kezdem magam visszhangnak érezni. Jól van, megkérdezem hát. Ki az a Nagy Szellem?

- Természetesen isten. Minden nép a maga nyelvén nevezi el a Mindenhatót. Maga ezt biztosan tudja. Ugye, ön nem pogány, Lyon?

- Nem, nem vagyok pogány.

Azért még nem kell kiabálnia velem. Csak megkérdeztem. A férfi örökkévalóságnak tűnő percig nézett a lány szemébe.

Aztán hirtelen felállt, s mielőtt Christina bármit is tehetett volna na a karjaiba vonta, s magához ölelte.

- Megfojtsam, vagy megcsókoljam? - sóhajtott. - Ez itt a kérdés.

Christina felsóhajtott.

- Inkább csókoljon meg. De előbb válaszoljon a kérdéseimre, Lyon.

- Miféle kérdésre?

- Arra, hogy hisz-e a végzetben - mondta a lány, elhúzódott, s a férfi szemébe nézett. - Azt hiszem, magának komoly baja van az emlékezetével.

Micsoda pimaszság - gondolta Lyon.

- Semmi baj az emlékezetemmel - motyogta.

Úgy érezte, elvész a csodás kék szempár bűvöletében. A kis boszorkány egyetlen pillantásával megfosztotta minden józan gondolatától, minden akaraterejétől.

- Nos?

- Tessék? - kérdezte Lyon, s megrázta fejét,

mintha szabadulni próbálna a varázslat hatalmától. Egy hajtincs az arcába hullott. Christina tétován nyúlt felé, s hátrasimította a kósza, fürtöt. Gyengéd érintése visszazökkentette Lyont a valóságba.

- Nem. Nem hiszek a végzetben.

- Kár - rebegte a lány, s hangja megtelt keserűséggel. Lyon bosszúsan vonta össze szemöldökét.

- Rendben van - sóhajtott. - Tudom, hogy hiábavaló, de akkor is megkérdezem: miért kár? Hogy merészel kinevetni? - kérdezte Christina, mikor észrevette a férfi szemében bujkáló mosolyt.

- Soha nem tennék ilyet! - hazudta Lyon.

- Mindegy, azt hiszem, csöppet sem számít. - Nem számít, hogy kinevetem?

- Nem, hiszen úgysem hisz a végzetben - felelte Christina. - Ezt nem egészen értem...

- Tehet bármit, Lyon, aminek meg kell történnie, úgylis megtörténik, akár hisz benne, akár nem. Egyszerű, nem igaz?

- Ó, igen - mondta Lyon. - Maga egy kész filozófus! Christina mozdulatlanra dermedt, aztán kihúzta derekát, s dacosan a férfi szemébe nézett. Lyont megzavarta a lány hirtelen hangulatváltozása.

- Talán megbántottam valamivel? - kérdezte.

- Kikérem magamnak ezt a hangot! Én nem vagyok olyan nő. Hogy tud ilyen könnyű szívvel mások önérzetébe gázolni?

- Őszinte voltam magával. Bevallottam, hogy szeretek magára nézni, s azt is, hogy szeretném, ha megcsókolna. S mindezek után maga filozófusnak nevez.

Lyon kezdte elveszíteni türelmét.

- Christina, a filozófusok tudós emberek. Megjegyzésemet egyáltalán nem sértésnek szántam.

- Betűzné ezt a szót? - kérte a lány gyanakvón. Lyon eleget tett a kérdésnek.

- Ó, értem már - mondta Christina. - Azt hiszem, a filiszteussal tévesztettem össze ezt a szót. Igen, így történt. Most miért néz rám ilyen értetlenül, Lyon? Nem volt nehéz összekeverni a kettőt.

- Nem volt nehéz? - kérdezte Lyon, leplezetlen kíváncsisággal az arcán. - Miért?

- Mert a két szó majdnem egyformán hangzik - felelte a lány. Úgy magyarázott, mint egy tanár a buta tanítványának. Lyon megrázta a fejét.

- Christina, ne butáskodjon! Még egy kisdíák is tudja, hogy a kettő nem... - Hirtelen elhallgatott. Csak most döbbsent rá a lány viselkedésének okára. - Maga nem régóta beszéli a nyelvünket, igaz?

A férfi annyira meg volt győződve igazáról, hogy Christinának nem volt szíve kiábrándítani.

- Igen, Lyon - felelte. - Sok nyelvet ismerek, és néha összekeverem a szavakat. Persze, ezzel nem dicsekedni akarok. S úgy tűnik, minden törvényről megfeledekzem, amikor maga a közelemben van. Különbösen jobban szeretek franciául beszélni, mert az sokkal könnyebb.

Lyon már mindent értett. Végre megoldotta a rejtélyt.

- Nem csoda, hogy alig értem magát, Christina. Nemrég kezdte tanulni a nyelvünket, igaz? Olyan boldog volt, hogy sikerült rájönnie az igazságra.

Észre sem vette, hogy megismételte kijelentését.

Christina megrázta a fejét.

- Senki nem panaszkodott még arra, hogy nem érti, amit beszélek. Kivéve önt. Maga mióta beszél angolul?

Lyon magához szorította a lányt, és nevetni kezdett. A kis bestia ügyesen fordította ellene saját fegyverét. Tudata legmélyén arra gondolt, csöppet sem bánná, ha egész délelőtt itt kellene. állnia a szalon közepén, Christinával a karjaiban.

- Lyon? Szomorú lenne, ha megtudná, hogy művelt vagyok? Nénikém véleménye szerint egy nőnek még azt is titkolnia illik, ha tud olvasni. Ezért is kell titkolnom, hogy...

- Titkolnia kell? - hüledezett Lyon. - Mit kell titkolnia? - kérdezte izgatottan.

- Igazából imádok olvasni - rebegette Christina. - A kedvencem

Arthur király története. Nem ismeri véletlenül?

- De igen. Sir Thomas Mallory írta, ha jól emlékszem - mondta Lyon. - Azt hiszem, most már értem, miért mond néha olyan különös dolgokat. Lovagok vagy harcosok, egyre megy, Milyen romantikus maga, Christina.

- Valóban? - kérdezte a lány, s titokzatos mosoly ült ki arcára. - Jó, hogy mondja - tette hozzá. - Ugye, romantikusnak lenni jó tulajdonság?

- Igen - mordult fel Lyon.

- Természetesen Patricia néni ezt nem tudhatja meg, mert...

- Hadd találjam ki - vágott a szavába Lyon. - Mérges lesz, igaz?

- Attól tartok, igen. Most pedig menjen, kérem. Jöjjön vissza, ha eszébe jut, miről akart beszélni velem.

Lyon nem mozdult. Még nem tud eleget ahhoz, hogy nyugodt lélekkel hazamehessen - gondolta, s úgy döntött, megcsókolja a lányt, csupán néhány másodpercnyi békeesség kedvéért. Aztán - ha kell, erővel - engedelmességre kényszeríti, s kiszed belőle mindent, amit tudni akar. Christina - igaz, akaratlanul máris elárult néhány fontos dolgot magáról. Például azt, hogy Franciaországban, vagy legalábbis francia nyelvterületen nevelkedett. De miért kell ezt az egyszerű tényt titkolni? Talán szégyelli? Vagy fél a háború miatt?

Lyon simogatni kezdte a lány hátát, aztán lehajolt, s száját finoman az ajkaihoz érintette. Christina közelebb húzódott, s karját lassan a férfi nyaka köré fonta.

A lánynak nyilvánvalóan tetszett a játék. Mikor Lyon végül birtokba vette édes ajkait, Christina lábujjhegyre emelkedett, s ujjait a férfi hajába temette. Lyon szorosan átölelte karcsú derekát, s felemelte a földről.

Christina arra gondolt, soha nem ölelte még így senki. Lyon testi közelsége megvadította érzékeit. Férfias illata felébresztette lelkében szunnyadó szenvedélyét, s mikor nyelvét érzéken a szájába csúsztatta, testét forró hullámokban öntötte el a vágy.

Nem sok idő kellett hozzá, hogy Christina belejöjjön a játékba. Nyelve egyre vadabb táncot lejtett a férfi nyelvével. Tisztában volt vele, Lyonnak

tetszik a merészsége: Lyon csókja erőszakossá, szinte gátlástalanná lett, s torkából előtörő mélyhangú, érzéki nyöszörgése arról tanúskodott, gyönyörét leli az erotikus játékban. Christina a legérzékibb és legérzékenyebb nő, akivel valaha is találkozott - gondolta Lyon. A legtöbb asszony adta az ártatlant, s színlelt erényességével tiltakozott közeledése - ellen. Christina nem is próbálta leplezni vágyait. Őszintesége gyógyír volt Lyon megfáradt, kiégett lelkére. Mikor végül eltépte száját a lány mézízű ajkairól, egész testében remegett.

Christina nem akarta elengedni még. Átkarolta derekát, s magához szorította.

- Szeretsz csókolózni velem, igaz?

Lyont bosszantotta a, lány féltékenysége. Nem értette, hogy azok után, ami köztük történt, miért viselkedik ilyen ostobán.

- A fenébe is, nagyon jól tudod, hogy szeretlek megcsókolni - mordult fel. - Nem kell játszanod előttem a szemérmes szüzet. Esküszöm neked, szemernyit sem érdekel, hány férfit csábítottál az ágyadba. Akarlak, Christina...

Christina lassan feleselte tekintetét, s a férfi szemébe nézett. A barna szempár mélyén szenvedély ragyogott, s hideg vágy. Hirtelen összeszorult a torka. Arra gondolt, Lyon a leghatalmasabb, legerőszakosabb férfi, akit útjába sodort a végzet. Egy igazi Harcos...

Szent isten! Csak nem szeret bele egy piperkőc angolba?

- A rémület villámiként csapott szívébe.

Lyon észrevette a Christina tekintetében

megvillanó félelmet, s azon kezdett töprengeni, vajon mii rémiszthette meg kedvesét. Talán az a baj, hogy rájött, az igazságra - gondolta. Magához ölelte a lány reszkető testét, belemarkolt dús aranyhajába, s hátrahúzta fejét. Aztán lehajolt, egészen közel, míg száját csupán egyetlen sóhaj választotta el a rózsabimbóajkaktól.

- Nem számít a múltad, Christina. Esküszörp.

Újra megcsókolta a lányt. Vadul, szégyentelenül, érzéken. Aztán hirtelen elhúzódott.

- Egyre csak az jár a fejemben, milyen csodálatos órákat fogunk egymás karjaiban eltölteni. Te is gondoltál már erre, valld be - suttogta Lyon elfúló hangon.

Biztos volt benne, a lány felháborodottan tiltakozni fog, mint minden nő. Tévedett.

- Ó, -igen. Gondoltam rá, hogy lefekszem veled. Csodálatos lenne..,

Mielőtt Lyon bármit is szólhatott volna, Christina kibontakozott öleléséből, s megindult az ajtó felé. Minden mozdulata kihívó volt, ahogy lépkedett, ahogy. hátravetette nehéz haját, ahogy visszamosolygott a férfira...

Végül szélesre tárta; az ajtót, megfordult, s csípőre tette a kezét.

- Itt az ideje, hogy hazamenj, Lyon. Viszontlátásra!

Na nem! Nem hagyja ilyen könnyen lerázni magát - gondolta a férfi.

- Christina - mordult fel - azonnal gyere ide! Még nem végeztem veled. Kérdezni akarok valamit.

- Mit? - kérdezte a lány, s karba fonta a kezét.

- Ne nézz már ilyen gyanakvón - mormogta Lyon, s összevonta a szemöldökét. - Először is, azt szeretném megkérdezni, eljönnél-e velem az operába a jövő...

- A grófnő soha nem egyezne bele, hogy a társaságodban mutakozzam - vágott a szavába Christina, s elmosolyodott.

Lyon bosszúsan felsóhajtott.

- Olyan vagy, édesem, mint a kaméleon. Egyik percben majd' szétvet a düh, aztán a következő pillanatban édesdeden mosolyogsz. Soha nem foglak megérteni.

- Ne sértegetsz!

- Nem sértegetlek - motyogta Lyon, s úgy döntött, nem vesz tudomást a lány hangjából kicsengő győzelmi mámorról; Most meg miért néz ilyen ártatlanul nagy szemekkel? - bosszankodott. - Szándékosan próbálsz hülyét csinálni belőlem?

- Nagyon tévedsz, ha azt hiszed elnyerheted a szívemet azzal, hogy csúszómászónak titulálsz.

Lyon elengedte a füle mellett Christina megjegyzését.

- Holnap kilovagolsz velem a parkba?

- Nem szoktam lovagolni.

- Valóban? - kérdezte a férfi. - 'falán nem is tudsz lovagolni? Boldogan megtanítalak rá. Van is egy nyugodt kancám... most meg mi olyan mulatságos?

Christina alig bírta visszafojtani nevetését.

- Kérlek, bocsáss meg. Ne hidd, hogy rajtad mulatok - hazudta. - Én... egyszerűen nem szeretek lovagolni.

- Miért? - érdeklődött Lyon.

- Zavar a nyereg - vallotta be Christina, aztán sarkon fordult, s kiviharzott a szalonból. Lyon rögvest utána sietett, de - mire a hallba lépett, a lány már a lépcsősor közepén járt.

- Zavar a nyereg? - kiáltott utána. Biztos volt benne, valamit félreértett.

- Igen, Lyon. Zavar.

Lyon nem tudott mit felelni erre a nevetséges kijelentésre. Feladta a küzdelmet. Christina győzött.

Ám a háborúnak még nincs vége.

Lyon megállt a lépcső alján. Megrázta a fejét. Ezúttal be kell érnie Christina ringó csípőjének látványával. S ahogy nézte egyre távolodó, karcsú alakját, hirtelen rádöbbsent, mi zavarta, mikor meglátta a lányt ma reggel.

Christina hercegnő mezítláb volt.

Patricia grófnő jókedvűen tért haza. Christina egyik lehetséges jövődöbelijénél tett látogatást, s bár ez korántsem volt illendő, biztos volt benne, a megbeszélés eredményesebb lesz annál, mintsem hogy törődjön az etikett szabályaival.

Emmett Splickler minden tekintetben megfelelt a grófnő elvárásainak. Gerinctelen volt, gyáva és rémesen kapzsi, pontosan olyan, mint az apja. Mindezek tetejébe azt a kevés eszét is, ami volt, a lába között hordta. Mikor a grófnő betoppant hozzá, s elmondta mi járatban van, Emmett majd' elalélt gyönyörében. A nyála csorgott Christináért, s bármire hajlandó lett volna, hogy megkaparintsa a lányt. Patricia tisztában volt a férfi vágyaival. Elég volt csupán felvillantania előtte a Christinával való

házasság lehetőségét, s Emmett gondolkodás nélkül beleegyezett minden feltételébe.

A grófnő tudta, Christina soha nem lenne önszántából Splickler felesége. Éppen ezért cselhez kell folyamodnia. Először is nem szabad felkeltenie unokahúga gyanakvását. Ezért is egyezett bele, hogy listát készítsen a lehetséges férjjelöltekről. Még arra is hajlandó volt, hogy azt a szörnyű Lyonwoodot a lista élére írja. Persze, mindez teljesen fölösleges volt, hisz Christina semmilyen körülmények között nem lehet egy olyan becsületes férfi felesége, mint amilyen Lyon. Nem. Patricia semmit nem bízott a véletlenre. Jó előre kitervelt mindent. Mert eltökélte, megszerzi apja örökségét. Az egészet.

Terve kegyetlen volt, s alattomos. Emmett kis híján elájult, mikor megtudta, hogy el kell rabolnia, s Gretna Greenbe kell hurcolnia a hercegnőt, hogy ott házasságra kényszerítse.

A grófnő azt is elmondta, ha kezessé akarja tenni a lányt, az első adandó alkalommal meg kell erőszakolnia.

Emmett nem tiltakozott. Csupán attól rettegett, mi lesz, ha az ügy kitudódik. Patricia azt tanácsolta, fogadjon fel néhány embert, s őriztesse Christinát, míg bele nem törődik sorsába. Akkor biztosan nem lesz baj.

Emmett beleegyezően bólintott. A grófnő észrevette a lába között duzzadó férfiasságát, s tudta, a férfi gondolatban már kéjvágyát tölti ártatlan unokahúgán.

Persze, még mindig fennállt a lehetősége, hogy

Emmett gyávasága erősebb lesz bujaságánál. S akkor terve könnyen megghiúsulhat.

Éppen ezért meg kell szabadulnia Christina indián családjától. Ha unokahúga nem megy nőül Emmetthez, s ne adj' isten egy olyan akarnok mellett kötne ki, mint Lyon, házassága nem tartana soká. Christina múltja előbb-utóbb kitudódik. S akkor nem leplezheti tovább vadállati ösztöneit. S ugyan akad-e férj, ki eltűrné felesége undorító gondolatait szerelemről, becsületről? A gróf elborzad majd, ha megismeri a lány igazi természetét, s bár nem válhat el tőle, bizonyos, hogy elhagyja, s más asszony ágyában keres vigaszt.

Kétségtelen, hogy ilyen megaláztatás után Christina megpróbál majd hazamenekülni a vademberek közé, akik felnevelték: A grófnőnek ezt mindenáron meg kell akadályoznia, hisz Christina jelenti számára az egyetlen lehetőséget, hogy visszajuthasson az előkelők közé. Igen. Christina kedvéért még azok az ocsmány férgek is hajlandóak lesznek befogadni maguk közé, akik a mai napig nem bocsátották meg fiatalkori hallepéseit.

Patricia legkevésbé Edward miatt aggódott. Christina apját nem lesz elbűvölve, ha megtudja, hogy túljárt az eszén. Az átkozott gazember talán mégis megpróbálja majd megkaparintani az örökség egy részét. Christina biztos képes lesz jó irányfűn befolyásolni az apját - gondolta a grófnő.

Ó, igen, feltétlenül szükséges, hogy a kis szuka Angliában maradjon,

Elengedhetetlenül szükséges.

Hatodik fejezet

Edward a palota jobb szárnya mellé emelt épületben rendezte be magánlakosztályát. Úgy döntöttem, egyetlen percig sem várok tovább. Elmegyek, s elmondom neki, mit művelnek az emberei. Látod, kislányom, még ekkor sem tudtam elhinni, hogy apád felelős a szörnyűségekért.

Mikor a titkos hátsó ajtón beléptem Edward dolgozószobájába, annyira megdöbbsentem a látványon, mely odabent fogadott, hogy elállt a szavam. A férjem a szeretőjével volt. Levették a ruhájukat, s állatok módjára párosodtak a padlón. Az asszonyt ismertem már látásból, ott élt a palotában. Nicolle volt a neve. Nicolle úgy lovagolt Edwardon, mint egy paripán. A férjem ocsmány szavakkal biztatta, s szemét szorosan lehunyta gyönyörében.

A szajha megérezhette a jelenlétemet, mert egyszer csak felém fordította a fejét, s rám nézett. Biztos voltam benne, hogy sikítani kezd, s elmenekül. Tévedtem. Nicolle tovább folytatta obszcén testgyakorlatát, s mindvégig rám mosolygott. Azt hiszem, így akarta tudomásomra hozni, hogy legyőzött.

Nem emlékszem, mennyi ideig álltam ott. Mikor visszatértem a lakosztályomba, azonnal tervezni kezdtem a szökésemet.

Naplóbejegyzés
1795. augusztus 20.

- Lyon, az ég szerelmére, mi történt veled?

Matthewsra mosolyogtál! S jól hallottam, még az anyja felől is érdeklődtél? Beteg vagy? .

Lyon megállt egy pillanatra, s Dianára nézett.

- Nem szereted, ha haragosan nézek, most meg azért vagy ideges, mert mosolygok. Döntsd el végre, mit akarsz, húgocskám, s én megpróbálok megfelelni az elvárásaidnak.

Diana szeme tágra nyílt döbbenetében. Nem akarta elhinni, hogy fivére viccelődik.

- Istenem, te lázas vagy. Talán a térded fáj megint? Ne nézz már rám ilyen értetlenül. Nem szoktál mosolyogni, főleg akkor nem, mikor eljössz meglátogatni a mamát. Tudom, néha fárasztó az öreglány. Hisz vele élek. Te csak egyszer látod egy héten. Persze tudom, nem tehet róla, hogy ilyen, de megfordult már a fejemben, mennyivel könnyebb lenne, ha nálad lakhatnék, Haragszol, amiért elmondtam?

- Az őszinteség nem bűn. Miért is haragudnék? Azt hiszem, te szenvedted meg a legjobban James halálát.

Diana szeme megtelt könnyekkel. Lyon alig bírta visszafojtani bosszúságát. Akárhányszor családi ügyek kerültek szóba, húga vagy vihogni kezdett, vagy bömbölni. Lyon, épp ellenkezőleg, szinte soha nem mutatta ki érzelmeit. Megfordult a fejében, hogy vigasztalón átölelje húgát, de aztán gyorsan meggondolta magát. Diana valószínűleg úgy megdöbbenne, hogy zokogásban törne ki.

Azt pedig semmiképpen nem akarta. Épp elég megpróbáltatás lesz végighallgatni anyja sopánkodását.

- Azt hittem, ha ideköltözünk a báli idényre, anya is jobb kedvre derül. De ki sem tette a lábát a szobájából, mióta Londonban vagyunk.

Lyon bólintott, aztán továbbindult anyja szobája felé.

- Mama nincs jól - suttogta Diana fivére mögött. - Próbáltam mesélni neki a bálokról meg a fogadásokról, ahova elmentem, de oda sem figyelt. Nem hajlandó másról beszélgetni, csak Jamesről.

- Menj le a szalonba, és várj rám, Diana. Szeretnék beszélni veled. Ne aggódj már annyira - tette hozzá Lyon, s hűgára kacsintott. - Megígérem, hogy nem idegesítem fel anyát.

- Megígéred? - hüledezett a lány. - Te tényleg beteg vagy! Lyon felnevetett.

- Ilyen szörnyeteg lettem volna?

Mielőtt Diana kigondolhatott volna valamit, amivel megkerülheti az egyenes és őszinte válaszadást, Lyon kinyitotta a grófnő lakosztályának ajtaját, s eltűnt a sötét, levegőtlen szoba mélyén.

A grófnő fekete takaróval leterített ágyán feküdt, talpig feketében. Lyon észre sem vette volna, ha sápadt arca nem tűnik elő sötét környezetéből.

Tény, a grófnő odaadóan gyászolt. Talán túlságosan is. Lyon arra gondolt, ha gyászolásban versenyt hirdetnének, anyja kétségkívül dobogós helyezést érne el.

James már több mint három éve meghalt, de anyja még mindig úgy viselkedett, mintha a szörnyű baleset aznap történt volna.

- Jó napot, anyám - köszöntötte Lyon, s leült az ágy melletti karosszékre.

- Jó napot, Lyon.

A látogatás véget ért. Mivel Lyon nem óhajtott Jamesről beszélni, anyját pedig más nem érdekelte, most szokás szerinti fél óráig, míg Lyon el nem megy, csendben maradnak. Hogy az időt jobban múlassa, Lyon meggyújtott egy gyertyát, s olvasni kezdte a The Morning Herald legfrissebb számát.

A szertartás soha nem változott.

Lyon rendszerint, dühöngött, mikor kilépett a grófnő szobájából. Furcsamód ma egyáltalán nem bosszantotta anyja ostoba viselkedése.

Diana a hallban várt rá. Mikor meglátta, hogy fivére még mindig mosolyog, valósággal megrémült. Biztos volt benne, Lyon valami szörnyűségekre készül.

- Visszaküldesz minket a vidéki birtokra, ugye? Kérlek, gondold át még egyszer - könyörgött. - Tudom, hogy haragszol Millon bácsira, de nem tehet róla, hogy annyit betegeskedik. Most is feküdnie kell a májával. De én akkor is el akarok menni Creston báljára.

- Diana, szíves örömet elviszlek Cresson báljára. És eszembe sem jutott, hogy hazaküldjelek, kicsikém. A társaságban már bemutatkoztál, és természetesen itt maradsz a szezon végéig. Remélem, nem kételkedsz a szavamban.

- Nem, dehogy - felelte Diana. - Mindazonáltal meg kell vallanom, furcsának találom a viselkedésedet. Nem is tudom, mit gondoljak. Nem szoktál ilyen jókedvűen kijönni anya szobájából. Talán észhez tért végre az öreglány?

- Nem - felelte Lyon. - Épp erről akartam beszélni veled. Szükséged lesz megfelelő kísérré.

Mivel Milton beteg, a felesége pedig úgysem mozdul el mellőle, úgy döntöttem, elküldetek Harriett néniért. Remélem, ő megfelel az...

- Ó, igen, Lyon! - vágott a szavába Diana, s túlárado boldogságában összecsapta tenyerét. - Te is tudod, mennyire szeretem apa hűgát. Harriettnek isteni a humorérzéke. De vajon hajlandó-e eljönni?

Persze, hogy hajlandó - felelte Lyon. - Azonnal elküldött érte valakit. Most pedig szeretnék kérni tőled valamit. Egy apró szívességet.

- Megteszek bármit, Lyon. Én...

- Hívd meg Christina hercegnőt teára. Mondjuk holnaputánra.

Diana kacagni kezdett.

- Ó, már érterv, honnan fűj a szél. Belezúgtál a hercegnőbe, igaz?

- Belezúgtam? Idióta egy kifejezés - felelte bosszúsan. Nem, nem zúgtam bele!

- Boldogan meghívom a hercegnőt, bár az igazat megvallva, nem értem, miért nem kérsz tőle audienciát.

- Christina nagynénje nem talál megfelelő társaságnak a hercegnő számára - jelentette ki Lyon.

- Lyonwood grófja nem megfelelő? - Diana szemmel láthatóan elborzadt. - Lyon, több címed van, miűl a walesi hercegnek. Nem gondolhatod komolyan...

- Mindenesetre ne említsd meg Christinának; hogy én is itt leszek. Mi lesz, ha arra kér, inkább én látogassak el hozzá?

- Nem kér ilyesmit - felelte Lyon.

- Ennyire biztos vagy benne?

- Nem hiszem, hogy lenne elég pénze ahhoz, hogy vendégeket fogadjon - mondta Lyon. - Ne mondd el senkinek, de úgy hiszem, a hercegnő komoly anyagi gondokkal küzd. A háza szinte omladozik, a bútorai kopottak és rozogák. Emellett azt hallottam, hogy a grófnő minden látogatást visszautasít.

- Szegény hercegnő! - jajdult fel Diana, s rosszállón csóválta meg a fejét. - De miért nem akarsz, hogy tudja, te is itt leszel?

- Semmi közöd hozzá.

- Értem - mondta a lány.

Lyonnak elég volt egyetlen pillantást vetnie a húgára ahhoz, hogy tudja, Diana egyáltalán nem ért semmit.

- Nagyon kedvelem a hercegnőt - nyögte ki a lány fivére szúrós tekintete láttán.

- Te el tudtál menni a szavain?

- Elmenni? Nem értem - mondta Diana. - Mit akarsz ezzel mondani? - Persze, hogy értettem.

Lyon leplezni próbálta bosszúságát. Kár volt ilyesmit kérdeznie épp Dianától Húga világéletében hebrencs volt, s bár Lyon imádta őt, tisztában volt vele, hogy anélkül fog sírba szállni, hogy megértse - vagy legalább sejtse - mi megy végbe Diana fejében.

- Azt hiszem, ti ketten elválaszthatatlan barátnők lesztek - jósolta Lyon.

- Talán nem örülnél neki?

- Dehogynem - felelte Lyon, aztán köszönésképpen biccentett, s kilépett az ajtón.

- Miért haragszol már megint? - kiáltotta utána Diana.

Lyon nem válaszolt. Egyetlen fürge mozdulattal hollőfekete paripája nyergébe pattant, és elvágtatott. Kilovagolt a városból. Szüksége volt egy kis kikapcsolódásra, hogy rendezni tudja gondolatait. Mindig is megvolt az a kiváló képessége, hogy egy nagy adathalmazból kiválogassa az adott ügyre vonatkozó legfontosabb információkat. Szemernyi sem kételkedett benne, ösztönei most sem hagyták cserben. S ha kiszűri a fölösleges dolgokat, végül rá fog jönni, miért vonzódik annyira Anglia legkülönlegesebb asszonyához. Christina befészkelte magát gondolatai közé, s lassan már ő irányítja minden cselekedetét - gondolta Lyon bosszúsan. Ennek egyszer s mindenkorra véget kell vetni. Meg kell szabadulnia lehetetlen érzéseitől. Nem beszélve arról, hogy az átkozott kis bestia állandóan zavarba hozza.

Azt mondta, még egy bölényt is feldühítene. Bölényt...

Hol a pokolban látott ő bölényeket?

Rhone hercege idegesen járkált fel s alá íróasztala előtt. Könyvtárszobája leginkább elhagyott csatatérre emlékeztetett, de Rhone hallani sem akart róla, hogy a szolgálók rendet tegyenek és kitakarítsanak odabent. Mióta megsebesült, valójában egyáltalán nem törődött a háztartás gondjaival.

Szerencsére sebe már gyógyulófélben volt. Rhone meleg vizet öntött a sebszélekre, aztán

tiszta, fehér gyolcsot tekert csuklójára. Kabátja ujjja elfedte a kötést, mégis elhatározta, ki nem teszi a lábát házából, míg sebesülése meg nem gyógyul teljesen. Nem kockáztathatja meg, hogy kitudódjon az igazság.

Rhone leginkább Christina hercegnő miatt aggódott. A lány felismerte, ebben biztos volt. Döbbsent tekintete elárulta, tudja, ki rejtőzik az álarc mögött.

Vajon Lyon is tudja? Rhone hosszú órákon keresztül tépelődött ezen a lehetőségen, végül arra a következtetésre jutott, hogy barátja figyelmét túlságosan is lekötötte a kis hercegnő védelme ahhoz, hogy jobban szemügyre vegye a banditákat.

S az isten szerelmére, vajon ki dobta a kést? Még az a szerencse, hogy az ismeretlen támadó nem tudott célozni. A pokolba, hisz meg is halhatott volna.

A jövőben óvatosabbnak kell lennie. Rhone-nak nem állt szándékában abbahagyni tevékenységét. Négy név szerepelt még a listán. Nekik is bűnhődniük kell Ez a legkevesebb, amit megtett, hogy bosszút álljon apjáért.

Hirtelen kopogás hallatszott az ajtó felől.

- Igen? - üvöltötte Rhone dühösen, Megmondta a szolgálóknak, hogy ne zavarják.

- Lyonwood grófja kér bebocsáttatást, milord.

Rhone azonnal íróasztala mögé ült, ép karját egy papírcsomóra fektette, sebesült kezét pedig ölébe vonta.

- Küldd be! - kiáltotta.

Lyon egy üveg konyakkal a hóna alatt lépett, a

szobába. Ajándékát letette az asztalra, aztán leült Rhone elé egy karosszékbe, s feltette lábát az asztalra.

- Úgy nézel ki, mint a halál.

Rhone megvonta a vállát.

- Soha nem volt erősséged a tapintatos viselkedés - jegyezte meg. - Milyen alkalomból hoztad a konyakot?

- Elvesztettem a fogadásunkat - emlékeztette Lyon.

- Persze. Christina hercegnő - vigyorodott el Rhone. - Egyetlen kérdésedre sem válaszolt, igaz?

- Nem számít. Máris sokat, sikerült megtudnom róla. Úgy tűnik, Franciaországban vagy legalábbis francia környezetben nevelkedett - állította Lyon. - Van még néhány bizonytalan pont a múltjában, de hamarosan azokat is tisztázni fogom.

- Miért érdekel ennyire, Lyon?

- Fogalmam sincs. Eleinte azt hittem, csupán a szokásos kíváncsiság hajt, de aztán...

- Eleinte? Az ég szerelmére Lyon, úgy beszélsz, mintha évek óta ismernéd a nőt!

Lyon megvonta a vállát. Levett a bárasztalkáról két poharat, s mindkettőt teletöltötte. Türelmesen megvárta, míg Rhone belekortyol italába, aztán megkérdezte:

- Hogy van a kezed, Jack?

Rhone köhögni kezdett. Majd' megfulladt az ijedtében félrenyelt konyaktól, miközben tiltakozón rázta a fejét. Milyen nevetséges - gondolta Lyon, s felsóhajtott.

Megvárta, míg barátja magához tér

döbbenetéből.

- Miért nem szóltál, hogy anyagi gondjaid vannak? - kérdezte végül. - Miért nem fordultál hozzám segítségért?

- Anyagi gondok? Nem tudom, miről beszélsz - tiltakozott Rhone, aztán lesütötte a szemét. - A pokolba - motyogta. - Soha nem tudtam jól hazudni.

- Teljesen elment a józan eszed? Vagy eltökélted, hogy hátralévő életedet a newgate-i börtönben töltöd? Te is tudod, napok kérdése, s minden kitudódik.

- Lyon, hadd magyarázzam meg - dadogott Rhone. - Apám mindenét elveszítette. Elzálogosítottam a birtokaimat, hogy kifizessem az adósságait, de...

- Nem vagytok többé adósai Senkinek. Sem te, sem apád - mondta Lyon. - Essünk túl rajta, Rhone. Dühöngd ki magad! - parancsolta élesen. - Kifizettem minden hitelezőt. Természetesen a nevedben.

- Hogy merésztél beleavatkozni... - üvöltött Rhone. Arca elvörösödött dühében.

- Valakinek muszáj volt megtennie - jelentette ki Lyon. - Apád nagyon sokat jelent számomra, Rhone. Isten tudja, hányszor állt apám elé, hogy megvédjen haragjától.

Rhone bólintott.

- Mindent visszafizetek, Lyon, amint...

- Nem fizetsz vissza semmit - kiáltott Lyon. Soha nem haragudott még ennyire barátjára. - Emlékszel még, milyen állapotban voltam, mikor Lettie meghalt?

Rhone értetlenül vonta fel szemöldökét, aztán lassan bólintott.

- Emlékszem.

- Te voltál az egyetlen, aki kitartott mellettem. Rajtad kívül senki nem tud Jamesről. Meg akartalak-e valaha is fizetni barátságodért?

- Nem. Persze, hogy nem. Vérig sértettél volna...

– Rhone elvigyorodott. Elmondhatom az apámnak, hogy te...

- Nem - vágott a szavába Lyon. - Nem akarom, hogy tudja, tisztában vagyok a dolgaival. Hadd higgye, hogy kedvenc fiúgyermeke sietett segítségére.

- De Lyon, biztosan.,.

- Ejtsük a témát, Rhone. Apád büszke ember. Ne fozszuk meg méltóságától.

Rhone bólintott. - Mit tudsz az apám dolgairól?

- Természetesen felismertelek Baker házában - kezdte Lyon, - s megmosolyogta barátja döbbsent tekintetét. - Nem volt okos dolog.

- Nem számítottam rá, hogy ott leszel - motyogta Rhone.

- Tényleg, miért mentél el Baker fogadására?- Hisz te sem állhatod a vén gazembert.

Lyon felnevetett.

- Néha még a legkörültekintőbben átgondolt tervekbe is csúszhat hiba - sóhajtott aztán együtt érzőn. - Nos, apáddal kapcsolatban csak annyit mondhatok, hogy minden jó tulajdonsága ellenére rendkívül naiv! Baker és emberei épp ezt használták ki. Semmi kétségem afelől, hogy Baker áll a csalások mögött. A társai pedig, név szerint

Buckley, Stanton és Wellingham, busás haszon reményében készségesen közreműködtek. Nos, Rhone, pontos voltam a neveket illetően?

Rhone döbbenten nézett barátjára. - Honnan sikerült...

- Komolyan azt hiszed, hogy rajtad kívül senki nem tud Baker klubjáról? Nem apád az egyetlen, aki áldozatul esett mesterkedésüknek.

- Szóval mindenki tudja, mi történt apámmal?

- Nem - felelte Lyon. - Apádat nem fenyegeti botrány. Hallottam volna róla.

- Ritkán még társaságba, Lyon. Hogyan lehetsz ennyire biztos benne?

Lyon bosszúsan sóhajtott.

- Ne kérdezz ostobaságokat! Elfelejtetted, hogy titkosügynök voltam.

Rhone elvigyorodott. - Azt hittem, már nem vagy a régi - mondta. - Apám még mindig vidéki birtokán rejtőzik. Mélységesen szégyelli magát, amiért ilyen könnyen rászédtek. Örülni fog, ha megtudja, más sem járt jobban.

- Igen, most már előbújhat rejtekéből. Te pedig hagyd abba az idióta rablóbandúrósdit. Könnyen rajtaveszthetsz a játékon.

- Bosszút kell állnom. Erről még te sem tudsz lebeszélni - jelentette ki Rhone ellentmondást nem tűrő hangon.

- Azt ..látom - felelte Lyon. - Mondd csak, hogyan történt a csalás? Baker cinkelt kártyákkal játszott?

- Igen. S nemcsak Baker, hanem a többi gazember is. Apám úgy érzi, lóvá tették.

- Lóvá is tették - mondta Lyon. - Nos, feladod

vagy sem Rhone?

Rhone hangosan felmordult.

- A pokolba, Lyon. A bűnösöknek bűnhődniük kell.

Lyon nagyot kortyolt italából.

- Ez már az én szakterületem - mondta. - Azt hiszem, egy kis szerencsejátékkal elsimíthatjuk az ügyet. - Elvigyorodott, mikor Rhone végre megértette, mire céloz.

- Arra gondolsz, etessük meg velük, amit főztek?

- Ez a legkézenfekvőbb megoldás.

Rhone az asztalra csapott tenyerével, aztán fájdalmasan felnyögött.

A fenébe, mindig megfélelkezem erről az átkozott sebről - morogta. - A részletek kidolgozását rád bízom. A cselvetés a te asztalod, barátom.

Lyon felnevetett:

- Köszönöm a bókot. Valaki kopogott az ajtón.

- Mi a nyavalya az már megint? - kiáltotta Rhone.

- Elnézést a zavarásért, uram, de Christina hercegnő látni szeretne - kiáltotta vissza a komornyik.

Rhone szerve tágra nyílt döbbenetében. Lyon fenyegetően nézett barátjára. - Te hívtad ide?

- Nem felelte Rhone. - Úgy tűnik; nem tudott ellenállni a vonzerőmnek. - Lyon gyilkos tekintete láttán elvigyorodott. - Mégsem tévedtem veled kapcsolatban. A mi kis hercegnőnk meghódította a szívedet, igaz?

- Christina nem a mi kis hercegnőnk - csattant fel Lyon. - A lány egyedül az enyém. Megértetted?

Rhone bólintott.

- Csak vicceltem - sóhajtott. - Küldd be! - kiáltotta szolgájának.

Az ajtó kitárult, s Christina besietett. Azonnal észrevette Lyont, s mozdulatlanra dermedt.

- Ó, nem akartam megzavarni a beszélgetésüket, uraim, Majd később visszajövök - mondta, sarkon fordult, s megindult az ajtó felé.

Lyon hangosan felsóhajtott. Letette poharát az asztalra, aztán felállt. Christina a szeme sarkából figyelte minden mozdulatát.

Rhone hiába könyörgött, hogy maradjon, meg sem hallotta. Lyon a bejárati ajtónál érte utol. Mindkét tenyerét az ajtónak támasztotta Christina feje mellett, s hátához nyomta mellkasát.

Elmosolyodott, mikor észrevette, a lány moccanni sem mer.

- Maradj, kérlek - suttogta a fülébe.

Christina megremegett. Lassan megfordult, s Lyon szemébe nézett.

- Mennem kell - suttogta, s megpróbálta eltolni magától a férfit.

Lyon meg sem mozdult. Csibészes mosollyal az arcán lehajolt, s megcsókolta a lányt. Rhone hangosan megköszönte a torkát. Lyon azonnal abbahagyta a csókolózást.

Christina a haja tövéig elvörösödött. Kimutatni az érzelmeket mások előtt csöppet sere harcoshoz illő viselkedés - gondolta. Lyon nyilvánvalóan nincs tisztában ezzel az alapvető szabállyal. A férfi rákacsintott, kézen fogta, s visszavonszolta a könyvtárszobába.

A lány világoskék ruhát viselt. Lyon nem

felejtette el meg nézni azt sem, van-e cipő a lábán. Szerencsére volt.

Rhone asztala mögött foglalt helyet, s bekötözött karját ölébe rejtette.

Christina nem akart leülni. Lyon mellett állt. Úgy döntött, tudomást sem vesz róla. A férfi Rhone asztalára tette csizmás lábát, s poharáért nyúlt. Christina feddő pillantásokat lövellt felé.

A helyzet kezdett kellemetlenné válni. Rhone kíváncsian nézett a lányra. Szemmel láthatóan arra várt, hogy megszólaljon. Christina egy kék tégelyt szorongatott a bal kezében, s másik kezét megpróbálta kiszabadítani Lyon ujjai közül.

- Nos, miről óhajt beszélni velem, hercegnő? - kérdezte kedvesen Rhone. Szerette volna megnyugtatni vendégét. Szegényke szörnyen rémültnek tűnt.

- Reméltem, hogy egyedül találom - jelentette ki Christina, s bosszús pillantást vetett Lyonra. - Ha jól sejtem, éppen menni készült, uram.

- Tévedett, hölgyem.

Lyon hangja olyan vidáman csengett, hogy Christina végül elmosolyodott.

- Ha nincs kifogása ellene, szeretnék négyszemközt beszélni Rhone őrróval.

Van kifogásom ellene - mordult fel Lyon. Megszorította a lány kezét, aztán egy hirtelen mozdulattal kibillentette egyensúlyából.

Christina a férfi ölében találta magát. Megpróbált felállni, de Lyon átkarolta derekát. Moccanni sem tudott.

Rhone meg sem próbálta leplezni

csodálkozását. Soha nem látta még barátját így viselkedni. Az ilyen leplezetlen birtoklási vágy egyáltalán nem jellemző Lyonra.

- Christina hercegnő, nyugodtan beszélhet Lyon előtt - mondta Rhone.

- Valóban? - kérdezte Christina. - Ezek szerint ő is tud róla?

- Lyon előtt nincsenek titkaim - jelentette ki Rhone. - Elmondaná végre, minek köszönhetem a látogatását?

- Nos, csupán érdeklődni akartam egészségi állapotára felől. Rhone nagyokat pislogott.

- Köszönöm, jól vagyok - felelte. - Erre volt kíváncsi?

Úgy kerülgetik a témát, mint macska a forró kását - gondolta Lyon.

- Rhone, Christina azt szeretné tudni; gyógyul-e a sebesülésed. Igaz, Christina?

- Maga tényleg tud róla - ámuldozott Christina, s megfordult, hogy Lyon szemébe Trézzen.

- Maga is tudja? - nyöszörögte Rhone.

- Tudja - válaszolt Lyon Christina. helyett, s Rhone zavarodott tekintete láttán nevetni kezdett.

- A pokolba is, van egyáltalán olyan ember Londonban, aki nem tudja?

- Ne légy már ilyen szálnalmas - mondta Lyon barátjának.

- A szeme árulta el, Rhone - magyarázta Christina. - Nem láttam még ilyen csodálatos zöld szempárt - mondta, s a férfit mosolygott. - És maga egyenesen rám nézett. Nem szándékosan ismertem fel. Egyszerűen eszembe jutott, hogy ilyen

smaragdszínű szeme csakis Rhone őrgrófjának lehet.

- Játshatunk nyílt kártyákkal? - kérdezte Rhone, s Christina szemébe nézett.

- Nem értene - mondta a lány. - Nincs nálam semmiféle kártya.

- Christina mindent szó szerint vesz, Rhone. Egy idő után az ember beleőrül. Nekem elhiheted.

Hogy tud ilyen rosszindulatú lenni, Lyon? - kérdezte Christina, s vádlón nézett a férfi szentébe.

- Fogalmam sincs, mit akar mondani azzal, hogy szó szerint veszek mindent. Talán sértésnek szánta? '

- Rhone azt kérdezte, beszélhet-e őszintén - sóhajtott Lyon. - A pokolba is, kezdem magam úgy érezni, mint egy tolmács.

- Beszéljen csak őszintén, Rhone - jelentette ki Christina. Senki nem kényszeríti hazugságra. Hoztam gyógyszert. Arra gondoltam, nem tudja megfelelően ellátni sebesülését.

- Nem fordulhattam orvoshoz...

- Ó, nem, persze, hogy nem, Azonnal rájöttek volna, mi történt - mondta Christina, felpattant Lyon öléből, és Rhone-hoz sietett. Rhone nem tiltakozott, mikor a lány lelejtette kezéről a kötést.

A két férfi feszültem figyelte Christinát. A lány kinyitotta a tégelyt. Szörnyű bűz facsart fintort az arcukra.

- Szent isten, mi van benne? Rothadt falevél? - Igen - felelte Christina. - Többek között. - Csak vicceltem - mondta Rhone. - De én nem.

- Ez a bűz önmagában elég, hogy távol tartsam

magamtól az embereket - motyogta Rhone. - Mi van még benne? - kérdezte.

- Biztos vagyok benne, hogy nem akarja tudni - felelte a lány.

- Jobb, ha nem kérdezősködsz annyit, Rhone. A válaszai csak összezavarnak - jegyezte meg Lyon.

Rhone megfogadta barátja tanácsát. Elfintorodott, mikor Christina kivett a tégelyből egy nagy adag barna színű masszát, s a sebére kente.

- Milyen kellemes illata van a testének, Rhone! - jegyezte meg a lány, miközben kötözni kezdte a férfi kezét. - A balzsam szaga sajnos, erősebb.

- Kellemes illata van? - Rhone olyan rajongón nézett Christinára, mintha legalábbis Anglia koronáját adta volna a kezébe. Úgy gondolta, viszonznia kell a bókot. - Maga pedig úgy illatozik, mint a vadvirágos rét tavasszal mondta. - S a szeme! A maga szeme a legcsodálatosabb az egész földkerekségen. Mint a tavaszi tiszta égbolt, mint két összeillő drágakő, mint...

- Elég lesz már! - mordult fel Lyon. - Christina, siessen! Befejezte már a kötözést?

- Miért? - kérdezte a lány.

- Lyont dühíti, hogy a közelemben van, Christina - magyarázta Rhone.

- Add fel a küzdelmet, Rhone - mordult fel Lyon.

- Ne is álmodj arról; hogy elcsábítod a lányt. Udvarolj másnak...

- Lady Diana boldogan venné a közeledésedet, Rhone - vetette közbe Christina, s elmosolyodott a két férfi tekintete, láttán. Rhone elvörösödött zavarában. Lyon elsápadt döbbenetében. - Lyon,

nem vagyok a tulajdona. Éppen ezért nincs joga ahhoz, hogy parancsolgasson. Ha fel akarnám kelteni Rhone figyelmét, megtenném, akár tetszik magának, akár nem.

- Honnan tudja, hogy Lyon húga szeretné, ha udvarolnék neki? - kérdezte Rhone. Christina megjegyzése fölöttébb felkeltette kíváncsiságát.

Christina bezárta a tégelyt. - Maguk, angolok, néha szörnyen földhözragadtak. Lady Diana szerelmes magába. Amikor magára néz, a tekintete, megtelik csodálattal. S ha számba venné, Rhone, hányszor fordult Diana után vágyakozón, ön is belátná, magukat az isten is egymásnak teremtette.

- Ó, istenem - sóhajtott Lyon; de sem Christina, sem Rhone nem figyeltek rá.

- Hogyan lehet ennyire biztos a dologban? - kérdezte Rhone. - Hisz még csak egyszer találkozott Dianával, akkor is csak egy röpke negyedórát beszélgetett vele. Nem, azt hiszem, képzelődik, Christina. Lyon húga még szinte gyerek...

- Higgyen, amit akar - sóhajtott Christina. - Aminek meg kell történnie, az úgyis megtörténik.

- Nem értem. Elismételné, kérem?

Rhone szemmel láthatóan összezavarodott. Lyon rosszállóan megcsóválta a fejét.

- A sors keze, Rhone - mondta, s elvigyorodott. Jóleső érzéssel töltötte el a tudat, hogy nem ő az egyetlen, aki nem tud elmenni Christina szavain.

- Most már igazán mennem kell. Patricia néni azt hiszi, a szobámban vagyok - vallotta be. - Attól tartok, mától fogva meg kell bíznia bennem, Rhone.

Vagy szólítsam inkább Jacknek.

- Nem.

- Csak tréfáltam, uram. Ne legyen már annyira szomorú! - mondta Christina.

Rhone felsóhajtott. Kinyújtotta karját, hogy megfogja Christina kezét, s köszönetet mondjon neki, amiért gondoskodott sebesüléséről.

Christina szempillantás alatt Lyon mellett termett:

Rhone döbbeneténél csak Lyoné volt nagyobb. Mindazonáltal büszkeséggel töltötte el a gondolat, hogy Christina nála keresett menedéket Rhone nyilvánvalóan ártatlan közeledése ellen.

- Már csak azt nem értem, drága hercegnő, hogy miért nem árult el Bakernek - érdeklődött Rhone.

- Ó, én... soha nem fedném fel mások titkait - felelte a lány.

- Senki nem kérte rá, hogy megtartsa ezt a titkot - rebegte Rhone.

- Ne is próbáld megérteni az indítékait, Rhone. Hiábavaló erőfeszítés lenne - tanácsolta Lyon, vigyorral az arcán.

- Akkor legalább azt mondja meg, Christina - kérte Rhone -, látta-e, ki dobta el a kést?

- Nem. Az igazság az, hogy nem mertem hátranézni. Ha Lyon nem lett volna ott, hogy megvédjen, elájultam volna a rémülettől.

Lyon megpaskolta a lány kezét.

- A pisztoly nem volt megtöltve - tiltakozott Rhone. - Azt hiszi, képes lennék bántani ártatlan embereket.

- Képes voltál üres pisztollyal nekiindulni egy

rablótámadásnak? Neked teljesen elment az eszed!
- dühöngött Lyon.

- Igen. Mi szüksége lett volna egy hasznavehetetlen fegyverre? - kérdezte Christina.

- Csupán rémületet akartam kelteni - motyogta Rhone. - Ne nézzetek így rám! A tervem bevált, nem?

- De igen - felelte Christina.

- Lyon, ki tudod nyomozni, ki sebesített meg? - kérdezte Rhone.

- Igen.

Christina összevonta a szemöldökét. Lyon hangja túlságosan biztosnak tűnt.

- Mit számít, ki volt az?

- Lyon imádja a rejtélyeket - jelentette ki Rhone. - Ha jól emlékszem, Baker erkélye jó tíz méterre van a lenti terasztól. Akárki is volt...

- Három méterre - vágott a szavába Lyon. - Egyébiránt azt hiszem, az erkélyt kihúzzhatjuk a számításból. A korlát túlságosan rozoga ahhoz, hogy megbírjon egy embert.

- Ezek szerint a merénylőt a vendégek között kell keresnünk - mondta Rhone, s megvonta a vállát. - Nem, az ki van zárva. Nos, istennek legyen hála, hogy a gazfickó nem tud célozni.

- Miért ne tudna? - kérdezte Christina.

- Mert még életben vagyok, drága hölgyem.

- Azt hiszem, nagyon is pontosan célzott - jelentette ki a lány. - Ha meg akarta volna ölni, megtehetette volna. Szerintem az volt a célja, hogy kiüsse a fegyvert a kezéből, Rhone.

Christina csak ekkor döbbsent rá, hogy

túlságosan magabiztosan beszél. Lyon olyan gyanakvón nézett rá, hogy kezdte magát kényelmetlenül érezni.

- Persze lehet, hogy tévedek - tette hozzá gyorsan. - Igen, lehet, hogy a gazfickó tényleg rosszul céloz.

- Miért jött ide? Miért tartotta olyan átkozottul fontosnak, hogy ápolja Rhone-t? - kérdezte Lyon.

- Igen, miért? - csatlakozott barátjához Rhone.

- Ez már több a soknál! - csattant fel Christina. - Idejövök, hogy segítsék magán, s még sértegetni merészel. Szép, mondhatom.

- A segítő szándék volt az egyetlen indítéka? - kérdezte Lyon.

- Nem - ismerte be Christina, s az ajtóhoz sietett.

- Nem azt mondta, Rhone, hogy maga Lyon egyetlen barátja? - Lehetséges - felelte Rhone.

- Pontosan ezt mondta - jegyezte meg Christina.

- Én soha nem felejték el semmit - dicsekedett. - És úgy tűnt, Lyonnak szüksége van barátokra. Továbbra is, megtartom a titkát, Rhone; és kérem, ígérje meg, senkinek nem árulja el, hogy itt jártam. A grófnő szörnyen mérges lenne, ha tudomást szerezne látogatásomról.

- Rhone sem felel meg az elvárásoknak? - kérdezte Lyon vidáman.

- Nem felelek meg? - kérdezte Rhone. - Miféle elvárásoknak?

Christina elengedte a kérdést a füle mellett. Kinyitotta az ajtót.

- Christina,

Lyon gyengéd hangja megállásra készítette.

- Igen, Lyon?
- Én nem ígértem meg semmit.
- Nem?
- Nem.
- Maga úgysem tenné meg... hisz nem kedveli a grófnőt. Nem mondaná el neki...
- Hazaviszem, szerelmem.
- Nem vagyok a szerelme.
- De igen.
- Inkább gyalog megyek.
- Mit gondolsz Rhone, mit szól majd a grófnő, ha megtudja, hogy unokahúga egy szál magában tekereg a városban, s idegen férfiakat látogat?
- Maga tisztességtelenül harcol, Lyon.
- Soha nem küzdöttem tisztességesen.
- A lány bosszúsan felsóhajtott.
- Megvárom odalenn a hallban, maga... hitvány alak! - Christina bevágta az ajtót maga mögött.
- A hercegnő nem az, akinek látszik - jegyezte meg Rhone.
- Angoloknak nevezett bennünket, mintha idegenek lennénk. Érthetetlen.
- Ne feledd, barátom, Christina nem Angliában nevelkedett - Lyon felállt, nyújtózkodott egyet, aztán az ajtó felé indult. - Egészségedre a konyakot, Rhone. Megyek, belevetem magam a csata sűrűjébe.
- Csata? Miről beszélsz?
- Nem miről, Rhone. Kiről. Természetesen Christináról van szó.
- Rhone nevetése töltötte be a könyvtárszobát.
- Lyon lesietett a hallba. Christina a bejáratí ajtó

mellett várt rá. Kezét karba fonta, s meg sem próbálta leplezni haragját...

- Mehetünk, Christina?

- Nem. Gyűlölöm a kocsikat! Hadd menjek gyalog. Csak néhány kis utcán kell keresztülmennem.

- Tényleg gyűlölöd - mondta Lyon álmélkodva. - Vajon miért nem vettem észre hamarabb? - kérdezte, aztán könyéken fogta a lányt, és szó szerint betuszkolta hintójába. - Talán a kocsi is zavar? Úgy mint a nyereg? - kérdezte, miután leültek egypiással szemben.

- Ó, nem - felelte Christina. - Nem szeretem a bezártságot. Úgy érzem, megfulladok. Ugye, nem mondd el a nénikémnek, hogy elszöktem hazulról?

- Nem hát - mosolygott Lyon. - Félsz a grófnőtől?

- Nem - mondta Christina. - Csupán nem akarom, hogy felizgassa magát.

- Franciaországban születnél? - kérdezte a férfi. Előrehajolt, s megfogta a lány kezét.

Kedves mosolya, gyengéd szavai nem tévesztették meg Christinát. Jól tudta, Lyon mire készül.

- Soha nem adod fel, igaz?

- Ahogy mondd.

- Szégyentelen! - korholta Christina. - Ne mosolyogj ilyen angyalian. - Megbántottalak, ha nem vetted volna észre.

- Franciaországban születnél?

- Igen - hazudta a lány. - Most elégedett vagy? S abbahagynád végre a kérdezősködést?

- Miért zavar ennyire, ha a múltad felől

érdeklődöm? - kérdezte Lyon.

- A magánéletem senkire nem tartozik - felelte Christina.

- Édesanyáddal éltél?

Nem. Lyon tényleg nem adja fel - gondolta Christina. Valamivel le kell csillapítania egyre veszélyesebbé váló kíváncsiságát.

- Egy kedves házaspár, Summertonék neveltek fel. Angolok voltak, de imádtak utazgatni. Bejártam velük a fél világot. Summerton úr valami oknál fogva jobban szeretett franciául beszélni, ezért tudok jobban franciául, mint angolul.

Christina érezte, testében lassan felenged a feszültség. Lyon láthatóan minden szavát elhitte.

- A grófnőnek nehéz a természete. Mióta összeveszett Summertonékkal, nem szabad beszélnem róluk. Sőt, mindenkivel azt akarja elhíttetni, hogy ő nevelt fel. Képzelheted, milyen szörnyű, hogy hazudnom kell. Nem tudok hazudni - tette hozzá pókerarccal. - Éppen ezért döntöttem úgy, hogy inkább hallgatok, ha a múltam kerül szóba. Nos, elégedett vagy?

Lyon hátradőlt az ülésen, s bólintott.

- Hogyan találkoztál ezekkel a... Summertonékkal?

- Anyám közeli barátai voltak - mondta Christina, s elmosolyodott. - Kétéves lehettem, mikor anyám megbetegedett. Ekkor bízott Summertonék gondjaira. Nem akarta, hogy nővére, a grófnő, legyen a gyámom.

- Édesanyád okosan cselekedett - jegyezte meg Lyon. - A vén sárkány tönkretett volna.

- Ó, istenem, Elbert előtted is vén sárkánynak nevezte a nénikémet? Beszélnem kell a fejével. Úgy tűnik, engesztelhetetlenül gyűlöli Patriciát.

- Szerelmem, a nagynénédet mindenki utálja.

- Nos, vége a kihallgatásnak? - kérdezte Christina.

- Hol hallottál oroszlánokat üvölni, és hol a fenében láttál bölényeket?

Christina felsőhajtott. Kellett neki annyit fecsegni Lyon előtt - korholta magát.

- Summerton úr munkája miatt rengeteget utazott, gyakran a legegzetikusabb, mesebeli tájalma. S mivel imádta feleségét és engem is gyermekeként szeretett, mindig magával vitt minket üzleti útjaira. Lyon, most már igazán elegendem van a kérdéseidből.

- Csak még egyet, Christina. Elkísérhetlek szombaton Creston báljára? Diana is velünk jön, hogy ne érje szó a ház elejét.

- A nénikém úgysem engedi - tiltakozott Christina.

A hintó megállt Christina otthona előtt. Lyon kinyitotta az ajtót, kiszállt, és lesegítette Christinát is.

- Mondd meg a vén sárkánynak, hogy már minden el van rendezve. Kilenckor értem jövőre.

- Azt hiszem, tényleg nincs semmi akadálya, hogy elmenjek. Patricia néni nem fogja megtudni. Most jutott eszembe, hogy épp szombaton vidékre utazik, hogy meglátogassa egyik barátját. Nem szólok a bálról, így hazudnom sem kell. Vagy a hallgatás ez esetben mégis hazugságnak minősül?

Lyon elmosolyodott.

- Úgy látom, tényleg nem tudsz hazudni. Hál' istennek - tette hozzá.

Christina torkát nevetés fojtogatta.

- Legalábbis nagyon nehezemre esik az ilyesmi – rebegte szemlesütve.

- Nem is tudod, mennyire boldog vagyok, hogy végre találtam egy nőt, aki becsületes.

- Köszönöm a bókot, Lyon. Kérdezhetek valamit?

Elbert ebben a pillanatban kinyitotta az ajtót. Christina a komornyikra mosolygott, aztán intett neki, hogy menjen vissza a házba.

- Majd én bezárom az ajtót, Elbert. Köszönöm.

Lyon türelmesen várt, míg Christina vissza nem fordult hozzá.

- Mit akartál kérdezni? -emlékeztette.

- Ó, igen - mondta a lány. - Ott leszel-e Sir Hunt fogadásán csütörtök este?

- Te ott leszel?

- Igen.

- Akkor én is elmegyek természetesen.

- Van még valami...

- Ki vele! - mondta Lyon, és elmosolyodott. Christina hirtelen félénk kis virágszállá változott. Nem mert a férfi szemébe nézni, s haja tövéig elvörösödött.

- Feleségül vennél, Lyon? Csak egy rövid időre.

- Tessék?

Lyonnak igazán nem állt szándékában üvöltözni, de Christina már megint kihozta a sodrából. Biztosan rosszul hallotta. Vegye feleségül? Csak

egy rövid időre? Valamit nyilvánvalóan félreértett.

- Mit mondtál az előbb? - kérdezte erőltetett nyugalommal a hangjában.

- Feleségül vennél? Gondolkozz rajta Lyon, és tudasd velem, hogyan döntöttél. Viszontlátásra.

Az ajtó becsapódott, mielőtt Lyonwood grófja egyetlen szót is szólhatott volna.

Hetedik fejezet

Három hónapba is beleteli, mire Mylala talált egy hajóskapitányt, aki vállalta, hogy segít a szökésben. Nem is tudom, mihez kezdtem volna komornám nélkül. Mylala bármit megtett volna értem, pedig tudta, hűsége halálos veszedelembé sodorhatja családját és barátait. Mindig meghallgattam tanácsait, hisz ő hosszú évek óta ott élt a palotában, s jobban ismerte férjem szokásait.

Úgy kellett tennem, mintha mi sem történt volna. Tovább játszottam a szerető feleség szerepét, de esténként Edward haláláért imádkoztam. Mylala azt tanácsolta, amikor eljön a szökés ideje, a ruhán kívül, arait viselek, semmi mást ne vigyek magammal.

Két nappal a tervezett indulás előtt átlopakodtam Edward lakosztályába. A hátsó ajtón mentem be, mert attól féltem, megint ott találom Nicolle-t. Edward ezúttal egyedül volt dolgozószobájában. Íróasztalánál ült, s egy hatalmas zafírt tartott a kezében. Az asztalon még vagy húsz drágakő hevert. Edward úgy becézgette őket, mint a szajháját, Nicolle-t, még beszélt is hozzájuk. Néhány perc múlva egy fekete bársonyból varrt erszénybe tette a köveket, aztán bezárta egy kis fekete ékszerdobozba, végül felállt, s a falba épített titkos rekeszbe csúsztatta a ládikát.

Visszamentem a lakosztályomba, s elmondtam komornámnak, mit láttam. Mylala azt felelte, úgy hallotta, ti kincstár teljesen üres. Arra a

következtetésre jutottunk, a forradalom közelebb van, mint hittük. Férjem az állam minden pénzéből drágaköveket vásárolt, hogy ha menekülésre kerül a sor, könnyebben ki tudja csempészni az országból.

Elhatároztam, hogy ellopom az ékköveket. Bosszút akartam állni Edwardon. Mylala ellenezte a tervemet, de nem hallgattam szavára. A drágakövek a népet illetik. Megfogadtam, hogy egy napon visszajut tatom a köveket jogos tulajdonosának.

Istenem, milyen naiv voltam! Azt hittem, minden úgy lesz majd, ahogy elterveztem.

Naplóbejegyzés
1795. szeptember 1.

Christina a kora reggeleket szerette leginkább. A néhány órás, csend és magány egészen felüdítette. A grófnő délnél előbb soha nem hagyta el szobáját, kivéve persze, ha valamilyen halaszthatatlanul fontos ügy elszólította otthonról.

Mire a nap arany fényével beragyogta a várost, Christina rendszerint már felöltözött. Volt ugyan komorna a házban, de Beatrice-nek épp elég volt a grófnő parancsait teljesíteni. Éppen ezért Christina maga gondoskodott ruhájáról, s ő tartotta rendben szobáját is. Valójában hálás volt nagynénjének, amiért kisajátította szolgádjukat, hisz így senki nem zavarhatta meg áldott magányát. A szobájában azt csinált, amit akart. Nem kellett úri hölgyhöz méltón viselkednie, vigyáznia arra, mit mond, vagy mit tesz. Nem kellett összegyűrnie a lepedőjét sem, hogy elhitesse Beatrice-szal, ágyban aludt. Esténként, miután bezárkózott, fogta a takarót, leterítette az

ablak alá, s a kemény padlón hajtotta álomra fejét.

Nem kellett erősnek sem lennie, mikor végre egyedül maradt. Még sírhatott is, anélkül hogy szégyenkeznie kellett volna gyengesége miatt.

A ház mögött megbúvó parányi kert volt Christina másik birodalma. A hosszú, csodálatos hajnalokat szinte mindig ott töltötte. Lehunyta a szemét, aztán kibújt cipőjéből, s lábujjait a puha, nedves földre temette, hogy talpa alatt érezze a föld lüktetését, s a kelő nap sugarai új erővel töltsék meg fáradt lelkét. Általában ilyenkor gondolta végig a megoldásra váró problémákat. Bár, mióta Lyonwood grófja belépett az életébe, képtelen volt bármire is koncentrálni. Gondolatai újra meg újra a férfi csodálatos, félelmetes alakjához tértek vissza.

Vonzódott Lyonhoz. Az első pillanattól fogva, mikor meglátta. A szeme, igen, az a csodálatos barna szempár ejtette foglyul szívét. S a tekintete mélyén ülő sebezhetőség, mely olyannyira megindította, hogy legszívesebben átölelte volna, hogy megvédje a gonosz világ ellen.

Igen. Lyonnak kétségkívül szüksége van valakire, aki vigyáz rá. Christina úgy érezte, a férfi magányosabb, mint ő, bár maga sem értette, miért. Lyont szerető család veszi körül, s nem akad ember, aki ne tisztelné, vagy legalábbis ne irigyelné. Persze, az előkelők csupán a vagyona és címei előtt hajtanak fejet. S bár Christina szexisében fény és rang nem képviseltet igazi értékeket, tisztában volt vele, a fehérek világában, ahová Lyon is tartozott, nincs e kettőnél fontosabb.

Lyon mégis más volt, mint a többi előkelő.

Christina hamar észrevette, hogy a gróf saját törvényei szerint él, s fütyül rá, mit gondolnak róla.

Christina tudta, illetlen dolog volt házassági ajánlatot tennie Lyonnak. A fehérek törvényei szerint a férfinak kell megkérnie a nő kezét, s nem fordítva. Igen. Rengeteget töprengett, míg végül úgy döntött, megszegi ezt a szabályt. Nem volt más választása: férjhez kell mennie, mielőtt apja visszatér Angliába.

Szíve mélyén mégis úgy érezte, hibát követett el. Az időzítés rossz volt, ez kétségtelen. A férfit nyilvánvalóan megdöbbenette kérésével. Ez aggasztotta leginkább. De most már nincs visszaút. Viselnie kell a következményeket, történiék bánni.

Mindazonáltal Christina biztos volt benne, amint túljut első döbbenetén, Lyon igent fog mondani. Hisz beismerte, hogy szeret vele lenni, szereti megérinteni, megcsókolni. Mennyivel könnyebb lenne az élet ebben az idegen világban Lyon oldalán - gondolta.

Különben is, csak egy rövid időről van szó!

Christina elmosolyodott. Lyonnak feleségül kell vennie. Nincs más választása.

Mert ő Christina, a dakoták oroszlánja. Lyonnak feleségül kell vennie. Ez a sorsa.

Lyon úgy érezte,, soha nem jön el a csütörtök este. Mire betoppant Sir Hunt házába, az örület határán állt. Akárhányszor eszébe jutott Christina ajánlata, vagy dühöngeni kezdett, mint egy ketrecbe zárt vadállat, vagy a kétségbeesés taszította zaklatott lelkét a pokol legsötétebb bugyrainak mélyére. Kiderült hát, mire ment ki a játék, hogy a

fene essen belé! Az az átkozott fehércseléd házasságot akar, gyűrűt az ujjára - és pénzt, vagyont és címet, mint minden nyomorult némberezen a világon!

Magára talán még dühösebb volt. Az ösztönei ezúttal cserbenhagyták. Tudnia kellett volna, az első pillanattól fogva, mire készül az angyalarcú boszorkány. És még ő vádolta Rhone-t, hogy minden józanságát sutba dobja egy csinos arcocská láttán!

Lyon tüdejében üvöltés reszketett. Majd ő helyreteresi Christina lelki világát, de abban nem lesz köszönet. Még hogy vegye feleségül! Soha! Egyszer s mindenkorra elege volt a házasságból. Persze, ez nem jelenti azt, hogy nem szerzi meg magának a lányt. Ó, nem! Christina az övé lesz, de csakis az ő törvényei szerint.

Lyon legnagyobb bosszúságára a legelső ismerős, akivel Hunt szalonjában összefutott, nem volt más, mint húga, Diana.

- Köszönöm, Lyon, hogy Sir Reynoldsot kérted meg, kísérjen el a bálba. Annyira kedves hozzám. Harriett néni hétfőn érkezik Londonba, s akkor nem kell többé bajlódnom velem. Tetszik az új ruhám? - kérdezte a lány, s megsimította szoknyáját.

- Nagyon csinos - mondta Lyon, anélkül hogy egyetlen pillantást is vetett volna húga öltözkéire.

Akkora tömeg volt a szalonban, hogy Lyon hiába volt magasabb a többi vendégnél, képtelen volt megtalálni Christinát.

- Jól áll nekem a zöld, ugye?

- Igen, nagyon.

Diana hangosan felnevetett. Lyon végre a húgára nézett.

- A ruhám sárga, Lyon. Sejtettem, hogy nem is figyelsz rám. - Nem vagyok tréfás kedvemben, Diana. Menj szépen, sétálgass az emberek között, ahogy jó kislányhoz illik.

- Nincs itt, Lyon.

- Nincs? - kérdezte Lyon értetlenül.

Diana kuncogni kezdett.

- Christina hercegnő még nem érkezett meg. Tegnap vele töltöttem az egész délutánt. Csodálatosan éreztem magam a társaságban.

- Hol találkoztatok? - kérdezte Lyon. Kérdése hangosabbra sikeredett, mint akarta.

Diana elmosolyodott,

- Együtt teáztunk. Mama nem tartott velünk, persze. S te sem, ha már itt tartunk. Pedig te kértél rá, hogy hívjam meg. Elfelejtetted?

Lyon megrázta a fejét.

- Úgy döntöttem, nem zavarom az ismerkedéseket - hazudta. Valóban megfélemedezett a találkozóról, de ezért csakis Christinát hibáztatta. Mióta a lány házassági ajánlatot tett, képtelen volt bármi másra gondolni,

Diana kíváncsian fürkészte fivére tekintetét.

- Te nem szoktál megfélemedezni semmiről - jegyezte meg. Lyon nem felelt. - Mindegy. Végül is örülök, hogy kettesben lehettem Christinával. Azt hiszem, ő a legnagyobb szerűbb nő, akivel valaha találkoztam. Mondd csak Lyon, hiszel a végzetben?

- Szent isten!

- Nem kell kiabálnod velem! - korholta Diana.

- Nem hiszek a végzetben!
- Miért üvöltözől Lyon, mindenki minket néz. Mosolyogj! Én hiszek a végzetben.
- Persze, hogy hiszel.
- Emiatt vagy dühös? - kérdezte Diana, s meg sem várta, hogy fivére válaszoljon. - A hercegnő érdekesen látta az embereket. Nincs egy rossz szava senkiről sem. Olyan kedves, olyan finom hölgy. Mikor vele vagyok, úgy érzem, vigyáznom kell rá, nehogy valaki...
- A vén sárkány is ott volt? - vágott a szavába Lyon türelmetlenül. Semmi kedve nem volt végighallgatni húga áradozását Christina érényeiről
- Kicsoda? - kérdezte Diana.
- A grófnő - magyarázta Lyon. - Elkísérte Christinát?
- Diana alig bírta visszafojtani nevetését.
- Nem, a hercegnő egyedül 'jött. Én is tettem egy nem éppen hízelgő megjegyzést a nagynénjére, persze merő véletlenségből. Erre Christina nagyon kedvesen azt mondta, nem illik így beszélni egy idős emberről. Majd' elsüllyedtem szégyenemben, s egyszer csak azon vettem észre magam, hogy a mamáról beszélek. Elmondtam neki, mennyire megviselte James halála, és...
- A családi ügyek nem tartoznak idegenelme - mondta Lyon. - Hálás lennék, ha...
- Christina szerint te vagy a hibás, amiért anya...
- Micsoda? - kérdezte Lyon.
- Megengeded, hogy végre befejezzem? - csattant fel Diana. - Nos, Christina furcsa dolgokat mondott.

- Efelől semmi kétségem - sóhajtott Lyon. Christinának szemmel láthatóan sikerült megfertőznie hűgát.

- Be kell vallanom, nem igazán értettem, mit akar, de azt mondta, a te hibád, hogy anya ilyen, s a te kötelességed, hogy rábírd, térjen vissza közénk. Igen. Pontosan így fogalmazott.

Lyon arckifejezéséből ítélve Diana tudta, fivérét éppannyira zavarba ejtette a hercegnő kijelentése, mint őt.

- Én mondom neked, Lyon, úgy beszélt, mintha valamilyen törvényt idézne. Nem mertem kérdezősködni, mert nem akartam, hogy butának gondoljon, de igazából egyetlen szavát sem értettem.

- Ezen nem csodálkozom - motyogta Lyon. - Diana, menj, és keresd meg Sir Reynoldsot. Ő majd körbevezet, és bemutat azoknak, akikkel még nem találkozta. Nekem beszélnem kell Hunttal.

- Lady Cecille is itt van - suttogta Diana. - Vörös ruhában.

Szégyentelen perszóna.

- Szégyentelen perszóna? - Lyon megmosolyogta húga felháborodását.

- Ugye, szakítottál már vele? Christina hercegnő szomorú lenne, ha megtudná, hogy ilyen rossz hírű nők után futsz.

- Szakítottam Cecille-lel - motyogta Lyon. - Honnan tudsz te...

- Ugyan, Lyon, minden öregasszony erről pusmog – ismerte be Diana, s elpirult. - Megyek, nem bosszantalak tovább. - Már épp indulni készült,

mikor hirtelen eszébe jutott valami. - Lyon? Rhone is itt lesz a bálon?

Lyon gyanakvón vont össze szemöldökét. - Te csók ne foglalkozz Rhone-nal, Diana. Túl öreg hozzád.

- Öreg? Lyon, Rhone egyidős veled, s te csupán kilenc évvel vagy nálam idősebb.

- Ne vitatkozz velem, Diana.

Diana elhúzta a száját, aztán sarkon fordult, s elsietett. Lyon felsóhajtott, s nekidőlt a hall egyik márványoszlopának. Christinát várta.

Ekkor lépett oda hozzá vendéglátója, végigvonszolta a szalonon, hogy aztán heves vitát folytasson vele a kormány szociálpolitikájáról. Lyon türelmesen válaszolt Lord Hunt minden kérdésére, de közben egyetlen pillanatra sem vette le szemét a bejáratról.

Christina végül megérkezett. Lady Hunt és a grófnő társaságában lépett a szalonba. Ebben a pillanatban valaki hátulról megérintette a karját.

- Drágám, annyira boldog vagyok, hogy újra látlak.

Lyon legszívesebben felüvöltött volna. Lassan megfordult, köszönésképpen Lady Cecille felé biccentett.

Az isten szerelmére, mit látott valaha is ebben a nőben? Hogyan volt képes valaha is egy levegőt szívni ezzel a nővel? A különbség Cecille és Christina között szíven ütötte. Szinte undorodott.

Cecille magas volt, dekoratív, és szörnyen közönséges. Sötétbarna haját magasra fésülte. Arcán vastag festékréteg rikított, vérvörös alsóajkát

csábítón előrebiggyesztette.

Christina soha nem biggyeszi az ajkát. S nem álszemérmes egy csöppet sem - gondolta Lyon. Legszívesebben leköpte volna Cecille-t.

Az asszony csábosan rebbentette meg hosszú szempilláját.

- Mostanában felém sem nézel, Lyon. Pedig annyiszor hívtalak - suttogta, s megszorította a férfi karját. - Nem is emlékszem, mikor töltöttük együtt utoljára az éjszakát. Annyira hiányzol!

Lyon lerázta magáról a nő kezét. - Ezt már megbeszéltük, Cecille, Vége. Törődjön bele, és keressen magának valaki mást:

Cecille elengedte a füle mellett Lyon kemény szavait.

- Nem íriszek magának, rossz fiú. Semmi baj nem volt közöttünk. Ne makacskodjon!

Lyon úgy döntött, nem fecsérli haragját Cecille-re. Nem. Mindet Christinának tartogatta. Hátat fordított volt szeretőjének, s körbepillantott a teremben, hogy megtalálja a lányt. Azonnal meglátta: vendéglátójuk mellett állt, s olyan édesen mosolygott a férfira, hogy Lyonnak ökölbe szorult a keze. Christina tündöklően szép volt ma este. Jégkék ruhája a legfinomabb selyemből készült, mély nyakkivágása felfedte telt, formás keble jó részét. Hunt, a ház ura, leplezetlen kéjvággal arcán figyelte a lányt. Lyonnak minden önuralmát össze kellett szednie, nehogy odarohanjon, s kitekerje a vén szatír nyakát.

Túl sok szépfiú van itt - gondolta, s fenyegető pillantásokat lövellt a Christina körül legyeskedő

férfiakra. Persze, tisztában volt vele, nevetségesen viselkedik. Hisz nem akarja elvenni a lányt... de nem fogja hagyni azt sem, hogy másé legyen. Ennek semmi értelme - töprengett. Az ördög vigye el, Christina tehet mindenről! Az a nő teljesen elvette az eszét.

Cecille kíváncsian figyelte Lyont. Nem kellett sok idő ahhoz, hogy rádöbbenjen, a férfit egészen elbűvölte Christina hercegnő. Majd' szétrobbant tehetetlen dühében. Nem. Senkivel nem hajlandó Lyonon osztozkodni - fortyogott. Feleségül megy a grófhhoz, s nem hagyja, hogy bárki is az útjába álljon. Lyon makacs ember, de úgysem lesz képes sokáig ellenállni vonzerejének - gondolta győzedelmesen.

Lyon egyetlen pillanatra sem vette le szemét a hercegnőről.

Cecille tudta, azonnal cselekednie kell. A kis szuka még bajt hoz a fejére - bosszankodott.

Több mint egy órát kellett várnia, míg végre bemutatták a hercegnőnek. Ez idő alatt rengeteg pletykát hallott Lyon állítólagos vonzalmáról Christina iránt. Sőt, némelyek tudni vélték, hogy a gróf hamarosan megkéri a hercegnő kezét. Cecille éktelen aragra gerjedt. A helyzet rosszabb volt, mint hitte.

Mikor Christina végül egyedül maradt, Cecille odalépett hozzá, megragadta a karját, s egy halaszthatatlanul fontos ügyre hivatkozva - melyet négy szemközt kell megbeszélniük – szó szerint bevonszolta a könyvtárszobába.

Az ártatlan kis hercegnő olyan riadtan nézett rá, hogy Cecille képtelen volt visszafojtani kárörvendő

mosolyát. Szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy a buta kis csitri halálra rémül majd fenyegetésétől.

A könyvtárszoba a földszinten volt, ajtaja a hallból nyílt. A szoba közepén egy hosszú mahagóniasztal mellett három magas támlájú szék sorakozott. Christina leült a középsőre, ölébe ejtette kezét, s várakozón nézett Lady Cecille szemébe.

Cecille nem ült le.

- Miről ónrajt beszélni velem? - kérdezte Christina kedvesen.

- Lyonwood grófjáról - jelentette ki Cecille hűvösen. - Lyon az enyém, hercegnő. Hagyja őt békén!

Lyon ebben a pillanatban nyitotta ki a könyvtárszoba oldalajtáját. Nem volt kenyege a hallgatóság, de úgy érezte, ez egyszer elkerülhetetlen. Szemtanúja volt ugyanis Cecille szalonbeli jelenetének, s annak is, milyen erőszakosan ráncigálja át Christinát a tömegen. Még szerencse, hogy tudott a titkos ajtóról. Innen feltűnés nélkül szemmel tarthatja Cecille-t. Ismerte azt a nőt, s tudta jól, mire képes. Christina túlságosan gyengéd s jóhiszemű ahhoz, hogy szembeszálljon azzal a kígyóval. Lyon épp ezért volt itt: meg kellett védenie a lányt.

- Ezek szerint Lyon már megkérte a kezét? - kérdezte hirtelen Christina.

- Nem - csattant fel Cecille. - Ne nézzen rám ilyen ártatlanul, hercegnő, Ön is tudja, hogy még nem kérte meg a kezem, De mérget vehet rá, aranyom, hogy hamarosan megteszi - tette hozzá leereszkedően. - Testi-lelki jó barátok vagyunk.

Tudja mit jelent ez? Lyon minden éjszakáját az ágyamban tölti. Érti, mire célzok, ugye?

- Ó, igen - felelte Christina. - Maga a gróf szeretője.

Cecille levegő után kapott. Karba fonta kezét, s lenézett prédájára. - A felesége lesznek.

- Nem hiszem - felelte Christina. - Nos, van egyéb mondanivalója? És kérem, ne kiabáljon. A hallásom kitűnő:

- Hát még mindig nem fogtad fel, te hülye kis kurva? Úgy merészelj az utamba állni, hogy tönkreteszlek! - üvöltötte. Cecille.

Lyon nem tudta, mit tegyen. Mikor Cecille kiabálni kezdett, azonnal ki akart rontani rejtekéből, hogy a hajánál fogva penderítse ki az asszonyt a szobából, de aztán Christinára nézett, s meggondolta magát.

Christináról szemmel láthatóan leperegtek Cecille ocsmány szavai. - Hogyan tudna tönkretenni? - kérdezte unottan.

- Kitalálok önről néhány szaftos történetet - felelte Cecille. - Elhíresztelek, hogy minden férfival lefekszik, aki az útjába akad. S akkor a jó hírének lőttek, mindörökre. Mondjon le Lyonról, Christina. Legyen okos kislány. A gróf hamar magára unna. Hozzám képe: maga csupán egy szürke kis veréb. Lyon mindig visszatér hozzám. A szépségem fogva tartja. Most pedig, kedvesem; azonnal odamegy hozzá, s közli vele, hogy soha többé nem akar szóba állni vele. Mindezek után pedig kerülni fogja. Megértette? Engedelmeskedjen, különben...

- Híreszteljen, amit csak akar - mondta Christina.

- Csöppet sem érdekel, mit gondolnak rólam az emberek.

Cecille-t feldühítette a lány hangjából kicsengő jókedv.

- Bolond! Maga teljesen bolond! - kiáltotta.

- Kérem, ne izgassa fel magát, Lady Cecille. Árt a sminkjének, Nézze meg, máris tiszta foltos az arca!

- Maga... maga...! - Cecille lehunyta a szemét, s nagy levegőt vett. - Hazudik! Igenis érdekli, mit gondolnak magáról az emberek. És a nagynénjét is érdekelni fogja, erre mérget vehet. Ó, látom, végre sikerült felkeltenem a figyelmét. Igen, a botrány porig fogja alázni a grófnőt, ezt megígérhetem.

Christina kihúzta magát székében. Cecille szemébe nézett, s összevonta szemöldökét.

- Azt akarja mondani, hogy a pletykái felizgatják majd a nagynénemet?

- Ó, maga együgyű teremtség. Mire végzek magával, a grófnő bujdokolni fog szégyenében. Majd meglátja!

Cecille győzedelmesen vetette fel fejét, aztán megfordult, s lassú, kimért léptekkel járkálni kezdett Christina körül, miközben elrészletezte, milyen. gonosz hazugságokat fog terjeszteni róla.

Lyon eleget hallott. Szélesre tárta az ajtót. Határozott szándéka volt, hogy besétál a könyvtárszobába, s egyszer s mindenkorra véget vet Cecille terrorjának.

Ki kell törnie a kígyó méregfogát, mielőtt megmarhatná az ő ártatlan kis angyalkáját.

Lyon egyetlen pillanatra - vette le csupán

tekintetét Christináról, de mire ismét ránézett, a látvány olyannyira megdöbbentette, hogy moccanni sem tudott.

Nem akart hinni a szemének. Christina valósággal odaszegezte Cecille-t a falhoz. Az álnok asszony meg sem próbált védekezni az erőszak ellen. Hiábavaló lett volna. Christina finom kis ujjacskái olyan erővel szorították Cecille nyakát, hogy Lyon attól félt, még megfojtja.

A kis angyal, akit. Lyon néhány másodperccel ezelőtt még meg akart vétleni, fél kézzel tartotta mozdulatlanságban ellenfelét. Másik kezével tört szegezett arcának.

Tudod mit tesz az én népemu magadfajta hiú, csalárd asszonnyal? - kérdezte Christina suttogva. - Megvágják az arcukat, Cecille.

Az asszony nyöszörögni kezdett. A hideg penge szúrását érezte bőrén. Egy kövér vércsepp csordult végig arcán. Christina elégedetten bólintott Cecille rémülete láttán.

- Ha a fülembé jut, hogy bármit is hazudott, magának vége, Cecille. Nincs az a hely, ahová elrejtőzhet előlem, s nincs az a férfi, aki megvédené bosszúmtól. Éjszaka, mikor alszik, odalopózom az ágyához. S akkor - tette hozzá a lány, s az asszony arcához nyomta törét -, cafatokra szabdalom a bőrét. Megértette?

Christina engedett szorításán. Cecille nagy levegőt vett, aztán buzgón bólogatni kezdett.

- A grófnő rokonom. Aki bántani merészeli, annak velem gyúlik meg a baja. S eszébe ne jusson elmondani bárkinek is, hogy megfenyegettem. Csak

kinevettetné magát. Most pedig takarodjon a szemem elől. Nem szívesen mondok ilyet, de felfordul a gyomrom, ha magára nézek - mondta Christina, s elhúzódott az asszonytól.

Lady Cecille zokogni kezdett. Könnyei feláztatták fekete szemfestékét, s vékony fekete pataokban csorogtak le rózsaszínre pingált arcán. Szemmel láthatóan elhitte Christina fenyegető szavait.

Életében nem látott még ilyen ostoba nőt - gondolta Christina, s legszívesebben felnevetett volna. Persze, nem tehette meg. Még nem. Egy hosszú másodpercig nézett farkasszemet a rémült asszonnyal, aztán végül megkönyörült rajta.

- Távozzhat - jelentette ki méltóságteljesen.

Cecille idétlen pukedlit vágott, aztán sűrű hajlongások közepette a kijárat felé hátrált. Mikor elérte az ajtót, megemelte szoknyáját, s olyan gyorsan penderült ki a szobából, mintha démonok üldöznék.

Christina nagyot sóhajtott. Visszacúsztatta törét a bokája fölé szíjazott bőrtokba, aztán lesimította szoknyáját.

Milyen ostoba nő! - suttozta, s kísértelt a szobából.

Amint becsapódott az ajtó a lány mögött, Lyon előtántorgott rejtekéből, s Hunt íróasztala mögé rogyott. Italt akart tölteni magának, de aztán meggondolta magát. Olyannyira nevetett, hogy képtelen volt teletölteni polcarát.

Istenem, s még azt hitte, Christina olyan, mint a többi nő! - gondolta Lyon, aztán megrázta a fejét. A lány annyira kiszolgáltatottnak tűnt., vagy csak ő

gondolta így - töprengett. Persze, tévedni emberi dolog, főleg, ha a tévedés tárgya olyan nőies, olyan törékeny, s olyan pokolian ártatlan tekintetű, mint Christina. Bár ha tudta volna, hogy tört hord a lábára csatolva...

Ugyanezt a kést tartotta a kezében Baker fogadásán. Ez volt az a különös fegyver, mely megsebesítette Rhone-t. Ó, a ravasz kis bestia! Lyonnak eszébe jutott, milyen rémülten nézett rá Christina, nőkor megfordult, hogy megnézzze, ki hajította el a tűre. A pokolba, a lány még hátra is nézett, mintha azt lesné, ki bujkál mögöttük a sötétben. Aztán szép csendben míg ő a vendégekkel beszélgetett - visszalopta fegyverét.

Lyon idegei lassan megfeszültek, lelkében ébredezni kezdett a harag. Fülébe csengtek Christina félelemtől reszkető szavai. „Ha Lyon nem lett volna ott, hogy megvédjen, elájultam volna a rémülettől!”

Lyon már nem nevetett. Meg tudta volna fojtani Christinát.

- Még volt képe azt mondani, hogy nem tud hazudni! - motyogta maga elé bosszúsan.

Meg fogja fojtani azt a nőt! De először elbeszélget vele egy kicsit...

Lyon a tálcára csapta üres poharát, felállt az asztal mellől, s elindult, hogy megkeresse Christinát.

- Jól érzed magad?

Christina láthatóan összerezzen. Villámgyorsan hátrafordult, hogy szembenézzen Lyonnal.

- Hol voltál eddig? - kérdezte kíváncsian, aztán a könyvtárszoba nyitott ajtajára pillantott.

Lyon pontosan tudta, mi jár a lány fejében.

- A könyvtárban -,felelte, s nyugalmat erőszakolt magára.

- Az nem lehet - jelentette ki Christina, s megrázta a fejét. - Most jövök a könyvtárból, Lyon. Nem lehettél ott.

Lyonnak kedve lett volna a lány arcába vágni, hogy nem ő az, aki hazudik, de visszafogta indulatait.

- Ó, de én tényleg ott voltam, édesem.

A férfi szavai megrémítették Christinát.

- Más is volt ott? - kérdezte színlelt kíváncsisággal a hangjában.

Lyon tudta, a lány puhatolózni próbál.

- Akarom mondani, láttál valaki mást is odabent?

Lyon lassan bólintott. Christina arra gondolt, a férfi pontosan úgy néz most rá, mint egy gonosz ördög. Még az öltözéke is olyan: fekete, tetőtől talpig. A nyakkendőjét kivéve persze. Nem, mintha nem állt volna jól neki a ruha.

Lyon igazából túlságosan is jól nézett ki. Christina biztos volt benne, Lyon nem látott semmit. A férfi egyáltalán nem tűnt döbbentnek vagy dühösnek. Sőt! Barna szeme tele volt gyengédséggel. De akkor miért hazudott? Miért mondta, hogy ott volt a könyvtárszobában? - töprengett Christina. Biztosan látta, hogy Lady Cecille odavonszolja. Szegény Lyon, talán amiatt aggódik, szeretője olyasmiről beszélt, mely nem tartozik Christinára. Igen, a férfi csupán puhatolózik.

Ez az egyetlen lehetséges magyarázat. Vagy mégsem? Christina lesütötte a szemét, és

megköszörülte a torkát.

- Ugye, nem hallottad ki, mit beszéltem Lady Cecille-lel?

- Kihallgat a helyes kifejezés, Christina, s nem a kihall.

Lyon hangjában nevetés bujkált. Christina csupán azt nem tudta eldönteni, kérdését vagy rossz szóhasználatát találja a férfi ennyire mulatságosnak. Bosszúsan sóhajtott fel.

- Köszönöm, hogy kijavítottál, Lyon. Kihallgat, igen, emlékszem már.

Lyon azon sem lepődött volna meg, ha a lány tördelni kezdi a kezét. Christina olyannyira zavarba jött, hogy észre sem vette, franciául beszél.

Lyon úgy döntött, hasonlóképpen válaszol. - Igazán nincs miért köszönetet mondanod, édesem. Természetes, hogy segíték, ha ezzel tovább csiszolhatod angol nyelvtudásodat.

A lány még mindig nem vett észre semmit.

- Nem hallgatóztál, ugye?

- Hogyan feltételezhetsz rólam ilyesmit? Hát persze, hogy nem hallgatóztam. Nem szokásom az ilyesmi.

Christina szemmel láthatóan megkönnyebbült.

- Remélem elhiszed. Soha nem tudnék hazudni neked. Hiszen mindig nyílt s őszinte voltál hozzám.

- Ez igaz - lelelte Christina, s elmosolyodott. - Nem is tudnék más lenni...

Lyon háta mögé kulcsolta kezét, nehogy olyat tegyen, amit később maga is megbánná. Christina nyugodtnak s túlságosan is magabiztosnak tűnt.

- Bizonyára Summertonék neveltek

őszinteségre. Igaz? - kérdezte.

- Kik?

Lyonnak minden önuralmára sziksege volt, hogy visszafojtsa indulatait.

- Summertonék - ismételte Lyon, s mosolyt préselt az arcára. - Ők neveltek fel, szerelmem.

Christina nem nézett a férfi szemébe. Kezdte magát kényelmetlenül érezni.

- Igen. Summertonék neveltek arra, hogy mindig, minden körülmények között őszintének kell lennem - jelentette ki. - Nem tehetek róla, egyszerűen képtelen lennék hazudni.

Lyon meg tudta volna fojtani.

- Jól értettem, említetted, hogy Lady Cecille-lel beszélgettél a könyvtárszobában?

Sejtelve beigazolódott - gondolta Christina. Lyon tényleg a beszélgetés miatt aggódik, s az is bizonyos, hogy látta bemenni a könyvtárba, Cecille társaságában. Úgy döntött, eloszlatja a férfi félelmét.

- Igen, valóban említettem - mondta. - Lady Cecille nagyon kedves asszony, s úgy tűnik, rajong érted, Lyon.

Lyon arra gondolt, először alaposan elpáholja, s csak azután fojtja meg a kis boszorkányt.

- Örömmel hallom - mondta. Hangja simogató volt, mint a tavaszi lágy szellő. - Pontosan mit mondott rólam?

- Ezt is, azt is.

- Közelebbről? - erősködött Lyon, s simogatni kezdte a lány vállát.

- Azt mondta, csodálatos férfi vagy, s illesz

hozzám - felelte Christina szemlesütve. Borzasztóan szégyellte magát, amiért hazudik Lyonnak.

- Talán a végzetet is említette? - kérdezte a férfi.

Christina nem vette észre a Lyon hangjában csengő iróniát.

- Nem emlékszem rá, hogy Lady Cecille tett volna ilyem megjegyzést. Erről jut eszembe. Gondolkoztál már az ajánlatomon?

- Igen.

- Lyon, miért beszélsz franciául?

- Mert ez tűnt helyesnek - motyogta Lyon.

- Ó - felelte Christina, s megpróbálta lerázni válláról a férfi kezét.

- Nos, hozzám jössz-e, akarom mondani, elveszel-e feleségül?

- Attól tartok, vissza kell utasítanom az ajánlatodat.

Christinának megdöbbenni sem maradt ideje. Sir Reynolds lépett hozzájuk. Lyon elengedte vállát, de aztán magához vonta, s átölelte derekát.

- Lyon, már mindenütt kerestelek. Megengeded, hogy elvigyem a húgodat Kimble báljára? Vacsoráig persze itt maradunk.

- Természetesen - felelte Lyon. - Köszönöm, uram, hogy szárnyai alá vette Dianát.

- Örömmel tettem - mondta Reynolds. - Jó estét, hercegnő. Remélem, jól érzi magát ma este.

- Igen, köszönöm felelte Christina. Pukedlizni próbált, de Lyon olyan szorosan fogta derekát, hogy mozdulni sem bírt. Végül úgy döntött, mosolyogni fog. Erőfeszítését ezúttal sem koronázta siker, mert ebben a pillanatban jutottak el tudatáig Lyon szavai.

S bár azt mondogatta magában, hogy nem számít, s hogy biztosan találni fog valakit, aki hajlandó feleségül venni, tudta jól, hogy hazudik. Mert igenis számított. Istenem, úgy érezte, rögvest kitör belőle a zokogás.

- Kedvesem - fordult Christinához Sir Reynolds. - Nagynénje megkért rá, kísérjem haza, amint véget ért az estély. A grófnő már hazament, s attól tartok elvitte a kocsijukat. Azt mondta, holnap kora reggel vidékre utazik. Tudtomra adta, hogy önt nem viszi magával.

- Így igaz - felelte Christina. - Nénikém egy beteg barátjához megy látogatóba, s jobban szeretné, ha Londonban maradnék. Pedig oly régóta vágyom már rá, hogy láthassam Anglia kies tájait.

- Persze, persze el is lelejtettem, hogy ön még csupán néhány hónapja él országunkban - mondta Sir Reynolds. - Mindazonáltal őszintén remélem, nem marad egyedül egész - héten. Feltételezem, részt kíván venni Creston bálján szombat este. Ha óhajtja, elkísérem. Vagy talán már van kísérője?

- Úgy döntöttem, nem megyek el - felelte Christina határozottan.

- Ó, dehogynem - mondta Lyon, s megszorította a lány derekát. - Hisz megígérte - tette hozzá.

- Meggondoltam magam. Sir Reynolds, annyira fáradt vagyok. Lenne olyan kedves, és...

- Majd én hazakísérem, hercegnő. - Lyon hangjában harag feszült.

Sir Reynolds érezte, valami nincs rendben közöttük. Biztos volt benne, hogy veszekedtek, mielőtt odament hozzájuk. Még most is szinte

szikrázott közöttük a levegő.

- Biztos vagy benne, fiam, hogy haza akarsz kísérni a hercegnőt? - kérdezte végül.

- Igen - csattant fel Lyon. - Hány órára kell otthon lennie? - Nem emlékszem rá, hogy a grófnő kikötötte volna az időpontot. Feltételezem, azt hiszi, Christina velünk tart Kimble estélyére is. Ezek szerint még legalább két órát tölthetsz a bájos ifjú hölgy társaságában - tette hozzá, s Lyonra kacsintott.

- Kérem, ne beszéljenek úgy, mintha itt sem lennék - szólt Christina. - Szörnyen fáradt vagyok, s most már igazán szeretnék...

- Azonnal indulunk - vágott a szavába Lyon.

- Okosabb lenne, ha a hátsó ajtón át távoznátok - suttogta Sir Reynolds. - Majd én gondoskodom róla, hogy mindenki azt higgye, Christina hercegnő nagynénjével ment haza.

- Kiváló gondolat - vigyorodott el Lyon. - Természetesen ennek az apró csalásnak hármunk között kell maradnia, Sir Reynolds. Tudja Christina képtelen hazudni. Mindennél fontosabb számára az őszinteség. Igaz, szerelmem?

Christina bosszúsan vont össze szemöldökét. Csöppet sem tetszett neki, hogy a férfi állandóan becsületességével hozakodik elő. Kezdte magát kényelmetlenül érezni. Nem beszélve arról, hogy Lyon úgy nézett rá, mintha csodálná őszintesége miatt.

Persze, most már nem számít, mit gondol Lyonwood grófja - mondta magában, mikor a férfi megfogta a kezét, s elindult vele a hátsó kijárat felé.

Hisz visszautasította házassági ajánlatát. Nem, egyáltalán nem számít, mit gondol róla. Soha többé nem találkozhatnak. - Christina szeme megtelt könnyekkel:

- Megszegtél még egy törvényt - motyogta. – Nénikém dührohamot kap, ha tudomást szerez a csalásról.

- Beszélj angolul, kicsi szívein.

- Tessék?

Lyon nem szólt többet. Betuszkolta Christinát a kocsijába, aztán a lány mellé ült, s hosszú lábát maga elé nyújtotta.

A gróf hintója sokkal nagyobb és sokkal elegánsabb volt, mint az, melyet Patricia néni bérelt.

Christina mégis gyűlölte.

- Mondd csak Lyon, neked nincs olyan nyitott kocsid, mint amilyet a Hyde Parkban láttam? És menj arrébb, kérlek. Teljesen összenyomsz.

- Igen, van nyitott kocsim. Mindazonáltal sötétedés után nem szokás nyitott hintóban kocsikázni - magyarázta a férfi bosszúsan. Türelme igencsak fogytán volt. Semmi kedve nem volt a kocsikról csevegni. Egyetlen dolog járt az eszében most: hogyan szedje ki Christinából az igazságot.

- Kár - motyogta Christina. - Tudom, nem lenne szabad elárulnom, de nem bírom a bezártságot. Nem húzhatnánk félre a függönyöket? Istenein, alig kapok levegőt!

A lány hangjában csengő félelem aggodalommal töltötte el Lyon szívét. Dűhe rögvest elpárolgott, mikor megérezte, hogy Christina egész testében remeg. Azonnal elhúzta a függönyöket, aztán

átkarolta kedvese vállát.

- Fegyvert adtam a kezébe, mely bármikor ellenem fordítható.

Lyonnak halvány fogalma sem volt, Christina miről beszél. Az ablakon beszűrődő ezüst holdfényben jól látta, hogy a lány szeme megtelik rémülettel. Azt is észrevette, hogy ujjait ökölbe szorította.

- Ennyire félsz? - kérdezte, s magához ölelte Christina remegő testét.

- Ó nem, ez... nem félelem - suttogta a lány. - Csak valami szorongásféle. Úgy érzem, mintha fuldokolnék. Összeszorul a mellkasom - magyarázta, aztán megfogta a férfi kezét, s mellkasához szorította. - Érzed, milyen ürülten vet a szíven?

Lyont teljesen megbénította az érintés. - Ne félj, szerelmem, majd én megszabadítalak szorongásodtól - suttogta, lassan előrehajolt, s megcsókolta a lányt. Hosszú másodpercek teltek el, a meghittség gyengéd, elragadó pillanatai, míg Christina végül kinyújtotta kezét, s finoman megcirógatta a férfi arcát.

Lyon testén remegés futott végig, szíve őrjöngő vadállatként dörömbölt mellkasában.

- Ó, te kis boszorkány - sóhajtott, amikor eltépte száját a rózsabimbóajkaktól. - Van fogalmad róla, mit szeretnék tenni veled? - kérdezte, s ujjai vágyakozón siklottak végig a lány vállára. - Képtelen vagyok tovább várni, szerelmem. Magam alatt akarlak érezni. Meztelenül. Vágyakozón. Istenem, a testedben akarom érezni a testemet. Ugye, te is

kívánsz, Christina? - kérdezte, s választ sem várva újra birtokba vette az édes ajkakát. Nyelve egyre mélyebbre és mélyebbre hatolt, aztán visszahúzódott újra meg újra, míg meg nem érezte a lány érzékeny simogató nyelvét.

Christina hirtelen rádöbbsent, hogy Lyon ölében ül, s úgy öleli a férfit, mintha soha nem akarná elengedni.

- Lyon, ne beszélj ilyen bűnös dolgokról. - Hangja nyöszörgésnek hatott. - Nem lehetünk egymáséi, míg össze nem házasodunk - tette hozzá, aztán két tenyerébe fogta a férfi arcát, s szájon csókolta.

Megfeledkezett minden szorongásáról, minden félelméről. Azt sem bánta már, hogy Lyon visszautasította ajánlatát. Józsága elveszni látszott az érzékiség feneketlen tengerében. Combja alatt érezte a férfi lüktető, kemény vesszejét, s ösztönösen ringatni kezdte, csípőjét. Lyon forró nedves csókjai simogatták érzékeny nyakát, ujjai vágytól hullámozó keblét cirógatták.

Erőtlenül tiltakozott, mikor Lyon vetkeztetni kezdte. - Nem... Nem szabad...

- Engedd el magad - suttogta Lyon, lesimította Christina mellkasáról ruháját, s puha csókokat hintett mellére. Christina nem tiltakozott tovább. Magához szorította a férfit, s lehunyta a szemét. Felnyögött, mikor Lyon a szájába vette mellbimbóját.

A gyönyör tüzes lávafolyamként ömlött szét testében, s magával ragadta lelkét.

Azt kívánta, bárcsak örökké tartana ez a pillanat.

Lyon kocsisa volt az, aki megmentette a szegénytől.

- Megérkeztünk! - Kiáltása szempillantás alatt megtörte az érzéki varázst.

- Szent isten, itthon vagyunk! - suttogta rémulten.

Lyon csak lassan tért magához. Hosszú másodpercek teltek el, mire felfogta a lány szavait. Nagy levegőt vett, s az ülés támlájának dőlt. Minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy lecsillapítsa a lelkében dühöngő vágyat, s visszanyerje önuralmát.

Christina megigazította a ruháját, visszaült a férfi mellé, s kezét izmos combjára, fektette. Lyon összerezzenett érintésére, s úgy lökte el magától a lány kezét, mintha parázs volna.

- Dühös vagy rám? - kérdezte Christina.

Lyon becsukta a szemét, s összeszorította a fogát.

- Elárulnád, miért haragszol?

- A pokolba is, Christina! Adj egy percet, hogy lecsillapodhassak! - csattant fel Lyon.

Christina szégyenkezve hajtotta le fejét.

- Bocsáss meg, Lyon. Nem akartam, igazán nem akartam, hogy ez történjen. Teljesen megfeledeztem magamról...

- Én vagyok a hibás - mormolta Lyon bocsánatkérően. Kinyitotta a szemét, s a lányra pillantott. A pokolba is, Christina olyan esestnek, annyira megalázottnak tűnt, hogy a szíve is belesajdult. - Nincs semmi baj - suttogta, s mosolyogni próbált. - Akarod, hogy bekísérjelek?

Christina megrázta a fejét. - Nem, a grófnő

véletlenül felébred, s akkor... nem, azt nem akarom
- suttogta.

Lyon nem akarta otthagyni a lányt. Még nem s nem ilyen állapotban. Szörnyű lelkiismeret-furdalás gyötörte Christina nyilvánvaló bűntudata miatt.

- Az ördögbe - motyogta. Nem tudta, mit tegyen. Nem merte megcsókolni vagy átölelni, mert biztos volt benne, csak még mélyebbre taszítaná megalázottságában. S vigasztalni sem próbálta, mert attól félt, Christina zokogni kezd.

Lyon végül kinyitotta a kocsi ajtaját, s lesegítette a lányt a földre.

- Mikor látlak újra? - kérdezte. Christina megpróbálta eltolni magától, de Lyon nem engedte.

- Christina, mikor látlak újra? - kérdezte erőszakosan.

Christina eltökélte, addig nem válaszol, míg a férfi el nem engedi.

Lyon elhatározta, addig nem engedi el, míg nem válaszol.

- Egész éjszaka itt fogunk állni - mondta, mikor a lány ismét nekifeszült mellkasának.

A következő pillanatban Christina átkarolta nyakát, s meg ölelte. - Én vagyok a hibás, Lyon. Nem lett volna szabad ajánlatot tennem, épp neked. Önző voltam.

Lyon olyannyira megdöbbent a lány kijelentésén, hogy elengedte. Christina lehajtotta a fejét, hogy elrejtse könnyeit.

- Kérlek, bocsáss meg nekem - rebegte.

- Hadd magyarázzam meg - suttogta Lyon, s széttárta karját, hogy magához ölelje kedvesét.

Christina hátrálni kezdett. - A házasság mindent elront. Nem téged utasítottalak vissza, Christina, csupán...

A lány megrázta a fejét.

- Elég a szóból! Akár belém is szerethetél volna. S mikor eljött volna az ideje, hogy hazamenjek, összetörtem volna a szíved. Igen, jobb ha valaki mást választok. Valakit, aki közömbös számomra.

- Christina, itthon vagy. Nem mégyszehova - mondta Lyon. - Miért nem. Lehetünk együtt úgy, hogy...

- Pontosan olyan vagy, mint Rhone, tudtad? - kérdezte a lány, s a bejáráshoz sietett. Az ajtóban megállt és hátrafordult.

- A barátod csak ékszereket rabol, Lyon. A te bűnöd százszor, ezerszer súlyosabb. Ha hagynám, elrabolnád a szívemet. Ez nem történhet meg. Viszontlátásra, Lyon. Soha többé nem láthatjuk egymást.

Christina halkán becsukta az ajtót maga mögött. Lyon egyedül maradt.

- Nem fogsz elhagyni soha! - üvöltötte.

Majd' szétvetette a düh. Arra gondolt, nincs nála csalódottabb férfi egész Angliában. Hogy a fenébe volt képes belebonyolódni ebbe a képtelen helyzetbe?

A kis bestiának még volt mersze azt mondani, hogy akár bele is szerethetett volna!

A pokolba! Hisz máris szereti!

Mondani sem kell, Lyont korántsem nyugtatta meg a felismerés. Kis híján leszakította kocsija ajtaját, mikor beszállt. Megparancsolta a

kocsisának, hogy vigye haza. Útközben megpróbált felsorakoztatni minden érvet Christina ellen.

Az a nő megrögzött hazudozó. S ő gyűlöli a hazug embereket.

Ki tudja, hány férfi szívét törte már darabokra. Végzet... mennyire gyűlöli ezt a szót!

Mire hazaért, be kellett látnia, hogy ellenérvei semmit nem változtatnak a dolog lényegén. Szereti a lányt, s ez ellen semmit nem tehet.

Nyolcadik fejezet

Mylala nem akarja elhagyni szülőföldjét. Azt mondta, képtelen lenne megválni családjától. Természetesen megértem indokait, mégis féltem őt. Megígérte, hogy nagyon óvatos lesz. Komornám úgy tervezte, a hegyekben rejtezik el, míg Edward el nem hagyja királyságát. Minden ékszeremet nekiadtam, egy ideig biztosan nem lesz gondja a megélhetésre. Könnyek között váltunk el, mint két testvér. Tudtuk, ebben az éleiben nem látjuk viszont egymást. Igen, Mylala jobban szeretett, mint a saját nővérem. Patriciában soha nem lehetett megbízni. Légy óvatos, gyermekem! Soha ne bízz benne! Patricia csalárd és hazug. Akkor boldog, ha másoknak fájdalmat okozhat.

Azt hiszem, neki kellett volna hozzámennie Edwardhoz. Illettek volna egymáshoz, az biztos.

Naplóbejegyzés
1795. szeptember 3.

Lyon a péntek délután nagy részét Zord Bryan kocsmájában töltötte, mely London nyomornegyedének kellős közepén állott. Persze, nem inni ment oda, hanem nyomozni. A kocsmá vendégei, hajóskapitányok és tengerészek, talán láttak vagy hallottak valamit a titokzatos Christina hercegnőről.

Lyon szokatlanul otthonosan mozgott erre előkelőnek cseppet sem nevezhető közegben. Attól sere kellett tartania, fogy finom öltözkéivel magára

vonja a figyelmet. Lyont nagy ívben elkerülték a kötekedők. Ezen a környéken mindenki ismerte a grófot, nevét félelemmel és tisztelettel ejtették ki szájukon.

Lyon a bejárattal szemközi sarokban ült, hátát a falnak vetette. Régi cimborája, Bryan ült mellette. A zord tekintetű öregember valaha maga is a tengereket járta. Ám mikor egy késelés során elveszítette fél kezét, vissza kellett vonulnia a matrózélettől Lyon akkor vette meg ezt a fogadót, s barátjára bízta a vezetését.

Lyon a kocsma minden vendégét kikérdezte, egyiket a másik után. Türelmesen hallgatta végig a tengerészeket, s még akkor sem vesztette el béketűrését, ha tudta, hogy a felajánlott ingyen sör fejében hazugságokkal traktálja némely gazfickó. A baj akkor kezdődött, mikor egy viharvert külsejű, idegen férfi lépett az asztalához, s pénzjutalmat követelt Lyontól.

Bryan elmosolyodott. - Úgy látom, még nem találkoztál Lyonwood grófjával - mondta az idegennek.

A férfi megrázta a fejét, leült, s a söröskorsóért nyúlt.

- Nem, de nem is akarok megismerkedni vele - morogta fenyegetően. - A fizetségemet akarom.

Bryan felnevetett, s Lyonhoz fordult.

- A fizetségét akarja, hallod!

Lyon megvonta a vállát. A kocsmában minden szempár rá szegeződött. Tudta jól, mit várnak tőle. Igen, adnia kell a látszatra, ha nem akarja elveszíteni a matrózok tiszteletét.

Megvárta, míg az idegen leteszi az asztalra a korsót, aztán ágyékon rúgta.

A férfinak arra sem maradt ideje, hogy felüvöltsön fájdalomában. Lyon megragadta a torkát, megszorította, aztán olyan erővel lökte hátra, hogy a gazember a földre zuhant.

Üdvrivalgás töltötte meg a levegőt. Lyon, mint aki dolgát jól végezte, visszaült helyére.

- Megkaptad a fizetségedet, te barom! Most pedig takarodj innen! Nem tűrök ilyen szemét alakot a kocsmámban! - üvöltött Bryan a földin vonagló férfinak.

Egy ideges tekintetű, vékonydongájú fiú lépett Lyon elé.

- Uram, ha jól értettem, a gyarmatokról jövő hajók után érdeklődik - nyögte ki nagy nehezen.

- Ülj le, Mick - szólalt meg Bryan, aztán a grófra nézett. - Mick jóra való, becsületes fiú - magyarázta.

Míg Lyon arra várt, hogy a két férfi elmesélje egymásnak, mi minden történt velük, mióta utoljára találkoztak, Christinán kezdett töprengeni.

Mindent előről kell kezdenie. Észérveken alapuló következtetései sorra tévesnek bizonyultak. Be kellett látnia, Christinát illetően ésszerűséggel nem sokra megy. Nem vehette számításba azt sem, amit a lány mesélt a múltjáról. Egyetlen dolog volt csupán, melyre biztos építhetett, a grófnő három hónappal ezelőtt tért vissza Angliába.

Nem létezik, hogy valaki ne emlékezzen a vén sárkányra, Lyon meg mert volna esküdni rá, hogy az öregasszony végigsápította a hajóutat, s minden útjába kerülő léleknek elpanaszolt valamit.

Kiderült, Mick emlékszik a grófnőre. Nagyon is jól.

- Curtiss kapitány jól kitolt velem. Szívesebben sikáltam volna ragyogóra az egész hajót, minthogy Cummings asszonyság csicskása legyek. A vén spiné egy másodperc nyugtot sem hagyott.

- A grófnő egyedül utazott? - kérdezte Lyon izgatottan.

- Valahogy úgy - felelte Mick.

- Valahogy úgy? Mick, ennek nincs sok értelme. Beszélj egyenesen - mordult fel Bryan.

- Az öregasszony egy úriember és egy csinos kisasszony társaságában lépett a fedélzetre. Istenem, szépséges leányzó volt, bár csak egyetlen pillantást vethettem rá, mert a grófnő azonnal a kabinjába zárta.

- Nem emlékszel a szeme színére? - érdeklődött Lyon.

- Dehogynem. Kék volt, mint a tenger.

- Mit tudsz a férfiről, aki a grófnővel utazott? - kérdezte Lyon, s intett Bryannek, hogy töltsen tele Mick korsóját.

- Az biztos, hogy nem volt családtag - magyarázta a fiú, miután nagyot kortyolt söréből. - Elitérítő volt, legalábbis ezt állította magáról. Franciásan beszélt, de azt mondta, a vadonban él, túl a gyarmatokon. Franciaországba igyekezett, hogy meglátogassa a rokonait. Kedveltem azt a férfit. Talán nyert úgy szerette azt a kék szemű lányt, mintha az apja volna. S mivel Cummings asszonyság a kabinjában töltötte az út nagy részét, ez a pap vitte a kis szépséget sétálni a fedélzetre

minden áldott nap.

Mick elhallgatott, s kézfejjével megtörölte száját.

- A vénasszony furcsa egy szerzet volt. Szinte szóba se állt a másik kettővel. Már első nap nekirontott a kapitánynak, s azt követelte, hogy szereljenek még egy zárat az ajtajára. Szegény Curtiss kapitány hiába próbálta megnyugtatni, hogy egyikünk sem fog hozzányúlni egy ujjal sem. Istenem, a gyomrunk is felfordult, ha csak ránéztünk. Végül rájöttünk, mitől tart a banya. Nem fogja elhinni, uram, de a kisasszonykától félt! Úgy bizony, hallottuk, mikor a pap azt mondta a kis hölgynek, hogy ne bánkódjon, amiért a nagynénje fél tőle.

Lyon Mickre mosolygott. A fiúnak több sem kellett.

- Életemben nem láttam még olyan kis teremtest. S hogy elbánt Louie-val! Istenem, magam sem hinném el, ha nem a saját két szememmel láttam volna. Megfogta azt a böhöm nagy embert, átdobta a vállán, s a fedélzetről a tengerbe hajította. Persze, Louie volt a hibás, mert odalopakodott mögé, és megölelte. Ekkor láttam meg a lány haját. Mert tudja, mindig abban a szörnyű köpenyben volt, s még a legnagyobb hőségben is fejére húzta csuklyáját. Szóval, ahogy Louie megragadta hátulról, lecsúszott a csuklya, s mi ott álltunk szájtátva: a haja úgy ragyogott a napfényben, mintha arany lett volna.

- Igazat beszélsz, Mick? Egy nő a tengerbe dobta Louie-t? - kérdezte Bryan álmélkodva. Tudta jól, hogy Lyon dühös lesz, amiért beleszól a

beszélgetésbe, de annyira megdöbbsentette Mick kijelentése, hogy képtelen volt befogni a száját. - A fenét sem érdekli a köpeny meg a csuklya! Beszélj a lányról inkább!

- Hát, Louie-nak isteni szerenecséje volt, hogy nem fújt a szél, mert így ki tudtuk halászni, mielőtt cápaeled lett volna belőle. A közelébe sem ment többé a lánynak.

- Ez a Curtiss kapitány mikor tér vissza Londonba? - kérdezte Lyon.

- Jó két hónap múlva - mondta Mick. - A hittérítővel is beszélni akar, ugye?

- Igen - felelte Lyon.

- Ő hamarosan itt lesz. Azt mondta, csak néhány hetet tölt Franciaországban, aztán visszautazik a gyarmatokra, de előtte még meglátogatja a kis hölgyet. Mindig féltette azt a lányt. Nem is csoda. Az a... a...

- Vén sárkány? - segítette ki. Lyon.

- Igen, találó jellemzés - nevetett Mick.

- Nem emlékszel véletlenül a hittérítő nevére? Ha megmondod, hogy hívják, megtoldom a jutalmadat egy fonttal.

- Ó, itt van a nyelvemen - mondta a fiú. - Ha eszembe jut, szólok neked, Bryan. Ugye, megőrzöd addig a pénzt?

- Kérdezd meg a társadat - tanácsolta Bryan. - Valaki biztosan emlékszik a nevére.

Mick rögvest felpattant az asztal mellől, s kiviharzott a kocsból.

- Újabb politikai bonyodalom? - kérdezte Bryan, mikor egyedül maradtak.

- Nem - felelte Lyon. - Az ügy személyes természetű.

- Arról a lányról van szó, ugye? Előttem nem kell titkolóznod, Lyon. Engem is érdekelne a kis hölgy, ha húsz évvel fiatalabb lennék.

Lyon elmosolyodott, - Hisz még nem is láttad! - jegyezte meg.

- Nem számít. Mick azt mondta, a szeme olyan kék, mint a tenger, a haja pedig úgy ragyog, mint az arany. Nálam ez már önmagában kimeríti a szépség fogalmát, de emiatt még nem futnék a szoknyája után. Mondd csak, Lyon, találkoztál már valaha Louie-val?

- Nem.

- Nos, az a férfi legalább egy fél fejjel magasabb nálam, s jóval testesebb. Azt mondom én neked, drága barátom, csodálatot érdemel az a nő, aki képes a tengerbe hajítani egy ekkora barmot. Bárcsak láthattam volna! Világéletemben utáltam Louie-t. Olyan büdös, mint a trágyadomb, s a velejéig romlott.

Lyon még jó negyedóraig beszélgetett Bryannel, aztán felállt, s elkészönt barátjától. - Tudod, hol találsz meg, Bryan.

A kocsmáros kikísérte Lyont. - Hogy van Rhone? - kérdezte. - Nem szokott még le a bohóckodásról?

- Attól taftok, nem - mordult fel Lyon. - Erről jut eszembe. Előkészítenéd jövő hét péntekre a hátsó termet? Nagyszabású kártyapartit tervezünk Rhone-nal. A részleteket majd később megbeszéljük.

Bryan elvigyorodott.

- Ne akarj túljárni az eszemen, Bryan - figyelmeztette Lyon.

- Ó, soha nem lennék rá képes - felelte Bryan, s alig bírta visszafojtani nevetését. Kinyitotta a hintó ajtaját, s megvárta, míg Lyon beszáll, s behúzza maga mögött. - Vigyázz magadra, barátom - mondta. - Legfőképpen a szíved békéjére - tette hozzá. - Ne hagyd, hogy az Aranyhajú téged is tengerbe vessen.

Túl későn jött a figyelmeztetés - gondolta Lyon. Christina már elrabolta szívét. Pedig hosszú évekkel ezelőtt esküvel fogadta, hogy soha többé nem szeret bele egyetlen nőbe sem.

Ennyit a fogadalomról - sóhajtott Lyon. Tudta jól, többé nem ura szívének.

Lyonnak eszébe jutott Christina bizarr megjegyzése. A lány azt mondta, kíváncsisága halálos veszedelembé sodorhatja. Istenem, vajon komolyan gondolta, vagy csak a bolondját járatta vele? - Lyon képtelen volt eldönteni.

Az biztos, Christina igazat mondott, mikor kijelentette, hogy nem marad sokáig Londonban. A lány szemmel láthatóan komolyan gondolta, hogy hamarosan hazautazik.

Ez nem történhet meg - gondolta Lyon. Christina az övé lesz. De vajon hol lehet az otthona? - töprengett. Ezt feltétlenül meg kell tudnia. Mert ha Christinának mégis sikerülne megszöknie, érte kell mennie, s ha szükséges erővel, de vissza kell hoznia oda, ahova tartozik.

- Christina nem megy sehova - motyogta maga elé Lyon. Nem, soha nem fogja szem elől téveszteni

a kis bestiát.

Bár nem volt könnyű, Lyonnak be kellett ismernie az igazságot. Egyetlen módon képes a lányt maga mellett tartani.

A pokolba, feleségül kell vennie Christinát.

- Hol a fészkes fenében voltál? Legalább három órája ücsörgök a könyvtárszobádban! - üvöltötte Rhone, amint Lyon belépett háza ajtaján. - Az embereim egész Londont bejárták, de sehol sem találtak.

- Nem tudtam, hogy el kell számolnom a szabadidőmmel - felelte Lyon. Ledobta a kabátját, s dolgozószobájába sétált. - Csukd be az ajtót magad után, Rhone. Mégis, mit képzelsz, csak úgy szabadon sétáfkálhatsz a városban? Ember, akár észre is vehették volna a sebesülésedet.

- Nos, hol voltál? Nézd meg, mindjárt sötétedik! - motyogta Rhone, s a legközelebbi karosszékbe hanyatlott.

- Úgy beszélsz, mint egy házsártos feleség - kuncogott Lyon. - Mi történt? Apád talán megint bajba keveredett?

- Nem, és le merném fogadni, hogy nem fogsz ilyen jól mulatni, ha megmondom, miért jöttem. Jobban teszed, ha visszaveszed a kabátodat, barátom. Van még némi elintéznivalónk.

Lyon összevonta a szemöldökét. Íróasztalának támaszkodott, s karba fonta a kezét.

- Miről van szó? - kérdezte.

- Christina bajban van.

Lyon úgy pattant fel, mintha villám csapott volna belé: Valósággal nekirontott Rhone-nak, s olyan

erővel ragadta meg vállát, hogy hátratántorodott.

- Rengeteg időnk van még. Csak azért voltam ideges, mert attól féltem, vidéki birtokodra utaztál. Éjfélig ráérünk. A gazemberek akkor akarják elrabolni Christinát... Az isten szerelmére, ember, engedj már el!

Lyon visszaültette barátját a karosszékre.

- Kik azok a gazemberek? - kérdezte.

Arcára halálos fenyegetés szántott sötét barázdákat. Rhone nagyot nyelt. Hálát adott az istennek, amiért Lyon a barátja, s nem az ellensége.

- Splickler és néhány bérence.

Lyon bólintott, aztán kirohant a hallba, s megparancsolta a szolgálóinak, hogy készítsék elő a hintóját. Rhone követte barátját.

- Nem lenne jobb, ha lóháton mennél? Hamarabb odaérnél, - A kocsira később lesz szükségem. - Miért?

- Splicklernek.

Abból, ahogy barátja kiejtette a gazfickó nevét, Rhone mindent megértett. Várt néhány másodpercig, míg mindketten lecsillapodnak annyira, hogy képesek legyenek hideg fejjel gondolkodni, aztán hozzáfogott, hogy mindent elmondjon Lyonnak.

- Az egyik emberemnek - pontosabban Jack emberének - hatalmas összeget ajánlottak fel, hogy segítsen Christina elrablásában. Splickler Gretna Greenbe akarja hurcolni a lányt, hogy házasságra kényszerítse. Tudod, összehívtam az embereimet, hogy megmondjam nekik, vége a rablásoknak. Egyikőjük elég tisztességes fickó - Bennek hívják. Ő

mesélte el, hogy Splickler felbérelte. Ben elfogadta a pénzt. Könnyű kereset - igen, pontosan így fogalmazott.

Lyon tekintete megfagyasztotta a vért Rhone ereiben.

- Splickler négy embert fogadott fel, Bennel együtt. Ne aggódj, Ben nem fog segíteni Splicklernek. Busásan megfizettem érte.

- Biztos vagy benne, hogy éjfélre tervezik a támadást? - kérdezte Lyon.

- Igen - felelte Rhone. - Addig még rengeteg időnk van. - Felsóhajtott. - Egyáltalán nem örülök, hogy te intézed el az ügyet.

- Ó, igen, én fogom elintézni, mindet.

Lyon hangja alig volt több suttogásnál. Rhone megborzongott.

- Mindig is tudtam, hogy ez a Splickler egy csúszómászó féreg, de nem hittem volna, hogy képes ilyen aljasságra. Istenem, Lyon, ha kiderül, mire készült, Christina jó hírének lőttek, - Nem fog kiderülni. Gondoskodom róla.

Rhone bólintott. - Nem gondolod, hogy valaki felbujtotta Splicklert e gaztetre? Annak a fickónak annyi esze sincs, mint egy tyúknak.

- Igen, valaki felbujtotta. Méghozzá a grófnő. A nyakamat tenném rá.

- Nem, ez nem lehet igaz. Az öregasszony Christina nagynénje. Nem gondolhatod komolyan, hogy...

- Nagyon is komolyan gondolom - motyogta Lyon. - Magára hagyta Christinát. Egy gondos gyámnya soha nem tenne ilyet.

- Nincs egy fölösleges pisztolyod számomra? – kérdezte Rhone.

- Soha nem használok lőfegyvert.

- Miért nem? - kérdezte Rhone döbbenten.

- Túl hangos - felelte Lyon. - Különben is, csak négyen lesznek, ha hihetünk a barátainak.

- Öten vannak.

- Splickler nem számít. Biztos vagyok benne, hogy elmenekül, amint meglát. Vele majd később számolok el.

- Ebben nem kételkedem - felelte Rhone.

- Menjünk! Az emberem majd hazavisz Christina házától. A kocsim úgysem maradhat a ház előtt. Splickler azonnal észrevenné, s megmásítaná a terveit. Igen, el ne felejtsek szólni a kocsisnak, hogy éjfél után jöjjön értem.

- Hadd segítsék! - motyogta Rhone.

- Sebesült vagy - felelte mosolyogva Lyon.

- Most gúnyolódsz?

- Nem. Csupán próbálok ésszerű lenni,

A kocsi még meg sem állt, de Lyon már kiugrott, hogy utasításokat adjon kocsisának.

- A fene egyen meg, Lyon, segíteni akarok – kiáltotta Rhone.

- Csak bajt hoznál a fejemre. Menj haza! Majd üzenek, ha vége.

Lyont szemmel láthatóan szemernyi sem izgatta a veszély. Rhone persze jól ismerte barátját. Szinte sajnálta Splicklert és embereit. A szegény ördögök hamarosan a bőrükön tapasztalják meg, miért félik széles e vidéken Lyonwood grófjának nevét.

Rhone-t fölöttébb bosszantotta, amiért Lyon

kihagyta a játékból.

- Csak azért sem hagyom magam lerázni - motyogta maga elé. A kocsi lelassított a következő kanyarban. Rhone-nak több sem kellett. Kinyitotta az ajtót, s kiugrott. Térdre esett, de fürgén talpra szökkent, s megindult Christina háza felé.

Segíteni fog Lyonnak, akár tetszik neki, akár nem.

A gróf remegett dühében. Már jó öt perce dübörgött, de Christina még mindig nem nyitott ajtót. Idegei pattanásig feszültek. Már épp azt fontolgatta, hogy feltöri a zárat, mikor meghallotta a lány lépteit.

Bár nem akart jelenetet rendezni, őrlöngeni kezdett, mikor Christina végre kinyitotta az ajtót.

- Mi tartott ilyen sokáig? A fenébe is, hogy képzeled, hogy egy szál pendelyben nyitsz ajtót? Azt sem tudtad, ki kopog!

Christina szorosabbra fogta köpenyét, s félrehúzódtott Lyon útjából. A férfi dühödt fúriaként rontott a hallba.

- Mit keresel itt? - kérdezte félénken a lány.

- Hol a pokolban van Elbert? - üvöltötte Lyon, s tekintetét Christina homlokára szegezte. Még belegondolni sem mert abba, hogy a lány csaknem meztelenül áll előtte.

- Elbert elutazott az édesanyjához magyarázta Christina. - Nem akarlak megbántani, Lyon, de nincs túl késő a látogatáshoz?

- Hogy hova utazott?

- Az édesanyjához. Mit találsz ezen annyira mulatságosnak?. - kérdezte. - Te vagy hüllő, Lyon. Előbb üvöltözzöl velem, a következő pillanatban meg

hahotázol. Nem értelek...

- Kaméleon, Christina, nem hullő - jegyezte meg Lyon. - Csupán azért nevettem, mert el nem tudom képzelni, hogyan élhet még Elbert anyja. Ha jól sejtem, az öregúr már jócskán túl van a nyolcvanon.

- Én találkoztam a szóban forgó hölgygel. Nagyon kedves öreg néni, nekem elhiheted. Pontosan úgy néz ki, mint Elbert. Most pedig leszel szíves elmondani, mi járatban vagy?

- Menj a szobádba, és öltözz fel. Egy félig meztelen hölgy társaságában képtelen vagyok gondolkodni.

- Nem vagyok félig meztelen - tiltakozott Christina.

- Nemsoká vendégeink érkeznek.

- Vendégek? - Christina megrázta a fejét. - Senkit nem hívtam meg. Egyáltalán nincs kedvem a társasághoz. Épp most kezdtelek gyászolni, és most idejössz, és...

- Gyászolsz? Engem- hűledezett Lyon, s összevonta szemöldökét. - Mi a fészkes fenéért kellene engem gyászolnod?

- Mindegy - mondta Christina. - És ne nézz rám ilyen dühösen! Ki akar meglátogatni ma éjjel?

Lyon nagy levegőt vett, s magában tízig számolt, hogy visszanyerje önuralmát, aztán elmondott mindent Splicklerről és az embereiről. A grófnő aljas szándékairól nem tett említést, mert nem akarta, hogy Christina felizgassa magát.

- Mit akarsz, mit tegyek? - kérdezte Christina. Bezárta a bejárati ajtót, aztán szembefordult Lyonnal.

Lyon magához ölelte a lányt, s beszívta az édes virágillatot.

- Milyen jó illatod van! - suttogta, aztán két tenyérébe fogta az angyali arcot. Christina olyan bizakodón nézett a szemébe, hogy Lyonnak a szíve is belesajdult.

- Mondd el, mit tegyek - suttogta a lány.

- Csókolj meg! - parancsolta Lyon, s lehajolt, hogy megízlelje az édes ajkakat.

- Én a bajkeverőkről beszélek - mondta Christina, mikor a férfi végül elhúzódott. - Neked baj van az emlékezeteddel, Lyon. Képtelen vagy bármit is a fejedben tartani.

Lyon megrázta a fejét.

- Semmi baj az emlékezetemmel. Mióta kinyitottad az ajtót, másra sem tudok gondolni, csak hogy a karjaimban tarthassalak. Ugye, semmi nincs rajtad a köntösöd alatt?

A lány megrázta a fejét.

Most szálltam ki a kádból - mondta, s elmosolyodott. Lyon az imént ismerte be, hogy az érintésére vágyik.

Hogyan is lehet valaki ilyen őszinte? - gondolta, aztán lábujjhegyre emelkedett, s megcsókolta a férfit. Nem akart mást, csak egy futó csókot. Lyonnak azonban mások voltak a szándékai. Szája követelőzőn tapadt ajkaira, nyelve erőszakosan hatolt szájába.

Christinának meg kellett kapaszkodnia. Attól félt, remegő lába összecuslik alatta. A férfi minden józanságától megfosztotta. Lyon nyaka köré fonta karját, s úgy ölelte, mintha soha nem akarná

elengedni. Nyelvét a szájába csúsztatta, s őrijítő érzéki táncba kezdett nyelvével.

Lyon testében forró lávaként ömlött szét a vágy. A lány vad csókja teljesen elvette esztét. Örökkévalóságnak tűnő percek teltek el, míg a férfi végül eltépte száját a forró ajkaktól.

- Minden erőmtől megfosztottál - suttogta Christina. - Így nem sok hasznodra leszek, ha ideérnek a gazemberek.

- Kár, hogy nem tudsz bánni a tőrrel - jegyezte meg Lyon, s a lány szemébe nézett. Tudta előre, hogy Christina hazudni fog. Egyszerűen nincs más választása.

- Igen, tényleg kár - sóhajtott a lány. - De a tör férfiak kezébe való. Az asszonyok csak kárt tennének vele. Nekem még pisztolyom sincs. Most csalódtál bennem, ugye? - kérdezte szomorúan.

- Egyáltalán nem, édesem - felelte Lyon, aztán átkarolta kedvese vállát, s megindult a lépcsőkön fel, az emeletre. - A férfi kötelessége, hogy megvédje asszonyát.

- Igen, ez így van rendjén - bólogatott Christina, aztán nagyot nyelt, s megkérdezte. - Mondd csak, nagyon megdöbbenél, ha találkoznál valakivel, egy asszonnyal, aki képes megvédeni magát? Úgy értem, nem tartanád úrinőhöz méltatlan viselkedésnek, ha...

- Ez a te szobád? - vágott a szavába Lyon, szándékosan kikerülve a válaszadást. Kinyitotta az ajtót, s belépett a sötét, áporodott levegőjű hálószobába.

- Ez a nénikém lakosztálya - mondta Christina, s

bekukucskált. - Milyen sötétség van idebenn!

- Soha nem jártál még itt?

- Nem.

Lyon behúzta maga mögött az ajtót. Ekkor vette észre a lakatokat, s a láncok sokaságát, melyeket a félfára szereltek. - A nagynénéd rossz alvó lehet - jegyezte meg. - Kitől fél ennyire? - kérdezte, de persze már tudta a választ. Mick elmondta, hogy a grófnő fél Christinától.

A lakatokat inkább kívülrre kellett volna tenni - gondolta Lyon bosszúsan. Az a vén sárkány veszélyesebb a legelvetemültebb gyilkosnál. Istenem, milyen élete lehetett Christinának, mióta visszatért szülőföldjére. Szörnyű lehet egy házban élni egy megkeseredett, gonosz vénasszonnyal.

- A nénikém nem szereti, ha alvás közben zavarják - magyarázta a lány.

A lány hangjából kicsengő fájdalom arra készítette Lyont, hogy magához ölelje.

- Nem könnyű kijönni az öreglánnyal, igaz?

Christina megvonta a vállát.

- Az én szobám a folyosó végén van. Arra vagy kíváncsi, nem?

- Igen, igen - felelte Lyon. - De ellenőrizni akarok minden ablakot.

- A szobámban két ablak is van - mondta Christina. Elhúzódott a férfitől, aztán kézen fogta, és a szobájába sietett.

Lyonnak kifejezetten tetszett a háló, bár biztos volt benne, a legtöbb nő túlságosan puritánnak találta volna a tágas szoba berendezését. Egy szék, mögötte spanyolfal, egy széles baldachinos ágy

hófehér takaróval, s két apró fiókosszekrény alkották a helyiség minden bútortatát.

Christina szemmel láthatóan szereti a rendet. A szoba ragyogott a tisztaságtól.

- A kert az ablakom alatt van - mondta a lány. - A sövény a párkányig ér. Szerintem könnyedén felmászhat rajta bárki.

- Nem hiszem, hogy az ablakon keresztül be tudnának jönni - jegyezte meg Lyon. Megvizsgálta a kereteket, aztán kinézett az éjszakába. A telihold ezüstös fénybe vonta a kertet.

Megfordult, s Christinára nézett.

Christina elmosolyodott. A férfi arca olyan rezzenéstelen volt, mint egy igazi harcosé. Biztos volt benne, Lyon már a csatára készül.

- A szalonnak csak két ablaka van, ha jól emlékszem. Nincs hátsó bejárata a háznak?

- Nincs - felelte Christina.

- Helyes. Öltözz fel, s maradj a szobádban, míg nem szólok. Itt biztonságban leszel. Majd én gondoskodom róla.

- Hogyan?

- Elrekeszeltem az ajtót, s az ablakokat.

- Nem! Nem zárhatsz be! Szó sem lehet róla!

A lány hangjában rémület reszketett. Lyon értetlenül vonta fel szemöldökét. Aztán eszébe jutott, milyen kényelmetlenül érezte magát Christina a kocsiban.

- Ha úgy zárnám be az ajtót, hogy bármikor kijöhetsz, amikor csak akarsz...

- Ó, igen, az nagyszerű lenne - vágott a szavába Christina.

Szemmel láthatóan megkönnyebbült. -
Köszönöm - rebegte, aztán összevonta
szemöldökét.

Most meg miért haragszol? - kérdezte Lyon, s
nem is próbálta leplezni bosszúságát.

- Nem szeretném, ha azt hinnéd rólam, gyenge
vagyok - ismerte be a lány.

- Nem hiszek semmit - felelte Lyon. - Nyugodj
meg,

egyetlen embert sem ismerek, aki szereti, ha
bezárják. Öltözz fel, egy-kettő!

Christina a szekrényéhez lépett, kivette az első
ruhát, ami a

kezébe akadt, s a spanyolfal mögé sietett, hogy
átöltözzön.

- Nem is szeretnék a szalonban várakozni -
motyogta, miközben belebújt kék ruhájába.

- Lyon, segítenél? - szólt. - A kapcsok hátul
vannak. Nem érem el!

Lyon elfordult az ablaktól, Christinával találta
szembe magát.

A lány két kezével fogta ruhája elejét
mellkasához. Mikor hátat fordított, Lyonnak a
lélegzete is elakadt egy pillanatra. Christina bőre
csodálatosan simának tűnt, s a szép vonalú
meztelen hát látványa egészen megbabonázta.
Remegő kézzel nyúlt a kapcsok felé.

- Hol a pokolban van a komornád? - kérdezte.
Azt remélte, a beszélgetés talán eltereli gondolatait
ágyékában horgadó vágyairól.

- Beatrice a hetet családjánál tölti - jelentette ki
Christina.

Lyon bosszúsan csattant fel. - Az isten szerelmére, egy úrihölgynek nem illik egyedül maradnia ilyen hosszú ideig.

- Ugyan! Nagyszerűen elboldogulok magam is! Meglehetősen önhitt vagyok.

- Önálló - mondta Lyon egy mély sóhaj kíséretében. Alig tudta bekapcsolni az utolsó kis csatot. Christina haja állandóan beleakadt.

- Mit mondtál?

Lyon összezsavarta a lány dús fürtjeit, s jobb vállára vetette.

- Önálló, szerelmem nem önhitt.

- Van valami különbség a két szó jelentésében? – kérdezte Christina, s próbált hátrafordulni, hogy a férfit nézze.

- Maradj nyugton! - mordult fel Lyon. - Igen, van különbség. A nagynénéd önhitt. Te vagy önálló.

- Soha nem vétem el a szavakat, csak ha a közelemben vagy, Lyon. A te hibád, hogy mindig összezavarodom.

Lyon úgy döntött, nem száll vitába Christinával. - Gyere - parancsolta. Kézen fogta a lányt, s megindult az ajtó felé. Christinának futnia kellett, ha nem akart lemaradni.

- Elfelejtettem összekötni a hajamat - mondta. - Nem hagyhatom leengedve, mert könnyen fegyverré válhat ellenségeink kezében.

Lyon tudta, hogy nem kellené megkérdeznie, mégis megtette.

- Miért?

- Könnyen elkaphatnak a hajamnál fogva. Hacsak nem vagyok olyan gyors, mint a párduc,

bátor, mint a farkas, és ravasz, mint a medve.

Lyon bosszúsan felsóhajtott, de egyetlen szót sem szólt. Néhány másodperc múlva mára a szalonban voltak. – Nem fogsz félni a sötétben? - kérdezte Lyon. Az ablakhoz lépett, kihúzta a fonott zsineget a függöny széléből, s Christina kezébe adta.

- Persze, hogy nem - felelte a lány felháborodottan. - Hogyan feltételezhetsz rólam ilyesmit?

- Tekerd a kilincsre ezt a kötelet. Jó szorosan! Ha bárki akarna törni, hallani fogom. Rendben van?

Christina bólintott.

Lyon ellenőrizte az ablakokat. Zárva volt mindkettő.

- Ne aggódj, nem fogsz csalódni bennem - mondta Christina.

- Ide figyelj, én kis harcosom - mondta Lyon szigorúan.

Megragadta a lány vállát, s a szemébe nézett. - Itt maradsz ebben a szobában, míg a veszély el nem múlik. Megértetted? Hangja durva volt, dühös. Christinát azonban csöppet sem érdekelt.

- Annyira szeretnék segíteni, Lyon - kérlete mosolyogva. Különben is, a gazemberek engem akarnak elrabolni, s nem téged. Igen. Nekem is részt kell vennem a küzdelemben. Nem utasíthatasz vissza.

- Ó, dehogynem! - üvöltött Lyon. - Gondolkozz, Christina. Csak az utamban lennél - tette hozzá erőltetett kedvességgel a hangjában.

- Hát jó. Legyen akaratod szerint - mondta a

lány, s a kis ovális tükör elé lépett, mely a két ablak között függött a falon. Hozzáfogott, hogy felkontyolja a haját. Mikor felemelte a két karját, szoknyája alól kivillant karcsú bokája.

- Elfelejtettél cipőt húzni - mondta Lyon, s elmosolyodott. - Már megint....

Megint? Mit akarsz ezzel mondani? - kérdezte Christina, s hátrafordult.

Lyon megrázta a fejét.

- Mindegy. A hajadat pedig nyugodtan hagyhatod leengedve. Senki nem fog a közeledbe menni.

A lány mosolya túlságosan is őszintének tűnt. Lyon gyanakodni kezdett.

- Add a szavad, Christina. Most azonnal.

- Milyen szóra gondolsz? - kérdezte a lány ártatlanságot színelve. Visszafordult a tükörhöz, s fonni kezdte a haját.

Lyon nem vesztette el a türelmét. A kis boszorkány nem vette észre, hogy a tükörből nagyon is jól látja az arcára kiülő eltökéltséget. Christina harcra készült. Lyon elhatározta, kicsikarja a lányból az ígéretet, ha kell, erőszakkal. Christina biztonsága volt számára az első, s a legfontosabb. Természetesen nem fogja hagyni, hogy akár egyetlenhajszála is meggörbüljön. Volt azonban még valami, ami aggasztotta Lyont. Nem akarta, hogy a lány harcolni lássa. Valószínűleg Christina sokkal jobban megrémülne tőle, mint Splicklertől és bérenceitől.

Lyon soha nem harcolt becsületesen. S most, mikor rádöbrent, milyen sokat jelent számára

Christina, meg akarta védeni az egész világtól... beleértve saját magát. Nem, Christina soha nem ismerheti meg sötét, gyilkos oldalát.

Mert akkor örökre elveszíthetné. Lyon ebben biztos volt.

- Szavamat adom, hogy nem avatkozok közbe, hacsak nem kérsz meg rá - szólalt meg Christina, kizökkenve a férfit baljós töprengéséből. - Smitherson asszony megtanított rá, hogyan védjem meg magam - tette hozzá gyorsan, mikor észrevette a Lyon arcára kiülő haragot. - Tudom, mit kell tennem.

- Summerton - sóhajtott. Lyon. - A nevelőszüleidet Summertonéknak hívták.

Christina arra gondolt, soha nem találkozott még olyan hangulatemberrel, mint Lyon. Az előbb még mosolygott, most meg úgy néz rá, mintha meg akarná ölni.

- Úgy teszel, mintha tengernyi időnk lenne - jegyezte meg - a lány. - Nem azt mondtad az előbb, hogy mindjárt itt lesznek a bajkeverők? - kérdezte bosszúsan.

- Van még néhány percünk - felelte Lyon. - Maradj itt. Körülnézek.

Christina bólintott. Amint Lyon kitette a lábát a házból, felrohant a szobájába hajszalagért. S természetesen a tőléért.

Segíteni fog Lyonnak, akár tetszik neki, akár nem.

Mire Lyon visszatért, Christina már a szalonban ült, a pamlagon. Tőrét a párnák alá rejtette.

- Úgy döntöttem, megkönnyítem Splickler dolgát.

- Hogyan?
- Nyitva hagytam a hátsó ajtót.
- Milyen kedves tőled.

Lyon elmosolyodott. Odasétált Christinához, s megállt előtte.

Christinának egészen hátra kellett hajtania a fejét, ha látni akarta a férfi arcát.

- Ha ennyire biztos vagy benne, hogy a kerten át jönnek, miért engeded őket a házba? Miért nem üdvözlöd őket odakint?

- Üdvözölni? - Lyon megrázta a fejét. - Christina, Splicklerék nem csevegni jönnek. Nagy valószínűséggel harcra is sor kerül majd.

Nem akarta felizgatni a lányt, de úgy gondolta, jobb ha felkészül a legrosszabbra.

- Persze, hogy sor kerül rá - felelte Christina. - Éppen ezért szeretném, ha inkább odakint intéznéd el őket. Végül is nekem kell eltüntetnem a dulakodás nyomait.

Lyon erre nem is gondolt, S mikor rádöbbsent, Christina tökéletesen tisztában van a helyzettel, valósággal megkönnyebbült.

- Bátor kislány vagy - mondta. - Nos, mielőtt elfújtam volna a gyertyákat, emlékezetembe véstem a helyiség minden részletét, ahova a támadók először belépnek.

S persze egyenként jöhetnek be azon az ajtón - jegyezte meg Christina. - Kiváló ötlet. De mi lesz, ha mégis az ablakomon át próbálnak bejutni?

- Az ki van zárva, szerelmem.

Lyon olyannyira, biztos volt a dolgában, hogy Christina sem aggályoskodott tovább. A férfi az

ajtóhoz sétált.

- Itt az ideje, hogy eloltsuk a gyertyákat. Kösd össze a kilincseket. Ne félj, nem hagyom, hogy bántódásod essék. Megígérem.

- Bízom benned, Lyon.

A lány válasza melegséggel töltötte el a férfi szívét. - Én pedig abban bízom, hogy itt maradsz. - Lyon!

- Igen?

- Vigyázz magadra.

- Vigyázni fogok.

- Ó, Lyon!

- Tessék.

- Ne csinálj túl nagy felfordulást, jó?

- Megpróbálom.

Lyon a lányra kacsintott, mielőtt becsukta az ajtót maga mögött. Christina összekötözte a kilincseket, aztán elfújta a gyertyákat, s leült. A percek lassan teltek. Christina feszülten várta a ház túlsó végéből előszűrődő hangokat. Talán ezért is érte váratlanul az a recsegő hang, mely, a szalon ablaka felől tört elő.

Christina kétségbeesetten tördelte kezét. Arra gondolt, Lyon szörnyen csalódott lesz. Legszívesebben odalépett volna az ablakhoz, hogy Splickler embereit a hátsó ajtóhoz küldje. Végül úgy döntött, várni fog. Abban reménykedett, a gazemberek feladják a hiábavaló küzdelmet, hogy kinyissák az utcafronti ablakot, s hátramennek, hogy a kerten a hátsó bejáraton át törjenek a házba.

- Christina! - suttogta valaki az ablakból.

Christina azonnal felismerte a hangot. Rhone

őrgrofja szólította.

Félrehúzta a függönyt. Rhone kapaszkodott az ablakpárkányba, s mint mindig, most is vigyorgott. Nem sokáig. A következő pillanatban ugyanis keze megcsúszott, s a férfi lezuhant. A mélyhangú, tompa puffanást cifra káromkodás követte.

Christina úgy gondolta, jobb lesz, ha behívja Rhone-t. Ha tovább idétlenkedik odakint, még a végén elriasztja Splickleréket.

Mire kinyitotta a bejárati ajtót, Rhone már ott állt. Siralmasan nézett ki: kabátja cafatokban lógott, nyakkendője kibomlott. Bicegve lépett be az ajtón.

Milyen kétfallásos fickó - gondolta Christina, szíve mégis megtelt sajnálattal. Lyon ezek szerint beavatta barátját tervébe, s Rhone azért jött most, hogy segítsen neki. - Úgy néz ki, uram, mint akit alaposan összeverték. Rhone, vigyázzon! Nézzen a háta mögé!

Rhone szempillantás alatt hátrafordult, s gonosz arcú támadója arcába vágta az ajtót. A gazember - Splickler bérence - azonban nem adta fel. Nekifeszült az ajtónak. Rhone-nak minden erejét össze kellett szednie, hogy megpróbálja bezárni a bejáratot. Hiába segített Christina. Ellenfele erősebbnek bizonyult.

- Lyon! - üvöltötte Rhone, aztán Christinához fordult. - Menjen és bújjon el valahol - suttogta erőlködve.

- Christina! Vissza a szalonba! - kiáltotta Lyon. Christina hátranézett, s már nyitotta a száját, hogy elmondja a férfinak, most nem mehet, mert Rhone-nak szüksége van a segítségére, de a

tekintet, mellyel szembenézett, rögvest engedelmességre készítette.

Christina lassan megfordult, s tétován előrelépett. Valósággal megbénította Lyon látványa.

A férfi most távolról sem hasonlított Lyonwood grófjára, a hűvös, kimért, udvarias angol úriemberre. Kabátját levetette, fehér ingét derekáig kigombolta. Felrepedt alsó ajkából vér szivárgott borostás állára. Sebesülése nem volt komoly. Nem is ez rémítette meg Christinát, mint ahogy az a hatalmas vérfolt sem, mely inge ujját áztatta el: 'biztos volt benne ugyanis, hogy az nem Lyon vére.

Nem, a férfi megjelenése csöppet sem izgatta. A tekintete volt az, mely remegéssel töltötte el lelkét. Lyon szemében gyilkos indulatok őrzöngtek, meghazudtolva nyugodt arckifejezését.

- Most azonnal!

A férfi üvöltése rögvest kiszakította Christinát töprengéséből.

Christina sarkon fordult, s a szalonba futott.

- El az utamból, Rhone!

Rhone félreugrott. Az ajtó kivágódott, s három megtermett alak zuhant be rajta. A legelső alak előrebukott a lendülettől, a hátsó kettő megbotlott benne, s hasra esett. Rhone a sarokba húzódott, s abban reménykedett, talán segíthet barátjának.

Lyon a hall közepén várta, hogy a három gazember feltápaszkodjon a földről. Rhone már előre sajnálta őket.

A támadók túlerőben voltak, s ahogy Lyon felé tántorogtak, mindhármójuk kezében tör villant. A középső Lyon felé suhintotta pengéjét. Lyon

egyetlen rúgással kirepítette kezéből a fegyvert, s ugyanazzal a mozdulattal állcsúcson vágta. A hájas alakot az ütés a levegőbe emelte, épp olyan magasra, hogy Lyon beletérdelhetett ágyékába. A gazfickó ájultan zuhant a padlóra.

A másik kettő egyszerre vetette magát a grófra. Rhone ekkor hallotta meg a bejárat felől közeledő lépteket. Nem habozott sokáig. Előrenyújtotta lábát, s bevágta az ajtót. Fájdalmas üvöltés hangzott fel. Rhone elvigyorodott. Mint mindig, most is kiválóan időzített - gondolta büszkén, aztán visszafordult barátjához. Számtalanszor látta már Lyont verekedni, ereje azonban még most is lenyűgözte.

Lyon fél kézzel leszorította egyik támadója karját, míg könyökét a másik állába vágta. Miután így ártalmatlanná tette a fickót, visszafordult cinkosához, s egyetlen erős csavarással szilánkokra törte a csuklóját.

Mire Lyon végzett, a három gazember kiterítve feküdt a bejárat előtt. - Nyisd ki az ajtót, Rhone!

Rhone kinyitotta az ajtót, s félrehúzódott. Lyon az erőlködés legcsekélyebb jele nélkül emelte fel a földről az ájult alakokat, s egyenként kihajította őket az utcára.

- Jól dolgozunk mi együtt - jegyezte meg Rhone.

- Mi?

- Én nézem, te csinálod - magyarázta Rhone.

- Értem.

Mi történt Splicklerrel? A hátsó ajtón át akart bejönni? Vagy talán elmenekült?

Lyon Rhone-ra vigyorgott, aztán a lépcső alján tornyosuló emberrakás felé biccentett.

- Splickler van legalul. Úgy hiszem, betörted az orrát, mikor az ajtót a képébe vágta.

- Akkor mégiscsak kivettem a részem a harcból - jelentette ki Rhone, s csak úgy dagadt a büszkeségtől.

Lyon felnevetett. Vállon veregette barátját, aztán megfordult, hogy visszamenjen a házba. Mikor meglátta Christinát az ajtóban, mozdulatlaná dermedt.

A lány arca sápadt volt, mint a telihold fénye, szeme tágra nyílt rémületében. Lyon megindult felé, de azonnal megállt, mikor Christina hátrálni kezdett. Lyonnak összeszorult a szíve. Biztos volt benne, Christina végignézte, hogyan veri ájultra a támadókat.

A lány fél tőle - hasított lelkébe a fájdalom. Végül mégiscsak kudarcot vallott. A támadóitól ugyan sikerült megvédenie Christinát, de a szívét örökre elveszítette.

A következő pillanatban Christina odarohant hozzá, s a karjaiba vetette magát. Lyonnak halvány fogalma sem volt, mi okozhatta a hirtelen változást a lány viselkedésében, de nem is firtatta. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, s szorosan átölelte kedvesét.

- Azt hiszem, soha nem foglak megérteni.

- Ugye, nem haragszol rám? - kérdezte Christina, s arcát Lyon mellkasába temette.

- Miért haragudnék?

- Mert megszegtem az ígéreteket - rebegte a lány. - Kijöttem a szalonból, hogy beengedjem Rhone-t a házba.

Lyon barátjára nézett.

- Ha jól emlékszem, megmondtam neked, hogy menj haza mordult Rhone-ra, s összevonta szemöldökét. Csak ekkor vette észre Rhone siralmas állapotát.

- Mi történt veled?

- Egy apró baleset - mondta Rhone.

- A sövényre zuhant - magyarázta Christina, s elmosolyodott Rhone zavara láttán. A férfi a haja tövéig elvörösödött.

- A sövényre? - hüledezett Lyon.

- Azt hiszem, hazagyalogok. A kocsid bizonyára a házam előtt áll, Lyon. Megmondom a kocsisodnak, hogy jöjjön érted.

- Viszontlátásra, hercegnő.

- Nem, Rhone, magának most nem szabad gyalogolnia. Hisz megsérült a lába! Lyon, kérlek, inkább te...

- Hadd menjen! A háza néhány utcányira van innen! - vágott a szavába Lyon.

Christina nem vitatkozott tovább. Valakinek mindenképpen el kell mennie a hintóért. Igen, menjen inkább Rhone - gondolta. Akkor kettesben tölthet néhány percet Lyonnal.

- Köszönöm a segítségét, Rhone. Lyon, mi lesz azokkal az emberekkel odakint? S azzal a kettővel, aki a hátsó bejáratnál fekszik?

- Hamarosan magukhoz térnek s elkotródnak - felelte

Rhone barátja helyett. - Hacsak nem...

- Nem, Rhone - mondta Lyon. - Mit nem? - kérdezte Christina.

- Hacsak nem ölte meg őket - sóhajtott. Rhone. - Ne ijesztgesd a lányt - mondta Lyon..

- Istenem, remélem nem. Hogyan is tudnánk megszabadulni a hulláktól? - kérdezte Christina kétségbeesetten. Lyon barátjára nézett. Kitört belőlük a nevetés.

- Hercegnő, magának most zokognia kellene, vagy elájulni rémületében, vagy valami ilyesmi... - magyarázta Rhone.

- Valóban?

- Nem, Christina, egyáltalán nem - mondta Lyon.

- Hercegnő, elfelejtett cipőt búzni - jegyezte meg Rhone.

- Legyen nagyon óvatos az úton hazafelé - mosolygott

Christina, tudomást sem véve a férfi megjegyzéséről.

- Nehogy meglássák a kötését!

Amint bezárta az ajtót Rhone mögött, Christina visszafordult Lyonhoz, ám a férfi már az emeletre vezető lépcsőket rőtta. - Hová mégy?

- Mosakodni - kiáltott vissza Lyon. - A szobádban van mosdótál, ugye?

Mire a lány válaszolhatott volna, Lyon eltűnt a lépcsőfordulóban.

Christina utánarohant.

Mikor benyitott a szobájába, azt kívánta, bárcsak odalent maradt volna. Lyon már levette véráztatta ingét. A mosdótál fölé hajolt, s arcát mosta.

Christinát lenyűgözte a félmeztelen férfi látványa. Lyon karja, válla izmoktól duzzadt, mellkasát sűrű aranyszínű pihe borította. A lány

még soha nem látott, ilyet, s arra gondolt, milyen érzés lehet végigsimítani a göndör, apró szőrszálakat.

Lyon törülközőért nyúlt. Christina odalépett hozzá, kivette kezéből a fehér ruhát, s törölgetni kezdte víztől csillogó bőrét.

- Milyen barna vagy! Sokat dolgozhattál félmeztelenül a napon - jegyezte meg.

- Igen, mikor a tengeren voltam - felelte Lyon.

- Van hajód? - kérdezte mosolyogva Christina.

- Volt - felelte Lyon. - Sajnos leégett, de hamarosan építek egy újat.

- Építész? Te magad? - hüledezett a lány.

Lyon elmosolyodott. - Nem, szerelmem. A munkát szakemberekre bízom.

- Én is szeretem a hajókat - jelentette ki Christina. - Legalábbis nagyon élveztem a hajóutat Angliába. Bár a kabin túl kicsi volt - magyarázta.

Christina remegő kézzel nyúlt a férfi válla felé. Bőrén hosszú vágásnyomok húzódtak. Egészen elbűvölték a hosszú vágásnyomok, melyek Lyon hátát borították.

Életében először Lyon szégyenkezett teste miatt. Christina csodálatosan szép volt, míg ő tele van ocsmány sebhelyekkel. Sötét múltjának emléke mindahány, s nem is zavarta soha... egészen eddig a pillanatig.

- Megígérem, hogy elviszlek az új hajómra - mondta, hogy megtörje a feszült csendet.

- Nagyon szeretném - felelte Christina, s végigsimította a Lyon mellkasát keresztülszelő hosszú vágást. - Annyira szép vagy - suttozta.

- Szép? A testemet sebhelyek borítják - suttogta Lyon.

- A becsület jegyei. Csodálatosak.

A lány felemelte tekintetét. Lyon arra gondolt, soha nem fog hozzászokni a szépségéhez.

- Le kellene mennünk a hallba - mondta a férfi, de karjait már Christina karcsú teste köré fonta. Képtelen volt uralkodni magán. A gondolat, hogy kettesben van a lánnyal, ráadásul a hálósobájában, minden józanságát félresöpörte.

- Megcsókolnál, mielőtt lemegyünk? - kérlelte Christina, s elpirult.

A nő szemmel láthatóan nincs tisztában a kockázattal - gondolta Lyon. S ha tudná, pusztá érintésével milyen bűnös vágyakat ébresztett férfiúi lelkében, valószínűleg sikítózva menekülne ki a házból.

A lány bízik benne, ez biztos. Nem kérte volna, hogy csókolja meg, ha nem bízna benne. Meg kell próbálnia uralkodni elemi ösztönein. Igen - határozta el Lyon. Úriemberként fog viselkedni, történjék bármi.

Egyetlen csók nem árthat. Hirtelen újra átélte az engesztelhetetlen dühöt, mely tüzes lávaként öntötte el testét a küzdelem végeztével. Abban a pillanatban semmi más nem járt az eszében, csak hogy karjaiba kapja a lányt, s kielégítse állatias vágyait. Eszébe jutott, milyen szörnyű érzés volt, mikor Christina hátrálni kezdett.

- Christina, nem félsz tőlem? - kérdezte.

A lány biztos volt benne, Lyon komolyan beszélt. Barna szeme megtelt aggodalommal. Mindazonáltal

kérdése zavarba ejtette.

- Miért félnék? Egyáltalán, hogy jut eszedbe ilyesmi? - kérdezte Christina.

- A harc után, mikor elhátráltál előlem...

A lány elmosolyodott - Lyon, én nem nevezném azt a kis csetepatét harcnak... S te azt feltételezted rólam, hogy megijedtem?

Lyon olyannyira meglepődött a lány kijelentésén, hogy mentegetőzni kezdett.

- Nos, beismerem, tényleg nem volt valami komoly harc, de mikor rám néztél, az arcod olyan sápadtnak tűnt, a szemed pedig tele volt rémülettel. A pokolba is, Christina, a legtöbb nő hisztériázni kezdett volna a helyedben.

Lyon már szinte kiabált dühében.

- Sírnom kellett volna? Kérlek, ne haragudj rám. Nem akartalak felbosszantani.

- Képes lennél egy szentet is kihozni a békeútúrésból - mondta Lyon, s elvigyorodott.

Christina bosszúsan felsóhajtott. - Szörnyű alak vagy - jegyezte meg. - Persze ezen nincs mit csodálkozni - tette hozzá, s tétován nyúlt a férfi felé. Ujjai vágyakozón simították végig forró mellkasát. - Nem félek tőled, Lyon - suttogta. - Nem is féltem soha. Miért is tartottam volna tőled? Hisz olyan gyengéd, kedves férfi vagy.

Lyon nem tudta, mit mondjon. A lány nyilvánvalóan csodálja: Vajon miért? Nem igaz, hogy gyengéd lenne, vagy kedves. Soha nem is volt az.

De miért ne lehetne. Ha Christina úgy kívánja, ő lesz a leggyengédebb férfi a világon.

- Te tényleg harcos vagy, ugye?
- Szeretnéd, hogy az legyek? - kérdezte Lyon.
- Ó, igen - felelte Christina. - s félénken felpillantott.

- A harcosok erőszakos teremtmények, szerelmem, s ha valami igazán távol áll tőlük, az a gyengédség - magyarázta a férfi.

Christina meg sem próbálta meggyőzni Lyont az ellenkezőjéről. Arra gondolt, úgysem értené meg. Christina a férfi nyaka köré fonta karját, ujjait puha, hullámos hajába temette.

Lyont egészen elbűvölte a lány érintése. Szólni akart, de biztos volt benne, hangja cserbenhagyná.

Puha csókot lehelt kedvese homlokára. Christina lehunyta szemét, s vágyakozón felsóhajtott. A férfi száját érezte arcán, aztán az ajkain. Szenvedélye tűzvészként tombolt lelkében. Lyont megőrijtette a lányból sugárzó szenvedély. Mikor karcsú, puha teste hozzáfeszült testéhez, kis híján minden önuralmát elvesztette.

Hirtelen eltépte száját a rózsabimbóajkaktól.

- Szeretkezni akarok veled, Christina - suttogta. -
Ha abba akarjuk hagyni, most kell megtennünk.

Christina feje hátrahanyatlott, mikor a férfi csókjaival borította nyakát, vállát.

- Nem akarom abbahagyni, Lyon.

Tudta jól, a férfi hallotta szavait. A szemébe nézett, s saját őrijítő vágyait látta visszatükröződni tekintetében.

- Tudod, mit beszélsz? - kérdezte Lyon. Christina szavak nélkül válaszolt...

A lány csókja egészen elkábította érzékeit. Egy

hosszú percreig mozdulni sem bírt, de aztán ő lett a támadó fél ismét.

Boldoggá akarta tenni szerelmesét, teljesen, s tökéletesen. Azt akarta, hogy ezután az éjszaka után soha többé ne vágyjon más férfi ölelésére. Mert Christina az övé lesz, csakis az övé.

Mindörökre.

Lyon remegő kézzel kezdte vetkőztetni a lányt, míg szája ajkaira tapadt. Ám sehogyan sem boldogult az apró kapcsokkal.

Végül türelmét veszelve megragadta a ruha nyakkivágását, s egyetlen mozdulattal széttépte a finom szövetet. A királykék ruha élettelenül zuhant a padlóra.

Egy szépséges istennő állt előtte meztelenül.

Christina féltékenységével küszködött. A férfi már elrabolta szívét. S most a teste is az övé lesz. Ennek így kell történnie - mondogatta magában. A sors így rendelte.

Lyon majd' felfalta tekintetével a lányt. Annyira szép volt, s teste tökéletes, mintha művész keze formálta volna. Bőre bársonyosan csillogott a gyertya halvány fényében. Melle feszes volt, telt, kerek. Mellbimbói vágyakozón ágaskodva vártak érintésre. Dereka valószínűtlenül vékonynak tűnt, hasa laposan feszült, csípője csábítóan domborodott.

A lány kétségkívül a legcsodálatosabb nő, akit valaha látott. Tétován nyúlt kedvese felé, s karjaiba vonta.

Christinának a lélegzete is elakadt, mikor keble a férfi meztelen mellkasához ért. Az apró pihék

csiklandozták bőrét, izmos testéből csak úgy áradt a forróság. Lyon simogató ölelésében hamarosan minden félelméről megfeledkezett. S bár nem érintette még férfi keze, biztos volt benne, hogy Lyon gyengéd lesz hozzá.

Lábujjhegyre emelkedett, s puha csókot lehelt Lyon nyakára, aztán vállára hajtotta a fejét, s beszívta férfias illatát.

Lyon lassan kioldotta Christina hajszalagját, aztán lebontotta nehéz haját. Az aranyszínű selymes tincsek palástként omlottak a finom vonalú vállára.

Karjaiba emelte a lányt, az ágyhoz vitte, s lefektette a fehér takaróra.

Christina tiltakozni próbált. El akarta mondani a férfinak, hogy ő szeretné levetkőztetni, de Lyon szempillantás alatt letépte magáról a ruháit.

Christina szólni sem tudott döbbenetében. Lyon volt a legcsodálatosabb harcos, akit életében látott. Az erő ott volt, karjában és lábában. Combja izmoktól feszült. Vesszeje hatalmasnak, keménynek tűnt. Mikor a férfi óvatosan ráfeküdt, Christina ösztönösen széttárta combjait, s karját keskeny csípője köré fonta. Lyon lehajtotta fejét, s megcsókolta. Szája erőszakosan tapadt ajkaira, nyelve izgatónan hatolt szájába. Keze egyetlen pillanatra sem állt meg, becéző simogatása nyomán finom re-, megégek futottak végig testén.

Christina felnyögött, mikor Lyon szájába vette mellbimbóját, s érdes nyelvével nedves köröket rajzolt köré. Ringatni kezdte csípőjét, szeméremteste újra meg újra végigsimította a férfi

forró, lüktető vesszejét.

Semmire nem vágyott most jobban, minthogy megérintse Lyont, s imádja a testét, úgy ahogy a férfi imádta az övét. De az érzések, melyek elhatalmasodtak tudatán, szinte megbénították mozdulatait.

Lyon a combjai közé csúsztatta kezét. Vágytól vezérelt ujjai végigsimítottak érzékeny bőrén, aztán nőisége puha szirmai közé hatoltak, s addig cirógatták, míg Christina csaknem teljesen elvesztette az esztét.

Lyon maga is közel állt hozzá, hogy elveszítse önuralmát. Képtelen volt tovább várni. Gyengéden széjjelebb tolta a lány combjait.

- Ettől a pillanattól fogva az enyém vagy, Christina. Most és mindörökké.

Egyetlen fürge, határozott mozdulattal hatolt kedvese testébe.

A lány szűz volt - döbbsent rá Lyon, de már túl késő volt aljhoz, hogy jóvátegye a jóvátehetetlent. Nagy levegőt vett, s próbált mozdulatlanul feküdni, bár az erőfeszítés kis híján megölte. Christina hüvelye olyan forró volt, annyira feszes, s tökéletesen illett vesszejére.

Szíve olyan hangosan dörömbölt mellkasában, hogy biztos volt benne, a lány is hallja. Tüdeje fájdalmasan összeszorult. Úgy érezte egy hosszú másodpercig, hogy nem kap levegőt.

- Miért nem mondtad meg? - kérdezte végül. Felkönyökölt, s a lány szemébe nézett. Csak most jutott el a tudatáig, hogy Christina minden fájdalom ellenére csendben maradt. A fenébe is, a legtöbb nő

sikítani szokott az első éjszakáján. - Miért nem mondtad meg, hogy nem voltál még férfival? - kérdezte ismét, s két tenyerébe fogta az angyali arcocskát.

- Kérlek Lyon, ne haragudj rám! - suttogta Christina, s alig bírta visszafojtani könnyeit. A férfi tekintete megrémítette. Teste lüktetett a fájdalomtól, izmai pattanásig feszültek. -. Sajnálom, ha csalódtál bennem - nyöszörögte. - De nem akarom, hogy abbahagyd! Nem beszélhetnénk meg később?

- Nem vagyok csalódott - felelte Lyon. - Nagyon is elégedett vagyok. - Próbált a lehető leggyengédebb hangon beszélni, mely korántsem volt könnyű. Vágytól lüktető vesszeje megváltásért könyörgött, s ő nem akart mást, mint elvetni magját a lány termékeny méhébe. Mindenekelőtt azonban gondoskodni fog róla, hogy Christina megtalálja a beteljesülését.

- Majd úgy csinálom, hogy ne okozzak fájdalmat, Christina.

- Már okoztál.

- Ó, istenem, nagyon sajnálom. Azonnal abbahagyom - ígérte teljes tudatában annak, hogy úgysis képtelen rá.

- Ne! - tiltakozott Christina. S a férfi teste köré fonta lábát s karját. - Most már jobb lesz, nem?

Lyon mozogni kezdett, s felnyögött a gyönyörtől.
- Ezt szereted? - kérdezte.

- Ó, igen - felelte Christina, s a férfi testének feszítette csípőjét, hogy még mélyebben magába fogadhassa vesszejét.

- S te szereted-e ezt?

A férfi válasz helyett lehajolt, s szenvedélyesen megcsókolta szerelmesét.

Lyon megpróbált figyelmes, gyengéd szerető lenni, de Christina mellett ez lehetetlen vállalkozásnak bizonyult. A lány egyre vadabbul, egyre gyorsabban ringatta csípőjét, míg Lyon végül minden önuralmát elvesztette.

- Lassabban, szerelmem.

- Lyon! Ó, Lyon!

- Christina, miért hitetted el velem, hogy már volt dolgod férfiakkal?

Lyon a hátára gördült; s kezét a feje alá húzta. Christina odabújt hozzá, s arcát mellkasára fektette.

- Hogy elhittem veled? - kérdezte a lány.

- Tudod jól, hogy értem - mondta Lyon, s úgy döntött, nem vesz tudomást a lány hangjában bujkáló nevetésről.

- Fölösleges lett volna. Te nyilvánvalóan meg voltál győződve róla, hogy tapasztalt nő vagyok. Nem hitted volna el, ha megmondom az igazat.

- Talán mégis elhittem volna - tiltakozott a férfi, de tudta, hogy hazudik. Nem, nem hitte volna, hogy Christina érintetlen. - Miért gondoltad rólam, hogy már... - Mert úgy csókoltál magyarázta Lyon, s elvigyorodott.

- Mi bajod a csókommal? Nem tettem mást, csak téged utánoztalak.

- Ó, az égvilágon semmi bajom nincs, szerelmem. Imádom azt, hogy ilyen... tanulékony vagy.

- Köszönöm a bókot - mondta Christina, miután meggyőződött róla, hogy a férfi nem ugratni akarja. -

Én is szeretem a csókodat.

- Mondd csak, mást is ilyen jól utánzol? - kérdezte Lyon.

- Ó, igen. Valóságos utánzóművész vagyok! - nevetett Christina.

- Sajnálom, hogy fájdalmat okoztam - suttogta Lyon. - Ha megmondtad volna, hogy szűz vagy, megkönnyítettem volna számodra az első éjszakát.

Lyon érzett némi bűntudatot, de büszkesége minden aggodalmát félresöpörte.

Christina az ő asszonya. Csakis az övé. S hinni akarta, hogy a lány nem adta volna oda testét, ha nem szereti.

Christina megtalálta beteljesülését, Lyon ebben biztos volt. Istenem, olyan hangosan kiáltotta nevét, hogy a járókelők is hallhatták. Elmosolyodott. Christina nem az a törékeny virágszál, akinek gondolta. Milyen vadul fickándozott alatta! S milyen szenvedélyesen kiáltotta a világba gyönyörét. Lyon füle még mindig csengett éles sikolyától. Nagyot sóhajtott. Soha nem érezte magát ennyire boldognak.

- Mondd csak, Lyon, minden angol férfinak ilyen szőrös a mellkasa?

A lány kérdése kizökkentette töprengéséből

- A legtöbbször igen, másoknak nem - felelte a férfi, s megvonta a vállát. - Soha nem láttad Summertont urat félmeztelenül? - kérdezte.

- Kit?

Na, nem! - gondolta Lyon. Ha a kis bestia képtelen észben tartani hazugságait, ő aztán nem fog segíteni. Már is érezte, hogy lelkében feléled

haragja. Persze, csakis magát hibáztathatja, amiért szóba hozta Summertonékat, de nem számít.

- Christina, most, hogy ilyen közeli kapcsolatba kerültünk, semmi szükség, hogy mindenféle történeteket találj ki a múltadról. Mindent tudni akarok rólad - tette hozzá. Nem érdekel, milyen volt a gyerekkorod, akkor is szeretlek.

Christina nem kért a férfi szörnyű kérdéseiből. Nem akart hazudni neki... most nem. Lelke még mindig reszketett a gyönyörtől. Lyon annyira figyelmes, annyira gyengéd szerető volt.

- Jó volt velem, Lyon? - kérdezte, s cirógatni kezdte mellkasát.

- Ó, nagyon - felelte a férfi, s elkapta a lány kezét, mikor az már túl messzire merészkedett. - Drágaságom, beszélj nekem a...

- Meg sem kérdezed, hogy nekem jó volt-e veled? - kérdezte Christina, s kiszabadította kezét Lyon ujjai közül. - Nem.

- Miért nem?

Lyon nagy levegőt vett. Vesszeje újra éledezni kezdett.

- Mert tudom a választ - nyögött fel. - Christina, hagyd abba! Nem szeretkezhetünk megint!

A lány megérintette duzzadó-lüktető hímtagját. Lyon felnyögött meglepett gyönyörében. Aztán megérezte a lány ajkait hasán, ágyékán.

- Elég - parancsolta Lyon. Belemarkolt Christina hajába. - Várnod kell holnapig - figyelmeztette. - Egy férfi nem bírhat többet...

- Nem? - suttogta a lány, s szája egyre közelebb ért Lyon kemény vesszejéhez.

Lyon visszahúzta Christina arcát a mellkasához.
- Ez az utolsó éjszakánk - tiltakozott a lány.

- Nem, szerelmem - mondta Lyon. - Előttünk áll még az élet.

Christina nem válaszolt, de tudta, a férfi téved. Szeme megtelt könnyekkel. Elfordult. Meg akarta érinteni a férfit. Emlékezetébe akarta vésni testének minden hajlatát, minden porcikáját, hogy hosszú, magányos éjszakáin felidézhesse boldogsága perceit.

Lehajolt, s puha csókot lehelt a férfi feszes hátára, aztán combjára, végül férfiassága duzzadó vesszejére.

Lyon nem bírta sokáig az édes tortúrát. Maga mellé vont a lányt, s megcsókolta. Christina átvette a lábát a férfi ágyékán, - s csókjaival könyörgött, hogy tegye magáévá ismét.

Lyon lassan hatolt a lány testébe, s erősen tartotta csípőjét, nehogy megsértse gyors mozdulataival.

Christina bosszúból beleharapott izmos vállába. Lyon megőrijtette. Lassan nyomult előre, s ugyanolyan lassan húzódott hátra. Gyötrelmes volt. Észveszejtő.

A férfinak annyi türelme s kitartása van, mint egy harcosnak - gondolta Christina. Úgy érezte, élete végéig elviselné ezt az édes kínszenvedést. Lyon valóságos művésze volt a szeretkezésnek. Mikor kezét odacsúsztatta, ahol testük összeforrott, s simogatni kezdte szemérmének legérzékenyebb pontját, Christina elveszítette minden önuralmát.

A gyönyör elképzelhetetlen magasságokba

repítette. Úgy ölelte magához a férfit, mintha soha nem akarná elengedni.

Lyon képtelen volt tovább fékezni elemi ösztöneit. Lökései egyre gyorsabbak, egyre erőszakosabbak lettek. Mikor a lány nekifeszült ágyékának, s megfeszítette hüvelyét, a gyönyör hullámokban öntötte e1 remegő testét. Lyon soha nem érezte még ennyire tökéletesnek beteljesülését. Mintha egészen a lelkéig hatolt volna.

Lyon hosszú percekig mozdulni sem bírt. Jóleső fáradtság ömlött szét testében. Csak akkor riadt fel, mikor mellkasán hirtelen megérezte Christina könnyeit.

- Christina? - suttogta, s magához ölelte kedvesét. - Már megint fájdalmat okoztam?

- Nem.

- Jól vagy?

Christina bólintott.

- Akkor miért sírsz? - kérdezte annyi gyengédséggel, annyi aggodalommal a hangjában, hogy Christinából rögvest kitört a zokogás.

Lyon megrémült. Hátára fordította a lányt, kisimította arcából szőke fürtjeit, aztán gyengéden letörölte könnycseppjeit.

- Mondd el, szerelmem, mi bánt?

- Semmi.

Lyon nem vesztette el türelmét. - Tényleg, nem okoztam fájdalmat? - kérdezte, s hangjában félelem remegett. - Kérlek, Christina, hagyd abba a sírást, és mondd meg, mi a baj.

- Nem.

A férfi nagyot sóhajtott, aztán két kezébe fogta a lány arcát.

- Nem mozdulsz innen, míg el nem mondom, miért sírsz. Nagynénéd ugyanebben a helyzetben talál bennünket, mikor hazajön.

Christina tudta; a férfi komolyan beszél: szemében ott ült a makacsság, vonásai megfeszültek.

- Soha nem éreztem úgy, mint az előbb, a karjaidban... Annyira megrémültem - ismerte be, s újra kitört belőle a zokogás. Szent isten, hogy lesz képes mindezek után elhagyni Lyont? A gondolat elviselhetetlen fájdalommal töltötte el szívét.

Lyon szereti.

Nem! - Christina megrázta a fejét. Lyon egy hercegnőt szeret.

- Christina, szűz voltál. Persze, hogy megrémültél - mondta. - Legközelebb már nem lesz ilyen szörnyű. Megígérem, szerelmem.

- Nem lesz legközelebb - sírta Christina, s a férfi vállának feszítette két kezét. Lyon rögvest legördült testéről, s az oldalára feküdt.

- De igen, lesz - mondta. - Először összeházasodunk, amilyen gyorsan csak lehet. Mit mondtam már megint?

Lyonnak már valósággal üvöltöznie kellett. Christina olyan hangosan zokogott, hogy másképp nem hallotta volna szavait.

Azt mondtad, házasságról szó sem lehet.

- Meggondoltam magam - jelentette ki Lyon. Elmosolyodott, értette végre, miért aggódik kedvese. S persze önmagával is elégedett volt.

Hosszú évek óta először ejtette ki száján a házasság szót anélkül, hogy belesápadt volna.

S ami a legmegdöbbentőbb, valójában semmi másra nem vágyott most, minthogy feleségül vegye a lányt.

Christina felült, aztán hátravetette haját, s Lyon szemébe nézett.

- Én is meggondoltam magam. Nem megyek hozzád feleségül - jelentette ki, aztán kiugrott az ágyból, mielőtt a férfi elkaphatta volna, s a szekrényhez sietett köntöséért. - Először jó ötletnek tartottam, mert veled sokkal elviselhetőbb ez a szörnyű ország, de ez akkor volt, mikor azt hittem, képes leszel elhagyni téged.

- A fenébe, Christina, ha ez valami tréfa, jobb ha abbahagyod most azonnal.

- Nem tréfálok - tiltakozott a lány. Megtörölte könnyes arcát, aztán az ágy lábához állt, s fejét lehajtotta. - Te nem engem akarsz feleségül venni - mondta -, hanem Christina hercegnőt.

- Összevissza beszélsz - motyogott Lyon. Kiszállt az ágyból, a lány mögé lépett. Halvány fogalma sem volt róla, mi mehet végbe Christina lelkében. - Mondj, amit akarsz, tudom, hogy kívánsz, legalább annyira mint én téged.

Már nyújtotta a karját, hogy átölelje kedvesét, de a lány szavai megállásra készítették. Nem számít Christina hangja olyan szomorúan csengett, hogy Lyonnak

- Te komolyan beszélsz. Tényleg azt hiszed, hogy nem jössz hozzám feleségül.

- Nem tehetem.

- Dehogynem, a pokolba is! Összeházasodunk, amint elintézem a hivatalos dolgokat. Esküszöm az élő istenre, ha még egyszer megrázod a fejed, elpáhollak.

- Fölösleges üvöltöznöd velem - mondta Christina. - Hajnalodik. Mindketten fáradtak vagyunk és...

- Miért akartad, hogy feléségül vegyelek - kérdezte -, s aztán miért gondoltad meg magad?

- Azt hittem, képes leszek veled élni egy kis ideig, mert aztán úgylis...

- A házasság egy életre szól, Christina.

- Szerinted igen. Szerintem nem - felelte a lány, s elhúzódott a férfitől. - Nem akarok többet beszélni erről. Félő, úgyszemint értenéd meg.

Lyon kinyújtotta karját, s magához ölelte kedvesét.

- Mielőtt szeretkeztünk, már tudtad, hogy nem jössz hozzám?

Christina lehunyta a szemét.

- Te voltál az, aki visszautasította a házassági ajánlatomat - mondta.

- Igen, tudtam, hogy nem leszek a feleséged.

- Akkor miért feküdtél le velem? - kérdezte a férfi hitetlenül.

- Mert harcoltál értem. Megvédtél - felelte. Lyon majd szétrobbant dühében.

- Ezek szerint pokoli szerencse, hogy nem valaki más...

- Nem. Nem adtam volna a testem más férfinak. A sorsunk...

- A te sorsod az, hogy a feleségem légy.

Megértetted, Christina? - kiáltotta Lyon.

Christina elhúzódott a férfitől.

- Utálom Angliát! Érted? - kiáltott vissza Christina. - Elpusztulnék itt. Az emberek olyan furcsák. Millióan vannak, s mint az egerek, szaladgálnak egyik dobozból a másikba. Én képtelen lennék.

- Milyen dobozokról beszélsz? - kérdezte Lyon.

- A házakról, Lyon. Én soha nem tudnék így élni. Alig kapok levegőt. S egyáltalán nem szeretem az angolokat. Nos, mit szólsz mindezek után? Talán azt, hogy ugyanolyan örült vagyok, mint amilyennek anyámat hitték?

- Miért nem szereted az angolokat? - kérdezte a férfi gyengéden.

- Nem szeretem azt, ahogyan viselkednek - felelte. - Az asszonyok örök hűséget esküdnek férjüknek, aztán megcsalják. Az öregekkel úgy bánnak, mint a szerhéttel. Ez a legszörnyűbb hibájuk - mondta Christina. Az időseket tisztelni kell, nem félredobni. S a gyerekek, Lyon. Hallottam már róluk, de még egyetlenegyét sem láttam. Az anyák előkelő intézetekbe záratják őket. Hogyan tehetnek ilyen borzalmas dolgot? Nem Lyon, én nem tudnék itt élni.

A lány elhallgatott, s kíváncsian fürkészte a férfi tekintetét. Rá kellett döbbsennie, Lyont egyáltalán nem dühítették fel szavai. - Miért nem haragszol? - kérdezte.

Lyon megragadta kedvesét és átölelte.

Miért? Először is, mert egyetérték mindazzal, amit mondtál. Másodszor, mert mindvégig "róluk", s

nem rólam beszéltél. Engem kihagytál a bűnösök közül, s nekem ez a legfontosabb. Felőlem utálhatod az egész világot, csak engem ne gyűlölj. Egyszer azt mondtad, én más vagyok, mint a többi. Ezért vonzódtál hozzám, ugye? Persze, úgysem számít - tette hozzá, s felsóhajtott. - Mindkelen angolok vagyunk. Ezen nem tudsz változtatni, Christina, mint ahogy azon sem, hogy hozzám tartozol.

- Nem vagyok angol ott, ahol a leginkább számít, Lyon.

- S hol van az az ott?

- A szívemben,

A férfi elmosolyodott. Christina olyan volt most, mint egy kislány, aki vigaszra vágyik. A lány kibontakozott az öleléséből, s mikor meglátta mosolyát, feldühödött.

- Hogy merészelsz kinevetni? - sikította.

Igenis nevettek - kiáltotta vissza Lyon. - Boldog vagyok, mert mióta ismerlek, most voltál őszinte hozzám először - mondta. - Boldog vagyok, mert szeretlek. Isten tudja miért, de szeretlek.

Christina hátat fordított a férfinak.

- Nem vagyok hajlandó tovább hallgatni ezt az örültséget - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. - Öltözz fel, és menj haza. Kénytelen leszel gyalogolni, mert nincs, akit elküldhetnék a kocsidért.

Hátrafordult, s mikor meglátta a férfi arcára kiülő riadalmat, kétségbeesetten kapta kezét szája elé. - Csak azt ne mondd, hogy a kocsid a házam előtt áll.

- A pokolba is - motyogta Lyon. Magára kapta nadrágját, s kirohant a hálósobából.

Christina utána sietett.

- Istenem, ha valaki meglátja, el fogja mondani a nagynénémnek.

- Téged úgysem érdekel, mint gondolnak rólad az angolok, nemde? - kiáltott Lyon, kinyitotta a bejárati ajtót, aztán megfordult, s a lány szemébe nézett. - Neked is éppen a főutcán kell laknod - mondta vádlón, aztán kocsisához fordult. - Menj, és ébreszd fel a szolgálókat. A személyzet fele azonnal jöjjön ide. Christina hercegnő házában maradnak, míg a grófnő haza nem tér.

Kiabálnia kellett, hogy szolgálója meghallja parancsait, mert az utcán végig hömpölygő hintóáradat túlságosan nagy zajt csapott.

Lyon tudta, hogy tisztességtelenül viselkedik Christinával szemben. Mikor megpillantotta a legelső kocsit, a legkevesebb, amit megtehetett volna, hogy elküldi hintóját.

- Úgy tűnik, most ért véget Thomson bája jegyezte meg, s a rémült lányra vigyorgott, aztán az ajtófélfának dőlt, s integetni kezdett a ház előtt elgördülő kocsi utasainak.

- Jó éjszakát, Hudson! Üdvözlöm, Lady Margaret! - kiáltotta. - Lady Margaret majd' kiesik a kocsijából, szerelmem - mondta Christinának. - Nézd, derékig kint lóg az ablakból.

- Lyon, hogy tehetél ilyet? - kérdezte Christina. A férfi viselkedése megdöbbenetete.

- A végzet, drágám.

- Micsoda?

Lyon még három kocsinak integetett, mire Christinának végre sikerült beráncigálni a házba, s

becsukni az ajtót.

- Meg kellett tennem - jegyezte meg a férfi, s a lány szemébe nézett. Arra gondolt, gyilkosokat is látott már kedvesebben nézni. - Nos, szerelmem, még mindig nem akarsz hozzám jönni?

- Szégyentelen! - kiáltotta Christina.

- No de szerelmem, nem tettem mást, csupán megpecsételtem a sorsodat. Hiszel még a végzetben, vagy tévednék?

- Nem leszek a feleséged, bármekkora botrányt is zúdítasz a fejemre.

Ha nem lett volna ilyen engesztelhetetlenül dühös, talán megpróbálta volna elmagyarázni a férfinak, miért lehetetlen a házasság. De Lyon csak vigyorgott, olyan öntelten, olyan győzedelmesen, hogy Christina úgy döntött, hallgat.

A következő pillanatban Lyon átölelte, s cuppanós csókot nyomott a homlokára.

- A feleségem leszel - jelentette ki, aztán megindult a lépcsőn az emeletre, hogy megkeresse cipőjét.

Christina a korlátba kapaszkodott. - Azt hiszed, számít, hogy tönkreteszed a jó híremet?

- Kezdetnek nem rossz - kiáltott vissza Lyon. - Ne feledd, aminek meg kell történnie, az meg is történik. Te magad mondtad, Christina.

- Majd megmondom, mi fog történni! - kiáltotta a lány. - Hamarosan elutazom Angliából. Nem érted, Lyon? Haza kell mennem!

Lyon eltűnt a lépcsőfordulóban. Christina nem ment utána, Biztos volt benne, ha megtenné, megint az ágyban kötnének ki. Igen, Lyon túlságosan vonzó

volt ahhoz, hogy képes legyen ellenállni neki. Különben is gyűlöli a gazembert gondolta.

A férfi kifogástalan öltözékben jelent meg ismét. Egyetlen szót sem szólt Christinához, míg kocsija vissza nem tért két markos legénnyel, s egy természetes szolgálólánnyal.

Lyon megparancsolta embereinek, hogy engedélye nélkül senkit ne engedjenek Christina házába.

Christina tiltakozásra nyitotta száját, de aztán meggondolta magát. Soha nem látta még Lyont így viselkedni. Olyan volt most, mint Fekete Farkas, mikor harcosaihoz szól: hűvös, felsőbbrendű, megközelíthetetlen. Christina tudta, jobb most nem vitatkozni vele.

Úgy döntött, egyszerűen levegőnek nézi a férfit. Hátat fordított, s a kandalló tűzére szegezte tekintetét. A következő pillanatban hangos káromkodás hasította át a nehéz csendet. Christina hátrakapta a fejét. Lyon úgy pattant fel a pamlagra, mintha parázsba ült volna.

- Isten nem ver bottal - motyogta Christina, mikor a férfi előhúzta a párnák alól kikandikáló tört.

Christina megpróbálta elvenni Lyontól fegyverét, de a férfi nem engedte. - Ez az enyém - kiáltotta a lány.

- Te pedig az enyém vagy, kis harcosom - csattant fel Lyon.

- Ismerd el, Christina, vagy a Nagy Szellemre esküszöm, megmutatom, hogyan bánt egy igazi harcos a törrel.

Hosszú másodpercekig néztek egymás

szemébe.

- Míg meg nem gondolod magad, a tied vagyok.
Elégedett vagy?

Lyon az asztalra tette a kést, s átölelte Christinát.

Aztán megmutatta neki milyen mérhetetlenül elégedett.

Kilencedik fejezet

Edward nyugatra ment zsoldosai élén, hogy leverjen egy lázadást. Mikor a hajó kapitánya eljött értem, bementem a férjem dolgozószobájába, s magamhoz vettem a drágaköveket. Eszembe jutott, hogy üzenetet hagyok Edwardnak, de aztán meggondoltam magam.

Rögvest tengerre szálltunk. A hajóút nagy részét a kabinomban töltöttem, mert szörnyen beteg voltam. Azt hittem, a hullámozó Tenger miatt van állandó hányingereim.

Egy hét múlva eztán rádöbbsentem az igazságra: Edward gyermekét hordom a szívem alatt.

Isten bocsássa meg bűnöntet, Christina, de a halálodért imádkoztam.

Naplóbejegyzés
1795. szeptember 7.

A hétfő maga volt a pokol Christina számára. Hiába tiltakozott, a szolgák összeszedték mindem holmiját, s átszállítottak Lyon édesanyjának házába.

Christina kijelentette, hogy nem hajlandó elhagyni otthonát. A grófnő hamarosan úgys visszátér - érvelt, addig pedig nagyszerűen elboldogul maga is.

A szolgák meg sem hallgatták. Természetesen mindannyian gazdájuk parancsának engedelmeskedtek, s azt tanácsolták, ha kifogása van a gróf döntése ellen, vele beszélje meg.

Bár Christina péntek éjszaka óta színét sem látta Lyonnak, jelenléte nagyon is érezhető volt. A férfi nem engedte el Creston báljára. Igazából ki sem tehette a lábát háza ajtaján. Lyon talán attól fél, hogy megszökik - gondolta.

Az is meglehet, hogy csupán védeni próbálja a gonosz pletyka ellen, mely futótűzként terjedt a városban Christina hercegnő és a gróf bűnös viszonyáról. Igen, Christina már tudott a botrányról, melyet Lyon okozott. Hallotta, mikor testes szobalánya; Colette, elmondta a másik két szolgálnak, milyen szörnyűségeket hallott úrnőjéről, míg bevásárolt a piacon.

Christinának délre már lüktetett a feje a fájdalomtól. S mikor meglátta az újságban a házassági hirdetést, melyben Lyonwood grófja jövő hét szombatra tűzi ki az esküvő napját, kis híján elájult.

Ekkor lépett a szobájába Colette.

- Ó, milady, a gróf úr a legromantikásabb férfi egész Angliában - áradozott a leányzó. - Fittyet hány a hagyományra, s csöppet sem érdekli, mit gondolnak róla.

Christina egyáltalán nem látta romantikusnak sem Lyont, sem a helyzetet. Sikítani tudott volna. Cafatokra tépte az újságot. Felrohant a hálósobájába. Néhány percnyi magányra, s békességre vágyott, de alig húzta be maga mögött az ajtót, Colette kopogott, s bejelentette, hogy látogatója érkezett.

Mivel Lyon azt parancsolta, hogy senki nem teheti be a lábát a házba, Christina természetesen

azt hitte, a férfi maga vár rá odalent.

Dühödt fúriaként rontott a szalonba.

- Ha azt képzeled, hogy...

Üvöltése torkába rekedt, mikor megpillantotta a karosszékekben ülő idős hölgyet:

- Mit képzelek, kedvesem? - kérdezte az asszony kedvesen.

Christina a haja tövéig elvörösödött zavarában. Az öreg hölgy elmosolyodott. Finom kis ráncok húzódtak szeme és szája körül, tanúbizonyságaként vidám természetének. Christina arra gondolt, soha nem látott még ilyen magas nőt: arca inkább csúnya volt, mint szép. Hosszú, horgas orra szinte a szájába lógott, s felső ajka fölött halvány kis bajszot hordott. Válla széles volt, mint egy férfinak, hatalmas, nehéz melle majd szétrepesztette ruháját. A hölgy annyi idős lehetett, mint a grófnő.

- Bocsásson meg, asszonyom, amiért önre kiabáltam, de azt hittem, Lyon jött látogatóba - magyarázta Christina, miután illendően meghajolt.

- Tisztellek vakmerőségédért, gyermekem.

- Vakmerőség? Nem értem - mondta Christina.

Az asszony intett Christinának, hogy üljön le.

- Kisfiú kora óta ismerem Lyont, de még soha nem mertem rákiabálni - jelentette ki. - Most pedig engedd meg, hogy bemutatkozzam - folytatta. - Lyon nagynénje vagyok, Harriett. Az apja húga - magyarázta. - Nyugodtan szólíts Harriett néninek, hamarosan úgyis a családunkba tartozol. Nos, Christina, indulhatunk haza? Vagy talán szükséged van még egy kis időre, hogy felkészülj? Boldogan megvárlak itt. Ó, hozatnál nekem egy csésze teát?

Istenem, szörnyű meleg van odakint!

Christina nem tudta, mit mondjon. Hosszú másodpercekig csak állt és bámult. Harriett néni, isten tudja honnan, elővarázsolt egy apró legyezőt, egy fürge csuklómozdulattal szétnyitotta, s legyezni kezdte az arcát.

Christina igyekezett alázatosan viselkedni. Szülei arra nevelték, hogy az időseket tisztelni illik, s lehetőleg tiltakozás nélkül engedelmeskedni kell akaratuknak.

- Megtiszteltetés számomra, hogy megismerkedhettem önnel, Harriett néni. Ha lenne olyan szíves és meghallgatna, elmagyaráznám, hogy itt valami Szörnyű félreértésről van szó.

- Félreértésről? - kérdezte Harriett, Hangjában vidámság csengett. Legyezőjével Christinára mutatott. - Kedvesem, lehetek őszinte? Lyon egyszerűen rám parancsolt, gondoskodjam róla, hogy beköltözz édesanyja házába. Jól tudjuk mind a ketten, hogy végül úgyis az lesz, amit ő akar, akár tetszik neked, akár nem. Ne légy már így elkeseredve! Biztos lehetsz benne, csak a javadat akarja!

- Igen, asszonyom.

- Feleségül akarsz menni Lyonhoz? - kérdezte Harriett, s Christina szemébe nézett. - Nos, gyermekek?

Christina azon kezdett töprengeni, hogyan mondja el az igazságot, anélkül hogy felizgassa ezt a kedves öreg hölgyet.

- Az, hogy mit akarok, teljesen mellékes. A hangsúly azon van, hogy mit kell tennem. Meg kell

védenem Lyont attól a szörnyű hibától, melyet most készül elkövetni.

- Azt akarod mondani, hogy a házasság hiba lenne? - kérdezte Harriett néni.

- Ha velem óhajt összeházasodni, igen - felelte Christina.

- Engem az őszinteségemről ismernek. Megkérdezem hát egyenesen: szereted az unokaöcsémet?

Christina érezte, hogy arca lángba borul.

- Nem is kell válaszolnod, gyermekem. Az arcodra van írva, hogy szereted.

- Nem akarom szeretni - suttogta Christina. Harriett néni újra legyezni kezdte magát.

- Nem értelek. Egyáltalán nem. Lyon elárulta, nemrég kezdted tanulni a nyelvünket, ezért néha nem értem, mit beszélsz. Ne nézz rám ilyen bosszúsan, Christina. Biztos vagyok benne, Lyon nem csúfolni akart. Van fogalmad róla, milyen csodálatos dolog, ha egy házasság igaz szerelemre épülhet?

- Mikor először találkoztam Lyonnal, azt hittem, össze kell házasodnunk. Legalábbis egy rövid ideig... Igen - tette hozzá, mikor Harriett néni összevonta szemöldökét. - Azt hittem, Lyon a végzetem.

- A végzeted? - Harriett néni elmosolyodott. - Milyen romantikus gondolat, Christina. Úgy hiszem, te vagy az, akire az unokaöcsémnek szüksége van. Tudod, Lyon mindig olyan erőszakos, dühös ember. Most pedig magyarázd el, kérlek, miért érezted úgy, hogy csupán rövid ideig tartana a házasságotok.

Talán attól tartasz, hamarosan kiábrándulnál Lyonból?

Christina megrázta a fejét. - Lyon egy hercegnőt akar nőül venni. Én pedig haza akarok menni. Pofonegyszerű.

Harriett néni tekintete arról árulkodott, ő nem találja ennyire egyszerűnek.

Ez esetben Lyonnak el kell kísérnie - jelentette ki az asszony. - Biztos vagyok benne, ragaszkodni fog hozzá, hogy meglátogassa otthonodat,

Christina megmosolyogta Harriett néni lehetetlen szavait.

- Látod? Máris jobb, kedvre derítettelek - mondta az asszony. - Lyon örömmel hazavisz, majd meglátod.

Christina nem vitatkozott tovább. Nemcsak azért, mert nem látta értelmét, hanem elsősorban azért, mert attól tartott, esetleg megbántja a kedves öreg hölgyet. Frissítőt rendelt hát, s a következő órát azzal töltötte, hogy végighallgatta Harriett néni történeteit Lyonról és családjáról.

Megtudta, hogy Lyon apját álmában érte a halál. Lyon távol volt otthonától, mikor a tragédia történt. Azt is megtudta, hogy Lyon felesége, Lettie gyermekszülésben halt meg. A történet olyan szomorú volt, hogy Christina alig bírta visszafojtani könnyeit.

Egy óra múlva Christina Lyon anyjának házában volt. Lady Diana teapartijának köszönhetően, már másodjára járt a csodálatos épületben, így a szeme elé táruló pazar látvány nem döbbsentette meg annyira, mint először.

A bejárat gyertyafényben ragyogott. A szalon, mely legalább háromszor akkora volt, mint a legnagyobb, melyet életében látott, balra nyílt. Az ebédlő jobbra feküdt. A terem nagy részét egy hosszú, keskeny asztal foglalta el, sötét lapját gondos kezek fényesítették oly ragyogóra, hogy bárki megláthatta arcát a tükreben. Tizenhat-tizenhat hozzáálló szék sorakozott mindkét oldalán.

Lady Diana sietett le az emeletre vezető lépcsősoron, hogy üdvözlje Christinát.

- Lyon odafönn vár rád, a könyvtárszobában - mondta, s belekarolt Christinába. - Csodálatosan áll ez a rózsaszín ruha - tette hozzá. - Bárcsak olyan karcsú lennék, mint te. Elefántnak érzem magam melletted.

Christina nem válaszolt. Nem is tudott volna, mert Lyon hűgából csak úgy áradt a szó.

Felmentek a lépcsősoron, egyenesen a könyvtárba. Christina azonnal meglátta Lyont, amint benyitottak a hatalmas szobába. A férfi az ablaknál állt, háttal az ajtónak. Christina parázsló dühe lángra lobbant. Legszívesebben ráüvöltött volna Lyonra, s minden önuralmára szüksége volt, hogy visszafojtsa indulatait.

Mosolyt préselt az arcára, s Diana felé fordult.

- Beszélhetnék a fivéréddel négy szemközt? - kérte a lányt. - Csupán néhány percről lenne szó...

- Ó, nem hiszem, hogy ez jó ötlet. Harriett néni azt mondta, nem hagyhatlak magadra egyetlen pillanatra sem. Tudod, a szóbeszéd miatt - suttogta Diana. - Ám ha megígéred, hogy nem tart tovább

néhány percnél, Harriett néni nem fogja...

- Diana, csukd be az ajtót magad mögött!

Lyon hangja mélyen, fenyegetően dübörgött. A férfi lassan megfordult, s Christina szemébe nézett.

Christina rezzenéstelenül állta tekintetét. Ha azt hiszi Lyon, hogy megrémítheti, nagyon téved - gondolta dacosan. Csak ne lenne olyan átkozottul jóképű - sóhajtott. A férfi sötétkék lovaglókabátot viselt, mely csak még inkább kiemelte széles vállát s keskeny csípőjét.

Christina hirtelen rádöbbsent, hogy soha nem látta még ennyire dühösnek Lyont. Szólni sem tudott felháborodottságában, olyannyira dühítőnek találta viselkedését. Hogy merészel haragudni? Hisz ő maga okozott minden bajt.

- Úgy értesültem, elfogadtad Thorp báró meghívását Westley báljára. Igaz ez?

- Honnan hallottad? - kérdezte Christina.

- Igaz, vagy sem?

Lyon nem emelte föl hangját, szavai mögött azonban ott feszült a kirobbanni készülő düh.

- Igen, Lyon. A báró volt olyan kedves, s kíséremül ajánlkozott, én pedig köszönettel elfogadtam ajánlatát. Elmegyünk Westley kerti mulatságára, s nem érdekel különösebben, hogy ez tetszik neked, vagy sem. Különben sem mondhatom már vissza a meghívást. A szavamat adtam.

- Sehova nem mégy nélkülem, Christina - mondta Lyon. - Egyetlen tisztességes úrilány sem bálozgat idegen férfiakkal az esküvője előtt. Nyilvánvalóan nem fogtad fel a helyzetet, szerelmem. Szombaton lesz az esküvőnk, s mérget

vehetsz rá, addig ki nem teszed innen a lábad nélkülüm.

Lyon mindent megtett, hogy visszafogja indulatait, ám mire befejezte mondanivalóját, már üvöltözött.

- Nem lesz semmiféle esküvő - kiáltotta Christina. - Miért nem fogod fel már végre, hogy nem lehetek a feleséged? Hogyan képzeled? Jóformán azt sem tudod, ki vagyok. Te csak a hercegnőt látod bennem!

- Christina, ha nem térsz észhez, én...

Lyon a lányhoz sietett s átölelte, mielőtt az bármit is tehetett volna. Christina nem tiltakozott.

- Ha nem lennél ilyen makacs, Lyon, magad is belátnád, igazam van. Valaki mást kell keresnem. Thorp talán hajlandó nőül venni, de ha ő nem, még mindig ott van Splickler...

A férfi nagy levegőt vett, s tízig számolt magában.

- Figyelj rám, Christina. Nem fogom eltérni, hogy rajtam kívül egyetlen férfi is hozzád érjen. Splickler még jó néhány hétig úgysem tud lábra állni, s már előre látom, hogy Thorpnek hamarosan hosszú tengeri utazásra kell indulnia. Úgy vess szemet bármelyik férfira is, gondoskodni fogok róla, hogy a szegény szerencsétlent kellemetlen meglepetések ériék.

- Nem teheted! Nem rémisztgetheted csak úgy az embereket. Splickler miért nem tud lábra állni? - kérdezte a lány hirtelen. - Emlékszem, Rhone betörte az orrát. Ne túlozz! Vagy azt akarod velem elhitetni, hogy... Istenem, csak nem...

- De igen.

- Nem merésznél ilyesmit tenni egy félig ájult, földön fekvő, kiszolgáltatott...

- Azt teszek, amit akarok, Christina - vágott a szavába Lyon, s hüvelykujjával végigsimította ajkait.

Christina feladta, a hiábavaló küzdelmet. A férfi érintése nyomán minden józansága cserbenhagyta.

Akkor sem tiltakozott, mikor Lyon lehajolt, s megcsókolta. Még száját is megnyitotta erőszakosan előrenyomuló nyelve előtt. Karját a férfi nyaka köré fonta, s úgy ölelte, mintha soha nem akarná elengedni.

- Csak akkor vagy őszinte hozzám, mikor csókolsz. Egyelőre beérem ennyivel - suttogta Lyon, mikor végül elhúzódott. Christina a férfi mellkasához szorította arcát. - Nem foglak szeretni, soha.

Lyon magához szorította a lányt.

- De igen, szeretni fogsz.

- Ennyire biztos vagy benne? - kérdezte Christina.

- Lefeküdtél velem, szerelmem. Hát persze, hogy biztos vagyok.

Hangos kopogás hallatszott az ajtó felől.

- Lyon azonnal engedd el azt a lányt! Hallasz?

A kérdés merőben fölösleges volt. Harriett néni úgy üvöltött, hogy a falak is beleremegtek.

- Honnan tudta, hogy ölelkezünk? A nagynénéd látó? - kérdezte Christina, s a hangja megtelt csodálattal.

- Hogy mi? - kérdezte Lyon.

- Nyisd ki az ajtót! Most azonnal!

- Látó - suttogta Christina. - A látók képesek

átlátni a legvastagabb falon is. Lyon felnevetett:

- Nem, szerelmem. Nénikém nem látó, csupán jól ismer.

Christina csalódottan sóhajtott, aztán megfordult, s az ajtóhoz lépett. - A feleséged leszek, feltéve, hogy megígérsz néhány dolgot - mondta.

Lyon megrázta a fejét. A kis ártatlan még mindig nem érti - gondolta. Feleségül fogja venni, s nem hajlandó semmiféle kompromisszumra.

- Nos? - kérdezte a lány.

- Milyen ígéretekről lenne szó?

Christina megfordult. A férfi ott állt vele szemben, kezét karba fonta. Várt. Arc kifejezése szinte leereszkedőnek tűnt.

- Először is, meg kell ígérned, hogy utamra engedsz, amint elintézem itt a dolgaimat. Másodszor pedig, meg kell esküdnöd rá, hogy nem szeretsz belém.

- Először is Christina, nem mégy sehova. A házasság egy életre szól. Ezt jobb, ha megjegyzed. Másodszor, fogalmam sincs, miért nem akarsz, hogy szeresselek, de megpróbálok eleget tenni kérésednek.

- Tudtam, hogy nem értesz meg. Tudtam előre - motyogta

Christina.

Az ajtó hirtelen kitárult.

- Miért nem mondtad, hogy nincs bezárva? - kérdezte Harriett néni felháborodva. - Nos, Christina, mire véljem, a viselkedésedet? - kérdezte.

- Úgy döntöttem, egy kis időre nőül megyek Lyonhoz.

- A feleségem leszel, mindörökre - motyogta Lyon.

- Helyes. Most pedig gyere, Christina, a szobádba kísérek. Kértem, hogy a szobám melletti hálóban helyezzenek el - tette hozzá, s Lyon szemébe nézett. - Nem lesznek éjszakai találkák, míg én itt vagyok.

- Mindjárt ott lesz - mondta Lyon. - Christina, válaszolj egy kérdésemre, mielőtt elmegy.

- Az ajtó előtt várlak - jelentette ki Harriett néni, mielőtt behúzta maga mögött az ajtót.

- Nos, mire vagy kíváncsi? - kérdezte Christina.

- Nem fogod meggondolni magad szombatig? Úgy értem, őriztesselek az esküvőig?

- Úgy látom, legszívesebben ezt tennéd - jelentette ki Christina. - Ne félj, nem gondolom meg magam. Ó, Lyon, nagyon meg fogod bánni - tette hozzá együtt érzően. - Nem az vagyok, akinek hiszel.

- Pontosan tudom, ki vagy - mondta Lyon, s majdnem felnevetett a lány sajnálkozó tekintete láttán. - Csak azért akarsz hozzám jönni, mert rádöbbsz, milyen jó velem az ágyban - jelentette ki.

- Nem. - Christina kinyitotta az ajtót, Harriett néniére mosolygott, aztán visszafordult Lyonhoz. - Tudni akarod az igazságot?

- Igen, feltétlenül - felelte a férfi.

- Drága nénikéd előtt? - kérdezte Christina, s a zavart tekintetű asszonyra pillantott.

Harriett néni nagyot sóhajtott, aztán újra behúzta az ajtót.

- Felelj, Christina. Az igazságot akarom hallani.

A férfi türelmetlensége bosszúsággal töltötte el a lány lelkét.

- Nos, rendben van. Azért megyek hozzád, mert olyan bátran küzdöttél a támadóimmal.

- Mi köze ennek a házassághoz? - kérdezte Lyon. - Nagyon is sok köze van hozzá.

- Christina, az isten szerelmére, beszélj érthetően! - követelte Lyon.

Christina érezte, hazudnia kellett volna. Az igazság néha túl bonyolult. Sajnos, már túl késő volt ahhoz, hogy kitaláljon valamit. Lyon úgy nézett rá, mintha meg akarná ölni.

- Én érthetően beszélek, Lyon. Nos, igaz, a küzdelem nem volt valami híres cselekedet, te mégis úgy viselkedtél, mint egy harcos.

- Na és?

- Számomra-elég egyértelmű a válasz.

- Christina - mordult fel fenyegető a férfi. -

- Téged nem fognak egykönnyen eltenni láb alól. Tessék, ez az igazság. Most boldog vagy?

Lyon bólintott. Tudta, ettől a pillanattól fogva Christina nem mondhat olyasmit, amitől zavarba jönne. Nem, soha többé nem fog megdöbbenni a lány szavain - gondolta, aztán megpróbálta megemésztetni Christina előbbi kijelentését.

- Azt akarod mondani, hogy az esküvő után megpróbálsz majd megölni, de mert képes vagyok megvédeni magam, talán nem sikerül véghezvinned szörnyű tetteted? Ezért jössz feleségül hozzám?

Lyon maga is értetlenül rázta a fejét, mire befejezte következtetését.

- Természetesen nem - felelte Christina. - Soha

nem tudnálak bántani. Hogyan jut eszedbe ilyen örültség?

- Rendben van - mondta Lyon, s háta mögé kulcsolta kezét.

- Bocsáss meg, ha megbántottalak.

Christina gyanakvón vonta össze szemöldökét.

- Megbocsátok - motyogta. Úgy látom, máris megbántad, ostoba szavaidat.

Lyonnak minden önuralmára szüksége volt, nehogy elveszítse türelmét. A fejében valóságos káosz uralkodott. Nem tudta már, mit gondoljon a lány viselkedése felől. A pokolba is – horgadt fel lelkében a dac. - Azért is kiszedi belőle az igazságot.

- Christina - szólt kedvesen, majdhogynem gyengéden. - Azt mondtad, engem nem tudnak könnyen eltenni láb alól. Ha nem te, akkor ki vagy kik próbálják megtenni?

- Mit próbálnak?

- Megölni engem.

Lyon legszívesebben felüvöltött volna, de Christina már kinyitotta az ajtót. Harriett néniire mosolygott, látta, hogy a szegény asszony szólásra nyitja a száját. Becsukta az ajtót, mielőtt Harriett bármit is mondhatott volna. Nem akarta, hogy Lyonon kívül bárki is hallhassa válaszát.

- Az apám. Hamarosan visszatér Angliába. Megpróbál majd megölni engem. Megvédelek, míg itt vagyok. Aztán ha elutazom, nem fog bántani többé.

- Christina, ha az apád valóban meg akar ölni, miért engem akarsz megvédeni?

- Ó, mert először téged kell félreállítania, hogy a közelembbe juthasson - érvelt a lány. - Ha jól sejtem, az utolsó csepp véredig harcolnál értem.

Lyon majd kibújt bőréből örömeiben, bár fogalma sem volt, miért. Christina vajon bóknak szánta előbbi megjegyzését?

- Ezek szerint bízol bennem - mondta.

A lány szemmel láthatóan megdöbbszent.

- Megbízni egy fehér emberben? Soha!

Christina gyorsan kinyitotta az ajtót, s azon kezdett töprengeni, hogyan engesztelje ki Harriett nénit, de gondolatai unos-untalan visszatértek Lyon kijelentésére. Bízni benne? Az isten szerelmére, honnan vesz ilyen képtelenséget?

- Épp ideje, fiatal hölgyein.

- Harriett néni, köszönöm a türelmét. Igaza volt, egy jó beszélgetés Lyonnal minden problémát megoldott. Elkísérne a szobámhoz? Szeretném kipakolni a ruháimat. Mit gondol, asszonyom, lesz ott elég hely a nénikém számára, mikor visszatér Londonba? A grófnő fel lesz háborodva, ha megtudja, hogy elköltöztem otthonról.

A trükk bevált. Harriett néni elmosolyodott.

- Hát persze, hogy igazam van. Gyere, menjünk. Tudtad, hogy Diana délután partit rendez? A vendégek jó része már meg is érkezett. Alig várják, hogy találkozzanak veled, Christina.

Az ajtó becsukódott mögöttük.

Lyon visszasétált az ablakhoz. Odalenn a kertben már valóságos tömeg gyűlt össze. Persze, most sokkal fontosabb dolog foglalkoztatta, mint a vendégsereg. A Christinát körülengő rejtély kezdett

végre alakot ölteni.

Christina azt gondolja, apja visszatér Angliába.

Hogy megölje egyetlen gyermekét.

Rémült tekintete, remegő hangja arról árulkodott, a lány igazat beszél. Bár nyilvánvaló, sokkal többet tud annál, mint amennyit elmondott. S csupán azért árult el ennyit is, hogy figyelmeztesse a veszélyre.

Christina aggódik érte, s próbálja megvédeni. Lyon nem tudta eldönteni, megsértődjön vagy inkább boldog legyen emiatt. A férfi kötelessége, hogy megvédje asszonyát. Christinának igaza volt, utolsó csepp véréig harcolna érte. S harcolni is fog, ha kell... Vajon miért tart Christina ennyire az apjától? Lyonnak eszébe jutott, hogy Sir Reynolds azt mondta, Christina soha életében nem találkozott édesapjával.

Honnan veszi mégis, hogy meg akarja ölni? Nem, ennek semmi értelme, hacsak Christina anyja tovább nem élt annál, mint ahogy azt mindenki hiszi, s nem beszélt félelméről lányának... vagy esetleg annak az embernek, aki Christinát felnevelte.

Ki nevelhette fel a lányt? Az biztos, hogy nem a Summerton házaspár - gondolta Lyon, s elmosolyodott. Dühösnek kellett volna lennie Christinára, amiért hazudott neki, de valójában képtelen volt haragudni rá.

Érezte, a lány csupán azért találta ki ezt a történetet, hogy megnyugtassa.

Milyen egyszerű lenne, ha Christina elmondaná a teljes igazságot. Persze, úgysem teszi meg - gondolta Lyon, de legalább már tudja, miért. A lány nem bízik benne,

Nem - helyesbített, Christina a fehér emberekben nem bízik.

Bizonyára az angolokra gondolt...: vagy mégsem?

A rejtély kulcsa a hittérítő kezében van. Lyon, tudta, türelmesnek kell lennie. Bryan napokkal ezelőtt üzent, hogy Micknek eszébe jutott a férfi neve: Claude Deavenrue.

Lyon azonnal Deavenrue keresésére küldte két hűséges emberét. Igaz, Mick szerint a hittérítő visszatér Angliába, mielőtt továbbutazna a gyarmatokra, de Lyon nem igazán bízott benne, hogy valóban így is lesz. Ki tudja, Deavenrue talán meggondolja magát, s persze az is előfordulhat, hogy Mick félreértett valamit.

Lyon úgy döntött, nem vállalja a kockázatot. Feltétlenül beszélnie kell a hittérítővel, minél hamarabb. Az ő segítségével talán feltárhatja Christina rejtélyes múltját. Persze, már rég nem a kíváncsiság vezérelte. A lány veszélyben van. Lyon nem volt biztos benne, hogy apja valóban fenyegetést jelent, de ösztönei óvatosságra intették. Rég megtanult bízni megérzéseiben. A homlokán húzódó seb örök emlékeztetőül szolgált arra az ostoba esetre, mikor nem hallgatott figyelmeztetésükre.

Lyon remélte, Deavenrue segítségével talán feltárhatja Christina rejtélyes múltját. Bár a lány máris sokat elárult magáról. Megjegyzéseiből Lyon arra következtetett, valahol a határvidéken nőhetett fel, talán egy pionírcsaládban. Szinte látta Christinát egy kis fakunyhóban, valahol Amerika vadonjaiban,

túl a gyarmatokon. Igen, ez mindent megmagyarázna. Azt, hogy a lány imád mezítláb járkálni, hogy hallott oroszlánokat üvölteni, és az sincs kizárva, hogy bölényeket is látott.

Igen, a magyarázat logikus és kézenfekvő - gondolta Lyon, mindazonáltal nem lehet biztos következtetései helyességében, míg nem beszélt Deavenrue-vel.

Lyon elégedetten sóhajtott fel, de aztán eszébe jutott még egy zavaró gondolat. Christina mindenáron haza akar menni. Lyon esküvel fogadta, soha nem engedi el a lányt maga mellől. Hangos kopogás zökkentette ki töprengéséből.

- Szánnál ránk néhány percet, Lyon? - kérdezte Rhone az ajtóból. - Istenem, úgy nézel rám, mintha gyilkosságra készülnél - jegyezte meg vidáman. - Nehogy megijedj tőle, Andrew - mondta a mellette álló fiatalembernek. - Lyonnak mindig rossz kedve van. Talán Christinával beszélgettél az imént? - kérdezte, s magába fojtott egy kaján kuncogást, mikor Lyon bólintott.

- Andrew még nem találkozott jövődöbeliddel, Lyon. Arra gondoltam, jobb, ha te mutatod be őket egymásnak.

- Örülök, hogy újra látlak, Andrew - mondta Lyon, s remélte a fiatalember nem veszi észre bosszúságát. Ebben a pillanatban a pokolba kívánta Rhone-nal együtt.

Barátja kabátja ujját próbálta lejjebb húzni, bizonyára kötését akarja elrejteni - gondolta Lyon. Rhone-nak még nem szabadna társaságba mennie sőt, ha lenne egy csepp esze, ki sem tenné a lábát

otthonról.

Ha négy szemközt lettek volna, Lyon erre fel is hívta volna barátja figyelmét. Rhone talán épp ezért vonszolta ide Andrewt.

- A hölgyek odakint vannak a kertben - mondta Rhone, s tudomást sem vett barátja sötét tekintetéről. Lyonhoz lépett, aztán maga mellé intette Andrew-t is.

A fiú nagy ívben kikerülte Lyont, zavarában haja tövéig elvörösödött.

- Talán jobb lenne, ha odalenn várnék - dadogta.

- Nézd, Andrew, ott van Christina - jelentette ki Rhone.

- A sövény előtt áll, két hölgy társaságában. Nem ismerem azt az angyali teremtetést, aki épp most beszél hozzá - folytatta.

- Nem tudod véletlenül, ki az a kis szőke, Lyon?

Lyon a nyüzsgő tömegre nézett. Diana fél Londont meghívta a partira - gondolta bosszúsan.

Szinte azonnal meglátta Christinát. A lány szemmel láthatóan kényelmetlenül érezte magát rajongói tömegében. Úgy tűnt, mindenki egyszerre akar beszélni hozzá.

Aztán az egyik úriember énekelni kezdett. Azonnal a hang irányába fordult mindenki. A zeneterem ajtaja nyitva volt, s valaki zongorán kísértc az énekest. Christinának tetszett a zene. Csípője alig észrevehetően ringani kezdett a dal ritmusára.

Annyira elbűvölő volt. Angyali mosolya elfeledtette Lyonnal minden gondját, minden haragját. Christinát szemmel láthatóan

megbabonázta a zene. Lyon látta, hogy tétován nyúl a sөvényhez, letép egy levelet, s összesodorja az ujjai között, miközben tovább ringatózik a zenére.

A férfi arra gondolt, a lány azt sem tudja, mit csinál. Mint ahogy nyilvánvalóan annak sincsen tudatában, hogy figyelik.

Különben nem nézte volna olyan szemérmetlenül merően az énekest, s nem ette volna meg a levelet, hogy utána újabbert nyúljon a bokorhoz.

- Uram, melyik hölgy Christina hercegnő? - kérdezte Andrew Lyont, mikor Rhone felnevetett.

Úgy tűnik, már Rhone is észrevette Christinát.

- Uram?

- A szőke - motyogta Lyon, s megrázta a fejét. Egyszerűen nem akart hinni a szemének: Christina már az ötödik levelet tömte a szájába.

- Melyik szőke? - kérdezte Andrew.

- Amelyik ott legelészik a bokornál.

Tizedik fejezet

Apa végtelenül boldog volt, mikor hazaérkeztem. Azt hitte, Edward beleegyezésével látogattam haza, s én nem mondtam el neki az igazságot. Túlságosan kimerített a hosszú utazás, s tudtam, minden erőmre szükség lesz, hogy elmeséljem, mi történt velem.

Apa megőrijtett. Minden áldott nap bejött a szobámba, az ágyamra ült, és semmi másról nem beszélt, csak Edwardról, s arról, milyen szerencsés vagyok, amiért ilyen nagyszerű ember vett nőül.

Mikor már képtelen voltam hallgatni áradozását, kitört belőlem a zokogás. Összefüggéstelen mondatfoszlányokban ömlött ki lelkemből az igazság. Emlékszem, még apámra is ráüvöltöttem. Meggyőződése volt ugyanis, hogy én találtam ki minden szörnyűséget a férjemről.

Később, mikor megnyugodtam, próbáltam beszélni vele, de még ekkor is Edwardnak adott igazat. Aztán az egyik szolgáló elárulta, hogy apa üzenetet küldött a férjemnek, hogy jöjjön értem, s vigyen haza.

Kétségbeesésemben papírra vettem az egész történetet. Azt is leírtam, hogy gyermeket várok. A levelet apám téli gardróbjában rejtettem el, azt remélve, hogy csak hosszú hónapok múltán lel rá.

Christina, nagyapád azt hitte rólam, örült vagyok. Elhatároztam, hogy nővéremhez menekülök. Patricia a gyarmatokon élt férjével. Nem mertem magammal vinni a drágaköveket, Patricia azonnal

megtalálta volna őket. Nővérem szörnyen kíváncsi természetű volt. Mióta az eszemet ludam, minden levelemet elolvasta. Nem, nem kockáztathattam meg, hogy elvigyem a köveket. Túlságosan fontosak voltak számomra, hisz eltökéltem; hogy visszajuttatom mindet Edward népének. Az igazságnak győznie kell.

Az éhköveket egy dobozba rejtettem, aztán vártam éjjelig és kiosontam a kertbe. A virágágyásba temettem a dobozt. Christina, keresd a vérrózsákat! Ott találsz a világ legértékesebb drágaköveit.

Naplóbejegyzés

1795. október 1.

A hosszú esküvői szertartás alatt Christina szörnyen ideges volt. Lyon ott állt mellette, fogta a kezét, s úgy vigyorgott, mint akinek teljesen elment az esze. Legalábbis Christina így gondolta. Pedig ha jobban ismerte volna vőlegényét, tudta volna, csupán őt próbálja megnyugtatni.

Lyon arcáról rögvest lehervadt a mosoly, mikor szépséges arája megmakacsolta magát, s nem volt hajlandó elismételni a „míg a halál el nem választ” esküt. Cselekvésre szánta el magát: megszorította Christina kezét, erősen, s addig nem engedett szorításán, míg nem hallotta a lány fájdalomtól elfojtott esküjét.

Christinát leginkább az dühítette, hogy hazudnia kell egy szent embernek. Összevonta a szemöldökét, s férjére nézett, ám Lyont szemmel láthatóan csöppet sem izgatta haragvó tekintete.

Rákacsintott, s elmosolyodott.

Milyen önelégült alak! - gondolta Christina. A harcosok mind ilyenek. Szeretik, ha a dolgok úgy történnek, ahogy ők akarják.

Mikor kiléptek a templom ajtaján, Christina férjébe karolt. A menyasszonyi ruhája miatt aggódott. Attól félt, a finom csipkeszövet a legelső hirtelen mozdulattól cafatokra szakad.

A ruha csodálatos volt. Harriett néni varratta, mégsem volt praktikus. Diana elmondta Christinának, csak az esküvője napján viselheti, utána soha többé.

Micsoda pazarlás - gondolta Christina, s meg is említette férjének, de Lyon kinevette, s azt mondta, nem kell aggódnia: elég pénze van, hogy akár minden nap új ruhát vegyen neki.

- Miért kiabálnak ránk? - kérdezte Christina. Lyon mellett állt a kápolna bejárata előtt, szemben az ismeretlenek tömegével, akik akkora zajt csaptak, hogy alig hallotta férje válaszát.

- Éljenek minket, szerelmem, nem kiabálnak.
- Lyon lehajolt, s homlokon csókolta feleségét. Éljenés tört fel a tömegből újra. - Örülnek a boldogságunknak.

Christina nem értette, hogyan örülhetnek idegenek az ő boldogságuknak. Lyon szemébe nézett, s már azt fontolgatta, megmondja a véleményét, de a férfi tekintetéből sugárzó gyengéd szeretet minden gondolatától megfosztotta. Közelebb húzódott férjéhez. Lyon átölelte karcsú derekát. Tudta jól, ebben a pillanatban Christinának nagyobb szüksége van közelségére, mint azelőtt

bármikor. A testén végigfutó apró remegések lassan elcsitultak.

- Istenem, ez volt a legcsodálatosabb esküvő, amit valaha láttam - csendült fel Harriett néni hangja Christina háta mögül.

- Lyon, vidd a feleségedet a hintóhoz. Christina, ne felejts el integetni a tömegnek. S az isten szerelmére, mosolyogj! Elvégre te vagy Lyonwood úrnője.

Lyon elhúzódott feleségétől. Harriett néni karon fogta Christinát, s megindult vele a templom lépcsőjén lefelé. A lány arcára újra nyugtalanság szántott sötét barázdákat. Nem csoda - gondolta Lyon bosszúsan. Nagynénje úgy fogta Christinát, mint egy hatalmas ragadozó madár. Legyezőjével a lány arca felé csapkodott, miközben egyetlen pillanatra sem állt be a szája.

Diana Christina mögött állt, hosszú uszályát tartotta a kezében. Christina hátranézett, Lyon hűgára mosolygott, aztán visszafordult a tömeg felé.

Lyon végül kézen fogta feleségét, s a hintóhoz vezette.

Christina - Harriett legnagyobb meglepésére - legragyogóbb mosolyát öltötte arcára, s boldogan integetett az út mentén felsorakozott tömegnek.

- Milyen kár, hogy édesanyád nem lehet itt - suttogta Lyonnak. - S Patricia néni is dühös lesz - tette hozzá. - Igazán várhattunk volna, míg visszatér vidéki útjáról.

- Azért lesz dühös, mert nem vehetett részt a szertartáson, vagy azért, mert feleségül vettelek? - kérdezte Lyon.

- Attól tartok mindkettő miatt - felelte Christina. - Lyon, ígérd meg, hogy türelmes leszel vele, ha odaköltözik majd a házunkba.

- Neked elment az eszed? A grófnő nem fog velünk élni, Christina - mondta a férfi. Hangjában harag feszült. - Majd később megbeszéljük, rendben van?

- Ahogy kívánod - felelte Christina, s bár zavarba ejtette férje hirtelen hangulatváltozása, úgy döntött, nem teszi szavá.

A fogadás megszervezésére kevés idő maradt, az eredmény azonban minden várakozást felülmúlt. Száz meg száz gyertya ezüst fénye ragyogta be a házat, s pazar színű virágok díszítették fehér falait. Feketébe öltözött szolgálók sűrögtek a tömegben, s ezüstitálcán kínálták a finomabbnál finomabb italokat. A vendégek hamarosan a kertbe özönlöttek.

Lyon az emeletre kísérté Christinát, hogy bemutassa édesanyjának. A találkozás szörnyen kellemetlen volt Christina számára. Lyon anyja még pillantásra sem méltatta. Megáldotta fiát, sok boldogságot kívánt, aztán Jamesről kezdett beszélni. Lyon azonnal kivonszolta feleségét a sötét szobából. Arcára sötét árnyakat festett az aggodalom, de amint behúzta maga mögött az ajtót, mosolyogni kezdett.

Christina úgy döntött, az első adandó alkalommal beszélni fog Lyonnal. A férfi nyilvánvalóan elhanyagolta édesanyját. Talán nincs tisztában szülője iránti kötelességeivel...

- Ne nézz már ilyen bosszúsan, Christina -

mondta Lyon, ahogy megindultak a hosszú lépcsősoron lefelé. - Anyám elégedett veled.

- Még elégedettebb lesz, ha magunkhoz vesszük - jelentette ki Christina. - Hozzánk fog költözni.

- Tessék?

Lyon kiáltását még odakint a kertben is hallották. Christina a férjére mosolygott.

- Majd később megbeszéljük - mondta. - Semmi kedvem a házasságunkat veszekedéssel kezdeni. Nézd, ott van Rhone! Látod? Ott áll a húgod mellett. Szemmel láthatóan megpróbálja elriasztani a többi férfit Diana közeléből.

- Kedvesem, te mindig csak azt látod, amit látni akarsz - mondta Lyon, aztán óvón magához szorította feleségét, mikor kiléptek az ajtón a tömegbe.

- Nem, Lyon - felelte Christina két bemutatkozás között. - Te vagy az, aki csupán azt látja, amit látni akar - magyarázta. - Hercegnőt akartál nőül venni, nemde?

Vajon mit akar ezzel mondani? - töprengeti Lyon, s már azt fontolgatta, megkérdezi Christinát, mikor a lány következő kérdése egészen más mederbe terelte beszélgetésüket.

- Ki az a félenk férfi ott az ajtóban? Úgy tűnik, képtelen eldönteni, hogy, átlépje-e a küszöböt vagy sem,

Lyon megfordult, s azonnal meglátta barátját, Bryant, Intett neki, hogy jöjjön közelebb.

- Bryan, örülök, hogy eljöttél. Engedd meg, hogy bemutassam a feleségemet, Christinát - tette hozzá.

- Drágám, ismerkedj meg Bryannel. Van egy

fogadója a város másik felében.

Christina meghajolt, aztán előrenyújtotta kezét. A szégyenlős férfi baljával viszonzta az üdvözlést. Azt remélte, a lány nem veszi észre, hogy hiányzik a kézfeje. Christina azonban megfogta csonka karját, s olyan elbűvölően mosolygott rá, hogy Bryan-nak a lélegzete is elakadt.

- Megtiszteltetés számomra, hogy megismerhetem - rebegte Christina. - Sokat hallottam már önről. A bátorságáról szóló történetek csodálatosak.

Lyon értetlenül vonta fel szemöldökét.

- Drágám én soha nem beszéltem Bryanról - jegyezte meg. Bryan elvörösödött zavarában. Soha nem találkozott még ilyen elbűvölő hölgygel.

- Megtudhatnám, honnan hallott rólam? - kérdezte, s idegesen babrálni kezdte nyakkendőjét.

- Rhone mesélt önről - felelte a lány. - Azt is elmondta, jövő pénteken az ön fogadójában rendezik az év pókerpartiját. Bryan bólintott. Lyon összevonta szemöldökét. - Rhone túl sokat fecseg - motyogta.

- Ő lenne az a hölgy, akiről Mick mesélt? - kérdezte Bryan Lyontól. - Nem, az nem lehet. Nem tűnik olyan erősnek, hogy képes legyen átdobni egy férfit a...

- Ki az a Mick? - kérdezte Christina.

- Egy matróz, aki sűrűn látogatja a fogadómat - felelte Bryan, s elmosolyodott. - Igen különös dolgokat mesélt...

- Bryan, menj és igyál valamit - vágott a szavába Lyon. - Itt jön Rhone: Rhone kísérd Bryant az

ebédlőbe, kérlek.

Christina megvárta, míg a két férfi eltűnik, aztán Lyon szemébe nézett. - Mondtam valamit talán, amivel így felbosszantottalak?

Lyon megrázta a fejét.

- Nem bírom tovább ezt a tömeget. Menjünk! Szeretnék végre kettesben maradni veled. - Most?

- Most - felelte a férfi, kézen fogta feleségét, s a bejárat felé vonszolta.

Harriett néni az ajtó előtt kapta el őket. Christina a legalázatosabb kifejezést öltötte arcára. Lyon bosszúsan sóhajtott.

Harriett néni hirtelen elmosolyodott.

- Christina bőrröndjét a kocsidba raktam, Lyon. Egy jó órával tovább maradtál, mint gondoltam - mondta, aztán a lányhoz fordult, s olyan szeretetteljesen ölelte magához, hogy Christina alig kapott levegőt.

- Légy türelmes és gyengéd ma éjszaka - suttogta Lyonnak az asszony.

- Az leszek - ígérte Christina.

Lyonnak kerekre nyílt a szeme döbbenetében.

- Nénikém nekem szánta figyelmeztetését, Christina - mondta sóhajnyi felháborodással a hangjában.

Gondolj arra, kedvesem, hogy Lyon a férjed - jelentette ki Harriett néni, s elpirult zavarában. - Akkor nem lesz majd olyan szörnyű...

Christinának halvány fogalma sem volt, mit akar mondani az asszony, de mindenesetre buzgón bólogatott, s kitartóan figyelte minden szavát. Lyon hirtelen a karjába emelte feleségét, s beszállt vele a

kocsiba, s ölébe ültette. Christina átölelte férje nyakát, arcát széles vállára fektette, s felsóhajtott.

Hosszú percek teltek el áldott némaságban. Christina nem tudta, hova mennek, de nem is érdekelte különösebben.

Kettesben voltak, s csupán ez számított.

- Christina, úgy tűnik, most nem zavar a bezártság - jegyezte meg Lyon, s megcirógatta felesége karját. - Sikerült végre legyőznöd félelmedet?

- Nem, nem hiszem - felelte Christina. - De az igaz, mikor átölelsz, minden aggodalmamról megfeledkezem.

Most bízol bennem - gondolta Lyon.

- Szeretem, mikor őszinte vagy, Christina - mondta. - Ezentúl mindig igazat kell mondanod a férjednek - tette hozzá.

- Miért, eddig hazudtam? - kérdezte Christina, s elhúzódott Lyontól, hogy a szemébe nézzen. - Miért nézel rám ilyen hitetlenül? Hazudtam én neked valaha?

- Igen, például Summertonékat - mordult fel Lyon.

- Kiket?

- Pontosan erről van szó - felelte Lyon. - Azt mondtad,

Summertonék neveltek fel, de még a nevükre sem emlékszel.

Hazudtál, ezt mindketten tudjuk.

- Csak föllentettem - helyesbített Christina.

- Van valami különbség a kettő között?

- Valamicske.

- Ez nem válasz, Christina - mondta Lyon -, hanem kitérés a válasz elől.

- Ó! Nos?

- Nos, mi? - kérdezte Christina, s simogatni kezdte a férfi nyakát, hogy elterelje figyelmét. Aznap éjjel volt a nászéjszakájuk, és igazán nem akart megint hazugságba keveredni.

- Beszélj a múltadról, most azonnal. Mindent tudni akarok. Mivel Summertonék soha nem léteztek...

- Szörnyen makacs vagy - motyogta Christina, s elmosolyodott. - Nos, rendben van. Elmondom az igazat, elvégre a férjem vagy.

- Köszönöm.

- Szívesen, Lyon - felelte a lány, a férfi vállára hajtotta a fejét, s lehunyta szemét. Lyon csak hosszú percek múltán döbbsent rá, hogy felesége befejezettnek tekinti beszélgetésüket.

- Christina! - mordult fel bosszúsan. - Ki viselte gondodat, mikor kislány voltál?

- A nővérek.

- Milyen nővérek?

Christina fittyet hányt a férfi türelmetlenségére.

- Vivien nővér és Jennifer nővér - mondta. - Zárdában éltem valahol Franciaországban. Arra nem emlékszem, hogy kerültem oda, hisz kicsi voltam még. A nővérek úgy szerettek, mintha gyermekük lettem volna. Esténként csodálatos történeteket meséltek...

- Például a bölényekről? - kérdezte. Lyon, s elmosolyodott.

- Igen, igen - felelte Christina. Úgy döntött, nem

fog büntudatot érezni, amiért becsapja férjét. Igen, jobb ha hazudik - gondolta. Az igazság csak felizgatná Lyont.

Végül is, ő mégiscsak angol.

- Frances nővér egyszer lerajzolt nekem egy bölényt. Láttál már olyan állatot, Lyon?

- Nem - felelte a férfi. - Mesélj nekem a zárdáról - kérte, s megsimogatta Christina hátát.

- Nos, az épület egy hatalmas erdő mélyén állt, s magas kőfal vette körül. Soha nem jöttek látogatók, így megengedték, hogy mezítláb szaladgáljak. Rettenetesen elkényeztettek, de én mindig tudtam, hol a határ. Mary nővér aztán egyszer elmondta, hogy ismerte anyámat, ezért is fogadtak be maguk közé.

- Hogyan tanultál meg törrel bánni? - kérdezte Lyon.

- Vivien nővérnek meggyőződése volt, hogy egy nőnek meg kell tudnia védeni magát. Tudod, a zárdában nem éltek férfiak, akik megvédezhettek volna bennünket egy esetleges táraadás során...

Christina története logikus volt és nagyon is hihető. Szinte minden kérdésre választ adott, mely Lyonban felmerült.

A lány Franciaországban nőtt fel, ezért nem beszél tökéletesen angolul, ezért nincs tisztában az angol szokásokkal, s ezért gyűlöli az angolokat. A zárdában nem kellett lábbelít hordania: ezért szeret inkább mezítláb lenni, ha lehetséges. S természetesen a nővérektől tudhatott a bölényekről is. Igen, Christina magyarázata kétségkívül meggyőző volt.

Lyon egyetlen szavát sem hitte el.

Hátradőlt az ülés támlájához, és elmosolyodott. Belátta végre, Christinának időre van szüksége, hogy megtanuljon bízni benne. Az is meglehet, hogy hamarabb kinyomozza felesége múltját, minthogy Christina maga mondaná el.

Lyon persze eltökélte, hogy saját múltját titokban fogja tartani felesége előtt, történjék bármi.

Vajon miért akar Christina mindenáron hazamenni? - Ezt feltétlenül meg kell tudnia. S vajon hol lehet az otthona?

Mert Lyon abban biztos volt, hogy a titokzatos zárda nem létezik. Talán...

- Lyon, ne szoríts ilyen erősen! Megfulladok - tiltakozott Christina.

A férfi azonnal engedett szorításán.

Ebben a pillanatban a kocsi megállt. Lyon a karjaiban vitte feleségét a bejáraton s a hatalmas hallon át, aztán fel a csigalépcsőn egyenesen a szobájába.

A hatalmas hálószobát már előkészítették. Az éjjeliszekrényen gyertyák ontották halvány fényüket. Az ágyat gondos kezek vetették meg. A kandallóban lobogott a tűz, s melegséggel árasztotta e1 a szobát.

Lyon az ágyra fektette kedvesét, s hosszú másodpercekig nézte.

- Vidéki házamba küldtem a személyzetet, Christina. Egyedül vagyunk - suttogetta, letérdelt, s a lány cipőjéért nyúlt.

- Ez a nászéjszakánk - mondta Christina. - Hadd vetköztessetek le először. Ez így szokás, Lyon.

Lerúgta topánját, férje mellé állt. Kibontotta nyakkendőjét, aztán lesegítette kabátkáját. Mikor a lány levette ingét s ujjal már nadrágját gombolták, Lyon nem bírta tovább. Christina elmosolyodott, mikor, észrevette, hogyan feszülnek meg érintése nyomán a férfi izmai. A következő pillanatban Lyon átölelte, és forrón, érzékien megcsókolta.

Hosszú percekig becézgették egymást szerelmesen. Lyon megfogadta, ma éjjel megmutatja Christinának a szerelem édenkertjét.

Christina egész testében remegett, mikor a férfi végül eltépte száját ajkaitól. Nem tudott szólni, így kézen fogta férjét, az ágyhoz vezette, s leültette, aztán levette cipőjét és zokniját.

Ezután felegyenesedett, s ruhája kapcsai felé nyúlt.

- Segíts kikapcsolni a ruhámat - mondta, s hátat fordított a férfinak.

Lyon az ölébe ültette. Christina alig bírta visszafojtani a sürgetést, hogy egyszerűen letépje magáról a finom csipkeszövetet. Kontyához nyúlt, de csak egyetlen hajtűt húzott ki, mielőtt Lyon eltolta kezét, s maga kezdte kibontani összezsavart tincseit.

- Majd én - suttogta vágytól remegő hangon.

A hosszú, aranyfényű fürtök palástként omlottak Christina hátára. Lyon összefogta a nehéz hajzuhatagot, s a lány vállára terítette. Remegő ujjakkal nyúlt a parányi kapcsok felé. Szíve vadállatként dörömbölt mellkasában. Christina nőies illata egészen elkábította. Legszívesebben az aranyfürtökbe temette volna arcát, s engedett is

volna a kísértésnek, ha nem érzi meg a lány mozdulataiból áradó sürgetést.

Mikor az utolsó kapoccsal is végzett, Lyon lesimította a ruhát Christina derekáig. A lány selyeminget viselt alatta. Lyon egyetlen mozdulattal széttépte a vékony anyagot. Két keze mohón fogta a telt kebel bársonyos dombjait, ahogy erőszakosan magához vonta a lányt.

Christina nekifeszült a férfi mellkasának. Lyon ujjai mellbimbóját cirógatták.

- Csodálatos vagy, szerelmem - suttogta Lyon, s gyengéden felemelte a lányt, hogy megszabadítsa ruhájától.

Christina túl gyenge volt ahhoz, hogy segítsen. Egyre vadabbul ringatta csípőjét a férfi ölében. Lyon majd' esztét veszítette. Megcsókolta a lány nyakát, aztán vállát.

- A bőröd olyan bársonyos, olyan puha mondta.

Christina szólni akart, elmondani Lyonnak, milyen csodálatosak becéző érintései, de mikor a combjai közé csúsztotta kezét, minden gondolatát elnyelték a szenvedély kavargó-örvénylő hullámai. Lyon hüvelykujja érzékeny csiklóját izgatta, míg Christina kegyelemért nem könyörgött. Ám Lyon nem kegyelmezett. A lány kéjesen felsikított, mikor ujjai nőisége titkos szentélyébe hatoltak. Christina megpróbálta eltolni a férfi kezét, de a testét lávaként előntő vágy minden erejétől megfosztotta.

- Ó, Lyon, én nem bírom tovább!

- Ne küzdj ellene, Christina - suttogta Lyon, s tovább folytatta édes tortúráját, míg kedvese meg nem találta a beteljesülését. Karcsú teste ívben

megfeszült, s férje nevét kiáltotta újra meg újra.

Lyon érezte a lány testén átfutó hullámokat. Minden önuralmát uralmát elveszítette. Nem emlékezett rá, mikor szabadult meg ruhájától, s azt sem tudta volna megmondani, gyengéd volt-e kedveséhez, mikor végül az ágyba fektette.

A lány haja aranyfolyamként terült szét a párnán, s érzékenyen ragyogott a sejtelmes gyertyafényben. Christina olyan szép volt, mint egy angyal.

Lyon lassan ereszkedett karcsú, puha testére, s magához ölelte, s birtokba vette édes ajkait. Egyetlen erőteljes mozdulattal hatolt forró testébe.

Christina lába élő liánként fonódott dereka köré, csípője egyre vadabban táncolt a legősibb ritmusra, míg a gyönyör fel nem repítette őket a mennyekbe.

- Szeretlek, Christina.

Christina képtelen volt szólni. A lelkében tomboló örület lebírta minden tiszta gondolatát. Még mindig ölelte a férfit, s várt. Várt, hogy a vihar elvonuljon.

Lyon lassan eszmélt. Jóleső fáradtság járta át testét.

- Nem vagyok nehéz? - kérdezte, mikor a lány megmozdult karjai között.

- Nem - felelte Christina. - De mindjárt belesüppedek az ágyadba.

Lyon felkönyökölt, s combját a lány combja mellé csúsztatta az ágyra.

A kék szempárba mosolygott.

- Mondd, hogy szeretsz, Christina. Hallani akarom. Lyon legnagyobb rémületére Christina zokogni kezdett.

- Mi a baj, szerelmem? - kérdezte aggódóan, s

gyengéden letörölt egy kövér könnycseppet a lány arcáról. - Mindig sírni fogsz, amikor szeretkezünk?

- Nem tehetek róla - hüppögte. - Olyan csodálatosan érzem magam a karjaidban.

Lyon lehajolt, s megcsókolta.

- Úgy beszélsz, mintha valami sötét bűn lenne a boldogság. Szeretlek, Christina. S eljön majd a nap, mikor te is kimered mondani e szót. Szörnyén makacs vagy, tudod?

- Te engem nem szeretsz - suttogta Christina. - Te a...

A férfi befogta felesége száját.

- Ha még egyszer azt mondod, hogy én csupán a hercegnőt szeretem benned, én...

- Nos? - kérdezte Christina, mikor a férfi elhúzta kezét ajkáról.

- Én... dühös leszek - jelentette ki Lyon.

Christina elmosolyodott. Lyon oldalára gördült, aztán magához vonta a lányt. - Lyon! - Igen?

- Mindig úgy fogom érezni, mintha a lelkünk összeolvadna? - Remélem - felelte Lyon. - Keveseknek adatik meg, hogy átéljék ezt a csodát.

- A végzet - suttogta Christina, s megtörölte könnyes arcát. - Ne vess ki, ha akarsz, de tudom, a sors akarta, hogy találkozzunk. Mellesleg, jobb, ha lemondasz a többi nőről. Nem fogom hagyni, hogy bárki is elcsábítson tőlem.

Lyon felnevetett. - Valóban? - kérdezte.

- Ó, igen. Azok után, hogy tönkretetted a jó híremet, ne is várj egyebet.

- Hisz téged nem érdekel, hogy a förtelmes angolok mit gondolnak rólad! Vagy tévednék,

Christina?

- Néha sajnós érdekel - vallotta meg a lány. - Például fontos számomra, hogy a férjem mit gondol rólam.

- Ennek igazán örülök - lelelte Lyon.

Christina lehunyta a szemét. Az utolsó dolog, amire emlékezett, hogy Lyon betakargatta.

Lyon elmosolyodott: Christina úgy aludt mellette, mint egy kiscica. Arca elkomorult, mikor eszébe jutott, hogy nem alhat felesége mellett. A jól ismert feszültség máris összerántotta gyomrát. Igen, rémálmai ma éjjel sem fogják nyugton hagyni. Már több mint két éve kínozzák a szörnyűséges álmokképek, s nem telt el úgy éjszaka, hogy ne saját üvöltése riassza fel, Természetesen Christináért aggódott. Nem akarta megrémíteni. Nem, le kell mennie, hogy könyvtárszobája sötét magányában küzdjön meg bűnei kísérőszellemeivel.

Csak egyetlen pillanatra csukta be a szemét, hogy magához ölelje feleségét, mielőtt elmegy. Ez volt az utolsó gondolata reggelig.

Tizenegyedik fejezet

A hajóút a gyarmatokra nagyon nehéz volt. A téli óceán úgy dühöngött, mint egy megvadult óriás, hatalmas hullámai majdnem felborították a hajót. Az út nagy részét a kabinomban töltöttem. Az ágyamhoz kellett kötöznöm magam, nehogy a padlóra lökjön a hullámozás.

Nem voltam rosszul többé, s a szívem megenyhült irántad, Christina. Hittem, hogy a gyarmatokon új életet kezdek.

Szabadnak éreztem magam, s Edward miatt sem aggódtam többé. Eszembe sem jutott, hogy utánam jöhet.

Naplóbejegyzés

1795. október 3.

Magasan járt már égi útján a nap, mikor Lyon felébredt. Első gondolata megdöbbenetete: hosszú évek óta először aludta át az éjszakát. A felismerés öröme nem tartott soká. Mikor megfordult, hogy átölelje feleségét, a rémület jeges ujjai szorították össze szívét. Christina eltűnt.

Rögvest kiugrott az ágyból. Aztán hálaimát rebegett az istennek, amiért megóvta a padlón fekvő lányt attól, hogy rátaposson.

Biztosan kiesett az ágyból, de olyan álmos volt, hogy nem tudott visszamászni - gondolta Lyon, s Christina mellé térdelt.

A lány magával húzta az egyik takarót, s békésen aludt, mint egy kisgyerek. Légzése mély

volt, egyenletes. Nem, nem üthette meg magát komolyan - gondolta a férfi, s óvatosan karjába emelte alvó feleségét. Mikor felállt, a lány közelebb fészkelte magát mellkasához.

Mikor alszol, bízol bennem - gondolta, s elmosolyodott, mikor Christina átölelte derekát, s felsóhajtott.

Lyon az ágyba fektette feleségét. A lány nem ébredt fel, de mikor Lyon megpróbált elhúzódní tőle, Christina belekapaszkodott, s hirtelen kinyitotta a szemét.

Lyon elmosolyodott, s hosszú évek óta először elpirult zavarában. Felesége ugyanis olyan vádlón nézett rá, mintha valami nagy bűnt követett volna el.

- Kiestél az ágyadból, csillagom - magyarázkodott.

Christina felnevetett. Lyon természetesen nem értette, felesége mit talál ennyire mulatságosnak, de mikor rákérdezett, a lány megrázta a fejét, s azt mondta, úgysem értené meg. Aztán megkérdezte, szeretkezhetnének-e újra.

Lyon egyetlen pillanatig sem tiltakozott.

S legnagyobb öröme Christina éppolyan féktelenül szerette napvilágnál, mint az éjszaka sötét bársonyleple alatt.

Lyon az ágyból nézte végig, ahogy meztelen felesége a bőrröndjéhez siet, s felöltözik. Egészen elbűvölte Christina szemérmertlensége. A lányt szemmel láthatóan cseppet sem zavarta meztelensége. Egy ibolyaszínű tavaszi ruhát öltött magára, s fészkelődni kezdett. Lyon csak ekkor vette észre, hogy dús arany haja már nem ér a csípőjéig.

Nem, a tincsek alig fedték karcsú derekát,

- Christina, levágtad a hajadat?

- Igen.

- Miért? Szeretem, ha hosszú - mondta Lyon.

- Valóban?

A lány elfordult a tükörtől, s férjére mosolygott.

- S ne kontyold fel - parancsolta Lyon. - Jobban tetszik, ha leengedve hordod.

- Úgy nem divatos - felelte Christina. - De engedelmeskedem férjem akaratának - tette hozzá, s meghajolt. - Lyon, ma indulunk vidéki birtokodra?

- Igen.

Christina egy széles szalaggal hátrakötötte haját.

- Mennyi ideig tart az utazás? - kérdezte.

- Bő három óráig - felelte Lyon.

A következő pillanatban kopogás hallatszott a bejárati ajtó felől.

- Vajon ki lehet az? - kérdezte Christina.

- Valaki, akit nem tanítottak meg a jó modorra – motyogta Lyon.

Kikászálódott az ágyból, s ruhájáért nyúlt. Csak akkor kezdett kapkodni, mikor Christina kisietett a szobából.

- Christina, ki ne nyisd az ajtót, mielőtt meg nem kérdezed, ki az - kiáltotta utána, aztán hangosan káromkodni kezdett, mert belelépett valami éles tárgyba. Lepillantott, s a felesége törét látta kikandikálni a takaró alól, melyet Christina rántott magával, mikor a földre zuhant. Vajon mit keres ott az az átkozott kés? - Lyon megrázta a fejét. Elhatározta, hogy vallatóra fogja a lányt, amint megszabadultak váratlan vendégüktől.

Christina megkérdezte a látogatók nevét, mielőtt kinyitotta volna az ajtót.

Borton és Henderson urak, nagypapa jogtanácsosai álltak a bejárat előtt. Arcukon bosszúság és rémület ült. Patricia néni állt közöttük, szeméből szinte áradt a gyűlölet.

Christinának arra sem maradt ideje, hogy üdvözölje a vendégeket. Nagynénje olyan erővel ütötte arcon, hogy hátratántorodott.

A földre zuhant volna, ha Borton úr el nem kapja. A két férfi dühösen kiabált a grófnőre sőt, Henderson úr vette a bátorságot, hogy lefogja a gonosz vénasszony kezét, mikor az újra megpróbálta megütni Christinát.

- Te... te mocskos kurva! - sikította a grófnő. - Hallottam, mit műveltél, míg távol voltam. Hozzámentél ahhoz a szemét gazemberhez!

- Csendet!

Lyon üvöltésébe a falak is beleremegtek. Borton és Henderson hátrálni kezdett. A grófnő azonban túlságosan indulatos volt ahhoz, hogy megijedjen Lyontól. Megfordult, s a férfi szemébe nézett.

Christina is megfordult, s bár arca még mindig sajgott a fájdalomtól, mosolyogni próbált, hogy megnyugtassa férjét.

Lyon szempillantás alatt lerohant a lépcsőn, s karjába vonta Christinát, aztán felemelte arcát. Az ütés nyomán vörös hurkák duzzadtak finom bőrén.

- Ki tette ezt veled? - kérdezte vérfagyasztó dühvel hangjában.

Christinának nem maradt ideje válaszadásra. A két jogtanácsos egymást túlharsogva magyarázta

el, mi történt.

Lyon Christina nagynénjére nézett.

- Ha még egyszer hozzá mer nyúlni egy ujjal is, kitekerem a ráncos nyakát. Megértette?

A grófnő szeme összeszűkülte gyűlöletében.

- Mindent tudok magáról - felelte méregtől fröcsögő hangon. - Igen, maga képes lenne hidegvérrel megölni egy védtelen nőt, nem igaz? Christina velem jön. A házasságot fel fogom bontatni.

- Nem - felelte Lyon.

- Bíróság elé viszem az ügyet! - kiáltotta a grófnő, s szája habzott dühében.

Tegye azt - felelte Lyon. - Úgy hiszem, a történethez Splicklernek is lesz némi hozzáfűznivalója.

A grófnőnek a lélegzete is elakadt.

- Nem tudja rám bizonyítani...

- Ó, dehogynem - vágott a szavába Lyon, s kárörvendőn elvigyorodott. - Splickler mindent írásba adott, grófnő.

- Nem képzelheted, hogy bármi közöm van Splicklerhez - mondta Patricia néni Christinának. - Itthon sem voltam. Beteg barátomnál tettem látogatást vidéken.

- Az elmúlt hetet a Platte fogadóban töltötte, London külvárosában - jegyezte meg Lyon.

- Úgy! Szóval utánam küldte a kopóit?

- Tudtam, hogy hazudott Christinának, grófnő - jelentette ki Lyon. - Hisz magának egyetlen barátja sincs. Azonnal gyanakodni kezdtem...

- Ezek szerint maga akadályozta meg, hogy

időben hazaérjek. Attól tartott, hogy keresztülhúzom ezt a förtelmes házasságot...

- Takarodjon innen! - parancsolta Lyon. - Búcsúzzon el az unokahúgától, mert nem látja többé ebben az életben.

- Lyon - suttogta Christina. Eltökélt szándéka volt, hogy lecsillapítja férje haragját. Ám Lyon magához szorította, s egyetlen pillantással csendre intene.

- Christina, tudod-e, hogy egy hidegvérű gyilkoshoz mentél feleségül? Ó, igen - horkant fel a grófnő. - A király azért ütötte lovaggá, mert ő a legkegyetlenebb...

- Asszonyom, fogja be a mocskos száját kiáltott magából kikelve Henderson úr. - Akkoriban háború dúlt - tette hozzá, s mosolyogni próbált, kevés sikerrel.

Christina érezte a férjében tomboló engesztelhetetlen haragot. Azon kezdett töprengeni, hogyan nyugtassa meg, hogyan adja tudtára szavak nélkül, hogy csöppet sem érdekli, mit mondanak róla. Végül zakója alá csúsztotta kezét, s cirógatni kezdte széles, izmos hátát.

- Borton úr, elhozta a papírokat, melyeket alá kell írnom? - kérdezte suttogva.

- Kedvesem, a férjének kell aláírnia az okmányokat - felelte Henderson. - Milord, ha szánna ránk néhány percet, átíratnánk a hercegnő örökségét az ön nevére.

- Örökség? Miféle örökségről beszél? - kérdezte Lyon, s értetlenül rázta meg a fejét.

A grófnő dühösen toppantott.

- Christina, figyelmeztetek, ha nem kapom meg a pénzemet, mindent elmondok a férjednek. S akkor rád sem fog nézni többé, ebben biztos lehetsz. Megértettél?

Christina hiába simogatta férjét. Érezte, hogy testét már rázza a düh. Lyon soha életében nem ütött meg egyetlen nőt sem, de most komolyan fontolgatta, hogy kitekeri a gonosz vén sárkány nyakát.

- A grófnő önökkel jött vagy a saját kocsiján? - kérdezte Lyon a két úriembert.

- A hintója odakint áll - felelte Henderson.

Lyon a grófnő szemébe nézett.

- Ha nem tűnik el innen harminc másodpercen belül, magam hajítom ki!

- Még nincs vége - kiáltotta a grófnő. - Egyáltalán nincs vége - motyogta, aztán sarkon fordult, s kiviharzott a házból.

Borton úr becsukta az ajtót, nekidőlt, s nagyot sóhajtott. Henderson nyakkendőjét igazgatta, aztán hirtelen eszébe jutott, miért is jöttek. Felemelte irattáskáját a földről, s Lyonhoz fordult.

- Kérem, bocsásson meg, amiért ilyen durván megzavartuk nyugalma, de a grófnő ragaszkodott hozzá, hogy most jöjjünk.

- Megtudhatnám, kihez van szerencsém? - kérdezte Lyon.

Érezte, türelme fogytán van.

- Ő Henderson úr, Lyon, s társa, aki az ajtót támasztja, Borton úr. Nagyapám jogtanácsosai mindketten. Elintézhetnék a hivatalos dolgokat most azonnal? Kérlek, kísérd az urakat a

könyvtárszobába, én addig készítek néhány csésze teát. Istenem, micsoda egy reggel!

Lyon összevonta szemöldökét. Sehogyan sem értette, felesége miért viselkedik úgy, mintha az égvilágon semmi nem történt volna. Aztán rájött, Christina szándékosan próbál vidám, s könnyed lenni.

- Meg akarsz békíteni, igaz? - kérdezte.

- Csupán lecsillapítani az indulataidat - helyesbített Christina.

Férfjére mosolygott, aztán felszisszent fájdalmában. A grófnő pofonja még mindig égetett. Lyon szemében harag villant. Christina felsóhajtott.

- Megyek, tesztek fel teavizet.

Lyon nehezen szabadult dühétől. Intett az úriembereknek, hogy kövessék a könyvtárszobába.

- Remélem, megéri, hogy idefáradtak - mondta, s becsapta az ajtót maga mögött.

Christina sokáig időzött a konyhában. Nem akart jelen lenni, mikor Lyonnak felolvassák nagyapja végakarátát.

Jó negyedóra múlva kopogott be a könyvtárszobába. Borton úr nyitott ajtót, s elvette a nehéz tálcát. A férfi idegesnek tűnt. Christina férjére pillantott, s azonnal megértette az aggodalom okát. Nem látta még Lyont ilyen indulatosnak.

- Miért nem mondtad el, Christina? A pokolba is, gazdagabb vagy, mint én.

- Emiatt haragszol? - kérdezte a lány. Kiöntötte a teát, az első csészt férjének nyújtotta, aztán kiszolgálta a két jogtanácsost is.

- Úgy hiszem, kedves felesége még nem fogta

fel, milyen hatalmas vagyont hagyott rá tiszteletreméltó nagyapja - mondta Henderson úr,

- Ez teljesen mellékes - szólt Christina, s Lyonra mosolygott. - Most már minden a tiéd, Lyon. Igazam van, Borton úr? - kérdezte. - Természetesen ki kell fizetnünk Patricia néni részét.

Lyon előrehajolt székében. Lehunyt szemmel imádkozott türelemért.

- Azt hiszed, gondoskodni fogok arról a... a...

- Nem tehet róla, hogy ilyen - vágott a szavába Christina. - Nénikém nagyon öreg, Lyon. Muszáj gondoskodnunk róla, akármennyire gyűlölöd.

Christina a két úriemberre mosolygott.

- Bevallom, azt hittem, ideköltöztethetem Patricia nénit, de most már belátom, ez lehetetlen. Lyon egyetlen percet sem bírna ki a grófnő társaságában. Természetesen, amennyiben nem hajlandó életjáradékot biztosítani számára, magamhoz kell vennem öreg nénikémet.

Lyon tökéletesen megértette, felesége miben mesterkedik. Elmosolyodott. Christinából kétségkívül jó politikus válna. A maga gyengéd módján nagyon is komoly választás elé kényszerítette, vagy fizet a vén sárkánynak, vagy a házába fogadja.

- Henderson, szeretném megbízni önöket a grófnő pénzügyeinek kezelésével, természetesen, ha nincs ellene kifogásuk. Tudassák velem, a grófnő mekkora összegre tart igényt.

Christina türelmesen megvárta, míg a férfiak minden részletet megbeszélnek, aztán kikísérte Hendersont és Bostont, s visszasietett a

könyvtárszobába.

- Köszönöm, hogy megértő voltál, uram - mondta, s Lyon mellé lépett.

Lyon az ölébe ültette feleségét.

- Jól tudod, bármit megtennék, hogy távol tartsam tőled a vén sárkányt. Isten a megmondhatója, még az országot is elhagynám, ha nem lenne más választás.

- Köszönöm, hogy nem hívtad Patriciát vén sárkánynak a vendégeink előtt - mondta Christina.

- Nem sok kellett volna hozzá, hogy kimondjam - felelte Lyon, s elvigyorodott. - Ezt te is észrevetted. Ezért vágtál a szavamba, nem?

Christina átkarolta Lyon nyakát.

- Igen - suttogta, aztán előre hajolt, s puha csókot lehelt férje arcára. - Szörnyen rosszhiszemű vagy, tudod?

Lyon megsimogatta felésége hosszú combját, másik kezével kioldotta hajszalagját.

- Christina, mivel fenyegetőzött a grófnő?

A kérdés váratlanul érte a lányt.

- Nem értelek, Lyon. A nagynéném egyáltalán nem fenyegetőzött.

- Christina, láttam a félelmet a tekintetedben, mikor a vénasszony azzal fenyegetőzött, hogy mindent elmond rólad. Ki vele, mit akart elmondani?

Lyon érezte, hogy a lány teste megfeszül.

- Hallani akarom az igazságot, Christina. Nem tudlak megvédeni, ha titkolózol előttem.

- Nem akarok beszélni róla. Most nem - jelentette ki a lány, s becézgetni kezdte férje fülcimpáját. - Csókolj meg, kérlek!

Lyon eltökélte, nem hagyja elterelni figyelmét. Ám mikor Christina ringatni kezdte csípőjét, az ágyékában lüktető vágy szétáradt testében, s megfosztotta minden akaraterejétől. Úgy döntött, enged a kísértésnek. Ráér később is vallatóra fogni feleségét.

Christina úgy érezte, Lyon soha nem csókolta még ilyen szenvedélyesen. Biztos volt benne, a férfi eltaszítja magától, ha megtudja az igazat, s e szörnyű gondolat arra ösztönözte, hogy az utolsó cseppig kiélvezze az együtt töltött percekét.

- Menjünk fel a hálósobába - suttogta vágytól elfúló hangon Lyon.

- Miért?

- Mert szeretkezni akarok veled - felelte Lyon, s elmosolyodott kedvese ártatlan tekintetén.

- Én is szeretkezni akarok veled - suttogta Christina. - Muszáj felmennünk? Nem bírok tovább várni.

A férfi felnevetett, aztán felállította a lányt, s vetkőztetni kezdte. Lyon átölelte feleségét, s magával rántotta a puha szőnyegre. Christina kéjesen kinyújtózott férje testén, haja aranyfüggönyként hullott Lyon arcának két oldalára, elzárva tekintetét a külvilágtól.

Christina hosszú másodpercekig nézett férje szemébe, s arra gondolt, nincs még a világon, aki pusztá tekintetével képes lángra lobbantani szenvedélyét. Becéző simogatásai nyomán finom remegések futottak végig gerincén.

Hasán érezte lüktető, forró hímtagját, a mellkasát borító pihék mellbimbóját izgatták, míg

meg nem keményedett.

- Nem tudok betelni veled - suttogta a lány. - Szégyentelen vagy.

Lyon megmarkolta gömbölyű, feszes fenekét.

- Nem is tetszenél másképp - felelte. - Csókolj meg, asszony!

Christina megcsókolta férje állát, míg mellével lassan végigsimította izmos mellkasát.

Lyon felnyögött gyönyörében. Erőszakosan belemarkolt Christina hajába, s magához rántottá édes, forró ajkait. Nyelve éhesen hatolt szájába, hogy megízlelje bódítóan édes nektárját.

Christina nem bírta tovább a tortúrát. Lábát szétvetve a férfi ágyékára ült, megfogta vágytól izzó vesszejét, s lassan a testébe vezette, aztán hátravetette fejét, s ringatni kezdte csípőjét. Lyon felhúzta térdét, s combjával megtámasztotta a lány finom vonalú hátát.

- Csak lassan, szerelmem - suttogta. - Nem akarok fájdalmat okozni.

Lélegzete torkában akadt, mikor megérezte, hogy a lány hüvelye megfeszül vesszeje körül. Ujjait odacsúsztatta, ahol testük egybeforrt, s addig cirógatta a puha szirmok között megbúvó érzékeny csiklót, míg Christinát el nem emésztette a tűz, s folyékony arannyá nem vált karjaiban.

Ebben a pillanatban vetette el magját, gyönyörteli kiáltása betöltötte a hatalmas szobát. Magához ölelte feleségét, s gyengéden megcsókolta.

Soha nem volt még ilyen csodálatos. S egyre jobb lesz - gondolta Lyon, s lelkét boldogság töltötte

el.

- Te vagy az én vad nőtény tigrisem - suttogta Christinának, s megsimogatta hosszú haját.

Christina felkönyökölt, s férje szemébe nézett.

- Nem, én a nőtény oroszlán vagyok - suttogta olyan komolyan, hogy Lyon még mosolyogni sem merészelt. Bólintott hát, aztán összefogta a lány hosszú fürtjeit, s hátára simította.

- Istenem, amikor a szemembe nézel, minden józanságorr eltűnik - mondta.

- Köszönöm a bókot - felelte Christina, aztán lehajolt, s újra megcsókolta férjét. - Olyan jó, hogy a testemben érezlek - suttogta. - És most hallani akarom a gyengéd szavakat, Lyon.

Lyonnak fogalma sem volt, mit jelentenek a gyengéd szavak, de Christina megint halálosan komolynak tűnt.

- Melyek azok a gyengéd szavak? Mondd meg, s elsuttogom neked mindet.

- El kell mondanod, mit érzel! Tárd ki a szívedet - magyarázta a lány.

- Ó, igen - mordult fel Lyon, s elmosolyodott. Tekintete megtelt gyengédséggel s szerelemmel. - Szeretlek, Christina.

- És?

- És mi? - kérdezte Lyon bosszúsan. - Christina, én azt hittem, soha többé nem tudok újra szeretni. S a házasság pusztá említésére dührohamot kaptam, de te megváltoztattad az érzéseimet, a gondolataimat, az egész életemet. Nem mondanám, hogy szeretlek, ha nem gondolnám komolyan.

- De azt már tudom, hogy szeretsz - felelte,

Christina. - Nem akartam, hogy így érezz irántam, de bevallom, örülök neki. Most pedig dicsérj, Lyon. Ez így szokás.

- Nem értelek - mondta Lyon. - Ez persze egyáltalán nem meglepő - tette hozzá, s feleségére kacscintott. Körbepillantott a szobában. A szőnyegen ruhák heverték szanaszét. Egészen elbűvölte a gondolat, hogy itt fekszik dolgozószobája kellős közepén meztelen feleségével.

- Mit gondolsz szerelmem, mindig ilyen szügyentelen maradsz?

- Ne tereld el a szót, Lyon. El kell mondanod, hogy szépséges vagyok, mint a tavaszi virág, s olyan puha és finom, mint egy rózsaszirm. Most meg miért vigyorogsz ilyen idétlenül? Egy nőnek szeretkezés után is éreznie kell, hogy a férfi kíváncsnak találja.

Lyon arcáról azonnal lehervadt a mosoly, mikor észrevette a Christina szemébe toló könnyecskéket.

Végre megértette, mire vágyik oly nagyon a felesége. Két kezébe fogta az angyali arcocskát, aztán előrehajolt, hogy megcsókolja durcás ajkait. Csókja nem volt több gyengéd simogatásnál, de Christina aggodalma rövest köddé foszlott.

Aztán Lyon karjaiba fonta feleségét, és elsuttogta a szerelmes szavakat, melyeket hallani akart.

Tizenkettedik fejezet

A találkozás korántsem volt kellemes rég nem látott nővéremmel. Patricia úgy fogadott, mint apám. Addig örült csupán, míg rá nem jött, hogy Edward nincs velem. Patricia férje, Alfred nagyon kedves volt hozzám, s tőle telhetően igyekezett kellemessé tenni ott-tartózkodásomat. Patricia azt mondta, minden társasági összejövetelről le kellett mondaniuk miattam, de hamarosan rádöbbsentem, hogy valójában nincsenek barátaik. Patricia gyűlölte a bostoniakat, de biztos vagyok benne, az érzés kölcsönös volt.

Nővérem mindenáron haza akart menni Angliába. Nevetséges ötlete támadt. Miután meggyőződött róla, hogy a gyarmatokon szándékozom leélni az életemet, s nem akarok visszatérni a férjemhez, követelte, hogy adjam neki a gyermekemet: Azt mondta; sajátjaként vinné haza magával.

Megpróbálta elhitetni velem, hogy szeretne anyu lenni, hogy gyermek nélkül soha nem lesz teljes az élete, de én persze rögtön átláttam a szitán. Patricia szemernyit sem változott utolsó találkozásunk óta. Nem gyermeket akart ő, csupán unokát, apánknak. Egy örökösi. Apa minden bűnét megbocsátotta volna, s természetesen bőkezűen gondoskodott volna egyetlen unokájáról.

Hallani sem akartam Patricia tervéről, Christina. Megmondtam neki, soha nem válnék meg a gyermekemtől.

Patricia nem vett tudomást tiltakozásomról. Londonba címzett leveleimet összetépte. Csak egyet sikerült nagy titokban elpostáznom, s persze abban is bíztam, apa megtalálja a titkos üzenetet a téli gardrójában. Hogy ne unatkozzam a szülésig, Alfred mindennap elhozta nekem az összes újságot, mely megjelent. Így bukkantam rá az egyik napilapban a pionírokról szóló írásra

Naplóbejegyzés

1795. október 5.

Christina úgy döntött, mielőtt elindulnának Lyon vidéki birtokára, meg kell reggelizniük. A könyvtárszoba szőnyegén terített tett meg, s ropogós kenyérrel, sajttal, báránysülttel és almaszósszal rakta meg a terítéket. Lyon a ruhájáért nyúlt, arra gondolt, felöltözik előbb, de Christina hamar meggyőzte arról, hogy nincs oka szégyellni meztelenségét.

Christina addig könyörgött, míg Lyon bele nem egyezett, hogy nyitott kocsin utazzanak, bár tudta előre, nyakig porosak lesznek, mire megérkeznek a grófságba.

A hosszú utazás alatt Lyon Christina apjáról kérdezősködött, de a lány minden alkalommal kikerülte a válaszadást.

S mire maguk mögött hagyták a várost, Christinát már nem érdekelte más, csak a szépséges vidék, mely bujazöld édenként pompázott körülöttük.

- Hogyan tudsz egyetlen percre is a városban maradni, mikor itt is élhetnél? - kérdezte a lány, s tekintete megtelt csodálattal. Lyon körbepillantott, s

hirtelen maga is ráéismélt a zöld árnyalataiban tündöklő vadon csodájára.

- Az ember nem becsüli nagyra azt, amit bármikor láthat - mondta szárazon.

- Nézz körül, Lyon! Ez itt maga a földi paradicsom! - sóhajtott Christina.

- Ígérj meg valamit, szerelmem - szólt Lyon.

- Mi lenne az?

- Ne változz meg soha - suttogta a férfi.

Megjegyzését bóknak szánta, így igencsak meglepődött, mikor Christina válaszképpen haragosan összevonta a szemöldökét.

- Édesem, nem azt kértem tőled, hogy rendezd Anglia adósságát - rázta meg a fejét Lyon. - Különben lényegtelen. Úgysem fogsz megváltozni, majd én gondoskodom róla.

- Hogyan? - kérdezte Christina.

- Nem teszek ki semmiféle kísértésnek - felelte Lyon.

- Kísértés?

- Mindegy, szerelmem. Ne nézz rám ilyen dühösen. Minden rendben lesz.

- Lettie megváltozott?

Christina tisztában volt vele, férje kellemetlennek találja kérdését. Természetesen bosszankodott emiatt, hisz ez volt a legelső alkalom, hogy Lyon múltja felől érdeklődött.

- Nagyon szeretted a feleségedet? - kérdezte.

- Lettie halott, Christina. Most már csak te számítasz.

- Mondd csak, miért van az, hogy nekem mindent el kell mesélnem a múltamról, te pedig

felhúzod az orrod, mihelyt bármit is kérdezek? Ne nézz rám ilyen felháborodottan! Engem úgysem tudsz megijeszteni. Kérlek, válaszolj! Szeretted Lettie-t?

- Rég volt már - mondta Lyon. - Nos, igen, szerettem a feleségemet... eleinte...

- Mielőtt meg nem változott - suttogta Christina. - De aztán rájöttél, Lettie nem az, akinek hitted, igaz?

- Igaz - felelte a férfi olyan hidegen, hogy Christina beleborzongott.

- Tehát még mindig nem bocsátottál meg neki. Mit tett az az asszony, amiért így meggyűlölted?

- Túlságosan élénk a fantáziád - sóhajtott Lyon, aztán megrázta a fejét. - Hogy a pokolba kötöttünk ki ennél az átkozott témánál?

- Csupán próbállak megérteni - felelte Christina, - Húgod azt mondta, szeretted Lettie-t. Most pedig még a nevét sem vagy hajlandó kiejteni a szádon.

- Christina, jobban szeretnéd, ha úgy viselkednék, mint az anyám? Másról sem beszél, mint Jamesről - tette hozzá.

- Lyon, én csupán azt szeretném, hogy boldog legyen az a néhány hónap, melyet együtt töltünk. Ha elmondod, hogyan változott meg Lettie, talán nem követném el ugyanazokat a hibákat...

- Épp olyannak szeretlek, amilyen vagy. És elegendő van már ebből a „rövid házasság” témából. Megesküdünk isten színe előtt, házastársak leszünk, míg a halál el nem választ.

- Vagy még olyan nem leszek, mint Lettie - felelte Christina dühödtén.

- Soha nem leszel olyan!

Lyon csak ekkor döbbsent rá, hogy üvöltözik.

Hagyjuk abba ezt a nevetséges civóást.
Szeretlek. - A hercegnőt szeretted bennem csupán.

- Nem érdekel a címed. Én téged szeretlek.

- Ha!

- Mit jelentsen ez? - kérdezte Lyon, s átölelte feleségét.

- Lyon, én nem vagyok hercegnő - suttogta olyan bánatosan Christina, mintha valami halálos bűnt gyónna meg. Lyon haragja rögvést elpárolgott.

- Jó - felelte.

- Miért jó? - kérdezte Christina.

- Mert nem mondhatod többé, hogy a hercegnőt szerettem benned - érvelt Lyon, s elvigyorodott. - Nem a rangod miatt vettelek nőül.

- Akkor miért?

- A pénzed miatt.

- Tessék? - Christina rögvést kibontakozott férje öleléséből, s a szemébe nézett. - Ne tréfálj! Ma reggelig azt sem tudtad, hogy van-e pénzem egyáltalán.

- Jó, hogy emlékeztetsz rá - mondta Lyon, megcsókolta felesége arcát, aztán átkarolta vállát.

Christina közelebb észkelte magát férjéhez. A lovak patáinak monoton dobogása, s a hintó ringása elálmosította.

- Lyon, még nem kérdezted, meg, miért mentem hozzád feleségül - suttogta.

- Mert tudom, miért, szerelmem.

A lány elmosolyodott. - Akkor magyarázd el, kérlek, mert én még mindig nem értem, hogy tettem ilyen örölséget. Lyon bosszúsan vont

össze szemöldökét: csöppet sem tetszett neki felesége megjegyzése.

- Nos, először azt hiszem, beleszeretél a sebhelyekbe, melyek a testemet fedik.

- Honnan veszed? - kérdezte Christina felháborodást színelve.

- Soha nem bírtad megállni, hogy ne simogass meg - felelte Lyon. - Másodszor, azt képzeled rólam, hogy harcos vagyok.

Christina megrázta a fejét.

- Nincs benned egy szemernyi alázat sem - sóhajtott. - Különböznél tényleg harcos vagy, Lyon. Igaz, hiú, de mégiscsak harcos!

- Ó, hiúság! - mordult fel Lyon. - Ezek szerint jobb lesz vigyázni, nehogy cafatokra hasogasd az arcomat.

- Miről beszélsz?

Lady Cecille-ről. Őt is azzal fenyegetted, hogy...

- Szóval, mégis kihallgattál bennünket a könyvtárban - csattant fel Christina - Hazudtál, te... szégyentelen!

- Még hogy én hazudtam? - hűledezett Lyon. - Te persze mindig őszinte voltál.

- Soha többé nem találkozhatok Lady Cecille-lel - jelentette ki Christina egy hirtelen jött érzéstől vezetve. - Nem vagyok hajlandó megosztani az ágyamat egy szoknyapecérrel.

- Kivel?

- Egy olyan férfival, aki más nők után fut - magyarázta Christina. Én hű leszek hozzád, s neked is hűségesnek kell lenned hozzám - Nem érdekel, hogy itt divat szeretőt tartani, neked egy

sem lesz, és kész!

Lyon meglepődött a lány kitörésén. S bár maga sem értette, miért, követelőző szavai boldoggá tették.

- A végén még kiderül, kettőnk közül te viseled a nadrágot - nevetett fel, s homlokon csókolta kis feleségét.

Christinának rá kellett döbbsennie, Lyonnak eszé ágában sincs hűséget fogadni, de úgy döntött, nem erőlteti tovább a kérdést. Előbb-utóbb majdcsak kicsikarja a férfi ígéretét.

Már majdnem elaludt, mikor elérték Lyonwood határát.

- Megérkeztünk, Christina - rázta fel feleségét Lyon.

A kocsi befordult egy kanyarban. A vadon hirtelen eltűnt.

A táj buja smaragdmezővé szelídült. Művészien formált bokrok övezték a dombra vezető sétányt, szigorú egyhangúságukat élénk színű vadvirágok szakasztották meg. A kavicsos út szelíd lejtőm át vezetett Lyon házába.

A grófi kúria hatalmas volt, s impozáns, mint egy palota. A kétszintes épület terméskövekből rakott falait sűrűn benőtte a borostyán, a homlokzatot kivéve, ahol óriási ablakok sorakoztak egymás mellett.

- Lyonwood éppolyan csodálatos, mint az ura - suttogta Christina álmélkodón.

- S éppoly gyorsan meg fogod hódítani, mint engem - jegyezte meg Lyon.

Christina elmosolyodott. - Sokan élnek itt a

rokonaid közül? Istenem, ma mindenki velünk találkozni fogok.

- Ne aggódj, csillagom felelte Lyon. - Egyedül élek. - Felnevetett a lány döbbenet tekintetét látván. - Persze, most már az én drága kis feleségem is itt lesz velem.

- Hány hálószoba van?

- Tizenkettő - felelte Lyon, s megvonta a vállát. A kocsi megállt. A következő pillanatban kinyílt a bejárati ajtó, s Lyon fiatal komornyikjának vezetésével a ház teljes személyzete kivonult, s felsorakozott, hogy üdvözlje urát s úrnőjét.

Lyon kiszállt a hintóból, aztán lesegítette feleségét is. Christina keze hideg volt, mint a jégcsap. Lyon arra gondolt, a lány talán tart a személyzettel való találkozástól.

Tévedett. Christina olyan méltóságteljesen lépkedett a, szolgahad előtt, mint egy királynő. A személyzet minden egyes tagját üdvözölte, s mindenkiel váltott néhány kedves szót.

Egy csapásra meghódította a szívüket - gondolta Lyon, s elmosolyodott.

Még a savanyú képű Brown szeme is felragyogott, mikor Christina megfogta a kezét, s kijelentette, szemernyi sem kételkedik benne, hogy ő a legkiválóbb komornyik egész Angliában.

- Kérem, ne aggódjon miattam, Brown. Nem fogok beleavatkozni a munkájába.

Brown szemmel láthatóan megkönnyebbült. Urához fordult aztán, s meghajolt.

Milord, előkészítettük a szobáját, s természetesen a szomszédos hálót is kinyitattam a

grófnő számára.

Christina férjére pillantott. Azt várta, Lyon majd eligazítja szolgáját a fennálló helyzetről. Csalódnia kellett. Lyon bólintott, aztán karon fogta, s megindult vele a bejárat felé.

- Nem kell külön szoba! A feleséged vagyok, meg kell osztanom veled az ágyamat. És nem kell öltöztetőnő sem!

Mikor beléptek az ajtón, Christinának a lélegzete is elakadt döbbenetében.

- Szent isten, Lyon - rebegte -, ez a hall nagyobb, mint a londoni házad.

Christina azon sem lepődött volna meg, ha a gigantikus méretű teremben visszhangot hallott volna. A márványpadló ragyogott a tisztaságtól.

A bejáratától balra tágas szalon nyílt, s jobbra még egy. A hall túlsó végén csigalépcső vezetett az emeletre. Lyon elmondta, az ebédlő a baloldali szalon mellé épült, szemben a konyhával.

Lyon hálósobáját csupán egy ajtó választotta el Christináétól.

- Idehozatom a ruháidat - mondta Lyon felesége haragvó tekintete láttán, aztán az ágyához intette a lányt, s arra kérte, próbálja ki, elég kényelmes-e.

- Ó, te gazember! Azt hiszed, nem tudom, miben mesterkedsz? - nevetett Christina. - Inkább fürödni szeretnék, aztán megnézném az istállódat. Tartasz lovakat, ugye?

- De te nem is szeretsz lovagolni - jegyezte meg Lyon. - Nem baj - felelte Christina. - Akkor is látni akarom!

- Christina, ha bármi kifogásod van Kathleen

ellen, keresek neked másik öltöztetőnőt.

- Semmi kifogásom Kathleen ellen - motyogta Christina. - Csupán nem akarok öltöztetőnőt.

- Pedig szükséged lesz rá - jelentette ki Lyon. - Nem leszek mindig itt, hogy bekapcsoljam a ruháidat, szerelnem.

Christina elhúzta a száját, aztán az ablakhoz lépett.

- A végén még kiderül, hogy kettőnk közül te viseled a nadrágot - mondta gúnyosan.

Lyon feleségéhez sétált, átölelte, s megcsókolta a nyakát. - Ki kell próbálnod az ágyat, szerelmem. - Most?

Christina megfordult. Tekintetével követte férje minden mozdulatát. Lyon az ajtóhoz sietett, s kulcsra zárta, aztán hátrafordult, s egyetlen erőszakos kézmozdulattal az ágyhoz parancsolta feleségét.

- Lyon, tetőtől talpig poros vagyok. - Én is.

Christina nem tiltakozott tovább. Lerúgta cipőjét, s a nyoszolyához sietett.

- Mindig ilyen követelőző leszel a feleségeddel? - kérdezte. - Igen - felelte Lyon. Ledobta kabátját és cipőjét, aztán Christinához lépett. - S vajon a feleségem mindig ilyen engedelmes lesz? - kérdezte, s karjaiba vonta a lányt.

- Az asszony kötelessége, hogy engedelmeskedjen ura akaratának, nem igaz? - kérdezte Christina.

- De még mennyire - válaszolta Lyon, s ujjai már Christina ruhájának kapcsait keresték.

- Akkor engedelmes leszek - jelentette ki a lány.

– Amikor úgy látom jónak.

- Nem is kívánhatnék többet - mondta Lyon, s elvigyorodott.

Christina átölelte a férfi nyakát, s szenvedélyesen megcsókolta. Nyelve erőszakosan hatolt szájába, s selymes táncba kezdett nyelvével. Christina tudta, Lyonnak tetszik a játék, szinte érezte a férfi bensőjében növekvő feszültséget.

- Szerelmem, attól tartok, ezt a ruhádat is szét kell tépnem - suttogta Lyon.

Christina csengő nevetése töltötte be a szobát.

Az elkövetkező két hét Christina számára maga volt a mennyország. Még az időjárás is a kedvére tett: a verőfényes nappalok után csak az éjszaka sötét óráiban eredt el az eső.

Christina és Lyon a verőfényes nappalok nagy részét odakint töltötték a birtokon.

Christina nem értette, hogyan birtokolhat egy férfi ennyi földet. Lyon nem értette, hogyan tudhat egy nő ennyit a természetről.

Lyon rádöbbent, milyen sokat jelent felesége számára a szabadság. Christina valósággal megvadult az örömtől, amint kiléptek a ház falai közül

Rajongása egy idő után Lyonra is átragadt.

Napjaikat mindig egy békés kis patak mellett fejezték be, melyre véletlenül bukkantak még a legelső kiruccanásuk során. Leültek a partjára, s míg meguzsonnáztak, a hús, kristálytisza vízben áztatták lábukat.

Egy alkalommal Lyon úgy döntött, megvicceli feleségét. Leszakított egy levelet a legközelebbi

bokorról, s mintha csak meg akarná enni, a szájához emelte. Christina egyáltalán nem találta mulatságosnak: egyetlen ütéssel kirepítette a levelet férje kezéből, s megdorgálta figyelmetlenségéért, aztán elmagyarázta, a levél mérgező, és különben se vegyen a szájába olyan növényt, melyet nem ismer. Ha annyira éhes, szívesen nekiadja az uzsonnáját.

Aztán eljött a péntek reggel. Lyonnak vissza kellett utaznia Londonba, hogy találkozzon Rhone-nal és gyanútlan áldozataikkal egy pókerparti erejéig.

Lyonnak szörnyen nehezére esett megválni drága kis asszonyától, még ha csak egyetlen éjszakáról is volt szó.

Lyon aznap hajnalban arra ébredt, hogy felesége már megint a padlón alszik. Azonnal kiszállt az ágyból, karjaiba emelte Christinát, s a puha nyoszolyára fektette. Túlságosan hidegnek érezte testét, ezért jó szorosan átölelte, s csókolgatni kezdte hús tapintású bőrét, hogy felmelegítse.

Mire Christina végül kinyitotta a szemét, Lyon ágyékában már szinte fájdalmasan lüktetett a vágy. Szája érzékenyen becézgette telt kerek keblét, keze vágyakozón siklott puha combja közé.

Christina felnyögött meglepett gyönyörében, mikor a férfi ujjai testébe hatoltak, aztán visszahúzódtak, s előredőfték újra,

- Ó, Lyon - suttogta vágytól elfúló hangon, mikor érzékeny hasán érezte férje forró, nedves csókjait.

- Mondd, hogy akarod - parancsolta Lyon, de hangja alig volt több elfojtott suttogásreál. Tüzes

ajkai egyre lejjebb siklottak, míg el nem érte a varázslatos háromszöget, mely a gyönyörök forrását rejtette magában. - Hallani akarom, Christina - suttogta. Lehelete melegen cirógatta a lány érzékeny bőrét.

Christinának a lélegzete is elakadt, mikor a férfi nyelvével hatolt szemérme puha szirmai közé. Tüzes lávafolyamként söpört át testén a szenvedély. Szorosan becsukta szemét, ujjai a lepedőbe martak.

- Lyon!

- Szereted, amit csinálok, szerelmem?

- Igen. Ó, istenem, igen... Lyon, én...

- Engedd, hogy megtörténjen, Christina! - suttogta vágytól elfúló hangon.

Christina minden önuralmát elveszítette. A férfinak feszítette testét, s felkiáltott gyönyörében, mikor Lyon végül belé hatolt.

- Ez tetszik, ugye, szerelmem? - kérdezte.

- Igen, Lyon - suttogta a lány.

- Fond a lábad a derekam köré, fogadj magadba... – nyögött fel Lyon.

Christina engedelmeskedett. Karja és hosszú lába élő liánként fonódott a férfi testére. Ölelése forró volt, szenvedélyes, s mikor ringatni kezdte csípőjét, Lyon felnyögött meglepett örömeiben.

- Szereted, amit csinálok, Lyon?

A férfi képtelen volt válaszolni, de teste szebben beszélt a szavaknál. S mikor elvetette magját a lány méhében, úgy érezte, meghalt s újjászületett.

Egy órával később kéz a kézben sétáltak le a földszintre.

Brown a lépcsősor alján várta őket. Miután

elmondta, hogy a lovászmester előkészítette Lyon paripáját, diszkréten félrevonult, hogy a gróf elbúcsúzhasson feleségétől.

- Kár, hogy félsz a lovaktól; Christina. Csodálatos lenne együtt...

- Nem félek a lovaktól - vágott a szavába Christina bosszúsan. - Ezt egyszer már megbeszéltük, Lyon. A nyeregtől félek, nem a háts lovaktól.

- Nem fogsz nyereg nélkül lovagolni - jelentette ki Lyon. - Ezzel le is zárhatjuk a vitát. - Rémesen makacs vagy - motyogta a lány. - Nem akarom, hogy lezuhanj, s kitörd a nyakad.

Lyon kinyitotta a bejárati ajtót, s Christinát maga után vonszolva kilépett az ajtón.

Christina összevonta szemöldökét. Sértve érezte magát. Aztán arra gondolt, Lyon nem tudhatja, milyen jól lovagol, s talán tényleg azért aggódik, nehogy baleset érje.

Vajon mit szólna Lyon, ha megtudná, hogy minden reggel kilovagol? - töprengett Christina. Biztosan dührohamot kapna - sóhajtott, de aztán félresöpörte büntudatát. Lyon soha nem fog rájönni a csalásra. Wendell, a lovászmester nem fogja elárulni. Különben is úgy hiszi, Lyon megengedte, hogy kilovagoljon.

- Holnap estére itthon leszek, drágám - mondta Lyon, kizökkentve töprengéséből.. Két kezébe fogta felesége arcát, s megcsókolta.

Mikor Lyon megindult paripája felé, Christina utánasietett.

- Nem értem, miért nem mehetek veled.

Szeretném meglátogatni Dianát és az édesanyádat is.

- Majd legközelebb, édesem. Egyébként ma Diana úgysem lesz otthon. Ha jól tudom, meghívást kapott Martin báljára.

- Harriett néni fogja elkísérni? - Valószínűleg - felelte Lyon.

- Velük mehetnék - mondta Christina.

- Azt hittem, szeretsz itt lenni - jegyezte meg Lyon. - Tévedtem volna?

- Nem, dehogyis. Imádom a vidéki életet, de a feleséged vagyok, s melletted a helyem. S be kell vallanom, néha jól érzem magam a partikon. Néhány emberrel szívesen találkoznék újra.

- Szó sem lehet róla.

A férfi hangja úgy csattant, mint a korbácsütés. Christina értetlenül vonta fel szemöldökét.

- Miért nem akarod, hogy elkísérjelek? Talán rosszat tettem?

Lyon haragja rögvest elpárolgott. Felesége szemébe nézett, aztán lehajolt, s gyengéden megcsókolta a durcás ajkakat.

- Nem tettél semmi rosszat, szerelmem. Semmi kifogásom ellene, hogy bálokra jársz, de nélkülem nem mehetsz sehova.

- Nem kártyázhatnék veled s a gazemberekkel? - kérdezte a lány. - Soha nem játszottam még, de biztos vagyok benne, hogy gyorsan megtanulom a szabályokat.

Lyon alig bírta visszafojtani mosolyát. Christina szemmel láthatóan komolyan beszélt.

- Megígérem, hogy megtanítalak pókerezni,

amint hazatértem, jó? Ha akarod, megvárom, míg írsz néhány sort Dianának és Harriett néninek.

Christina feladta a hiábavaló küzdelmet. Lyon nem fogja magával vinni, bárhog is könyörög - gondolta, s felsóhajtott.

- Írtam már mindenkinek, még Elbertnek és Patricia néninek is - mondta. - A levelet tegnap küldte el Brown.

Tovább sétáltak, s mikor odaértek a hollófekete ménhez, Lyon feleségéhez fordult. - Indulnom kell, szépségem.

- Tudom.

Christina maga is megdöbbsent a hangjából kicsengő fájdalom hallatán. Rosszulesett neki, hogy Lyon itthagya, a legjobban mégis az bántotta, hogy férje olyan könnyű szívvel válik meg tőle, mintha örülne, hogy végre elmehet.

Christina úgy kapaszkodott Lyon kezébe, mintha attól félne, ha elengedi, soha nem látja viszont. Torkát sírás fojtogatta. Lyon homlokon csókolta.

- Nem akarsz valamit mondani, mielőtt elmegyek, Christina?

Christina maga mellé ejtette a kezét. - Nem.

Lyon felsóhajtott, aztán megragadta felesége kezét, s félrevonta, hogy a lovászmester ne hallja, miről beszélgetnek.

- Hiányozni fogsz - mondta. Christina elmosolyodott.

- A fenébe is, asszony, mondd, hogy szeretsz - motyogta a férfi bosszúsan.

- A fenébe is, Lyon, veled akarok menni Londonba.

- Christina, itthon maradsz - mennydörögte Lyon.
- Szeretlek, Christina. Mondd, hogy te is szeretsz.
Hosszú ideje várom már a vallomásodat.

A lány szeme szinte parázslott dühében, de Lyont ez csöppet sem érdekelt, - Várom a válaszod, Christina.

- Légy óvatos az úton, Lyon.

Lyon csak most döbbsent rá, milyen fontos számára, hogy felesége kimondja, szereti. Mint aki háborút veszített, csak állt ott, s tehetetlen dühvel figyelte a lányt.

Christina sarkon fordult, s a bejárat felé indult.

- A pokolba! - motyogta Lyon, aztán lova nyergébe pattant. Képtelen volt elindulni, még a tekintetét sem tudta eltépni makacs asszonyáról.

Christina remegő kézzel nyúlt a rézkilincs felé. Arra gondolt, meg kell leckéztetnie Lyont makacsságáért. Mióta csak ismeri, a férfi mást sem tesz, mint ostoba kérdésekkel gyötri. S most sem érti meg, milyen hatalmas dolgot kér tőle. Mert ha kimondja a szót, amit Lyon hallani akar, mindennek vége.

Nem térhet haza többé.

Christina hirtelen elmosolyodott. A szíve mindig is tudta az igazságot, az első pillanattól fogva. Csak a tudata nem akarta elfogadni a tényt: szereti, igen szereti Lyonwood grófját. Christina hátrafordult. Szeme megtelt könnyekkel.

- Siess haza, Lyon. Várok rád.

- Mondd a szót, Christina! - kiáltotta a férfi.

- Szeretlek.

Hosszú másodpercek teltek el néma

mozdulatlanságban. Végül Lyon egyetlen kurta biccentéssel vette tudomásul asszonya vallomását. Mozdulatából erőszak áradt, de tekintete megtelt gyengédséggel s szerelemmel.

Christina alig bírta visszafojtani mosolyát. A boldogság majd' szétvetette lelkét, s hosszú idő óta először szabadnak érezte magát. Kinyitotta az ajtót, s már átlépte a küszöböt, mikor férje kiáltása megállásra készítette.

- Asszony!

- Igen, uram?

- Mondd azt is, hogy bízol bennem.

Christina szélesebben hátrafordult, s kezét csípőjére tette. Szeme csak úgy szikrázott hirtelen támadt dühében.

- Ne sürgess állandóan, Lyon! Elégedj meg egyszerre egy győzelemmel, mint ahogy az becsületes harcoshoz illik.

Lyon úgy nevetett, majd' leesett a lováról.

- Igenis, szerelmem, megelégszem annnyival, hogy szeretsz. Most már az enyém vagy, testestől, lelkestől - mondta, s tekintete megtelt boldogsággal.

- Igen, Lyon, a tied vagyok. S mire visszajössz Londonból, tudni fogod, kit vettél nőül. A hazugságoknak vége.

- Nem is lehetnék boldogabb - jegyezte meg Lyon.

- Akkor élvezd ki az érzés minden cseppjét, mert attól félek, nem fog sokáig tartani.

Christina becsapta az ajtót maga mögött, mielőtt válaszolhatott volna.

Lyon úgy érezte, mázsás kő zuhant le szívéből.

Christina szereti. A többi nem számít - suttogta maga elé. Végre megtalálta lelki békéjét. Ám valahol a távolban már sötét viharfelhők gyülekeztek.

Tizenharmadik fejezet

Három hónapos voltál csupán, mikor takaróba csavartalak, és újabb kalandra indultam veled. Az éjszaka kellős közepén lopakodtam ki a házból, nehogy Patricia visszatartson. Még üzenetet sem hagytam, mert biztos voltam benne, utánam küldi a kopóit.

Számomra te voltál a legcsodálatosabb csecsemő a világon. Most, hogy visszagondolok, azt hiszem, az utazás nagyobb megpróbáltatást jelentett nekem, mint neked. Olyan bájos kis teremtés voltál, éppen abban az időben kezdél mosolyogni.

Úgy intéztem, hogy Jacobbal és Emilyvel utazzak. Tudod, egy vasárnapi misén találkoztunk, és rögtön összebarátkoztunk. Fiatal pár voltak, s az összes nászajándékukat eladták, hogy az így szerzett pénzen új életet kezdhessenek. Nagyra értékelték a támogatásomat. Emilt' veled is rögtön megbarátkozott. Énekelni és álomba ringatott, amíg én a vacsorával foglalatostkodtam.

Jacob is kalandra vágyott. Esténként csodálatos történeteket mesélt a Fekete hegyekben élő bátor emberekről. Bátyja arrafelé telepedett le családjával, s megírta Jacobnak, hogy fényesen él, mint gazdálkodó.

Jacob elszántsága magával megadott. Emily azt mondta, rengeteg egyedülálló férfi él ott, s hogy biztosan találnék köztük magamhoz való férjet. Nagyon szégyellem, de hazudnom kellett: azt

mondtam, a férjem nemrég meghalt.

Edward számomra már úgymint halott - nyugtatgattam a lelkiismeretemet. Különben sem találna ránc soha ebben az óriási vadonban.

Mikor már azt hittem, a világ végére érkeztünk, átszálltunk egy másik kocsiba. Szörnyen kimerített az utazás, már csak Emily tartatta bennem a lelket. Végül aztán, egy esős délután megérkeztünk a völgybe, melyet a világ legcsodálatosabb hegyvidéke vett körül.

Emlékszere, fogcsikorgatóan hideg nap volt, de észre sem vettem. Szabadok voltunk, Christina. Szabadok. Senki sem bántotta bennünket többé.

Naplóbejegyzés
1795. október 11.

Lyon már két órája elment, amikor két sürgöny érkezett Christina nevére.

Christina megkérte Kathleent, hogy kísérje a hírnököt a konyhába egy frissítőre, aztán a leveleket Lyon dolgozószobájába vitte.

Az első írás nagynénjétől, Patriciától érkezett: megírta Christinának, hogy egy gyilkoshoz ment feleségül, és kötelességének érezte, hogy erre figyelmeztesse.

A grófnő követelte, hogy Christina azonnal térjen vissza Londonba az őt megillető társasági életbe. Azon zsémbelt, milyen felháborító, hogy Christina esküvője óta egyetlen meghívást sem kapott.

Christina megrázta a fejét. Egy hónapja sincs, hogy hozzáment Lyonhoz, de nagynénje úgy beszélt, mintha már egy év telt volna el.

Panaszainak sorát a grófnő azzal zárta, hogy mellékelten megküldi Deavenrue levelét, s reméli, Christina nem kap rossz hírt.

Christinának túlságosan is gyanús volt nagynénje aggodalma. Arra gondolt, a grófnő megint valami rosszban sántikál. Az írás tanítójának kézírásához hasonlított, és a címzés túldíszítettsége is arra vallott, a levelet valóban Deavenrue írta. A borítékot lezáró pecsét is érintetlennek tűnt.

Miután Christina meggyőződött róla, az üzenet valóban régi kedves barátjától jött, felbontotta a levelet.

Brown hallotta meg először a könyvtárból előtörő sikolyt. Berontott a szobába, s mikor meglátta úrnőjét, belesápadt rémületébe. Christina eszméletlenül feküdt a padlón.

A komornyik segítségért kiáltott, aztán úrnője mellé térdelt. Christina szolgálnője, Kathleen rohant oda elsőként, s sikítani kezdett.

- Szent isten, mi történt? Miért sikoltott a grófné? Csak nem esett baja?

- Hagyd abba a siránkozást! - csattant fel Brown. Óvatosan a karjaiba emelte úrnőjét, s csak ekkor vette észre, hogy Christina egy levelet szorongat a kezében. Arra gondolt, valami szörnyű hírt kaphatott, s talán az okozta a bajt. - Menj, Kathleen, s ágyazz meg a grófnőnek! - suttogta. - Istenem, add, hogy ne legyen beteg.

A szolgák némán követték Brownt az emeletre. Kathleen már előkészítette Christina ágyát, de Brown elment a grófnő lakosztálya előtt, és úrnőjét egyenesen Lyon hálósobájába vitte.

- Itt kényelmesebben fogja érezni magát - súgta a szakácsnak. - Úgyis itt alszik minden este.

- Üzenjünk az uraságnak? - kérdezte Kathleen.

- Kerítsd elő Sophie-t! - felelte Brown. - Ő ért valamicskét a gyógyításhoz. Itt van még a hírnök?

Kathleen bólintott.

- Vele üzenek a gróf úrnak - mondta Brown. - Lewis - szólt a kertésznek aztán -, menj és hívd ide!

Brown betakargatta úrnőjét, s ebben a pillanatban Christina kinyitotta a szemét.

- Mit csinál? Hagyjon békén!

- Fáj valamije, úrnőm? - kérdezte aggódón a komornyik. - Elküldtem Sophie-ért. Ő majd tudja, mit kell tenni - tette hozzá remegő hangon.

Christina már épp felült, amikor egy nagydarab, ősz hajú nő rontott a szobába. Előhúzott két párnát, s Christina háta mögé gyömöszölte egyiket a másik után.

- Mit gondolsz, Sophie, mi történhetett vele? - kérdezte Kathleen. - Nagyot sikított, aztán összeesett.

- Hallottam - jelentette ki Sophie, aztán rácsapta tenyerét Christina homlokára. - Brown, azonnal hívasd ide Winterst. Úgy érzem, á, grófnő lázas. Winters a család orvosa - magyarázta Christinának.

- Nem vagyok beteg - ellenkezett Christina. Brown, ne küldjön orvosért. Már sokkal jobban érzem magam. Londonba kell mennem, most azonnal. Kérem készíttesse elő a hintómat! Kathleen, csomagolja össze néhány ruhámat!

- Úrnőm, nem kelhet fel az ágyból - jelentette ki Sophie. - Hisz olyan gyenge, mint a harmat.

- Beszélnem kell a férjemmel! - szólt Christina erélyesen. - Ő majd megmondja, mit tegyek.

- A levél miatt lett rosszul, igaz? - kérdezte Kathleen.

Brown megsemmisítő pillantást vetett a szolgálólányra. Kathleen rögvest elszégyellte magát.

- Bocsásson meg a kíváncsiságomért, milady, de nagyon aggódunk önért. Mindannyian megszerettük önt, s szörnyen megijedtünk az imént.

Krisztina mosolyogni próbált.

- Én is megszerettem itt mindenkit - mondta. - Nos, igen Kathleen, a levél miatt ájultam el.

- Talán rossz hírt kapott? - kérdezte Kathleen.

- Hát persze, te buta liba - motyogta Brown. - Nem sok ész kell ahhoz, hogy valaki rájöjjön - tette hozzá. - Úrnőm, tehetek önért valamit?

- Igen Brown - válaszolt Christina. - Ne próbálja megakadályozni, hogy elutazzam. Indulnom kell, amilyen gyorsan csak lehet. Kérem, Brown, könyörgöm, segítsen!

- Bármit megtennék önért - rebegte a komornyik, s haja tövéig elvörösödött. - A gróf úr persze dühös lesz, amiért megszegtem a parancsát, de ha ön igazán menni akar, négy embert adok ön mellé kísérőnek. Kathleen, összepakoltad már a grófnő holmiját?

- Megengedi, hogy önnel tartsak, milady? - esengett Kathleen.

- Természetesen igen - felelte Brown, mielőtt Christina bármit is szólhatott volna.

- Szeretnék egyeded maradni néhány percre -

suttogta Christina. - Gyászolnom kell.

Csak most értették meg, mi történt: meghalt valaki, aki közel állt úrnőjük szívéhez. Brown azonnal kitessekelte a szolgálókat a szobából, s bezárta maga mögött az ajtót. Összefacsarodott a szíve, mikor meghallotta Christina keserves sírását.

Brown kihúzta magát, aztán lesietett a hallba. Úgy döntött, négy helyett hat embert küld a grófnővel Londonba. Végül is ő felel most úrnője biztonságáért, és semmit nem hagyhat a véletlenre. S bár nem szokás, hogy egy komornyik elhagyja a házat, melynek rendjéért felelősséget vállalt, úgy határozott, maga is elkíséri a grófnőt. Egyetlen pillanatra sem akarta szem elől téveszteni Christinát, míg férje mellett nem tudja. Igen, mindenképpen vele kell tartania.

Christinának fogalma sem volt, mennyi aggodalmat okoz a személyzetnek. Hosszú percekig csak feküdt az ágyban, s Lyon párnáját magához ölelve sírdogált.

Amikor minden könnyét elhullatta, felkelt, s az ollóért sietett. A gyászszertartást azzal akarta kezdeni, hogy levágja a haját.

Ettől a pillanattól fogva nagynénje, Patricia halott számára. Nem ismeri többé, még az emlékét is kitörli lelkéből.

Több. mint félóra telt, mire megszabadult hosszú, aranyszínű tincseitől. Kathleen egy halványzöld ruhával a karján rontott a szobába. Szeme tágra nyílt döbbenetében, mikor meglátta a padlón heverő hosszú fürtöket, de nem szólt egy szót sem. Úrnőjéhez lépett, s öltöztetni kezdte.

- Tíz percen belül készen leszünk - suttogta Kathleen, aztán sarkon fordult, s kiviharzott az ajtón.

Christina az ablakhoz sétált, s kinézett. Családjára gondolt, arra, hogy Boldogságnak mennyire tetszene ez a vidék. Fekete Farkas is elámulna, ha látná e buja tájat. Persze ő túlságosan büszke ahhoz, hogy kimutassa érzelmeit. Christina elmosolyodott. Vajon mit szólna apja, ha megtudná, hogy e hatalmas föld mind Lyoné?

Fehér Sast jobban érdekelné Lyon istállója. A lovakat erősnek s kitartónak tenyésztették. Az új kancák pedig, melyeket Lyon nemrég vásárolt, olyan gyorsak voltak, mint a szélvész.

- Nem igaz, hogy meghaltak! - Christina hangjában harag feszült. A levél biztosan hamisítvány. Megérezte volna, ha a családját bármi baj éri.

- Tudtam volna - suttogta.

Christinának fogalma sem volt, nagynénje hogyan ötlötte ki e csalárdságot, de biztos volt benne, ő áll a levélhamisítás mögött. A gonosz vénasszony el akarja hitetni vele, hogy indián családja elpusztult.

Vajon miért? - töprengett Christina.

Lyon biztosan tudná a választ. Hisz jól ismeri a sakálok természetét. Christina lehunyta a szemét. Soha nem vágyott még ennyire férje közelségére. Ölelő karjaiban megfeledkezne minden bánatáról, csókja elűzné szívéből a félelem sötét árnyait.

Igen, Lyon megvédené a világot minden gonoszsága ellen. Ez kötelessége.

Amikor Lyon megérkezett londoni házába, Sir Fenton Richards már a küszöbön várta.

Richards nem mosolygott. Lyon azonnal gyanút fogott.

- Meghíztál - mondta üdvözlés helyett.

- Meghíztam - bólintott Richards, kidüllesztette pocakját, s végül elmosolyodott.

Lyon megkönnyebbülten sóhajtott. Igaz, Richards soha nem látogatta meg ok nélkül, ám viselkedéséből úgy ítélte, semmi komoly dolog nem történt.

Richards megfordult, s bekopogott. Az ajtót azonnal kinyitotta egy szolgáló. Lyon követte barátját, s egyenesen dolgozószobájába kísérte.

Richards komótosan lépkedett. Nagydarab ember volt, dús szakállát s haját ezüstszínűre festette az idő. Mindig halkán, választékosan beszélt, s általában nagyon visszahúzódn viselkedett. Csupán Lyon társaságában tudott felengedni kissé.

- Míg te a birtokodon sütkéreztl, itt elszabadult a pokol.

Lyon kíváncsian vonta fel szemöldökét.

- Rhone-t házi őrizet alá helyezték - jelentette ki Richards, s fáradtan lehanyatlott egy karosszékre, Lyon íróasztalával szemben. - Próbáltam beavatkozni, de Wellingham már vádat emelt az őrgróf ellen.

- Hogy jöttek rá? - kérdezte Lyon. Asztalához ült, s rendezgetni kezdte az előtte tornyosuló levélkupacot. Richards felnevetett.

- Azt hittem, jobban megvisel majd, ha

meghallod, mi történt - jegyezte meg.

- Nem komoly az ügy. Majd én elintézem. Mondd csak, hogyan bukott le a barátunk?

- Wellingham észrevette a kötést a csuklóján, s azonnal rájött, hol szerezte sebesülését - Richards felsóhajtott. - Rhone a legfelelőtlenebb alak, akivel valaha is találkoztam - mondta. - Ha jól értesültem, az esküvődről hazafelé menet találkozott Wellinghammal. Erről jut eszembe, sajnálom, hogy nem tudtam elmenni - szabadkozott. - Tegnapelőtt értem vissza Londonba.

- Semmi baj - mondta Lyon. - Ám ragaszkodom hozzá, hogy elkísérj Lyonwoodba. Szeretnék bemutatni az én Christinámnak - tette hozzá. - Rhone hogy viseli a sorsát? - kérdezte végül, visszatérve az eredeti témához.

- Szokás szerint felháborítóan lehetetlenül - magyarázta Richards, s rosszállóan csóválta meg a fejét. - Mióta nem járhat el szórakozni, minden este bált rendez. Azt hiszem, ma éjjel én is beugrom hozzá.

Richards sokatmondón nézett barátja szemébe.

Lyon elmosolyodott.

- Én is ott leszek - mondta. - Ne hozz magaddal semmilyen értéktárgyat, Richards. Hacsak nem akarod, hogy Jack kiraboljon.

- Ó, ezek szerint Jack is tiszteletét teszi?

- Mérget vehetsz rá.

Rhone el lesz bűvölve, ha nem tévedek - jegyezte meg Richards. Kihúzta a derekát, s elvigyorodott. - Most, hogy Rhone gondját elintéztük, hadd mondjam el, miért is jöttem

valójában. Az apósodról szeretnék beszélni veled.

Lyon azonnal félretolta a leveleket, és előrehajolt.

- Tudtad, hogy apósod útban van London felé?

Lyon tagadóan rázta meg a fejét.

- Honnan ismered őt? - kérdezte.

- Edward Stalinskynek hívják, de feltételezem, ezt már te is tudod - mondta Richards.

Lyon bólintott. Ismerte apósa családnevét: látta, mikor Christina aláírta a házasságlevelet.

- Igen, Stalinsky báró - mondta, s várakozón nézett barátjára.

- Valamikor régen nagy szívességet tett a kormánynak. Emlékszel még a Brisbane-féle kis balesetre?

- Baleset? - Lyon megrázta a fejét. - Richards, te a waterlooi csatát is Napóleon kis balesetének nevezted - mondta. - Mi volt az a Brisbane-féle ügy? Nem emlékszem rá...

- Persze, persze, hisz akkoriban még gyerek voltál. Csak arra gondoltam, talán hallottál az esetről - suttogta Richards. - Mindig elfelejtem, hogy jó húsz évvel fiatalabb vagy nálam. Ideje lenne már átadnom a helyem a fiatalabbaknak - sóhajtotta.

- Mióta csak ismerlek, mindig vissza akarsz vonulni a szolgálatból - válaszolta Lyon bosszúsan.

Alig várta már, hogy Richards elmondja végre, mit tud Christina apjáról.

- Brisbane egy előkelő angol úriember volt - kezdte Richards. - Kormányunk egyik legkiválóbb ügynöke, aki sajnálatos módon elárulta hazáját. Már több mint egy éve kémkedett a franciáknak, mikor

felesége könyörgésének engedve felkereste ügyosztályunkat, s mindent elmondott. Tudod, Brisbane imádta a feleségét. Mi, vagyis én és előjáróim, úgy döntöttünk, lehetőséget adunk Brisbane-nek, hogy jóvátegye bűneit: Természetesen nem felebaráti szeretetből: el akartuk kapni az összeesküvés vezetőjét. Brisbane segítségével csapdát állítottunk. Stalinsky báró volt a közvetítőnk, bár be kell vallanom, mai napig sem tudom, hogyan keveredett az ügybe - vonta meg a vállát Richards. - A báró minden tőle telhetőt megtett, de a terv ennek ellenére csődöt mondott.

- Hogyan? - kérdezte Lyon.

- Brisbane feleségét és gyermekeit meggyilkolták. Elvágták a torkukat. A gyilkosságot úgy rendezték, mintha Brisbane tette volna, és aztán öngyilkosságot követett volna el.

- Valójában persze nem ez történt - jegyezte még Lyon.

- Nem, természetesen nem. Azt hiszem, Brisbane valamelyik felettese rájött a csapdára - felelte Richards.

- És mi a Helyzet Stalinsky báróval? Továbbra is a kormány szolgálatában maradt?

- Nem. Nem sokkal a Brisbane-ügy után megnősült, és hazatért. Tudod, ő talált rá a holttestekre, s kis híján összeroppan. A tragédia után hallani sem akart a titkosügynökségről.

Nem is hibáztatom érte, szörnyű megrázkódtatás lehetett egy egész családot vérbe fagyva látni.

- Nem is tartottátok vele a kapcsolatot?

- Nem - felelte Richards. - Alig egy hete, Hogy

értesített bennünket angliai látogatásáról.

- Vajon tudja, hogy van egy lánya?

- Jóságos isten, azt akarod mondani, hogy nem tud róla? - hüledezett Richards.

- Apa és lánya sohasem találkoztak. A báró úgy tudja, felesége és lánya régen meghaltak. Sőt, akárkivel beszéltem eddig, mindenki azt mondta, Stalinsky sem él már.

- Igen, magam is meglepődtem, mikor kézhez kaptam levelét - mondta Richards.

- Vajon hol volt, s mivel foglalkozott a báró az elmúlt hosszú évek során?

Úgy hallottam, egy-két évvel azután, hogy hazatért, népe megfosztotta trónjától, s elűzte az országból. Senki nem tudja, hova ment, nekünk pedig eszünkbe sem jutott, hogy felkutassuk - magyarázta Richards, és összevonta szemöldökét. - Látom, valami nagyon nem tetszik. Ki vele, mi bánt?

- Miért nem bízol a báróban? - Szóval észrevetted?

- Mindent hallani akarok Stalinskyról - mondta Lyon ellentmondást nem tűrő hangon. Tudom, régen történt, de próbálj meg visszaemlékezni - tette hozzá.

- Nos, nem sokat mondhatok. Csupán arra emlékszem, hogy féltem tőle. Nem volt sokkal idősebb nálam. Lyon, a fenébe is, nem akarom, hogy sárba tipord a méltóságomat.

- Mondd el te, mit tudsz a báróról - parancsolta.

- Szinte semmit. Sohasem találkoztam vele. De az tény, hogy Christina is fél tőle. Pedig hidd el, a feleségem nem az a típus, aki a saját árnyékától is

megijed.

- Tudom - mondta Richards. - Tudod? Honnan a fenéből... - Feleségül ment hozzád, nem?

Lyon elvigyorodott.

- Igen - felelte. - Nem nagyon akarta, de... - Richards pukkadozott a nevetéstől.

- A feleséged félelme nagyon is érthető - jegyezte meg kis idő múlva. - Én is ideges lennék, ha találkoznom kellene valakivel, akiről tudom, hogy az apám, de soha életemben nem láttam...

- Nem - mondta Lyon, és megrázta a fejét. - Christina valami mástól fél. Sakálnak nevezi az apját. Légy óvatos a báróval, Richards. Az ösztöneim rosszat sejtene, és Christina félelme sem hagy nyugodni.

- Komolyan beszélsz?

- A lehető legkomolyabban.

- Christina miért nem árulja el, mitől fél?

- A feleségem szörnyen makacs - jelentette ki, s hangjában büszkeség csengett. - És még csak most tanulja, hogyan is bízhat bennem. Nem akarom siettetni a dolgokat. Christina előbb-utóbb mindent elmond majd, de csak akkor, ha úgy érzi, eljött az ideje. S nekem ezt tiszteletben kell tartanom.

- És te? - kérdezte Richards. - Te bízol a feleségedben?

- Igen - vágta rá Lyon gondolkodás nélkül.

Csak néhány pillanat múlva döbbsen rá, mit is mondott. Elmosolyodott aztán. Igenis, bízik Christinában,

- Az életemet is rábíznom - suttogta, s hirtelen felnevetett.

- Bár be kell vallanom, fogalmam sincs, miért -
tette hozzá.

- Mit találsz ebben annyira mulatságosnak?

- Köztem s az én kis feleségem között már jó
ideje folyik a játék - mondta Lyon.

- Nem értem - szólt Richards.

- Én is csak most kezdem megérteni - jegyezte
meg vidáman Lyon. - Christina titkolja előttem a
múltját, s éri is titkolom az enyémet. Azt hiszem, ő
attól tart, ha megtudom, hol élt eddig, elhagyom -
tette hozzá. - Persze, ez nem igaz, de meg kell
tanulnia bízni bennem, hogy teljesen
megszabaduljon aggodalmától.

- Szívesen utánanézek a feleséged múltjának -
ajánlkozott Richards.

- Nem. Már elküldtem az embereimet
Franciaországba, hogy tájékozódjanak, de vissza
fogom hívni őket. Nem akarok a múltjában
áskálódni, és téged sem foglak erre kérni, Richards.
Ha eljön az ideje, Christina úgyis elmond mindent,
amit jónak lát.

- S vajon te is elmondasz neki mindent? -
kérdezte Richards, s előrehajolt. - Nincs okod
aggodalomra, Lyon. Soha senkiben nem tudtam úgy
megbízni, mint benned. Mindig is híven szolgáltad a
hazádat. Épp ezért bízták rád' a legkényesebb
feladatokat,.

Lyon soha nem hallotta még barátját így
beszélni. Richards nem az a fajta ember, aki két
kézzel szórja a dicséreteket.

- Aggaszt, amit Stalinskyról mondtál - folytatta
Richards. Azonnal hozzáfogok a nyomozáshoz. Bár,

van itt még valami - tette hozzá, s idegesen végigsimította szakállát. - A minisztérium azt remélte, apósod tiszteletére fogadást rendezel. Néhányan már tudni vélik, a kormány lovaggá kívánja ültetni a bárót Angliáért tett szolgálataiért. Ezeknek is utána fogok nézni - bólogatott szaporán.

- Attól tartok, a fogadás lehetetlen, már csak Christina miatt is - mondta Lyon.

Richards köhintett egyet. - Lyon, én nem akarok beleszólni a házasságodba, de úgy érzem, egyszerűen ki kellene kérdezned a feleségedet az apjáról. Parancsolt meg, hogy beszéljen.

- Kérdezzem ki? - Lyonnak nevetnie kellett. Mióta csak ismeri Christinát, egyebet sem tesz, mint kérdezősködik: - Nem, barátom. A feleségem majd elmondja, amit akar, s akkor, amikor jónak látja.

- Jól van - sóhajtotta Richards

- Igen, így van jól - válaszolta Lyon. - Addig is kötelességem, hogy örködjek a biztonsága felett.

- Nem értem.

- Christina azt hiszi, az apja meg akarja ölni.

- Szent isten!

- Remélem, most már belátod, miért lehetetlen a fogadás.'

- Lyon, ragaszkodom hozzá, hogy kikérdezd a feleséged. Lehet, hogy halálos veszedelem fenyegeti.

- Nem fogom újra kifaggatni.

Richards elengedte a füle mellett barátja kijelentését.

- Semmi közöm hozzá, de be kell vallanom, meglehetősen furcsának tartom a házasságodat.

- A feleségem a legkülönösebb teremtség ezen a világon, de biztos vágyok benne, hogy megszereted.

A következő pillanatban kicsapódott a könyvtár ajtaja. A két férfi rögvest a zaj irányába kapta fejét.

Brown, Lyon hűséges komornyikja rontott a szobába.

Lyon azonnal felpattant székéből. Úgy érezte, mintha kiszorították volna tüdejéből a levegőt, és a szíve ki akarna ugrani a mellkasából.

Valami történhetett Christinával. Megsérült... vagy elrabolták, talán...

A páni félelem csak akkor engedett kíméletlen szorításán, mikor Christina beviharzott a szobába. Lyon visszahanyatlott székébe.

Christinának szemmel láthatóan semmi baja nem volt, eltekintve zaklatott tekintetétől.

Lyon nagyot sóhajtott.

- Lyon, el kell mondanod, hogyan történhetett ilyesmi - követelte Christina. Elrohant Richards mellett, mintha észre sem vette volna, a férjéhez sietett, s a kezébe nyomta a két borítékot. - Felismertem a kézírását, és először azt gondoltam, igaz, amit ír. De most már egyetlen szavát sem hiszem. Megéreztem volna, ha történik velük valami.

Lyon megragadta Christina kezét.

- Édesem, nyugodj meg, és mondd el, mi történt.

- Előbb olvasd el ezt a levelet - mondta Christina. Visszahúzta a kezét, és a grófné leveléért nyúlt. - Te is rájössz majd, miért hiszem, hogy az egész hazugság.

- A grófné elájult - szólalt meg Brown.

Lyon a komornyikra nézett. Brown még mindig az ajtóban állt.

- Micsoda? - ordított Lyon.

- Elájult - bólogatott szaporán Brown. - Miért engedted, hogy ide utazzon?

Lyont majd' szétvetette a düh. Fenyegető pillantást lövellt a komornyik felé, aztán Christinához fordult.

- Otthon lenne a helyed, az ágyban - kiáltotta.

- Ne üvöltözz velem! - sikította Christina. - Brown tudta, nem érdemes vitatkoznia velem. Eltökélt szándékom volt, hogy idejövök, Lyon. Kérlek, olvasd el a leveleket. Tudom, hogy csalás az egész.

Lyonnak minden akaraterejére szüksége volt, hogy lecsillapítsa indulatait. Úgy döntött, majd később foglalkozik felesége, egészségi állapotával.

Először a báróné levelét futotta át. Mire végigolvasta, egész testében remegett.

A pokolba is, az átkozott vénasszony megtudta az igazat múltjáról, s részletesen leírta unokahúgának.

És most Christina arra kéri, tagadjon mindent. Képes volt eljönni Londonba, hogy szembesítse, hogy tőle hallja, mindez hazugság.

Lyon nem akart hazudni, de tisztában volt vele, ha elmondja az igazságot, örökre elveszíti Christinát.

- Christina - szólt végül, s lassan feleségére emelte tekintetét. - Amikor az ember élete veszélyben forog, néha olyasmit is meg kell tennie, ami halálos bűnnek számít, és én...

Lyon képtelen volt befejezni vallomását.

Christina látta férje szemében a fájdalmat. Ösztönösen nyújtotta felé két kezét, hogy átölelje és megvigasztalja. Csak ekkor jutott el tudatáig, amit Lyon az előbb mondott.

- Miről beszélsz?

- Tessék?

- Miért nézel így rám?

- Én csupán megpróbálom elmagyarázni... - motyogott Lyon, aztán Brownra pillantott. A komornyik vette az üzenetet, és becsukta az ajtót, természetesen kívülről.

Lyon segélykérően nézett Richardsra, de a férfi tudomást sem vett róla.

- Válaszolj, Lyon! - követelte Christina.

- Christina, nem könnyű ezekről a dolgokról beszélni - mondta a férfi, és nagyot sóhajtott. - Minden igaz, amit a nagynénéd írt. Az utolsó betűig. De az indítékaim tiszták voltak és...

Christina végül megértette. Becsukta a szemét, és segítségért imádkozott. Úgy érezte, bűnt követett el férje ellen, amiért akaratlanul ugyan, de arra kényszerítette, hogy felfedje titkait.

Amikor Christina lehunyta a szemét, Lyon úgy érezte, mintha tört döfnének szívébe.

- Drágám. Katona voltam. Azt tettem, amit parancsoltak...

Christina a férje szemébe nézett. Tekintete megtelt gyengédséggel.

Lyon szóhoz sem jutott döbbenetében.

- Lyon, te. igazi harcos vagy, egyike a legkiválóbbaknak, de tudom azt is, mennyire gyengéd vagy, és szerető. Biztos vagyok benne, ha

öltél is, csupán önvédelemből tetted.

Akkor miért jöttél Londonba? - kérdezte Lyon értetlenül.

- Tudtam, hogy te segítesz kideríteni az igazságot - felelte Christina.

- Épp most próbáltam elmagyarázni, asszony! - üvöltötte Lyon türelmét veszítve. Christina megrázta a fejét.

- Hogy mondhatasz ilyet, mikor még el sem olvastad a másik levelet?

- Bocsássatok meg, hogy közbeszólok - mondta Richards.

- Mi az? - csattant fel Lyon.

- Ki ez az ember? - kérdezte Christina a férjét.

- Fenton Richards - válaszolta Lyon.

Christina emlékezett a névre. Dühös pillantást vetett Lyon vendégére.

- A férjem nem vállal több megbízatást. A lába sem jött még helyre egészen. Talán hosszú évekbe is beletelik, mire elmúlnak a fájdalmai - mondta.

- Christina, honnan ismered Richardst?

- Rhone sokat mesélt róla - felelte a lány. - S te is mindig az ő nevét kiabálsz álmodban - tette hozzá. - Nem akartam beszélni erről, főleg nem egy idegen ember előtt, de...

- Ó, a pokolba - motyogott Lyon.

- Szent isten - suttogta rémülten Richards.

- Ne aggódjon, uram! - mondta Christina Richardsnak. - Nem fogok beszélni.

Richards egy örökkévalóságnak tűnő percig nézett a lány szemébe, aztán lassan bólintott. - Hiszek magának.

- Honnan tudsz a lábamról? - kérdezte Lyon a feleségét. - Soha nem panaszkodtam. Már meggyógyult, az isten verje meg. Talán erről is Rhone fecsegett...?

- Az első bálon, ahol találkoztunk, nagy fájdalmaid voltak. Ne is tagadd! Láttam a szemedben. Később megkérdeztem Rhone-t, és ő bevallotta, hogy valóban megsérült a térded, de, már meggyógyult - tette hozzá, s Richards felé pillantott.

Richards elmosolyodott.

- Úgy tűnik, Lyon, két irányba próbáljátok húzni a szekeret - jegyezte meg. - Nem hiszem, hogy a feleségedet az zaklatta volna fel, amit rólad olvasott. Valami más nyomja a lelkét, igaz, kedvesem?

- Igen - mondta Christina. - A grófnő elküldött egy kedves barátomtól kapott levelet. Biztos vagyok benne, a borítékot Deavenrue címezte, és úgy tűnik, a szöveget is ő írta, de...

- Tehát ezt nevezted az előbb csalásnak? - kérdezte Lyon. Christina bólintott. - Nézd meg, hogyan fejezi be levelét a grófnő. Azt írja, reméli, nem kapok rossz hírt.

Lyon gyorsan elolvasta Deavenrue levelét, aztán a boríték mellé emelte, hogy az írásokat összehasonlítsa. Christina lélegzet visszafojtva várt.

Lyon azonnal észrevette a különbséget.

- Hasonló, de nem ugyanaz. Richards, kérlek, nézd meg te is - mondta Lyon. - A te véleményed megnyugtatóna Christinát. Richards előrehajolt, és kikapta Lyon kezéből a levelet meg a borítékot.

- Ó, igen - mondta néhány másodpercnyi

vizsgálódás után.

- A levél másnak a kézírása. Hamisítvány.

Richards végigolvasta a levelet. Tekintete megtelt szájalommal.

- Ezek az emberek a vadonban... Ők voltak az ön családja, igaz?

Christina bólintott.

- Mi az a foltos láz? - kérdezte. - A levél szerint az végzett velük.

- Csak a jó isten tudja - mondta Lyon.

- Ki írhatta ezeket a szörnyűségeket? - kérdezte Richards. - Miféle elvetemült szörnyeteg képes ilyesmire?

- Christina nagynénje - felelte Lyon dühödten.

Richards az asztalra dobta a levelet.

- Bocsásson meg, Christina, de azt kell mondanom, nagynénje egy...

- Ki ne mondd! - vágott a -szavába Lyon, mielőtt Richards befejezhette volna mondatát.

Christina a férjéhez bújt. - Nem értem, hogyan csinálta, még a pecsét sincs feltörve.

Richards elmagyarázta, milyen egyszerűen lehet gőzzel felnyitni egy borítékot.

Percekkel később a férfi mindkettőjüktől elbúcsúzott, és elment. Amint kilépett az ajtón, Christina elsírta magát. Lyon az ölébe ültette, és szorosan magához ölelte.

Nem is próbálta csitítani feleségét.

Christina hosszú percekig ontotta könnyeit.

- Tönkretettem az ingedet. - hüppögött végül, Lyon széles mellkasára fektette arcát, s nagyot sóhajtott.

Sokáig meg sem moccant. Lyon már azt hitte, felesége elaludt, de nem bánta. Kész lett volna egész délután az ölében tartani Christinát, ha ez megvigasztalja.

Lyonnak eszébe jutott, hogy Richards kis híján lekurvázta a grófnőt. Megérdemelté volna az átkozott vén sárkány, az biztos - gondolta.

Christinának is a nagynénjén járhatott az esze, mert hirtelen megszólalt.

- Tudod, én sokáig azt hittem, minden angol olyan, mint Patricia néni.

Lyon nem felelt. Talán a csend előcsalogatja Christina lelkéből a sötét titkokat.

Türelmét siker koronázta.

- Apám gyűlölte a fehéreket. Amikor a grófnéval éltem Bostonban, Deavenrue volt az egyetlen barátom. Mindennap eljött hozzám, hogy tanítson. Én soha nem léphettem ki a házból. A grófné azt mondta, szégyenkezik miattam. Teljesen összezavarodtam. Nem értettem, miért tart ennyire értéktelennek.

- Te nem vagy értéktelen, szerelmem - mondta Lyon határozottan. - Nagyon is értékes vagy.

Christina bólintott. - Köszönöm, Lyon - suttogta.

Lyon elmosolyodott, s várta, hogy Christina tovább folytassa a történetet.

Egy örökkévalóságnak tűnő perc telt el, mire a lány újra megszólalt.

- Éjszakánként. Patricia néni mindig a szobámba zárt. Próbáltam nem gyűlölni ezért.

Lyon lecsukta a szemét, és mélyet sóhajtott. Szinte érezte a Christinából sugárzó fájdalmat.

- Nem bírtam sokáig elviselni a bezártságot. Cselekvésre szántam el magam.

- Mit tettél, édesem?

- Leemeltem az ajtót - rebegte Christina. - Azt hiszem, Patricia néni nagyon megijedt, mert ezután mindig bezárkózott a szobájába. Igen, félt tőlem, de csöppet sem érdekelt. Persze, továbbra is tiszteltem idős kora miatt. Az anyám is így akarta volna.

- Jessica?

- Nem, én soha nem ismertem Jessicát. - Akkor ki?

- Boldogság.

Lyon nem tudta megállni, hogy ne tegyen lel még egy kérdést. - Ő is gyűlöli a fehéreket?

- Ó, nem. Boldogság senkit sem gyűlöl.

- De az. az ember, akit apádként emlegetsz, igen.

Ezt kár volt megjegyeznie. A fenébe is, épp az imént fogadkozott, hogy nem fog felesége múltjában vájkálni.

- Igen, apám gyűlöli a fehéreket - suttogta Christina. - Természetesen engem kivéve. Apám teljes szívéből szeret. Christina Lyon válaszára várt. Szíve a torkában dobogott. Lyon azonban nem szólt. Christina arra gondolt, férje nem értette, mit mondott.

- Van egy bátyám.

Semmi. Se egy szó, se egy sóhaj, még egy motyogás sem hagyta el Lyon ajkait.

- Fehér Sasnak hívják.

Lyon arca lassan mosolyra váltott.

- Érted, amit mondok, Lyon? - kérdezte

Christina.

- Igen, értem - suttogta a férfi. Tenyerébe fogta Christina arcát, gyengéden magához emelte, s megcsókolta ajkait. - Azt hiszem, én vagyok a világ legszerencsésebb fickója. Sohasem hittem, hogy valaha is találok valakit, akit annyira szerethetek, mint téged, Christina. Sokkal tartozom a családnak, drágám.

- Nem is ismered őket, mégis úgy beszélsz róluk, mintha kedvelnéd őket - suttogta Christina.

- Persze, hogy kedvelem őket - mondta Lyon: - Boldogság biztosan gyengéd és szerető anyja, apád pedig...

- Büszke harcos - vágott a szavába Christina. - Pontosan olyan, mint te, Lyon.

- Szeretlek, Christina. Istenem, tényleg azt hitted, megvetlek majd a múltadért?

- Ó, nem. Soha. Igazából, én voltam az, aki megvettem az angolokat., míg nem találkoztam veled.

Lyon elmosolyodott.

- Úgy látom, örököltél valamit apád büszkeségéből - jegyezte meg. - És ez igazán tetszik nekem.

- Egyikünknek sem lesz könnyű, Lyon. Eltérnek a szokásaink. Nem akarom többé megjátszani a jól nevelt hercegkisasszonyt. Legalábbis akkor nem, amikor kettesben vagyunk...

- Jó. Én sem akarom, hogy bármit is megjátssz, amit megjátszol - jelentette ki Lyon, s elnevette magát, mikor rádöbbsent, milyen sületlenséget mondott.

- Szeretlek, Lyon - suttogta Christina, s gyengéden végigsimította Lyon nyakát. - Lyon, szeretnék...

- Én is - felelte Lyon, s szenvedélyesen megcsókolta feleségét. Nyelve vágyakozón hatolt az édes ajkak közé. Christina átkarolta férje nyakát. Azt akarta mondani, hogy hazamegy Lyonwoodba, de a csók hamarosan elterelte a figyelmét.

- Menjünk fel, Lyon - suttogott a szenvedélyes csókok között.

- Arra mái nincs idő, Christina. - Lyon hamarosan minden önuralmát elveszítette. Christina becéző érintése felkorbácsolta izzó vágyait. Izgatta.

Akkor sem tudott volna felmenni a szobájába, ha az élete függött volna tőle.

Tizennegyedik fejezet

Éjszaka érkezett, amikor még mindenki aludt. Jacksonék odakint aludtak. Kemény hideg volt, de Jacob egyedül akart maradni feleségével.

Az éjszaka közepén különös zajokra ébredtem. Amikor kinéztem a kocsiból, egy embert láttam Jacob és Emily felé hajolni. Először azt hittem, az őr próbálja felébreszteni Jacobot, hogy váltsa fel az őrségben.

Odakiáltottam a férfinak, s mikor felém fordult, majd' elájultam a rémülettől, Edward volt az, egy véres törrel a kezében. Értem jött.

Hosszú másodpercekig moccanni sem bírtam. Egyedül neked köszönhetem hogy életben maradtam, Christina. Igen, amikor felébredtél és nyöszörögni kezdél, azonnal magamhoz tértem. Nem hagytam volna, hogy bármi bajod essék.

Felmarkoltam Jacob vadáskését, s vártam. Edward bemászott a kocsiba. Felvisítottam, és a törrel az arca felé csaptam. Edward felkiáltott fájdalmában. Sikerült megsebesítenem a szemét.

- Add vissza a drágaköveket! - sziszegte, s kirúgta kezemből a tör.

A tábor felébredt a sikolyomra. Edward tudta, el kell tűnnie. Azt mondta, azért jött, hogy megöljön, aztán rád nézett, s elvigyorodott.

- Előbb őt ölöm meg. Jobban letted volna, ha Patriciának adod - tette hozzá, aztán kiugrott a kocsiból.

Jacksonék halottan voltak. A torkukat átvágták.

Elmondtam a kocsisnak, hogy furcsa zaj riasztott fel álmomból, és láttam egy embert, amint Jacob és Emily fölé hajol.

Átfésülték a környéket, de Edward már kereket oldott.

Órákkal később végül elcsendesedett a tábor. Háromszor annyi őrszemet állítottak, mint azelőtt, s úgy döntöttek, hogy Jacksonékat virradatkor temetik el.

Vártam még néhány órát, aztán fakaróba csavartalak, és csendesen kilovagoltam a táborból.

Nem tudtam hová megyek, de nem is érdekelt.

Naplóbejegyzés
1795. október 20.

Kora délután volt, amikor Lyon elbúcsúzott feleségétől. Christina azt hitte, férje Rhone-hoz megy a megbeszélrt kártya partira.

Lyonnak olyan gyorsan kellett megszerveznie az ál-Jack rablótámadását barátja aznapi báljára, hogy eszébe sem jutott, talán Christinát is be kellene avatnia tervébe. Így csupán annyit mondott neki, hogy a kártyaparti kicsit elhúzódik majd.

Christina éppen öltözött, amikor Kathleen bejelentette, hogy Lady Diana várja az előszobában.

- A kis hölgy nagyon zaklatott - mondta Kathleen úrnőjének: - Szegénykém sír.

Christina lesietett a csigalépcsőn, bekísérte sógornőjét a szalonba, leültette, és a kezét fogta, mialatt Diana elzokogta, mi történt Rhone-nal.

Rhone ártatlan! - zokogta Diana. - S annyira nemes lelkű. Tudtad, hogy esténként még partikat is

rendez? Ó, bárcsak itthon lenne Lyon, és elmondhatnám neki, mi történt. Ő tudni fogja, mit kell tenni.

- Ez biztos - mondta Christina. - Istenem, miattam került bajba szegény Rhone - tördelte a kezét.

- Hogyhogy miattad került bajba? - kérdezte Diana.

Christina nem válaszolt. Szörnyű büntudat mardosta lelkét.

- Ki kell találnom valamit, hogy... Diana, azt mondtad parti lesz Rhone-nál ma este?

- Igen. Harriett néni nem enged el - mondta Diana. - Pedig annyira szeretném látni Rhone-t.

Christina elmosolyodott.

Elhiszem - mondta, és megsimogatta Diana kezét. - Holnapra minden gondunk megoldódik - tette hozzá sejtelmesen.

- Hogy lehet az? - suttogott Diana. - Talán tudsz valamit, amit én nem? - kérdezte.

- Igen - válaszolt Christina. Elhallgatott, s tekintete egy pillanatra a távolba révedt. Mikor ismét Diana szemébe nézett, azt mondta: - Biztos forrásból tudom, hogy az igazi Jack ma este támadni fog.

Diana szája elé kapta a kezét.

- Ez titok, Diana. Ha véletlenül kitudódik, Jack biztosan meggondolja magát, s nem bújik elő rejtekéből.

Diana összekulcsolta ujjait.

- Ígérem, senkinek nem szólok - mondta. - Honnan tudod, hogy épp ma este...

- Most nem magyarázhatom el - jelentette ki Christina. - Rengeteg dolgom van. Kölcsönadnád a kocsidat?

- Természetesen - válaszolta Diana. - Szívesen veled megyek, ha kell - ajánlkozott.

Christina megrázta a fejét.

- Gyerünk, Diana, hazakísérlek. Rengeteg még a tennivaló. - Miféle tennivaló?

- Mindegy. Töröld meg a szemed, és gyere. - Christina kézen fogta Lyon húgát, s maga után vonszolta. Diana figyelmét azzal terelte el Jack ügyéről, hogy a családról kérdezősködött.

- Lyon közel állt Jameshez? - kérdezte.

- Egy időre igen. Mindig versengtek egymással - mondta Diana. - Lyon rendszerint túlszárnyalta Jamest lovaglásban és kardvívásban, de még a nőknél is nagyobb sikere volt - tette hozzá egy fintorral. - James, persze mindig győzni akart. Szinte megszállottan...

- Hogyan halt meg?

- Leesett a lováról. Nem szenvedett. Azonnal meghalt. Winters báró, a család orvosa mondta, de az a gyanúm, csupán azért, hogy a mamát megvigasztalja.

- Igen, a mama - kezdte Christina tétován. - Diana, tudom, hogy nagyon közel állsz hozzá, de remélem, a vele kapcsolatos tervem nem lesz ellenedre.

- Miféle terv? - kérdezte Diana, s összevonta szemöldökét. - Szeretném, ha édesanyád holnap velem jönne Lyonwoodba.

- Komolyan beszélsz? Lyon tud erről?

- Ne nézz már olyan gyanakvóan! - biztatta Christina mosolyogva. - Édesanyád sorsát a szívemen viselem. Komoly okom van rá, hogy magammal vigyem. Tudom, nehezedre esik megválnod tőle, hacsak egy kis időre is tette hozzá.

Diana lesütötte szemét, tekintetét a kezére szegezte. Úgy érezte, hatalmas tehertől szabadult meg, s szégyenkezett emiatt. Végre valaki kezébe vette édesanyja sorsát.

- Borzasztó dolog bevallanom, de egyáltalán nem fogom hiányolni a mamát.

Christina nem tudta, mit mondjon. Kinyitotta sógornője előtt a kocsi ajtaját. - Édesanyád nehéz természetű, ugye?

- Már találkoztál vele - suttogta Diana. - Mama mindig csak Jamesről akar beszélni. Rólam és Lyonról tudomást sem vesz. James volt az elsőszülött fia. Ezt nem kellett volna elmondanom, most biztosan megvetsz...

Christina megfogta Diana kezét.

- Mindig az igazat mondd nekem. Csak így tudunk együtt élni. Diana, tudom, hogy szereted édesanyádat. Nem haragudnál rá annyira, ha nem szeretnéd.

Diana szeme tágra nyílt döbbenetében.

- Igenis haragszom! - jelentette ki.

- Most már menned kell. Nekem is el kell intéznom valamit - mondta Christina. - Kérlek, készítsd össze édesanyád Holmiját. Holnap reggel jövök érte.

Diana hirtelen Christinára borult, és megölelte.

- Olyan boldog vagyok, hogy Lyon téged vett

feleségül.

- Én is boldog vagyok, hogy hozzá mentem - mondta Christína.

Diana elengedte Christinát, és kiszállt a kocsiból. Még egyszer utoljára megkérdezte, nem tarthatna-e mégis Christínával. Christina újból visszautasította, és integetett, amíg Diana el nem tűnt a ház belsejében, aztán a kocsishoz fordult, s megmondta, hova kíván menni.

- Tudja, hol van Bleak Bryan fogadója? - kérdezett vissza rémülten a kocsis, s nagyot nyelt.

- Nem, nem tudom pontosan. És ön tudja?

- Nos, igen, asszonyom, tudom - mondta a kocsis.

- Akkor jó. Kérem, vigyen oda rögvést - Christina visszaült a kocsiba, és becsapta a ajtót. Hirtelen megjelent a kocsis sápadt arca az ablakban. - Asszonyom, ugye nem gondolja komolyan? Az a fogadó London legsötétebb negyedében van. Mindenféle gyilkosok, meg"...

- Bryan nagyon kedves barátom. Most rögtön oda kell mennem. Hogy is hívják magát? - kérdezte.

- Everet - mondta a kocsis.

- Everet - ismételte Christina, s legragyogóbb mosolyát öltötte arcára. - Szép név. Nézze, Everet, meg kell mondanom, nagyon mérges leszek, ha nem engedelmeskedik. Igen, erre mérget vehet - tette hozzá fenyegetően.

Everet zavartan vakarta meg fejét. Nem tudta eldönteni, mit tegyen.

- Faramuci egy helyzet, az már biztos. Maga mérges lesz, ha nem viszem el Bryan kocsmájához,

a gróf úr meg kitekeri a nyakam, ha elviszem. Szóval, így is, úgy is meg kapom a magamét.

- Ó, értem már, miért aggódik! Elfelejtettem közölni, a férjem kért rá, hogy keressem fel Bryan urat. Nincs miért félnie, jóember.

Everet megkönnyebbülten sóhajtott. A grófné őszintesége meggyőzte. Annyira ártatlan teremtés - gondolta Everet, s bocsánatot kért. Figyelmeztette Christinát, hogy belülről is rögzítse az ajtózárat, aztán visszaült a bakra.

Szélesebesen hajtottak végig London utcáin. Christina biztos volt benne, a kocsis megrémült.

Gyanúja beigazolódni látszott, mikor megérkeztek a kocsmához: Everet keze úgy remegett, mint a nyárfalevél, mikor kisegítette a kocsiból, s minden zajra riadtan kapta fel a fejét.

- Kérem, asszonyom, siessen! Idekint várom meg, ha nem bánja - suttogta.

- Ó, nem kell várnia, Everet. Nem tudom, meddig tart a dolog. Menjen haza! Bryan úr majd gondoskodik róla, hogy hazakerüljek.

- De asszonyom! - tiltakozott Everet. - Mit tesz, ha Bryan úr házon kívül van?

- Természetesen megvárom - jelentette ki Christina, aztán sarkon fordult, s büszkén indult a bejárat felé. Eltűnt az épületben, mielőtt Everet bármit is szólhatott volna.

Christina minden eshetőségre felkészült. Nem volt ő olyan ártatlan, mint Everet gondolta. Ruhája ujjába egy kis tört rejtett el, egy nagyobbat pedig a bokája fölé csatolt. Igaz, jobban bánt a nagyobb késsel, de az túl feltűnő lett volna. Különben is,

bízott benne, egyáltalán nem lesz fegyverre szükség.

Korábbi tapasztalataiból tudta, hogy a bajkeverők többsége tudatlan népség. Az embernek határozottnak kell lennie, ha bánni akar velük.

Christina egy hosszú percig állt az ajtóban. Tekintetével a tulajdonost kereste. Legalább húsz férfi ült odabent, néhányan a helység jobb oldalán végigfutó bárpultnak támaszkodtak.

A pult mögött egy foghíjas alak állt, és Christinára bámult. A lány arra gondolt, a férfi Bryan alkalmazottja, és egyenesen hozzá indult.

Félútig sem ért, amikor az egyik sörtől bűzlő vendég megpróbálta elkapni.

Christina törrel lökte el a kezét. A férfi felüvöltött fájdalomában. A kocsmában minden szempár a behemót alakot nézte.

- Megvágta! - ordította, s magasra emelte sebesült kezét. - Megvágta! - kiáltotta ismét, és Christina felé lódult.

Christina nem mozdult. Felemelte törét, s megvillantotta pengéjét. - Üljön le, ha jól akar magának!

Erre most tényleg nincs idő - gondolta magában. Sok mindent kell még elintéznie Rhone partija előtt.

- Megvágta, te...

- Maga pedig fogdosni akart - válaszolt Christina. A tör hegye a férfi nyakának feszült. - Ha még egyszer megpróbálja, a nyakára vágott lyukon keresztül fogja inni a sört, ezt megígérhetem.

- Bryan úrral van megbeszélni valóm - jelentette ki, s körbehordozta tekintetét a jelenlévőkön.

- A cicája vagy, szépségem? - kiáltotta valaki.

Christina nagyot sóhajtott. Előbbi támadója megpróbálta kihasználni Christina figyelmetlenségét, s elkapta karcsú derekát. A lány azonnal cselekedett. A pimasz csavargó fel sem eszmélt, s máris hosszú vágás éktelenkedett nyakán.

A férfi felhördült. Christina a plafonra nézett, s türelemért imádkozott.

- Én Lyonwood gróf cicája vagyok - mondta végül. - A férjem barátja a tulajdonosa ennek a kocsmának. Azonnal beszélnem kell vele, és a türelmem fogytán van. - A nyakát istápoló emberhez fordult. - Ez csupán karcolás volt, de ha még egyszer hozzám ér, esküszöm, nem hagyja el élve ezt a kocsmát.

Bár Christina nem vette észre, de előbbi kijelentése, mely szerint ő Lyon felesége, érezhetően megváltoztatta a férfiak hangulatát.

- Hagyd békén Arthur, ha élni akarsz. A hölgy Lyonwood gróf felesége.

- Arthurnak hívják? - kérdezte Christina.

A férfi túlságosan rémült volt ahhoz, hogy válaszoljon.

- Az Arthur név csodálatos, uram. Ismeri Arthur király történetét?

- Nem? - kérdezte Christina. - Édesanyja biztosan olvasta a történetet, hiszen Arthur királyról nevezte el - mondta, hogy megbékítse.

Arthur nem hallgatott rá. Az esze másutt járt. Elképzelte, mit fog csinálni vele a gróf, ha tudomást szerez az incidensről.

- Nem akartam bántani, hölgyem: A légynek sem tudnék ártani - mentegetőzött. - Nem tudtam, hogy...

- Hogy férjnél vagyok? - kérdezte Christina, s nagyot sóhajtott, - Honnan is' tudhatta volna? De azt meg kell mondanom, nem volt szép magától, hogy tiltakozásom ellenére megpróbált erőszakoskodni - magyarázta. - Megbocsátok, Arthur - tette hozzá gyengéden, aztán a többiek felé fordult. - Van még valaki, akitől tartanom kell?

A jelenlévők egy emberként kiáltottak nemet, és megrázták a fejüket.

Szórakoztató látvány volt, Christina alig bírta visszafojtani mosolyát.

Megígérik? - kérdezte, hogy meggyőződjön róla, a késre nincs tovább szükség.

A férfiak szaporán bólogattak. Christina nem bírta tovább: széles mosoly ült ki arcára.

- Arthur, menjen, és mossa meg a sebeit - mondta a férfinak, s a bárpulthoz lépett. - Amint végeztem itt, küldök magának orvosságot, hogy hamarabb begyógyuljon a vágás. Nem tudja valaki, hol van Bryan úr? - kérdezte.

- Connor már elment érte, kisasszony - szólt az egyik vendég. Christina az apró termetű emberkére mosolygott. Csak ekkor vette észre, hogy kártyát tart a kezében. - Szerencsejátékot játszanak? - kérdezte kíváncsian. - Kérem bocsássanak meg, ha megzavartam önöket, uraim,

- Nem, nem - szabadkozott a férfi. - Senki nem akart játszani velem.

- Miért nem?

- Nittynek mindig pokoli szerencséje van,

kisasszony - kiáltott egy másik férfi.

- Maga türelmes ember, Nitty? - kérdezte Christina.

- Nem is tudom, nagyság - felelte Nitty.

Christina úgy döntött, mégsem kéri magának a nagysága megszólítást. A férfi nagyon idegesnek látszott.

- Tegyük próbát! - javasolta Christina. Nevetése mosolyt csalt az emberek arcára. - Szeretnék megtanulni kártyázni, uram, akár most azonnal. Természetesen, ha nincs ellenvetése. Úgyis meg kell várnom, míg Bryan úr visszatér...

- Megtiszteltetés számomra, ha megmutathatom, hogyan kell - jelentette ki Nitty, és büszkén kihúzta magát. - Poppy, pucold le az asztalt a hölgynek! - parancsolta. - Preston, keríts egy tiszta széket! Melyik játékot szeretné megtanulni, kisasszony? - kérdezte Christinát.

- Melyiket szeretik játszani a férfiak?

- Nos, mostanában a férje pókerezni szeret, de ön bizonyára nem erre a játékra gondolt...

- Ó, dehogyisnem - mondta Christina.

- Kisasszony! - szólt az egyik vendég. - Szívesen adok kölcsön némi pénzt.

- Pénzt?

- Tétre valót - magyarázta egy másik téttre kész fiatalember. Christina nem akart hinni a szemének. A férfiak teljesen megjuhászodtak. Poppy tiszteletteljesen meghajolt előtte.

- A széke készen áll, hölgyem - jelentette ki ünnepélyesen. - Olyan tiszta, mint a patyolat.

Miután helyet foglalt a kerek asztalnál, Christina

Nitty felé biccentett.

- Ezek szerint ismeri a férjemet? - kérdezte, s árgus szemekkel figyelte a férfit, milyen ügyesen keveri a lapokat. - Említette az előbb, hogy Lyon szeret pókereezni - magyarázta.

- Mindannyian ismerjük a grófot, kisasszony - jegyezte meg Poppy

- Nagyszerű - mondta Christina. - Most pedig, Nitty, kérem, magyarázza el a szabályokat. Köszönöm a pénzt uram, és önnek is hálás vagyok, és... ó, nem hiszem, hogy ilyen temérdek pénzre lesz szükségem, uraim - tette hozzá, amikor már kupacban állt előtte a sok csillogó érme. - Maguk mindannyian olyan jószívűek. Boldog vagyok, hogy a férjemnek ennyi barátja van.

Lyon ugyanezt gondolta, amikor a kocsmá mögött ismertette Rhone megmentésére kidolgozott tervét öt hűséges emberével.

Bryan ott állt mellette, és arra vágyott, hogy ő is részese lehessen az akciónak.

- A fene vigye el, Lyon, bárcsak ott lehetnék, hogy lássam Rhone arcát.

- Ne feledd, fiú mondta Lyon a fiatalembernek, akire az ál-Jack szerepét osztotta -, mindig maradj a háttérben. A szemed nem olyan zöld, mint Rhone-é. Valaki még észreveheti.

- Bryan, most már igazán be kell jönnöd - kérelte főnökét a pultos, immár harmadjára. - Lefogadom, hogy odabent mindjárt elszabadul a pokol. Nem hallottad a sikoltozást?

- Csak azt hallottam, hogy a férfiak jól érzik

magukat, Connor. Most menj vissza, mielőtt mindenemet ellopják.

Bryan visszazavarta Connort, és tovább hallgatta Lyont.

Hirtelen hangos nevetésre lett figyelmes. Bólintott Lyonnak, aztán visszasétált a kocsmába, hogy megnézzze, mi történt. Odabent mindenki a sarokasztal köré gyűlt. Odasietett. A férfiak készségesen engedték előre. Mikor végül megpillantotta, ki ül az asztalnál, szemberí a környék legnagyobb hamiskártyásával, a lélegzete is elakadt döbbenetében. Egy hosszú percig állt ott némán, aztán sarkon fordult, s kirohant a hátsó ajtón.

- Lyon, végeztél?

- Éppen indulni készültem - válaszolt Lyon. - Miért? Van valami gond odabent? - kérdezte. Csöppet sem tetszett neki Bryan feszült hangja.

- Azt meghiszem - felelte a kocsmáros.

Lyon megindult, hogy megnézzze, mi zaklatta fel ennyire barátját, de Bryan az útjába állt.

- Aztán szeretsz-e még fogadni, Lyon?

A gróf bosszúsan vont a össze szemöldökét. - Igen - felelte.

- Akkor fogadjunk, hogy életed legnagyobb meglepetésében lesz részed néhány pillanaton belül - mondta Bryan. Félrehúzódott barátja elől. - A meglepetés odabent vár rád.

Lyonnak nem volt sem kedve, sem ideje bolondozásra. Besietett. Biztos volt benne, Bryan egy-két verekedőt akar vele leszereltetni.

A tömegtől nem látta az asztalt.

- Nincs itt semmi veszély - fordult Bryanhez. - Nos, hol itt a meglepetés? - kérdezte. - Nitty kártyatrükkjeinek újabb áldozata van?

- Ó, a kártyával semmi baj - jópofáskodott Bryan. - Frankie, milyen a lapjárás?

- A kisasszonyka éppen leseperte Nittyt egy semmi kis tízes párral - szólt ki valaki a tömegből.

- Nem az éri hibám - rebegte Nitty szégyenkezve. - A hölgynek gyorsan forog az esze. Miért? Mert úgy áll a játékhoz, mint a rák. Mindig csak a hátát mutatja, és nem lehet tudni, hogy merre fog elindulni.

- Vigyázz a szádra, Nitty! - kiáltott egy másik ember. Lyonwood gróf felesége tiszteletre méltó asszony, te hülye takony. Beszélj tisztességesen a jelenlétében!

Lyonwood gróf felesége.

Lyon nem akart hinni a fülének. Nem, az nem lehet, hogy...

Kérdőn pillantott barátjára. Bryan bólintott. Lyon ez egyszer nem hitt neki. Odasétált az asztalhoz. A tömeg kettévált előtte.

A hahotázás hirtelen félbeszakadt. Christina semmit nem vett észre, pedig férje ott állt vele szemben, Nitty háta mögött. Minden figyelmét a lapjaira összpontosította. Nitty nem mert hátra nézni. Tudta jól, hogy baj van. Láta a férfiak arcára kiülő rémületet.

- Azt hiszem, passzolnom kell, kisasszony.

Christina nem nézett fel, csak ujjával dobolt az asztalon, és a kezében lévő öt lapra meredt.

- Nem, Nitty, most nem passzolhat. Azt mondta,

előbb emelni kell a tétet.

Az előtte tornyosuló pénzhalmazt az asztal közepére tolta, és új barátjára mosolygott.

Nitty kiterítette lapjait. - Ah, kisasszony, nem kellett volna az összes pénzét tétre tenni. Látja, most a három királyommal megverem, de nem bánom, ha visszaveszi a pénzét. Ez úgyszólván csak tanulójátszma volt.

A férfiak bólintottak. Néhányan egyetértően motyogtak, mások rettegő pillantásokat vetettek Lyon felé. Christina nem mert felnézni a lapjaiból. Nitty figyelmeztette rá, hogy a játékosok arckifejezése gyakran elárulja, milyen lapjaik vannak. Miután Nitty már megmutatta lapjait, Christina nem tudta, hogy a szabály továbbra is érvényes-e. Nem akart semmit a véletlenre bízni... legalább is nem azokkal a lapokkal, amit neki osztottak.

- A játék az játék, Nitty. A győztes visz mindent. Nem ezt mondta?

- De, azt mondtam, kisasszony - feszengett Nitty. Christina letett két hetest az asztalra. Szándékosan visszatartotta a másik három lapot.

- Uraim - mondta a körülötte állóknak. - Készüljenek nyereményük átvételére.

- Kisasszony, de magának az enyémtől többet kell... - Nitty elhallgatott, mikor Christina felfordítottá a többi lapját is.

- Jóságos isten, három ásza van - suttozta Nitty, s szemmel láthatóan megkönnyebbült. Lyon felesége nyerte a játszmát.

Christina nevetése ezúttal nem csalt mosolyt a

férfiak arcára. Mindannyian Lyonwood grófját figyelték. Ha a gróf úr nem találja szórakoztatónak az eseményeket, ők sem lehetnek jókedvűek.

Christina oszlopokba rendezte az érméket.

- Nitty? Amíg Bryan úrra várakozunk, szeretném, ha megmutatná, hogyan kell csalni.

Nitty nem felelt. Christina mesterére nézett.

A férfi szörnyen sápadtnak tűnt. Christina csak most döbbsent rá, milyen nagy csend lett hirtelen. Aztán lassan feljebb emelte tekintetét, s egyszerre mindent megértett. Lyon állt vele szemben, s őt nézte.

- Lyon, te mit keresel itt? - kérdezte,

Felesége kedves, ártatlan mosolya feldühítette a grófot. Christina, arcáról hamar lehervadt a mosoly, mikor észrevette a férje szemében lángoló dühöt. Kihúzta magát székében, s nagyot nyelt.

- Lyon - szólt tétován. - Valami baj van?

Lyon meg sem hallotta szavait. Hideg tekintete végigpásztázott a tömegben. Kifelé!

Hangja éles volt, mint a fejsze. A férfiak hanyatt-homlok menekültek. Nitty nagy sietségében még a székét is feldöntötte.

- Itt felejtették a pénzüket! - kiáltott Christina az emberek után.

- Elhallgass! - ordította Lyon.

Christina szeme tágra nyílt hirtelen támadt dühében. Felállt, hogy szembeszálljon férjével.

- Kiabálni mersz velem mások előtt?

- De még mennyire, hogy az isten verje meg! - üvöltött Lyon:

A fagyos visszacsapás megbénította Christinát.

Tekintete Bryan felé fordult, s mikor meglátta a férfi sajnálkozó arckifejezését, olyan szégyenérzete támadt, hogy sírni lett volna kedve.

- Képes vagy sárba tiporni egy harcos előtt - mondta, s kezét ökölbe szorította.

Lyon biztos volt benne, hogy felesége megijedt tőle. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy visszafojtsa indulatait.

- Mit keresel itt? - kérdezte Lyon. Hangjában még ott feszült a harag, de már nem kiabált.

Christina nem felelt. Lyon újra meg újra feltette a kérdést, míg végül fel nem adta a hiábavaló küzdelmet. Nyilvánvaló volt számára, feleségének fogalma sem volt róla, milyen veszedelmes helyre merészkedett...

Nem mert belegondolni abba, mi történhetett volna Christinával Londonnak ebben a kétes hírű negyedében, mert attól félt, végleg elszabadulnak indulatai.

Christina nem tudott férje szemébe nézni. Csak állt lehajtott fővel, az asztalt bámulta.

- Lyon, a feleségednek borzasztó fontos oka lehetett arra, hogy idejöjjön - szólt Bryan, azt remélve, hogy sikerül lecsillapítania barátját.

Christina felkapta fejét, s Bryanre nézett.

- A férjem azért haragszik, amiért idejöttem? - kérdezte hitetlenül.

Bryan nem tudta, mit válaszoljon erre a lehetetlen kérdésre.

Úgy döntött, inkább ő kérdez.

- Maga nem tudta, milyen veszedelmes ez a környék? Christina nagy levegőt vett, s csípőre tette

kezét. - Odamegyek, ahová akarok... és amikor akarok.

Ó, a pokolba! - gondolta Bryan. Most aztán megcsinálta! Zavartan pillantott Lyonra, aztán újra Christina felé fordult.

A kis ártatlan még nem ismeri elég jól a férjét. Kijelentésével csak olajat öntött Lyon haragjának lobogó tüzére.

Bryan érezte, tennie kell valamit, hogy elterelje barátja figyelmét. Üljetek le, és beszéljétek meg a dolgot nyugodtan. Magatokra hagylak benneteket...

- Miért? Lyon már úgymint sárba tiport ön előtt – suttogott Christina.

- Christina, hazamegyünk. Most azonnal.

Lyon hangja nem volt több suttogásnál. Bryan őszintén remélte, Christina felismeri, hogy ez nem jó jel.

Tévedett. Christina olyan fenyegetően nézett férje szemébe, hogy Bryant kirázta a hideg.

Lyon villámsebesen mozdult. Christina hirtelen a falnak szegezve találta magát. Arca centiméterekre volt Lyonétól, amelyről szinte sütött a haragtól.

- Angliában az a szokás, hogy feleség azt csinálja, amit a férj parancsol. Csak oda megy, ahová a férj engedi, és csak akkor, amikor engedi. Megértetted?

Bryan Lyon háta mögött pihegett. Szíve majd megszakadt a kis virágszálért, akit Lyon feleségül vett. Szegény kis drága borzasztóan meg lehet ijedve - gondolta.

Ám mikor Christina végül szólásra nyitotta száját, rá kellett döbbsennie, megint csak tévedett. A

lány cseppet sem félt.

- Megszégyenítettél. Hazámban ez már elég ok arra, hogy egy feleség levágja a haját, Lyon.

Lyon próbálta fékezni magát, de Christina megjegyzése felbőszítette.

- Mi a poklot jelent ez?

Christina nem akart magyarázkodni. Nem. Lelke mélyén perzselő haragot érzett. Legszívesebben a férfi arcába visított volna.

- Ha egy nő levágja a haját, az azt jelenti, hogy elveszített valakit. Egy feleség akkor vágja le a haját, ha elveszíti a férjét, vagy meg akar válni tőle.

- Ez a legneveltségesebb kijelentés, amit valaha is hallottam - motyogta Lyon. - Tudod egyáltalán, mit beszélsz? Máris válni akarsz?

A lány kirohanása szíven ütötte Lyont. Haragja rögvest elpárolgott. Christina fejére hajtotta homlokát, lehunyta a szemét, és nevetni kezdett.

- Tudtam, hogy megváltozol, ha megtudod, honnan jöttem, te alávaló angol - sziszegte Christina. - Te semmirekellő hülye kis takony - ismételte a becsmérő kifejezést, melyet az imént hallott az egyikfértől.

- Otthon mindent megbeszélünk - mondta Lyon. - Gyere! - Kézen fogta feleségét, s a kijárat felé vonszolta.

- Még beszélnem kell Bryan úrral - tiltakozott Christina. - Engedj el, Lyon! - tette hozzá, és próbálta kiszabadítani a kezét.

- Szóval, még most sem érted - sóhajtott Lyon. - Elmondom még egyszer: a feleség oda megy, ahová a férj...

- Lyon? - vágott barátja szavába Bryan. Érezte, újabb vihar van készülőben. - Szeretném tudni, miért akart találkozni velem a feleséged - tette hozzá.

Lyon megállt az ajtóban.

- Ki vele, mit akartál mondani? - parancsolta Christinának.

A lány legszívesebben ellenszegült volna férjének, de Rhone biztonsága érdekében félre kellett tennie büszkeségét.

- Rhone-nál parti lesz ma este - kezdte. - Azt akartam megkérdezni, nem tudnál-e egy pár csavargót beszervezni és...

Christina nem tudta befejezni mondatát. Lyon kirángatta az ajtón, s öles léptekkel indult kocsijához. Nem csoda, hogy nem vette észre, férje is Bryannél volt látogatóban: Lyon három háztömbnyire a kocsmától hagyta hintóját.

Christina nem igazán értette, miért, de nem is akarta megkérdezni. Torkát sírás fojtogatta, s attól félt, ha megszólal, elárulja zaklatottságát. Soha életében nem volt még ennyire mérges.

Nem is szólt férjéhez, míg haza nem értek. Lyon is hallgatott. Egyre csak az járt a fejében, mi minden történhetett volna Christinával Bryan fogadójaiban. Isten az égben, az ártatlan kis virágszál olyan boldogan kártyázott London leghírhedtebb gazfickóival, mintha legalábbis gyerekkori játszópajtásai lettek volna.

Nyilvánvaló, hogy nem tudta, milyen veszélyben van. Különben nem tűnt volna olyan pokolian vidámnak. S milyen ártatlanul mosolygott, mikor

észrevette, hogy ő is ott van. Lyon arra gondolt, soha életében nem volt annyira dühös, mint mikor meglátta feleségét a kocsmában.

- Nem kellene ilyen átkozottul ártatlannak lenned
- motyogta, mikor kinyitotta a kocsi ajtaját.

Christina pillantásra sem méltatta férjét. Tekintetét előreszegezte, Lyon sértő megjegyzésére csupán vállrándítással válaszolt.

Lyon a kezét nyújtotta, hogy kisegítse a kocsiból, de a lány nem vett róla tudomást.

Christina a bejárathoz sietett. Lyon csak ekkor vette észre, hogy felesége levágta a haját. Aranyfürtjei alig értek a válláig.

Brown az ajtóban várta őket. Lyon utasította a komornyikot, hogy vigyázzon úrnőjére, majd Christina nyomába eredt. A lépcsősor közepén érte utol, és megállította.

- Ha majd sikerül lecsillapodnom annyira, hogy indulatok nélkül tudjak beszélni, elmagyarázom neked, miért...

- Nem vagyok kíváncsi az indítékaidra - vágott a szavába Christina.

Lyon becsukta a szemét, és mélyet sóhajtott.

- Ne merészd elhagyni a házat holnap reggelig
- mondta. - Most Rhone-hoz kell mennem.

- Értem.

- Nem, nem hiszem, hogy érted - motyogta Lyon.
- Christina, te azért mentél Bryanhoz, hogy kerítsen néhány embert, akik eljátsszák Jack és bandája szerepét, igaz?

Christina bólintott.

- Asszony, te nem bízol bennem - suttogta Lyon,

s megrázta a fejét.

Christina felháborítónak érezte férje megjegyzését.

- A bizalomnak semmi köze az én küldetésemhez. Nem tudtam, hogy te is értesültél a Rhone-t ért szörnyűségről.

- Szörnyűség?

- Házi őrizetben van - magyarázta Christina. - Mivel Rhone a barátod, ravasz tervet ötlöttem ki a megmentésére, de te mindent tönkretettél - tette hozzá.

- Nem. Te tetted volna tönkre - jelentette ki Lyon.
- Már intézkedtem, hogy a probléma megoldódjon, Christina. Most pedig ígérd meg, hogy nem lépsz ki a házból.

- Nincs más választásom - felelte Christina, kitépte magát férje szorításából, s felszaladt a lépcsőn.

Lyon épp kilépett az ajtón, mikor Christina utánakiáltott.

- Lyon?

- Igen.

- Bocsánatot kell kérned. Most akarod, vagy miután visszajöttél Rhone-tól?

- Bocsánatot kell kérnem? - kiabálta a férfi.

Christina arra következtetett, férje nem fogta fel szavainak jelentőségét.

- Különben mindent kezdhetsz előlről - kiáltott vissza.

- Miről beszélsz? Nincs időm rejtvényekre - mondta Lyon.

- Ha valakinek elnézést kell kérnie, az...

Elhallgatott. Christina ugyanis egyszerűen hátat fordított, és eltűnt.

A pokolba is, az átkozott kis bestia megint elbocsátotta. Mint egy királynő a szolgáját.

Lyonnak eszébe jutott, hogy felesége ugyanazt tervezte ki Rhone megmentésére, mint ő. Elvigyorodott, s lelkét büszkeség töltötte el. Nincs még egy ilyen okos nő a világon - gondolta.

Hirtelen rádöbbent, hogy egyetlen nő de még férfi sem - mert még úgy beszélni vele, mint Christina. S milyen vakmerően ellenszegült akaratának!

Be kellett ismernie, felesége minden tekintetben egyenrangú vele. Christina szenvedélye az övével vetekedett, és Lyon tudta, felesége legalább annyira szereti, mint ahogy ő szereti feleségét:

Igen, az elkövetkezendő húsz év szörnyen fárasztó lesz mindkettőjük számára. De legalább annyira boldog.

Tizenötödik fejezet

Nem akartam, hogy még egy ártatlan ember meghaljon miattam. Edward úgylis utánunk jönne. Tudtam, hogy csak átmenetileg kaptunk halasztást a kivégzésre.

Hajnalra elértünk a következő hegycsúcsig. A kocsioszlopban utazók felébredtek. Vajon küldenek keresésünkre valakit?

Láttam, ahogy indiánok özönlenek le a hegyoldalon, és azon gondolkodtam, kiáltsak-e nekik, de úgysem hallották volna meg. A hátam mögül kiáltás hallatszott. Egy női hang volt. Edward! Azt hittem, ő volt ott. Még egy ártatlan ember vére fog a lelkemen száradni. Felkaptam Jacob törét, amit a nyeregtáskában tartott, és a hang felé rohantam.

A kép, amely a fák mögött fogadott, elűzte félelmemet. Egy kisfiút pillantottam meg, aki véresen feküdt a földön, mint egy lehullott ráncos falevél. A nő, aki sikoltott, most csendben volt. A keze és lába meg volt kötözve.

Anya és gyermeke... mint te meg én, Christina..., a támadó csak Edward lehetett - gondoltam. Nem emlékszem, mikor lettelek le a földre, azt sem tudom, kiáltottam-e, vagy sem. Arra emlékszem, hogy a férfi felé rohantam, és a kést a hálába döftem.

A tói- egyenesen a szívébe hatolhatott, mert a támadó nem hadakozott.

Meggyőződtem róla, hogy a támadó halott, aztán

a kisfiú segítségére siettem. Szörnyű nyögése szívszaggató volt. Gyengéden karjaimba vettem, hogy megnyugtassam. Ahogy dédelgettem, légzése egyre mélyebbé vált.

Hirtelen úgy éreztem, valaki figyel. Megfordultam, és láttam, hogy az indián nő engem néz.

Boldogságnak hívták.

Naplóbejegyzés

1795. november 1.

Lyon csak kora reggel ért haza. A tegnapi este remekül sikerült. Rhone arckifejezése, amikor az ál-Jack kirabolta, Lyon emlékezetében örökké élni fog.

Igen, megérte minden fáradozását. A Rhone elleni vádakat legkésőbb holnap, reggel elejti a bíróság. Most már mindenki elhitte, csuklója balesetben sérült meg.

Lyon legnagyobb meglepetésére sikerült Wellinghamból bolondot csinálniuk. Természetesen még nem végzett a gazemberrel, s három társával. Tisztában volt vele, várnia kell, amíg életüket teljesen lehetetlenné teszi. Ezzel Rhone apja is ki lenne engesztelve. Igen, a négy zsvány megbánja még azt a napot, mikor elhatározták, hogy Rhone családját szemelik ki áldozatul.

Christina az ágy mellett aludt, a földön. Lyon gyorsan levetkőzött, és óvatosan karjaiba emelte feleségét. Vigyázott rá, nehogy megszúrja magát a lány törével. Az ágyába fektette feleségét, s szorosan átölelte.

Valamit tennie kell a matracokkal. - gondolta.

Eszébe jutott, nászéjszakájukon Christina azt mondta, az ágy próbálja elnyelni őt.

A lány nem esett ki az ágyból. Nem csoda, hogy Christina nevetett, amikor férje közölte, hogy már előfordult. Lyon őszintén remélte, felesége előbb-utóbb hozzászokik majd az ágyhoz. Nem rajongott ugyanis túlzottan a gondolatért, hogy a padlón aludjanak. Persze, erre is hajlandó volna, ha ez lenne az egyetlen módja, hogy karjaiba vehesse.

Kölcsönös engedmény - villant át agyán a gondolat. Soha nem merült fel benne ilyesmi... egészen addig, míg meg nem ismerte Christinát.

Lyon már alig várta hogy megvirradjon. Először is, el fogja magyarázni feleségének, miért volt rá dühös Bryan kocsmájában, aztán megpróbálja megértetni vele, miért veszélyes egy nőnek kísérő nélkül a városba mennie. Christina be fogja látni, csak azért viselkedett vele gorombán, mert féltette.

Christinának is meg kell tanulnia kompromisszumot kötni.

A tervezett fejmosás mégis elmaradt: Christina ugyanis eltűnt.

Lyon csak délben ébredt fel. Pihentnek érezte magát, készen arra, hogy meghódítsa a világot. Pontosabban a feleségét. Gyorsan felöltözött, és leszaladt, hogy megkeresse a lányt. Biztos volt benne, hogy odalent várja.

- Mit mondasz? Nem mehetett el! Kiabálása megijesztette a vétlen szolgát.

- Uram, a grófné órákkal ezelőtt távozott - jelentette ki. - Brownnal és a többiekkel. Elfelejtette a parancsát, uram? Hallottam, a milady azt mondta,

ön ragaszkodott hozzá, hogy azonnal visszatérjenek Lyonwoodba.

- Igen, elfelejtettem - motyogta Lyon. Természetesen hazudott. Nem parancsolt semmi ilyet. De mégsem akarta, hogy a személyzetből bárki is azt higgye, Christina nem mondott igazat. Persze, nem a feleségét akarta védeni, hanem saját magát: nem szerette volna, hogy kiderüljön, házasságukban Christina viseli a nadrágot.

Lyon először arra gondolt, azonnal felesége után megy, de aztán mégis meggondolta magát. Hadd furdalja csak a lelkiismeret a kis boszorkányt! Igen, ráér később Lyonwoodba indulni. Ki tudja, mire hazamegy, Christina talán bűnbánóan veti magát karjaiba.

Lyon egy órát töltött a birtok ügyeivel, aztán meglátogatta anyját és Dianát.

Meglepődött, amikor a nappaliban húgát Rhone ölelő karjaiban találta.

- Nem zavarok? - kérdezte.

A két szerelmes tudomást sem vett róla.

- Itt van Lyon, édesem - szólalt meg végül Rhone. - Ne sírj! Ő majd tudja, mit a teendő.

Lyon a kandallóhoz lépett.

- Rhone, vedd le a kezed a húgomról! Diana, ülj fel, és az isten szerelmére, viselkedj tisztességesen! Miért sírsz?

A lány próbált engedelmeskedni, de amint felült, Rhone magához vonta ismét.

- Maradj csak! Lyon, a pokolba is, csupán vigasztalni próbálom a húgodat.

Lyon elhatározta, barátjával majd később

tisztázza a helyzetet.

- Mondd meg, miért sírsz, Diana! Most azonnal! Nincs sok időm. - tette hozzá.

- Semmi szükség arra, hogy üvöltözz, Lyon! - förmedt rá Rhone.

- Lenne szíves végre valamelyikőtök elmondani, hogy mi történt?

- Mama... - zokogta Diana. Elhúzódott Rhone-tól, és csipkekeszkenőjébe törölte könnyes arcát. - Christina elvitte.

- Mit csinált Christina? - hüledezett Lyon.

- Feleséged Lyonwoodba vitte édesanyádat mondta Rhone.

- És ezért sír Diana? - kérdezte Lyon.

Rhone nevetéssel küszködött.

- Igen - felelte, s vigasztalón veregette meg Diana vállát.

Lyon leült, szemben hűgával, és várta, hogy összeszedje magát.

- Diana - szólt gyengéden. - Nem haragszom a feleségemre, amiért magával vitte anyánkat. Ezért sírsz, igaz?

- Nem.

- Azt akartad, hogy anyánk itt maradjon?

Diana tagadóan rázta meg fejét, és tovább sírdogált.

Lyonnak elfogyott a türelme. - Nos?

- Mama nem akart menni - hüppögte Diana. - Rhone, mondd el neki! Te láttad, mi történt, Én egyszerűen nem tudom, mit gondoljak. És Harriett néni sem tett semmit, csak vihogott, mint egy eszelős. Ó, én nem tudtam, mit....

- Rhone, kedveled Dianát?

- Igen, nagyon.

- Akkor azt ajánlom, csitítsd le, mielőtt megfojtom. Diana, befejeznéd végre a hisztériázást?

- Majd én elmondom, hogy esett a dolog, kedvesem - suttogta Rhone Dianának.

Lyon leplezni próbálta felindultságát. Rhone úgy viselkedett, mint egy szerelmes suhanc.

- Mamád semmiképp nem akart Christinával menni Lyonwoodba. Ekkor kezdődött a csetepaté. - Rhone elvigyorodott. Diana úgy bújt hozzá, mintha ő jelentené számára az egyetlen vigaszt. - A feleségednek eltökélt szándéka volt, hogy anyádat magával vigye. Olyannyira, hogy képes volt kiráncigálni az ágyából.

- Te viccelsz!

- Mama nem akart menni.

- Egyértelmű - mondta Lyon. - Megmagyarázta Christina, miért olyan erőszakos?

Leheletnyi mosoly jelent meg szája sarkában.

- Látnod kellett volna, Lyon! Anyád úgy küzdött, mint egy vadmacska. Persze, csak azután, hogy...

- Miután? - kérdezte Lyon izgatottan.

- Mama azt mondta Christinának, hogy itthon akar maradni. Azt mondta, vendégeket vár, és természetesen Jamesről akar velük beszélni - magyarázta Diana,

- Igen. Nos, ekkor kérdezte Christina anyádat, hogy nem halt-e meg a szíve.

- Nem, értem - jelentette ki Lyon.

- Én sem - válaszolta Rhone. - Akárhogy is,

anyád azt mondta, hogy amióta James meghalt, azóta az ő szíve is halott... bármit is jelentsen ez.

Lyon elmosolyodott.

- Anyám profi gyászoló, Rhone. Te is tudod...

- Csak volt - nyögte ki Rhone. - Ekkorra Christina már le is cibálta anyádat a bejárathoz. Nagynénéd, Diana és én ott álltunk, és csak néztük a két nőt. Azon tűnődtünk, mi történik. Aztán Christina mindent elmagyarázott.

- Meg fogja ölni mamát!

- Ne butáskodj, Diana, ő nem ezt mondta - szólt közbe Rhone, s átkarolta Diana vállát.

- Rhone, lennél szíves folytatni?

- Christina elmondta anyádnak; hogy ahonnan ő jött – csak a jó isten tudja hol is van az a hely -, ott egy öreg harcos, aki szívben és lélekben megtört, a vadonba megy.

- Minek? - kérdezte Lyon.

- Azért, hogy keressem magának egy csendes helyet, ahol meghalhat. Szükségtelen mondanom, anyád nem vette valami jó néven, hogy öreg harcosnak titulálják.

Lyon a plafonra szegezte tekintetét, nehogy kitörjön belőle a nevetés.

- Meg tudom érteni - suttogta.

- Szerintem a mama is hibás - vágott közbe Diana. - Ha nem ismerte volna be, hogy a szíve megtört, Christina nem ragaszkodott volna hozzá, hogy magával vigye. Azt mondta mamának, hogy segít neki nyughelyet keresni.

- Ez kedves volt tőle - monda Lyon.

- Lyon, mama még a kakaóját sem itta meg. A

szolgálók sem készítették össze a holmiját. Christina azt mondta, nem számít. Aki a halálba készül, annak már semmire nincs szüksége. Igen, pontosan így fogatnazott.

- Aztán anyád kiabálni kezdett - folytatta Rhone.

- Rhone nem hagyta, hogy közbelépjek - suttogta Diana. - Harriett néni meg csak nevetett tovább...

- Persze, csak azután, hogy anyád beszállt a kocsiba - magyarázta Rhone.

- Nem kiabálta James nevét? - kérdezte Lyon.

- Nos... nem, természetesen nem - motyogott Diana. - Miért is kiabálta volna?

Rhone és Lyon gurultak a nevetéstől.

Hosszú percek teltek el, míg Lyon visszanyerte józanságát.

- Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha máris indulok Lyonwoodba.

- És ha Christina elvitte mamát valahova, és nem hajlandó elárulni, hová?

- Tényleg azt hiszed, Christina képes lenne ilyesmire? - kérdezte Rhone.

- Nem - suttogta Diana. - De Christina úgy beszélt, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog egy... egy öreg harcos számára. - Nagyot sóhajtott.

- Christinának néha furcsa ötletei vannak, nem?

- Csak ugrat, Diana. Úgy tesz, mintha teljesíteni akarná anyánk kívánságát.

- Lyon, ne menjek veled Lyonwoodba? - kérdezte Rhone. Lyon látta, barátja valami huncutságra készül. - Mire véljem önzetlenségedet?

- kérdezte. - Segíthetnék a keresésben - mondta

Rhone.

- Nagyon vicces - csattant fel Lyon. - Nézd meg, mit csináltál. Diana megint bőg. Vigasztald meg, Rhone. Nekem nincs erre időm. Gyertek le a hétvégén Lyonwoodba Harriett nénémmel és Dianával.

Lyon a szalon ajtajához indult.

- Ha addigra nem találom meg anyát, Diana, akkor majd segíthetsz tovább keresni.

Rhone visszafogta mosolyát.

- Csak viccel, szívem. Most hadd öleljelek meg, szerelmem. Sírj csak, sírd ki magad!

Rhone negédes hangja hallatán Lyon elfintorodott. Becsukta maga mögött az ajtót, s azon kezdett töprengeni, hogy lehet az, hogy nem vette észre, Rhone szerelmes lett Dianába.

Rhone jó barátja volt, de Lyon el nem tudta képzelni, milyen lesz a kapcsolatuk, ha sógorságba keverednek. Christinát persze nem fogja meglepni a hír, hisz ő vette észre először Diana és Rhone bimbózó szerelmét.

Ó, végzet! Lyon nagyot sóhajtott. Neki most az a végzete, hogy hazamenjen és megcsókolja a feleségét - gondolta.

Az út Lyonwoodig egy örökkévalóságnak tűnt.

A nap már lemenőben volt, mikor Lyon háza elé ért.

Ahogy közelebb lovagolt, döbbsenten látta, hogy Christina komornyikja, Elbert áll a bejáratnál, két kezében vagy négy pár csizmával. Mi az ördögöt csinál? - vontá össze szemöldökét Lyon. Jól látta, hogy csizmái tucatszám sorakoznak a lépcső alján.

Lyon egyetlen fürgé mozdulattal lepattant a nyeregből, aztán a ló farára csapott, hogy az istállóba parancsolja. Csak ezután fordult a komornyikhoz.

- Elbert? Mit művel a csizmáimmal?

- Úrnöm parancsát teljesítem, uram - válaszolta Elbert. - Soha nem hittem volna, hogy egy férfinak ennyi csizmája lehet - tette hozzá. - Már egy órája mást sem csinálok, mint fel a lépcsőn, le a lépcsőn, aztán megint fel.,.

- De hát miért? - vágott a szavába Lyon bosszúsán - Egyáltalán, mit keres itt, Lyonwoodban? Christina hívta? ,

- Munkát ajánlott, uram - jelentette ki Elbert. - Brown beosztottjaként kell dolgoznom. Tudja, hogy mennyire aggódott miattam? Tudta, hogy nem állnám a sarat tovább a vén sárkány szolgálatában. A feleségének áldott jó szíve van. Elvégzem a dolgom, uram, meg fogom szolgálni a bizalmát.

Christina valóban jószívű volt. Tudta jól, hogy Elbert nem találna munkát másutt.

- Biztos vagyok benne, hogy megállja a helyét, Elbert - mondta Lyon. - Üdvözlöm a házamban.

- Köszönöm uram - válaszolt Elbert.

Aztán Lyon észrevette, hogy a nyitott ajtóban Brown áll. A komornyik zaklatottnak tűnt.

- Jó napot, uram - szólott Brown. - Örülök, hogy hazajött - tette hozzá. A hangja bosszúságáról tanúskodott. - Látta a csizmáit, uram?

- Nem vagyok vak. Persze, hogy láttam. Elmondanád, mi a frász folyik itt?

- Felesége utasítása - jelentette ki Brown.

- A volt feleségéé - helyesbített vigyorogva Elbert.

Lyonnak tágra nyílt a szeme döbbenetében.

- Miről beszélsz? - intézte a kérdést Brownhoz, feltételezve, hogy a fiatalabb komornyik értelmesebb választ ad, mint az idétlenül röhögcsélő öreg.

- Maga... válófélben van, uram.

- Kicsoda, én?

Brown kihúzta magát. Tudta, hogy gazdáját nem viseli meg a hír.

- Elválnak.

- A felesége számára ön nem létezik többé, uram.

- Értem, Elbert - motyogott Lyon. - Tisztában vagyok vele, mit jelent elválni.

Lyon belépett a házba. Az idős szolgáló a nyomába eredt.

- Úrnöm pontosan így fogalmazott. Úgy akar elválni öntől, ahogy az ő családjában szokás., Azt mondta, teljesen normális dolog, ha a feleség meg akar szabadulni férjétől. Uram, attól tartok, el kell költöznie innen.

- Még hogy én költözzem el? - kérdezte Lyon hitetlenül. Biztos volt benne, valamit félreértett. Segélykérően nézett Brownra, ám a férfi bólintott.

- Önt félretették...

- Az Isten szerelmére, Elbert, hagyja abba! - követelte Lyon, és visszafordult Brownhoz. - A csizmáknak mi a jelentőségük?

- Megerősítik az ön távozását - felelte Brown.

- Tisztázzunk valamit - motyogta Lyon. - A

feleségem azt hiszi, hogy a ház az övé?

- Még hogy a felesége, uram, de az édesanyja is – fortyant fel Brown. - Összetartanak.

Brown az ajkát harapdálta. Lyon azt hitte, nevetését próbálja visszafojtani.

- Értem - mondta Lyon.

Elbert ismét segítőkész akart lenni.

- Az ő családjában ez a szokás - jegyezte meg vidáman.

- Hol van a feleségem? - kérdezte Lyon, s választ sem várva felrohant a lépcsőn az emeletre. Egy hirtelen jött gondolat azonban megállásra készítette.

- Christina nem vágta le a haját véletlenül? - kérdezte.

- De igen - kiáltott Elbert mielőtt Brown szólásra nyitotta volna a száját. - Ez így szokás - bólogatott Elbert. - S ha egyszer levágta a haját, akkor maga már halott az ő szemében...

- Elég! - kiáltotta Lyon. - Brown, hozd be a csizmákat!

Elbert, pihenjen le egy kicsit. - Uram? - szólt Brown. - Igen?

- A franciák valóban ilyen furcsa törvényeket követnek? Lyon - visszafojtotta mosolyát. - A feleségem mondta, hogy ez a törvény? - kérdezte. - Igen, uram.

- Netalántán azt is elárulta, hogy Franciaországból származik? - kérdezte a komornyikot.

Brown bólintott.

- Akkor biztosan igazat beszélt - jelentette ki

Lyon. - Szeretnék megfürödni, Brown. Hagyja a csizmákat későbbre! - tette hozzá, s tovább folytatta útját.

Elmosolyodott. Néha megfélekedzik róla, hogy Brown fiatal még, és tapasztalatlan az élet dolgaiban. Nem is csoda, hogy elhitte Christina hazugságát.

Christina nem volt a szobájában. Persze Lyon nem is számított rá, hogy ott találja. Odakint még világos volt. A lány pedig j soha nem jött be a házba sötétedés előtt.

Lyon az ablakhoz sétált. A lenyugvó napot nézte. Csodálatos látvány volt. Míg Christinát feleségül nem vette, észre sem vette a természet csodáit. Igen, Christina volt az, aki ráébresztette az élet és a szerelem szépségeire.

Istenem, annyira szerette a lányt, szinte eszelősen. Gondolni sem akart arra, mi lenne, ha Christinával történne valami. Nélküle értelmetlen lenne az élete.

Talán ezért is nyugtalanította annyira Christina apjának közelgő érkezése.

A lány azt hiszi, apja meg akarja ölni.

Vajon milyen ember lehet ez a Stalinsky? Richards csupán annyit mondott róla, fontos szerepet játszott a tragikus kimenetelű Brisbane-ügyben.

Milyen egyszerű lenne, ha Christina bízna benne, és őszinte lenne hozzá! Lyon úgy érezte, mintha bekötött szemmel kellene megvívnia az ellenséggel.

Egyenrangúság. Nem ezt akarta Christinától?

Az igazság olyan volt, mint az arculcsapás. Ő éppen azt követelte feleségétől, amit maga sohasem akart megadni neki. Bizalom. Igen, Lyon teljes bizalmat akart Christinától, de ő soha sem tudatta Christinával, hogy mennyire bízik benne. Nem - mondta magában, az ő bűne súlyosabb. Ő nem tárta ki szívét Christina előtt. Pedig felesége csak egyszer kérdezte őt múltjáról, mikor Lettie felől érdeklődött.

Válaszai visszautasítóan rövidek voltak. Így tudatta vele, hogy nem kíván a témáról beszélni. Christina nem is kérdezte többé..

A következő pillanatban az ajtó kitárult, s a szolgálók egy kádat és gőzölgő vízzel telt kannákat cipeltek a szobába.

Lyon visszafordult az ablakhoz. Éppen a kabátját készült levetni, amikor megpillantotta Christinát.

A lélegzete is elállt. A látvány még a naplementénél is csodálatosabb volt. Christina nyereg nélkül lovagolt. Az általa kiválasztott szürke mén olyan sebesen vágta át a tisztáson, hogy úgy tűnt, lábai nem is érik a földet.

A lány úgy lovagolt, mint a szélvész. Aranyhaja lobogott a háta mögött. A háta olyan egyenes volt, mint a kard, és amikor a tisztást a vadontól elválasztó sövény felé vágatott, Lyon elmosolyodott.

Christina sokkal jobb lovagol, mint ő. Büszke elégedettség töltötte el Lyon lelkét.

- Ő az én nőstény oroszlánom - suttogta, s hangja megtelt csodálattal.

A lány hihetetlenül fenséges volt. S még ő akarta

lovagolni tanítani - gondolta.

Már megint tévedett - ismerte be Lyon. Ugyanúgy, mint akkor, mikor a tegnapi összetűzésért Christinától várt bocsánatkérést.

Lyon felnevetett, s gyorsan levetkőzött. Tudomást sem vett a szolgálok aggódó pillantásairól. Tudta, nincsenek hozzászokva, hogy nevetését hallják. Aztán nyakig merült a forró vízben, vállát a kád peremének támasztotta. Brown tiszta ruhát készített az ágyra.

- Elmehetsz - mondta Lyon a komornyiknak.

Brown az ajtó felé indult, aztán visszafordult gazdájához. Arcáról lerítt aggodalma.

- Mi az? - kérdezte Lyon.

- Uram, soha sem merésznék a magánéletébe avatkozni, de azon gondolkoztam, enged-e felesége akaratának?

- Miért, Brown? - kérdezte Lyon némi bosszúsággal a hangjában.

- Szóval hagyja, hogy felesége elváljon öntől? - bökte ki, Brown meglepetten.

- Azt hiszem, már el is vált tőlem - válaszolta Lyon, s összevonta szemöldökét.

A komornyik egészen elszomorodott. - Hiányozni fog, uram.

- Téged is megtart? - kérdezte Lyon. Brown bólintott. - Úrnőm kifejtette, hogy most már mindannyian a családhoz tartozunk.

- Mindannyian?

- Megtartja a teljes személyzetet, uram.

Lyon nevetni kezdett.

- Én igazán szeretném, ha velünk maradna,

uram – mondta Brown.

- Fejezd be az aggodalmaskodást, Brown. Nem megyek sehová - jelentette ki Lyon. - Küldd ide a feleségemet, amint megérkezik. Ha ilyen könnyen el tud válni tőlem, akkor ugyanolyan gyorsan újra is házasodhatunk. Ezt a csekély gondot már estére megoldom, ígérem.

- Hála a jó istennek - suttogta Brown. Kiszaladt a szobából, és bezárta maga mögött ajtót.

Christina a lépcső alján találkozott a komornyikkal. Amikor Brown tudatta úrnőjével, hogy a gróf hazaérkezett, s látni óhajtja, Christina megvető pillantást vetett rá, de végül is beleegyezett. Ahogy besétált a hálósobába, hirtelen megállt.

- Zárd be az ajtót, kedvesem.

Christina bezárta, de csak azért, hogy összetűzésükre négy szemközt kerüljön sor.

- Jólesett a lovaglás? - kérdezte Lyon.

Férje gyengéd hangja megzavarta Christinát. Biztos volt benne, hogy veszekedni fognak. Lyon azonban kifejezetten engedékenynek tűnt.

- Lyon - kezdte Christina. Nem mert a férje szemébe nézni. - Nem hiszem, hogy felfogtad, mi történt.

- Dehogynem, drágám - válaszolta Lyon olyan vidáman, hogy Christina még jobban összezavarodott.

- Újra kell kezdened mindent. Udvarolnod kell újra, bár most már tisztában vagy a... szokatlan neveltetésemmel. Kétlem, hogy...

- Rendben. Christina ránézett.

- Rendben? Ez minden, amit mondani tudsz? -
Megrázta a fejét, s nagyot sóhajtott. - Nem érted.

- De értem. Épp most váltál el tőlem. Elbert
elmagyarázta. - Nem vágy felháborodva?

- Nem.

- Miért nem? Azt mondtad, hogy szeretsz -
mondta Christina, s egy lépéssel közelebb lépett
Lyonhoz. - Hazudtál, ugye?

- Most, hogy tudod...

- Nem hazudtam - válaszolta Lyon. Hátradőlt, és
behunyta a szemét. - Istenem, de jó. Én mondom,
Christina, hogy Londonból idelovagolni egyre
hosszabbnak és hosszabbnak tűnik.

Christina nem akart hinni Lyon viselkedésének.
Sírni lett volna kedve.

- Nem teheted meg, hogy sárba tiporsz, aztán
meg úgy viselkedsz, mintha mi sem történt volna.
Egy harcos ilyesmiért ölni tudna - mondta Christina.

- Ó, de te nem vagy harcos, Christina. Te a
feleségem vagy.

- Voltam.

Lyon ki sem nyitotta a szemét amikor
megkérdezte. - Pontosan mit tettem?

- Nem tudod? - Christina nagy levegőt vett. -
Kiabáltál rám mások jelenlétében,
Megszégyenítettél. Megbecstelenítettél.

- Ki volt a szenttanú? - kérdezte Lyon olyan
halkan, hogy Christinának közelebb le kellett lépnie,
hogy hallja.

- Bryan - jelentette ki Christina.

- Úgy emlékszem, Richards előtt is kiabáltam
veled...

- Az más volt.

- Miért?

- Akkor azért kiabáltál, mert elájultam. Nem haragból tetted. Biztosan látod, mi a kettő közötti különbség.

- Most már látom - vallotta be Lyon. - Van fogalmad róla, miért kiabáltam rád Bryan előtt?

- Nincs - Lyon felnyitotta a szemét, tekintetében indulat szikrája pattant. - Pokolian megijesztettél - jelentette ki. Minden szava keményen csattant.

- Hogy mit tettem?

- Ne nézz rám ilyen ártatlanul, Christina! Majd megőrültem, mikor megláttalak London legalávalóbb gazembereinek társaságában. És te még mosolyogni merésztél rám, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy kocsmába jársz...

Lyonnak abba kellett hagynia. Az emlékei kezdték megint feldühíteni.

- Igenis merészeltem mosolyogni, mert boldog voltam, hogy látlak. Nem hiszed e1? - kérdezte, s csípőre tette a kezét.

- Nos? - Tekintete választ követelt. - Megint levágtad a hajad?

- Igen, levágtam. Mindez része a szertartásnak – jelentette, ki Christina.

- Christina, ha minden alkalommal levágsz a hajadból, amikor felbosszantalak, egy hónapon belül kopasz leszel, nekem elhiheted. - Lyon mély levegőt vett, majd így folytatta: - Tisztázzunk valamit. Ezek szerint sohasem emelhetem fel a hangom veled szemben? Christina, ez nem fog menni. Elő fog

fordulni, hogy kiabálok...

- Nem érdekel, ha felemeled a hangod velem szemben motyogta Christina. - Időnként bizonyára én is ki fogok borulni - mondta. - De soha nem másolt előtt. Mert azzal csak megaláználak, úgy, mint. ahogy te megaláztál Bryan előtt...

- Ó? Akkor a hátsó szobába kellett volna vonszolnom téged, hogy négyszemközt kiabálhassak rád? - kérdezte.

- Pontosan - helyeselt Christina.

- Fölöslegesen tetted kockára az életedet, Christina: Mert veszélyben voltál, akár beismered, akár nem. Azt akarom, hogy megígérd, soha többé nem bocsátkozol ilyen esztelen kalandba.

- Gondolkoznom kell rajta - mondta. Most, hogy jobban belegondolt, be kellett látnia, valóban veszélyben volt. Túl sokan voltak Bryan kocsmájában ahhoz, hogy legyőzze őket... ha úgy döntenek, hogy egyszerre fordulnak ellene mindannyian. Persze, akkor úgy gondolta, egyedüli támadója térdre kényszerítésével kezébe vette a dolgok irányítását... meg az is, hogy Lyonwood grófját férjeként emlegette. - Igen - ismételte. - Gondolkodnom kell rajta.

Lyon indulatos tekintetéből látta, nem hatotta meg őszinte válasza.

- Figyelmeztettelek, hogy nem lesz könnyű dolgod - suttogta.

- Hát erről van szó, ugye? - Épp most mondtam.

- Próbára akarsz tenni, igaz, Christina?

Christina későn vette észre, hogy túlságosan közel merészkedett férjéhez. Lyon megragadta, és

ölébe rántotta. A víz kicsapott a kádból.

- Tönkretetted a ruhámat - kapkodott levegő után Christina.

- Nem ez az első alkalom - felelte Lyon, amikor a lány végre feladta a hiábavaló küzdelmet. Tenyerébe fogta Christina arcát, s a szemébe nézett. - Imádlak.

Christina szeme megtelt könnyekkel. - Megaláztál.

- Imádlak - suttogta Lyon ismét. - Sajnálom, ha megalázva érezted magad - tette hozzá.

- Te sajnálsz? - Egy könnycsepp gördült végig az arcán. Lyon gyengéden letörölte.

- Sajnálom, hogy megijesztettelek - suttogta Christina. - Nem fog többé előfordulni.

- Mondd, hogy szeretsz! - követelte Lyon.

- Szeretlek. '

- Higgyek neked? - kérdezte Lyon fátyolos, elfúló hangon.

- Igen - válaszolt Christina. Megpróbálta eltolni magától Lyon kezét.

- De te sem hiszed, amikor azt mondom, szeretlek - mondta Lyon. - Meggyőződésed, hogy ez csupán átmeneti állapot, igaz? - kérdezte, s gyengéd csókot lehelt a durcás ajkakra. - Majd ha megtanultál bízni bennem, tudni fogod, hogy nem gondolom meg magam. Szerelmem örökké tart, Christina.

Lyon nem adott alkalmat a vitára. Ismét megcsókolta feleségét. Nyelve vágyakozón hatolt Christina szájába.

A lány ellenkezni próbált. - Lyon, ki kell...

- Vetközz le! - vágott a szavába Lyon, s Christina ruhájának kapcsai felé nyúlt.

Nem, Christina nem gondolta komolyan, amit mondott. Gondolatai villámként cikáztak tudatában. Lyon csípőig lemeztelenítette, tenyerébe vette mellét, s hüvelykujjával mellbimbóit dörzsölte, míg meg nem keményedtek. Ajkai soha sem voltak még ennyire forrók és csábítóak.

A padlón már több víz volt, mint a kádban. Lyont nem érdekelte. Christináról pillanatok alatt levetette lucskos ruháját.

Christina nem akart hadakozni. Karjait Lyon nyaka köré fonta, és lágyan felsóhajtott.

- A víz már teljesen elhűlt - suttogta a férfi fülébe.

- De én nem,

- Tessék?

- Én forró vagyok.

- Lyon? A...

- Testemet akarod a testedben - suttogott Lyon.

Forró lehetétől libabőrös lett Christina háta. - Testemet akarod érezni a testedben - forrongott Lyon. - Keményen és forrón. Lassan próbálom, de majd keményebben és gyorsabban akarod, amíg el nem érem a méhed...

Christina hátrahajtotta fejét, hogy Lyon megcsókolja érzékeny nyakát. A vágy ígérete, a gyönyör reménye torkát össze- szorította, és szívét felgyorsította.

- Testedben maradok, amíg testem újra megkeményedik, jó, Christina? S aztán kezdjük előlről. - Egy bosszú vonagló csók után ajkai Christináén pihentek meg. - Ezt szeretnéd, édesem,

ugye?

- Igen - válaszolt Christina. - Akarom.

- Akkor gyere hozzám feleségül. Most azonnal - követelte Lyon, s újra megcsókolta a lányt. - Gyerünk, Christina. Akarom... Christina, ne ringasd a csípődet - nyögött fel. - Ez kínzás.

- Tudom, hogy szereted - suttogta a lány, s arcát a férfi vállára simította. Lyon csípőjén lovagolt, mellét érzékenyen dörzsölte széles, izmos mellkasához.

Amikor megpróbálta Lyon testét magába vezetni, a férfi nem engedte: megragadta csípőjét, s visszatartotta testét.

- Még ne - súgta Lyon: - A feleségem vagy, vagy sem? - Lyon, kérlek! - könyörgött Christina.

Lyon följebb vonta Christina testét, súlya nem nehezedett hasára. Ujjaival megtalálta szeméremajkait, és lassan testébe hatolt.

- Akarod, hogy abbahagyjam? - kérdezte halkan.

- Ne, ne hagyd abba.

- Házasok vagyunk?

Christina feladta.

- Igen, Lyon. Először udvarolnod kellett volna - nyöszörgött, ahogy Lyon egyre vadabbul izgatta. Christina beleharapott Lyon ajkába, aztán nyelvével a szájába hatolt.

- Megegyeztünk - suttogta Lyon, s egyetlen erőteljes mozdulattal magáévá tette.

Christina nem értette, mit akart Lyon mondani. Meg akarta kérdezni, de Lyon hirtelen megváltozott. Mozgása egyre erőteljesebbé, egyre gyorsabbá vált. Christina sem beszélni, sem gondolkozni nem

tudott. Lyon egyre közelebb vitte a gyönyörhöz. Amikor már nem bírta tovább izgalma forróságát, édes megkönnyebbüléssel öntötte el az élvezet.

- Le kellett volna mennünk vacsorázni. Nem akarom, hogy anyád azt higgye, a hálósobájában megbújhat. A jövőben mindig velünk együtt kell étkeznie, férjurar.

Lyon nem vett tudomást felesége megjegyzéséről. Közelebb bújt hozzá, és betakargatta, mikor észrevette, hogy vacog.

- Christina? Apád soha nem kiabált veled, mikor kislány voltál?

Christina közelebb fészkelte magát férjéhez.

- Furcsákat kérdezel tőlem. Igen, apám néha rám kiabált...

- De sohasem mások előtt, igaz? - kérdezte Lyon.

- Nos, egyszer nem tudott uralkodni az indulatain – vallotta be Christina. - Túl kicsi voltam ahhoz, hogy magam is emlékezzem az esetre, de anyám és a sámán sokszor elmesélték a történetet.

- Sámán?

- A papunk - magyarázta Christina. - Olyasmi, mint az, aki összeadott bennünket.

- Mi miatt vesztette el apád az önuralmát? - kérdezte Lyon.

- Nem fogsz kinevetni?

- Nem.

Christina Lyon mellkasára szegezte tekintetét, nehogy az aranybarna szempár elterelje figyelmét.

- Egy napon a fivérem egy gyönyörű kígyót hozott haza. Apám nagyon elégedett volt.

- Elégedett?
- Csodálatos kígyó volt, Lyon.
- Értem.

Christina érezte Lyon hangján, mulatságosnak tartja a történetet, de szándékosan nem jegyezte meg.

- Anyám is örült. A sámán szerint megirigyeltem bátyám pompás zsákmányát, mert elmentem, hogy én is fogjak egyet. Senki sem talált meg hosszú órákon át. Nagyon kicsi voltam még, és mindig rosszban sántikáltam.

- Á, szóval emiatt lett dühös az apád - jegyezte meg Lyon. - Az eltűnése bizonyára...

- Nem, nem az volt az oka - vágott a szavába Christina. - Bár csakugyan nem örült neki, hogy elhagytam a falu biztonságát adó területét.

- Nos, akkor? - türelmetlenkedett Lyon.

- Kétségbeesetten keresett mindenki, mikor büszkén visszalépdelt a faluba. Mama azt mondta, hogy mindig utánózni próbáltam bátyáru járását. Fehér Sas úgy ment, mint egy büszke harcos. - Christina elmosolyodott.

- És volt nálad kígyó, amikor... visszalépdeltél a faluba? - kérdezte Lyon.

- Ó, igen - lelelte. - A sámán azt mondja, ugyanúgy tartottam a kezemben, mint a bátyám a sajátját. Apára a tűz túlsó oldalánál állt, anyám mellette. Egyikük sem szólt semmit a zsákmányomhoz. Később elmagyarázták, azért, mert féltek, hogy megijesztenek, és elejtem a kígyót. Akárhogy is... - tette hozzá sóhajtva. - Apám odasétált hozzám. Kivette a kígyót a kezemből,

megölte, és kiabálni kezdett rám. Anyám tudta, hogy nem értem a helyzetet. Apám dicsérte a bátyámat, engem meg üvöltve szidott ugyanazért.

- Miért tette? - kérdezte Lyon, s már előre félt a választól.

- A bátyám kígyója nem volt mérges.

- Ó, uram!

Christina megmosolyogta férje nyilvánvaló rémületét.

- Apám haragja hamar elmúlt. A sámán megmagyarázta neki, hogy a szellemek így is, úgy is, megvédtek volna. Én voltam a nőstény oroszlán, tudod. Mama azt mondta, apám is bánta; hogy megrikatott. Aznap délután elvitt lovagolni, és megengedte azt is, hogy vacsora közben az ölében üljek.

- Apád megijedt - jelentette ki Lyon. - Szeretett téged, Christina, annyira, hogy amikor veszélyben látott, elhagyta minden önuralma. Csakúgy, mint engem tegnap, Bryan kocsmájában.

Magához vonta Christinát, s a szervébe nézett. - Neki azt rendelte a sors, hogy megvédje az én nőstény oroszlánomat.

Christina bólintott. - Azt hiszem, kedvelnéd az apámat. Sok tekintetben hasonló vagy hozzá. Ugyanolyan büszke vagy. Ó, ne szabadkozz, Lyon. Tényleg büszke vagy, nekem elhiheted.

- Hogy hívják apádat? - kérdezte a férfi.

- Fekete Farkas.

- Kedvelni fog engem?

- Nem.

Lyon nem sértődött meg az egyenes válaszon.

Sőt, kis híján elnevette magát.

- Lennél olyan szíves megmondani, miért?
- Gyűlöli a fehéreket, nem bízik bennük.
- Ezért olyan gyanakvó a természeted, ugye?
- Valószínűleg igen. - Christina Lyon vállára

fektette arcát.

- Velem szemben is gyanakvó vagy?
- Nem is tudom - sóhajtotta Christina.
- Én teljesen megbízom benned, édesem.

Christina nem felelt.

- Christina, én azt szeretném, hogy egyenrangú társak legyünk. Azt akarom, hogy bízz bennem. Mindörökre... Ez az én feltételem.

Christina lassan felemelte a fejét, hogy Lyonra nézzon.

- És ha képtelen vagyok a feltételeidet teljesíteni? - kérdezte.

Lyon látta Christina szemében az aggodalmat.

- Mondd meg te - suttogta. .
- El fogsz hagyni - suttogta Christina.

Lyon megrázta a fejét.

- Nem.
- Nem? Akkor mit teszel?

Lyon egy csókkal akarta elűzni Christina aggályait. – Várni fogok. Akkor is foglak szeretni. Szíved mélyén nem hiszel nekem, ugye? Azt gondolod, ha valami olyasmit teszel, ami nem tetszik nekem, nem foglak többé szeretni. Ez nem történhet meg, Christina.

Christinát lenyűgözték Lyon tüzes szavai.

- Aggódok - suttogta meghunyászkodón. - Néha úgy érzem, sohasem fogok tudni megfelelni az

elvárásaidnak. Mintha fából akarnánk vaskarikát csinálni.

- Néha mindenkinek vannak ilyen érzései - mondta Lyon, s elmosolyodott a lehetetlen hasonlaton. - Érzékeny lelkű vagy.

- Eszedbe jut még, hogy haza akarsz menni? - Lyon átkarolta Christina vállát.

- Nem tudnálak elhagyni - felelt a lány -, s nem vihetnék magammal sem. Te most már a családomhoz tartozol, Lyon. S nem lesz könnyű velem élned.

- Minden házasság nehéz kezdetben - válaszolta a férfi. - Mindkettőnknek meg kell tanulnia alkalmazkodni. Idővel meg fogjuk érteni egymást.

- A családom és a személyzeted furcsának fog találni.

- Már most is furcsának tartanak. Christina szemében harag villant.

- Ez nem volt szép tőled - mondta Lyonnak.

- Félreérted. Ők engem is furcsának tartanak. Ennyire érdekel, hogy mások mit gondolnak rólad, Christina? A lány megrázta a fejét.

- Csak az érdekel, hogy te mit gondolsz, Lyon.

Engem is érdekel, hogy te mit gondolsz rólam - suttogta a férfi. - Nos, mit mondasz, asszony, kihordatod-e a csizmáimat még egyszer a ház elé?

- Haragudtam rád - magyarázta Christina. - Más nem jutott eszembe, hogy emlékeztesselek, milyen nagy bánatot okoztál nekem.

- Hála istennek, nem próbáltál meg elhagyni.

- Próbáltam?

- Tudod, hogy felkutattalak volna, és

visszavonszoltalak volna oda, ahová tartozol.

- Igen, tudtam, hogy ezt tetted volna. Végül is, te harcos vagy.

Lyon magához vonta Christinát, hogy a beszélgetésnek véget vetve újra szeretkezzenek. Christina kezei Lyon combjai felé mozdultak. Lyon nem ezt várta. Mindkét kezét megfogta és megszorította.

- Christina? Szerettél-e valaha is másik férfit? Volt-e valaki otthon, akinek odaadtad a szívedet?

Christina elmosolyodott a férje hangjában feszülő aggodalom hallatán.

- Kislány koromban Fehér Sashoz akartam feleségül menni. Hétéves voltam, mikor rádöbbsentem, ez lehetetlen. Végül is, Fehér Sas a testvérem.

- Volt valaki más?

- Nem. Apám egyik harcosnak sem engedte, hogy közeledjen. Tudta, hogy vissza kell térnem a fehérek világába. A sorsom már el volt döntve.

- Ki döntötte el a sorsod? - kérdezte Lyon.

- Az álom.

Christina várt a következő kérdésre, de egy-két perc után rájött, Lyon nem fog többet kérdezni, így eldöntötte, hogy magától folytatja. Azt akarta, hogy Lyon mindent megértsen.

Lyont megragadta a sámán látomásának története, bár igaz, mosolyt csalt arcára.

- Ha anyád nem szólított volna nőtény oroszlának, tette volna-e valaha is a sámán ugyanazt?

- A sámán akkor is rájött volna - szakította félbe

Christina. Világosszőke hajam volt, és kék szemem, akárcsak az álmaiban megjelenő oroszlánnak. Igen, rájött volna. Érted már, mennyire összezavarodtam, amikor Sir Reynolds Lyonnak szólított? Abban a pillanatban tudtam, hogy a sors téged rendelt mellém.

Lyon tudatának logikusabb fele átlátta az álmok csalárdságát és a szertartások babonáit. Ennek ellenére félretolta a hűvös értelem érveit.

- Én is tudtam abban a pillanatban, hogy hozzám fogsz tartozni.

- Mindketten harcoltunk érte, ugye, Lyon?

- Azt tettük, szerelmem.

Christina nevetett.

- Sohasem volt egyenlő esélyed, férjurar. A sorsod már el volt döntve.

Lyon bólintott.

- Most rajtad a sor, hogy kérdezz. Szeretnéd, ha Lettie-ről mesélnék?

Christina próbált Lyonra nézni, de a férfi nem engedte mozdulni.

- Akarsz beszélni róla? - kérdezte a lány. - Igen, akarok. Kérdezz bátran...

Szeretted azt az asszonyt?

- Nem úgy, ahogy téged. Sohasem voltam... elégedett. Túl fiatal voltam a házassághoz, most már elismerem.

- Milyen volt Lettie?

- Pontosan az ellentéted - válaszolta Lyon. - Lettie élvezte a társasági életet, gyűlölte ezt a házat, a vidéket, s imádta a pletykákat. Akkoriban Richards mellett dolgoztam. Háború készülődött, és elég

sokat voltam távol az otthontól. Testvérem, James kísértette Lettie-t a különböző eseményekre. Míg külföldön voltam, még az ágyába is becsalogatta.

Christina visszatartott lélegzete elárulta Lyonnak, hogy mindent megértett. Lyon már korábban akart mesélni Christinának az első feleségéről, hogy jobban bízson benne. Most, hogy elmondta, haragja kezdett Halványulni...

- Lettie szülésben halt meg. A baba is. Nem az én gyermekem volt, Christina. James volt az apja. Emlékszem, a feleségem mellett ültem és vigasztaltam. Istenem, borzasztó fájdalmai voltak. Imádkozom, hogy soha ne érezz olyan fájdalmat. Lettie nem tudta, hogy ott vagyok. A szeretőjéért sikoltozott.

Christina majdnem elsírta magát. Lyon fájdalma elviselhetetlen lehetett. Christina nem értette, hogy tehet feleség illet a férjével? Megölelte Lyont, de úgy döntött, nem sérti meg azzal büszkeségét, hogy tovább vigasztalja.

- Mielőtt becsapott, közel állt hozzád James? - kérdezte Christina.

- Nem.

- Te soha sem adtad a szíved Lettie-nek - jelentette ki Christina.

- A testvéred az, akinek hiába próbálsz megbocsátani, igaz, Lyon?

Lyon szólani sem tudott döbbenetében.

- Közel álltál Jameshez? - kérdezte újra a lány.

- Nem. Gyerekkorunkban mindig, mindenben versengtünk. Én kinőttem abból az értelmetlenségből, de a bátyám soha.

- Azt hiszem, James olyan lehetett, mint Lancelot – suttogta Christina. - Tudod, Camelot történetéből.

- És Lettie volt az én Guineverem? - kérdezte gyengéd mosollyal Lyon.

- Igen - válaszolta Christina. - Nem lentre könnyebb a lelked, ha azt gondolnád, nem szándékosan vétkeztek ellened?

- James nem volt egy Lancelot. A bátyám mindig megtette, amit akart, függetlenül a várható következményektől. Sohasem nőtt fel igazán - tette hozzá Lyon. Christina bólintott.

- Persze, az anyád nem engedte, hogy felnőjön – jegyezte meg-

- Anyámat tényleg itt akarod tartani? - kérdezte Lyon.

- Igen, itt.

- A pokolba! Meddig?

- Hagyd abba az akadékoskodást! Addig lesz velünk, amíg el nem akar menni. Természetesen, először kényszeríteniünk kell, hogy maradjon egy darabig - jelentette ki. - Van egy tervem, hogyan segíthetnénk rajta, Lyon. Együtt visszahozhatjuk őt a családi körbe. Anyád felelősnek érzi magát bátyád haláláért.

- Miért mondasz ilyet? - kérdezte Lyon.

- Mindig a szoknyája mellett tartotta Jamest - válaszolta Christina. - Diana elmondta, anyád mindkettőjüket védelmezett apátok könnyörtelen indulataitól.

- Honnan tudja Diana? Csecsemő volt még, amikor apám meghalt.

- Harriett néni mesélte neki - magyarázta

Christina. - Megkérdeztem a húgodat és a nagynénédet is, Lyon. Mindent meg akartam tudni anyádról, hogy segíthessek rajta.

- Meddig fog ez tartani? Nincs türelmem minden étkezést végigülni a társaságában, és hallgatni a Jamesről szóló meséit.

- Nem fogjuk engedni, hogy Jamesről beszéljen - mondta Christina. - Anyád rendkívül határozott asszony. - Arcon csókolta Lyont, aztán folytatta: - De én még határozottabb vagyok. Számíthatok a segítségedre?

- Be fogod beszélni neki, hogy a vadonban kell találnia egy helyet, ahol meghalhat? - kérdezte Lyon. Kuncogott, ahogy elképzelte, Christina miként vonszolja az anyját az erdőben, majd hozzátette: - Dianát aggasztja, hogy pontosan ezt fogod tenni.

Christina fáradtan sóhajtott. - A húgod nagyon naiv. Csak blöfföltem. Szeretnéd, ha elmagyaráznám az anyáddal kapcsolatos tervemet?

- Nem.

- Miért nem?

- Szeretem a meglepetéseket - felelte Lyon. - Épp most jutott eszembe egy másik dolog, amit meg akartam kérdezni.

- Ez nem lep meg. Tele vagy kérdésekkel.

- Észrevetted, hogy időnként franciául beszélsz? Különösen, amikor zaklatott vagy. A családot ezen a nyelven beszélt?

Christina arcán a mosoly dupla gödröcskéket formált. Lyon azt gondolta, úgy néz ki, mint egy angyal. Persze most éppen nem viselkedett angyalian, mert kezével egyre lejjebb nyúlt, hogy

felizgassa.

Lyon felnyögött, aztán visszahúzta Christina kezét.

- Először válaszolj! - parancsolta ellentmondást nem tűrő hangon.

Christina durcásan fintorgott férjére.

- Apám azért ejtette foglyul Deavenrue urat, hogy ő tanítson meg a fehérek nyelvére. Ha anyám beszélhetett volna vele, megmondta volna Deavenrue úrnak, hogy Angliába kell majdan visszatérnem. Apám ezt nem érezte fontosnak. Azt hitte, a fehérek egy nyelven beszélnek. Később Deavenrue bevallotta, nagyon félt apámtól. Emlékszem, kinevettem ezért - tette hozzá. - Tudom, ez nem volt szép tőlem, de akkoriban még csak tíz-vagy tizenegy éves lehettem, így viselkedésem megbocsátható. Deavenrue is nagyon fiatal volt. Megtanította nekem a fehérek nyelvét... az ő feltér testvéreinek a nyelvét.

Lyon nevetése szakította félbe a történetet. Christina várt a folytatással, amíg férje lecsillapodott,

- Két, hosszú év alatt meg is birkóztam a nyelvvel. Éjt nappallá téve tanultam. Anyámnak nem volt szabad Deavenrue közelébe menni. A fehérek között a hittérítő jóképűnek számított - mondta. - Történetesen mindenki távol tartotta magát tőle. Őt azért tartották ott, hogy feladatát teljesítse, nem azért, hogy barátokra leljen.

- Szóval csak ketten tanultatok együtt? - kérdezte Lyon.

- Természetesen nem. Én sem maradhattam

egyedül a társaságában. Legalább két öregasszony mindig velem volt. Idővel megszerettem Deavenrue-t, és meg tudtam győzni apámat, hogy barátságosabb legyen vele.

- Mikor vette észre Deavenrue, hogy nem jó nyelvet tanít neked? És milyen nyelven beszélt apáddal?

- Deavenrue beszélte a mi nyelvünket is - válaszolta Christina. - Amikor anyámnak végül megengedték, hogy Deavenrue sátrába menjen, hallotta, amint a leckét gyakorolom hangosan. Azonnal észrevette, hogy ez nem ugyanaz a nyelv, amit neki tanítottak kicsi korában.

- Felordított? - kérdezte Lyon kuncogva.

- Ó, persze. Anyám elcsípte apámat négy szemközt, és tudatta vele elégedetlenségét. Ha nem lett volna olyan makacs, hogy anyámat távol tartja Deavenrue-től, nem pazaroltunk volna el két évet. Apám is mérges volt. Meg akarta ölni Deavenrue-t, de anyám nem engedte.

Lyon nevetett. - Anyád miért nem tanított?

- Ő nem beszélt valami jól angolul. Úgy gondolta, Deavenrue jobban beszéli a nyelvet.

- Miért szeretsz inkább franciául beszélni?

- Néha könnyebb.

- Mondd, hogy mondják a családot nyelvén, hogy szeretlek?

- Szeretlek.

- Ez angolul van.

- Ez a mostani családom nyelve - mondta Christina. Aztán megismételte a szerelmi vallomást dakota nyelven.

Lyon szántára nagyon lírainak tűnt.

- Most megmutatom mennyire szeretlek -
suttogta Christina. Keze végigcsúszott Lyon
mellkasán. Gondolta, felkelti férje vágyait, de
hamarosan észrevette, már elkésett.

- Nem. Én fogom megmutatni először -
ellenkezett Lyon. Feleségét hanyatt fordította és
nekifogott, hogy megmutassa. Egy jó idő elteltével
férj és feleség egymásba ölelkezve aludtak.

Lyon felébredt az éjszaka közepén. Mikor
észrevette, hogy felesége nincs mellette, az ágy
széléhez gördült és a padlóra nézett.

Christina ott sem volt. Lyon azonnal kipattant az
ágyból, hogy a lány keresésére induljon, amikor
észrevette, hogy az asztalon gyertya ég. Pontosan
emlékezett rá, mindhármat elfújta, mielőtt lefeküdt.

Mindaddig nem értette, amíg észre nem vette a
fény közepében a fekete könyvet.

A bőrkötést már kikezdte az idő foga. Amikor
kinyitotta a könyvet, hirtelen erős szag járta át a
levegőt. A lapok töredezetten voltak. Végtelen
óvatossággal lapozta fel a Christinától kapott
ajándék első oldalait.

Nem érezte mennyi idő telt el, amíg ott ült, s
előrehajtott fejjel a naplót olvasta. Egy óra is
eltelhetett, vagy kettő. Amikor befejezte Jessica
rémálmainak olvasását, keze remegett. Felállt,
aztán a kandallóhoz sétált. Rázta a hideg, de nem
tudta, hogy a szoba hűlt ki, vagy Jessica naplójától
reszketett.

A második fadarabot tette a tűzre, amikor
ajtónyikorgást hallott a háta mögül. Megfordult.

Christina egy hosszú, fehér köntöst viselt. A haja csapzott volt, az arca kipirult. Lyon látta, hogy ideges. Christina tálcát tartott a kezében. A poharak kocogtak.

- Azt gondoltam, éhes lehetsz, és kimentem...

- Gyere ide, Christina.

Christina habozás nélkül teljesítette a kérést. A tálcát az asztalra tette, és férjéhez sietett.

- Olvastad? - kérdezte a férfit.

Lyon felállt, mielőtt válaszolt. Kezei Christina vállán nyugodtak.

- Azt akartad, hogy elolvassam, ugye?

- Igen.

- Miért?

- Egyenrangúság, Lyon. A te szavaid. Megnyitottad előttem a szíved, amikor Jamesről és Lettie-ről beszéltél. Nem tehetek én sem kevesebbet.

- Köszönöm, Christina - Lyon hangja érzelemtől remegett. Christina szeme tágra nyílt. - Miért köszönöd nekem?

- Amiért bízol bennem - válaszolta Lyon. Megcsókolta felesége homlokát. - Amikor anyád naplóját ideadtad, a bizalmaddal is megajándékoztál.

- Én?

Lyon mosolygott.

- Igen - jelentette ki, s ismét megcsókolta a lányt, aztán javasolta, hogy estebédjüket a kandalló előtt költse el.

- Sarkat fogunk majd beszélgetni? - kérdezte Christina. - Olyan sok dolgot akarok neked

elmesélni. Olyan sok mindenben kell döntenünk közösen, Lyon.

- Igen szerelmem, sokat fogunk beszélgetni - ígérte Lyon.

Amint Christina megfordult, hogy a tálcát felvegye, Lyon felkapott egy takarót a fotelból, és a padlóra terítette. Christina letérdelt, és a tálcát a takaró közepére tette.

- Idehozzam a köntösödet? - kérdezte Christina.

- Nem - válaszolta Lyon. - Akarod, hogy a tiédet levegyem rólad?

Lyon lefeküdt könyökére támaszkodva, és egy szelet sajtért, nyúlt. Letört egy darabot, és Christinának nyújtotta.

- Gondolod, hogy Jessica örült volt? - kérdezte. - Nem.

- Szerintem sem - mondta Christina. - Néhány bekezdése nagyon össze van zavarva, igaz? Érzed a vonaglását, Lyon, ugyanúgy, mint mikor én olvastam a naplóját?

- Nagyon meg volt félemlítve - mondta Lyon. - Igen, és éreztem a fájdalmát.

- Először nem akartam elolvasni a gondolatait. Boldogság akarta, hogy magammal hozzam a könyvet. Azt mondta, idővel meggondolom magam. Igaza volt.

- Tartotta az anyádnak tett ígéretét - vágta közbe Lyon. - Felnevelt téged, sajátjaként szeretett, és erőssé tett. Ez volt Jessica kívánsága, nem?

Christina bólintott.

- Nem vagyok mindig erős, Lyon. Egészen a ma estéig félttem tőle.

- Apádtól?

- Nem szeretem apának hívni - suttogta Christina. - Beteg leszek a gondolattól, hogy az ő vére folyik ereimben.

- Miért nem félsz többé? - kérdezte Lyon.

- Mert most már tudod. Félttem, hogy azt hiszed, Jessica őrült volt.

- Christina, amikor Richardsszal beszélgettem, és beléptél a könyvtárba, mi éppen apádról beszélgettünk. Richards mesélt nekem egy Brisbane nevezetű férfi esetéről. Hallottál róla valamit?

- Nem. Soha nem hallgatóznék - válaszolta Christina.

Lyon bólintott, és röviden elmesélte a Brisbane család meggyilkolásához vezető események sorát.

Szegény gyerekek - suttogta Christina. - Ki lenne képes ártatlan kicsinyeket megölni?

- Nem fog tetszeni a válasz - mondta Lyon. - Nem avatnálak be a történetbe, ha nem tartanám fontosnak. Brisbane feleségét és gyermekeit ugyanúgy ölték meg.

- Hogyan?

- Elvágták a torkukat.

- Nem vagyok kíváncsi a részletekre - suttogta Christina.

- Jessica arról beszél a naplójában, hogy egy házaspárral utazott együtt a Fekete hegyekbe. Emlékszel?

- Igen. Emily és Jacob volt a nevük. A sakál megölte őket.

- Hogyan?

- A torkukat... ó, Lyon, elvágta a torkukat. Ezt akartad mondani?

- Ugyanaz a módszer - válaszolta Lyon, - Véletlen egybeesés, persze, de ösztöneim azt súgják, hogy a báró ölte meg a Brisbane családot.

- Be tudod bizonyítani?

- Nem úgy, ahogy te szeretnéd - válaszolta Lyoni. - Rá fogjuk kényszeríteni, Christina. Szavamat adom rá. Rám bízod a módszert?

- Igen.

- Miért?

- Mi miért? - kérdezett vissza Christina.

Szándékosan a padlóra bámult, hogy elkerülje Lyon tekintetét. Lyon odanyúlt, és egy tincsbe kapaszkodva húzta.

- Akarom, hogy kimondd a szót, asszony.

Christina Lyon mellé telepedet. Kezével lassan Lyon kezéért nyúlt. Amikor ujjai összeértek, Christina beszélni kezdett.

- Megbízom benned, Lyon, teljes szívemből.

Tizenhatodik fejezet

Boldogság és én ígéretet tettünk egymásnak. Boldogság megígérte, hogy gondodat viseli, ha nekem bajom esne, én pedig megígértem, hogy visszaviszem Fehér Sast a családjához, ha bármi történne Boldogsággal.

Nem féltem soha többé. Az indián asszony ígérete megnyugtató.

Tudtam, bízhatok benne. Téged már akkor is szeretett, Christina. Láttam rajta, ahogy a karjaiban tartott, és álomba ringatott.

Azt hiszem, Ő talán még nálam is jobb anyád lenne, kicsikém.

Naplóbejegyzés
1795. november 3.

Lyon próbálta uralni indulatait. Mondogatta magában, hogy a reggeli nem tart már sokáig, Richards hamarosan megérkezik, és azt is, hogy feleségének tesz jót azzal, hogy türelmes az anyjával. A megerőltetéstől az étvágya is elment, és ráadásul az asztalnál ülők mindegyike fontosnak érezte, hogy erre megjegyzést is legyen.

A családja vette körül, és Lyon ezt a legszerencsétlenebb körülménynek érezte. Harriett nagynénje és Diana épp az előző délután érkeztek meg. Rhone gróf alig egy órával később mutatkozott.

Az egybeesés természetesen nem volt véletlen. Diana meglepetést színlelt, amint Rhone besétált a

házba. Lyon húgának viselkedése azonban elárulta, hogy ez csak látszat. Lyon egy percig sem kételkedett. Ő már amúgy is megbeszélt barátjával mindent az előző este. Rhone megkérte Diana kezét. Lyon boldogan beleegyezett, de ezt egyelőre nem tudatta Rhone-nal, mert az el volt mélyedve nyilvánvalóan előre megfogalmazott hegyibeszédében, hogy mennyire komolyak szándékai Diana szeretetét és védelmét illetően. Mikor Rhone végül lelassította mondókáját, Lyon áldását adta a frigyre.

Lyon az asztalfőn ült, jobbján Rhone, bal oldalon pedig Christina. Anyja vele szemben ült az asztal túlsó végén. Harriett nagynéni és Diana egymást váltva próbálták bevonni a beszélgetésbe az idős grófnét, de fáradozásuk hiábavaló volt. Lyon anyja egyedül, akkor emelte fel tekintetét a tányérról, amikor James fiáról akart megjegyzést tenni.

Lyon állkapcsa azonnal megfeszült.

- Az Isten szerelmére, Diana, engedd el Rhone-t
- csattant fel Harriett néni. - Éhen pusztul a fiú, ha nem engeded az ételéhez, gyermekem.

- Jamesnek mindig nagyon jó étvágya volt -
vágta közbe Lyon anyja.

- Biztos vagyok benne, hogy igen - mondta Christina. - Tetszik a szobája? - kérdezte, hogy téthát váltson.

- Egyáltalán nem tetszik. Túl világos. És ha már arról beszélünk, mi nem tetszik nekem, akkor kérlek, áruld el, miért ellenzed, hogy feketében járjak. Jamesnek tetszett a fekete...

- Mama, lennél szíves békén hagyni Jamest? -

könyörgött Diana.

Christina megrázta a fejét.

- Lyon, mit gondolsz, mikor érkezik Richards? – kérdezte férjét. - Alig várom, hogy végre elkezdhessük. - Lyon ráförmedt feleségére.

- Te nem mégý sehová. Már megbeszéltük, Christina - emlékeztette.

- James mindig szeretett utazgatni - jegyezte meg az üreg grófnő.

Christina kivételével mindenki az idős, ősz hajú asszonyra meredt.

- Mikor beszéljük meg Rhone és Diana egybekelését? - kérdezte Harriett néni, hogy megtörje a leszűlt csendet.

- Én igazán nem szeretnék sokáig várni a dologgal - mondta Diana, s elpirult. Meg akarok házasodni most azonnal, mint Lyon és Christina.

- A mi helyzetünk más volt - jegyezte meg Lyon, és Christinára kacsintott. - Neked nem lesz olyan szerencséd, Rhone, mint nekem. Várnod kell még, ahogy az illem diktálja.

- James is meg akart nőszülni, de egyszerűen nem talált megfelelő feleséget - szólt közbe a mama.

Lyon felmordult. Christina megsimogatta ökölbe szorított kezét.

- Nagyon csinos vagy ma reggel - mondta. - Mindig kéket kellene viselned.

Lyon Christina szemébe nézett, és meglátta benne a szikrát. Tudta, hogy felesége mit csinál. Igen, próbálja elterelni figyelmét anyjáról. Annak ellenére, hogy értette szándékát, a próbálkozás

sikerrel járt. Lyon elmosolyodott.

- Te mindig szép vagy - mondta, s közelebb hajolt, hogy Christina hallja suttogását. - Bár, még mindig jobban kedvellek ruha nélkül.

Christinát elöntötte a boldogság.

Rhone elvigyorodott, aztán Lyon nagynénje felé fordult.

- Még mindig azt gondolja, hogy Diana és én nem vagyunk egymáshoz valók? Szeretném, ha ön is elfogadna bennünket - tette hozná.

Harriett nagynéni felkapta a legyezőjét, és arca előtt lobogtatta, míg a válaszon gondolkodott.

- Elfogadlak benneteket, de nem hiszem, hogy annyira összeilletek, mint Christina és Lyon. Láthatjátok, milyen jól megvannak.

- Ó, mi sem vagyunk teljesen egymáshoz valók – jegyezte meg Christina. - Sőt, azt hiszem, Rhone és Diana jobban illenek egyaráshoz. Őket egyformán nevelték... – magyarázta Christina.

Harriett néni feddő pillantást vetett Christinára.

- Most, hogy te is családtag lettél, elárulnád, hogy hol nevelkedtél, gyermekem?

- A Fekete hegyekben - válaszolta Christina, majd Lyon felé fordult. - A nénikém nyilván mindenkinek el fogja mondani, úgyhogy jobb, ha a család felkészül a pletykákra, nem?

- A grófnő nem fog beszélni - felelte Lyon. - Amíg pénzeljük, a grófnő biztonságban tartja titkaidat.

- Milyen titkokat? - kérdezte Diana bosszúsan.

- Jogában áll, hogy titkai legyenek - szólt Rhone Christinára kacskintva.

Harriett néni felhorkant.

- Érthetetlen. Egy család vagyunk. Nincsenek titkaink egymás előtt. Hacsak olyasmit nem tettél, amit szégyellsz, Christina. Biztos vagyok benne, nem erről van szó. Te jószívű gyermek vagy - tette hozzá, aztán az öreg grófné felé bólintott, hogy véleményének nyomatékot adjon.

- James is jószívű volt - csattant fel, de senki nem figyelt rá.

- Nos? - ösztönözte Diana válaszra Christinát.

- A dakoták neveltek fel - Christina meg volt győződve róla, hogy kijelentése azonnali reakciót vált ki. Mindannyian várakozó tekintettel bámultak rá. Christina Lyon felé fordult. - Nem hiszem, hogy megértették, édesem - suttogta.

- Kik azok a dakoták? - kérdezte Harriett néni. - Nem emlékszem, hogy, ilyen nevű emberekkel találkoztam volna. Biztosan nem angolok - jegyezte meg egy újabb legyezőcsapással.

- Nem, ők nem angolok - mosolygott Lyon.

- Nagy család? - kérdezte Harriett néni, miközben azon törte a fejét, hogy min mosolyog Lyon, és miért pirult el Christina.

- Nagyon nagy - dörmögte Lyon.

- Nos, akkor miért nem hallottam még róluk? - követelőzőtt nagynénje.

- Mert indiánok - jelentette ki Christina, és várt az igazi reakcióra.

Harriett nénire nem kellett sokáig várnia.

- Nem is csoda, hogy nem hallottam róluk, istenem, úgy érted, vademberek?

Christina éppen el akarta magyarázni, hogy nem zavarja a vademberek kifejezés - a grófnő gyakran

használta ezt -, és hogy a dakoták milyen gyengéd, gondoskodó emberek, de Harriett és Diana nevetése félbeszakította.

Harriett néni volt az első, aki visszanyerte józanságát. Észrevette, hogy Rhone, Lyon és Christina nem csatlakoztak a nevetéshez.

- Viccelsz velünk, igaz, Christina? - kérdezte.

- Nem, nem viucelek - válaszolta Christina. - Rhone? Nem látszol valami meglepettnék.

- Fel voltam készülve a hírre - magyarázta Rhone.

- Szóval, a Fekete hegyek Franciaországban vannak? - kérdezte Diana, ahogy próbálta tisztázni magában a hallottakat. Lyon felnevetett.

- James imádta Franciaországot - jelentette ki Lyon anyja. - Sok barátja volt ott.

Harriett néni Christina kezéért nyúlt.

- Kedvesem, ne haragudj, amiért nevettem. Most biztosan azt gondolod, hogy borzasztóan nevetlen vagyok. Annyi meglepődtem. Az istenre kérek, ne hidd, hogy lenézlek bármilyen tekintetben is.

Christina nem háborodott fel a reakciójukon, de biztos volt benne, Harriett néni nem beszélt őszintén. Rámosolygott a kedves asszonyra.

- Az istenre kérem, ne higgye, hogy én is lenézem önt. Mert azt hiszem, az én népem sokkal civilizáltabb, mint az angol. És én büszke vagyok erre.

- James mindig civilizáltan viselkedett, bárkivel is találkozott - jelentette ki a mama.

Harriett nagynéni megpaskolta Christina kezét, majd sógornőjére nézett.

- Millicent - motyogta, keresztnévén szólítva az idős grófnét. - Felhagynál végre ezzel, az isten szerelmére? - Harriett nagynéni ismét Christina felé fordult. - Kíváncsian várom gyermekkori történeteidet, Christina. Megosztanád velem?

- Örömmel - válaszolta Christina.

- Most azt tanácsolom, e családon kívül ne mondd el senkinek. Kívülállók úgysem értenék meg - tette hozzá batározott bólintással. - Így nem leszel kitéve rosszindulatú pletykáknak.

- Voltak különös szokásaid, amikor ott éltél?

- Az isten szerelmére, Diana - mordult fel Lyon.

- Semmi baj - szólt Christina.

- Jobb lenne, ha témát váltanánk - javasolta Rhone. Haragosan pillantott Dianára, de aztán békítőn megfogta a kezét.

Harriett néninek csöppet sem tetszett, ahogy Diana Christinát bámulta. A szája tátva volt. A buta kislány egészen felcsigázottnak tűnt.

Christina érzéseit szem előtt tartva a néni igyekezett elterelni Diana figyelmét.

- Lyon? Diana ragaszkodott hozzá, hogy magával hozhassa azt a neveletlen kiskutyát, amelyet Rhone-tól kapott. Ott van megkötve Hátul - magyarázta Harriett néni. - Diana azt remélte, majd te vigyázol rá, amíg mi Londonban vagyunk. Igaz, Diana?

- Ó, igen - felelte a lány. - Kínzás lenne egy városi házban megkötve tartani. Christina, volt kiskutyád gyerekkorodban? Voltak kutyák a ti... városotokban?

- Falunak hívták, nem városnak - helyesbített

Christina, és szerette volna, ha Diana nem néz rá ilyen merőn.

- Voltak ott kutyák? - erősködött Diana.

- Igen, voltak kutyák - válaszolt Christina. Férje felé fordult, s rákacsintott. - De nem játszótársként kezeltük őket - füllentett. - És természetesen sohasem maradtak velünk sokáig.

- James mindig szerette az állatokat. Volt egyszer egy gyönyörű foltos kutyája, úgy hívták, hogy Hűség.

- Ha kíváncsi a véleményemre, szerintem nem kutyának való név - fejtette ki Lyon. - Nem igaz, Christina? - kérdezte feleségét.

Brown jelent meg az ajtóban, és bejelentette, hogy Sir Fenton Richards megérkezett. Christina és Lyon is felállt, hogy elbúcsúzzanak.

- Szeretnék veled és Richardsszal kilovagolni - szökött Rhone.

Lyon Christinára pillantott, fogadta bólintását majd azt mondta Rhone-nak, hogy örömmel venné a társaságát.

Christina félúton volt a kijárat felé, mikor Diana utánaszökött.

- Christina? A kutyák miért nem maradtak sokáig?

Christina nem felelt.

- Mi történt a kutyákkal?

- Megettük őket szökött Christina komolyságot színélve.

Harriett néninek kiesett a legyező a kezéből. Diana felszisszent. Lyonnak szeme sem rebtent, míg anyja meg nem szökölt.

- James sohasem ette meg a kutyáját. Ó... ó, Istenem, mit mondtam?

A mama elmosolyodott. Törékeny kis mosoly volt, de mégis mosoly. Christina azt gondolta, kezdetnek nem rossz. Lyon ölelése elárulta, ő is hasonlóképpen vélekedik.

- Diana, csak vicceltem veled. Sohasem ettük meg a kutyáinkat. Nem kell aggódnod a kiskutyád miatt. Nem fogom megenni vacsorára. Szavamat adom.

- Christina sohasem szegi meg a szavát - mondta Lyon a húgának. - Hacsak meg nem éhezik - tette hozzá, s kivonszolta feleségét a szobából.

Richards fel volt villanyozva, amikor Lyon és Christina mosolyogva léptek a könyvtárszobába. Viselkedésük természetesen ellentmondott a titokzatos üzenetnek, melyet tegnap kapott tőlük.

- Ezek szerint megoldódott a gondotok? - kérdezte Richards. Lyont üdvözlés helyett.

- Nem, továbbra is segítségedre van szükségünk - felelte Lyon. Aztán gyorsan sajnálkozóra váltott. - Nem vagy fáradt, Richards? Nincs kifogásod ellene, ha kilovagolunk?

- Hová?

- Acton gróf birtokára - válaszolta Lyon.

- Lóháton jó négy óra az út, nem?

- Londonból - emlékeztette barátját Lyon. - Innen csak kettő.

- Ki lakik most ott?

- Senki. Úgy tájékoztattak, hogy a házat bedeszkázták.

Richards Christinához fordult.

- Egy csepp tea jót tenne nekem, drága. Ki vagyok purcanva - tette hozzá. - Hajnalban indultam, és nem volt időm reggelizni.

- Gondoskodom róla, hogy azonnal kapjon valami harapnivalót - mondta Christina. - Szüksége lesz minden erejére... - tette hozzá, s kisietett a könyvtárból.

Richards bezárta az ajtót, és Lyon felé fordult.

- Csak azért küldtem ki a feleségedet, hogy négyszemközt beszélhessek veled.

- Nincs titkom Christina előtt - válaszolta Lyon.

- Félreérted - mondta Richards. - Amit mondani akarok, nem titok. De a feleségedet csak felzaklatná. Stalinsky báró újra itt van. Tegnap érkezett. Azonnal e1 akart jönni, hogy találkozzon a lányával. Amikor megtudtam a szándékát, azzal próbáltam visszatartani, hogy elmentetek északra rokonokat látogatni. Azt mondtam neki, csak holnapután tértek vissza Londonba. Remélem helyesen tettem, Lyon.

- Igen - felelte Lyon. - Hol szállt meg a báró?

- Porteréknél. Fogadást adnak a tiszteletére szerda este. A báró úgy tervezi, ott fog találkozni a lányával.

Lyon nagyot sóhajtott.

- Ezt nem lehet elkerülni - motyogta.

- Christina még mindig azt hiszi, hogy az apja meg akarja ölni?

- Christina azt tervezte, hogy törbe csalva rákényszeríti apját, hogy megpróbálja - mondta Lyon.

- Elmagyaráznád végre, miért? - követelte

Richards,

- Igen, majd útban Acton háza felé mindent elmondok - ígérte Lyon. - Rhone is velünk jön. Hármunknak nem fog sokáig tartani - tette hozzá.

- Miről van szó? - kérdezte Richards.

- Fel kell ásnunk a rózsagyásokat.

Lyon, Richards és Rhone csak késő délután értek vissza Lyonwoodba. A hangulatuk éppen olyan volt, mint az időjárás.

Christina épp akkor sétált be a hátsó ajtón, amikor a három elázott férfi berontott a főbejáraton. Az előszobában találkoztak. Lyon bőrig volt ázva, és fejét rázta elégedetlenségében, amikor meglátta Christinát ugyanolyan állapotban. Esőcseppek potyogtak a hajából.

- Úgy nézel ki, mint egy vízbe fojtott macska - motyogta Lyon Christinának. Nagy nehezed kiverekedte magát az átázott kabátból, és közben a feleségét bámulta. Burgundiszínű ruhája szemérmetlenül tapadt a testére.

Brown felkísérte Richardst és Rhone-t a lépcsőn. Lyon eltakarta előlük feleségét.

Annikor barátai felértek, Lyon támadóan szólt feleségéhez.

- Mi az istent csináltál odakint?

- Nem szükséges ordítanod velem - kiabálta Christina. – Megtaláltad...

- Van fogalmad róla hány rózsabokor volt ott? Nincs? - Magyarázkodott, amikor Christina a fejét rázta. - Nagyapád megszállott lehetett. Rózsatővak százai szegélyezik kastélyát.

- Ó, istenem - siránkozott Christina. - Ezek

szerint nem jártál sikerrel? Veled kellett volna mennem. Segíthettem volna.

- Christina, ne kiabálj rám - csitította feleségét Lyon. - Megtaláltam a dobozt.

- Nem is kiabálok - mondta Christina, hátravetette nedves haját. Csak azért vagyok ideges, mert elveszítettem azt az átkozott kutyát,

- Micsoda?

- Elveszítettem az átkozott kutyát - ismételte Christina. Erőt vett magán, hogy lecsillapodjon. - Úgy tűnik, mindkettőnknek rossz napja van. Csókolj meg, Lyon. Aztán vedd vissza a kabátod. Segítened kell megkeresni Diana kiskutyáját.

- Megőrültél? Nem mehetsz ki, hisz szakad az eső...

Christina belemarkolt Lyon lucskos ingét, majd megfordult, és a hátsó ajtó felé indult.

- Meg kell találnom a kutyát. Diana azt hiszi, én ettem meg, a buta kis állatot - motyogta.

Lyon nevetése állította meg Christinát. Megfordult, hogy szemébe nézzen.

- Édesem, Diana csak nem hiszi, hogy ilyesmire képes lennél?

- Nem kellett volna viccelődnöm - vallotta be Christina. De mondtam neki, hogy csak incselkedek vele. Biztosan nem hitte el. Engem láttak utoljára a kutyával. Hallottam, amint többször is megemlítette Harriett néninek. Lyon, én csak hagyni akartam, hogy futkározzon egyet a kutya. Az a kis szerencsétlen szármalmasan nézett ki megköltözve. Aztán utánaeredt egy nyúlnek, és én a nap hátra levő részét a keresésével töltöttem.

Rhone letocsogott a lépcsőn. Christina felfigyelt a hangjára. Anélkül hogy Lyonhoz vagy Christinához szólt volna, a férfi kinyitotta a bejárati ajtót, és kiment.

Hallották, amint a kutyának füttyöl.

- Látod? Rhone segít a kutyát keresni - mondta Christina.

- Azt kell tennie - mondta Lyon. - Azt akarja, hogy Diana boldog legyen. Én meg azt akarom, hogy te is boldog légy - motyogta, mielőtt kicsapta a bejárati ajtót.

Christina gyöngyöző nevetése kísérte.

Lyon egy óra múlva találta a neveletlen kiskutyára az istállók mögötti eresz alatt.

Lyon hangulata estére megjavult. A kellemes vacsora után Rhone, Richards és Lyon a könyvtárba vonultak, hogy együtt konyakozzanak. Christina hálás volt a néhány percnyi magányért. Nem érezte jól magát.

Lyon éjfél körül jött fel szobájukba. Christina az ágy közepén összekucorodva várta rá.

- Azt hittem, már alszol - mondta Lyon, s vetkőzni kezdett.

Christina rámosolygott.

- Semmiképp nem mulasztottam volna el jóképű férjem vetkőzésének látványát.

Lyon arcára önelégült vigyort festett a büszkeség.

- Mutatok neked valamit, ami még jobban fog tetszeni - mondta sejtelmesen. Odasétált a kandallóhoz, leemelte a fekete lakkozott doboza a tetejéről, és odavitte az ágyhoz.

- Áttettem az ékszereket a régi dobozból ebbe: Ez jobban megfelel - tette hozzá.

Christina megvárta amíg Lyon melléfekszik, és csak akkor nyitotta ki a dobozt. Az ékkövek egy kis erszényben voltak. Habozva oldotta ki a száját, s belenézett.

Lyon nem értette felesége félénkségét. Kivette az erszényt a kezéből, és kiöntötte a drágaköveket az ágy közepére.

A szivárvány minden színében szikráztak a zafírok, rubinok és gyémántok. Összesen húszat számláltak össze.

Lyon bosszúsan látta, Christinát egyáltalán nem izgatják a kövek.

- Édesem, van fogalmad róla, mennyit érnek ezek az ékszerek?

- Ó igen, Lyon - suttogta Christina. - Anyám az életével fizetett értük. Vidd a szemem elől! Gyűlölöm mindet.

Lyon megcsókolta Christinát, mielőtt teljesítette volna kívánságát. Amikor visszafeküdt, az ágyba, feleségét a karjaiba vonta. Arra gondolt, megmondja neki, hogy Stalinsky báró Londonban van, de végi-h úgy döntött, elég lesz, ha másnap reggel tudatja vele a rossz hírt.

Elfújta a gyertyákat, és becsukta a szemét. Nem is emlékezett, mikor volt utoljára ennyire fáradt. Már majdnem elaludt, mikor Christina felrázta.

- Lyon? Megígérsz nekem valamit? - Bármit, szívem.

- Sohase adj nekem ékszert.

Lyon sóhajtott Christina hangjának

indulatosságán. - Megígérem.

- Köszönöm, Lyon.

- Christina?

- Igen?

- Ígérd meg, hogy örökké szeretni fogsz.

- Megígérem. - Lyon mosolyt érzett Christina hangjából, és arra lett figyelmes, hogy nem is annyira fáradt, mint gondolta. - Mondd, hogy szeretsz - parancsolta.

- Oroszlánorri, imádlak, és örökké imádni foglak.

- Egy férfi nem is kívánhat többet - mondta Lyon, átölelve Christinát. Először úgy gondolta, hogy gyengéden szeretkeznek majd, de végül is elszabadult, teljes kielégülésig tartó vad pázásba kezdtek. A takarók és a párnák a padlón voltak. Christina Lyonnal betakarózva aludt el. Lyont annyira eltöltötte a kielégülés, hogy még nem akart elaludni. Élvezni akarta a pillanatot, mert valahol szíve mélyén érezte, ez az éjszaka lesz az utolsó... mielőtt kitörne a vihar.

Tizenhetedik fejezet

Bocsásd meg, hogy olyan sokáig nem írtam naplómba. Elégedett voltam, és nem akartam a múltamra emlékezni. Hosszú hónapokig nem fogok tudni beszélni hozzád a naplóm oldalain, amíg dolgaink el nem rendeződnek. Tervem szerint elcsípünk egy másik kocsit. A nyugatra vezető út tele van telepésekkel. A kocsik csak a völgyön keresztül tudnak eljutni a hegyekbe. Valaki biztosan megszán bennünket, és felajánlja segítségét.

Csak a képzeletem sugallja azt, hogy te meg én túléljük ezt?

Ezt a bejegyzést egy kéréssel fogom befejezni, Christina. Ígérj meg valamit, édes gyermek. Ha túléled a szörnyűségeket, és egy napon kezedbe veszed ezt a naplót, akkor gondold rám szeretettel.

Ne feledd, Christina, soha ne feledd el, mennyire szerettelek.

Naplóbejegyzés
1796. május 20.

S eljött az igazság napja.

Christina ideges volt, de közel sem annyira, mint a férje. Utazásuk londoni házukból Porterék házához csendes volt. Ennek ellenére, amikor céljukhoz értek, Lyonnak nem volt kedve kiengedni Christinát a kocsiból.

- Édesem, biztos vagy benne, hogy minden rendben? Christina férjére mosolygott. - Igen.,

- Istenem, bárcsak távol tarthatnálak ettől a... -

suttogta. - Sápadtak tűnsz.

- Inkább az új ruhámat kellene megdicsérned, Lyon. Te választottad az anyagot, emlékszel? - kérdezte Christina, s kinyitotta a kocsi ajtaját.

- Már mondtam neked, mennyire szép vagy - mormolta Lyon.

Végül kiszállt a kocsiból és feleségéhez fordult, hogy segítsen. A királykék bársonyruhának szerény kivágása volt. Christina kinyújtotta a kezét, hogy egy foltot lekaparjon Lyon fekete kabátjáról

- Te is szép vagy - mondta Christina.

Lyon megrázta a fejét, és kék kabátját vállára húzta.

- Ezt szándékosan csinálod. Ne próbálj nyugtatgatni. Úgy sem sikerül.

- Te szeretsz aggódni, férjurain? - kérdezte.

Lyon válasza sem méltatta.

- Ígérd meg megint - követelte,

- Nem hagylak el soha - ismételte ígéretét a lány tizedjére.

- Bármilyen is történjen, én mindig melletted leszek.

Lyon bólintott. Megfogta Christina kezét, és elindult a lépcsőn.

- Te valóban meg vagy ijedve, ugye szerelmem?

- Egy kicsit - suttogta Christina. - Richards biztosított felőle, az igazság Angliában ugyanúgy él, mint a dakotáknál. Remélem igaza lesz, különben a dolgokat a magunk kezébe kell vennünk. - A hangja keményen csattant. - Kopogj az ajtón, férj uram. Legyünk túl minél előbb ezen a förtelmes találkozón... -

Richards az előszobában várt rájuk. Christinát

meglepte a lelkes fogadtatás. Lyon arcáról is eltűnt az idegesség. Úgy viselkedett, mintha bosszú ideje nem találkozott volna barátjával. Legalábbis ezt akarták elhiteni mindenkivel...

Rücskös képű, testes vendéglátójuk üdvözlése után Christina megkérdezte, hogy Stalinsky báró megérkezett-e már.

- El tudom képzelni, mennyire vágyik arra, hogy találkozzon az apjával - jelentette ki Porter izgatottan. - Nos, a báró még az emeleten van, de egy-két percen belül csatlakozik hozzánk. Igyekeztem a minimumra csökkenteni a meghívottak számát, kedvesem, hogy legyen ideje hosszasan beszélgetni az apjával. Bizonyára egy könyvre való újságot kell megosztaniuk - egymással.

Lyon lesegítette Christina kabátját, és átadta a komornyiknak, aztán azt mondta Porternek, hogy a nappaliban várnak a báróra.

Christina keze hideg volt, amikor megszorította. Érezte remegését. Kitartóan mosolygott, de alig bírta ellenállni a kísértésnek, hogy Christinát hazavigye, és egyedül nézhessen szembe apjával.

A dakotáknak igazuk van - gondolta Lyon. Christina szerint náluk egy szóbeli sértés elég a nyílt kihíváshoz.

Csak tizennyolc vendég volt a szalonban. Lyon megszámlolta őket, míg Christina a ház úrnőjével beszélgetett. Richards odasétált hozzá. Természetesen az időjárásról beszélgettek.

Amikor Lady Porter elment, Christina Richardshoz fordult.

- Tudta ön, hogy vendéglátónk Korábban az ön kormányának dolgozott?

- Igen.

Várt egy darabig, de Richards nem volt hajlandó bővebben kifejteni válaszát.

- Lyon, Lady Porter bizonyára túlzóan adta elő férje pozícióját, de említett valami igen érdekes dolgot.

- Mi volt az, kedvesem? - kérdezte Lyon, s átkarolta felesége vállát.

- Pletykálnak rólad - kezdte Christina, - Araikor látta, Richards hogyan üdvözölt téged, felcsattant, hogy férje fiatalkorában ugyanolyan fontos ember volt, mint te. Kérdeztem, miért vonult vissza, és bár nem tudott minden részletről, elmondta azt, hogy az utolsó megbízatása elvette a kedvét a munkától. Úgy tűnt, olyan megbízatást kapott, ami egy jó barátjának kellemetlenséget okozott. Igen, történetesen ezeket a szavakat használta. Kellemetlenség.

- Kellemetlenség? Nem értere. Te érted, Richards? - kérdezte Lyon.

Richards Christinára bámult.

- Ónból kiváló ügynök válna, Christina. Kiszimatolta, melyről nekünk több órás nyomozással kellett megbizonyosodnunk.

- Lyon, kitalálad, hogy hívják Porter jó barátját.?

- Stalinsky - válaszolta Lyon Christina kérdésére.

- A tévedés nem Porter bűne volt, Christina. Egyetlen tévedése az volt, hogy összebarátkozott a báróval. Megbízott benne, és még mindig barátok...

- Emlékezzen rá, a báró az ő vendége. Igazából

azt, gondolom, amikor találkozik vele, meg fogja érteni, milyen könnyű a báróban megbízni.

- Angol mércével, persze - válaszolta Christina. – Nem az enyémmel. A jó modor és kellemes külső gyakran sötét lelket takar. Még mindig nem győződött meg arról, hogy Lyonnak és nekem igazam van a báróval kapcsolatban?

- Ó, dehogynem. Bár a bíróság talán másképp látja majd, és emiatt talán meg kell kerülnünk a törvényt. Egyesek azt hiszik, Jessica őrült volt.

- A báró jobb szemén lévő seb is az ő fantáziájának szüleménye? Azt is csak képzelte, hogy a barátai torkát elvágták? S azt is, hogy ellopta az ékszereket, és a rózsák alá rejtette? Látta a drágaköveket, Richards. Vagy csak képzelődött?

Richards Christinára mosolygott.

- Magának tényleg velünk kellene dolgoznia - mondta. - Nos, hadd szóljak néhány szót az érvei ellen, Christina. Először, a bárót más is igazolhatja úgy, hogy sérülését más történettel magyarázza meg. Másodszor, Jessica volt az egyetlen, aki látta a bárót, amint megöli a házaspárt. Lehetetlen lenne bárki mást felkutatni az ott lévők közül, hogy eldöntsük, hogyan ölték meg őket. Kizárólag Jessica naplójából tudjuk, hogyan történt. A bíróságon ez nem elegendő. Harmadszor, a drágakövekkel kapcsolatban nem lenne semmilyen vita. De... - tette hozzá suttogva. - Jessica vallomásából megtudjuk, hogy férje törvénytelen úton szerezte a drágaköveket. Sajnos azonban ez sere sokat számítana a bíróságon. A báró szemtanúk sorát állitana elő, akik mind azt igazolnák, hogy ő

mennyire kedves az alattvalóihoz.

- Nekem be fogja vallani bűneit - suttogta Christina.

- A maga férje és én kicsikarjuk az igazságot az apja vallomásától, vagy anélkül

- Christina, apád épp most lépett be a szalonba - jelentette be Lyon széles mosollyal az arcán.

Eljött a pillanat. A harag hullámai az egekig csaptak. Christina mosolyt erőltetett az arcára, elfordult a férjétől, és megindult a férfi felé, aki a bejáratnál várt rá. Christina számára az első pillanattól fogva érthetővé vált, mitől megnyerő apja külseje. Stalinsky idős kora ellenére tekintélyt parancsoló volt. A haja sem őszült még. A hosszú évek szinte nyomtalanul múltak el feje fölött. Magas volt, vékony és büszke tartású.

A szeme éppoly ragyogókék volt, mint neki Christina sajnálta, hogy annyira hasonlítanak egymáshoz. A báró mosolygott rá. Christina a férfi jobb szeme alatt húzódó sebre összpontosított. Megállt, araikor már csak egy lépésre volt tőle, és pukedlit vetett előtte. Hosszú ideig azon imádkozott, hogy hangja ne árulja el. Tudta, hogy engednie kell, hogy megölelje. A gondolattól borsózott a háta. A szobában lévő összes vendég őket nézte.

Christina számára úgy tűnt, hosszú ideje bámulják egymást anélkül, hogy egy szót is szólnának. Érezte maga mellett Lyont, és amikor férje hirtelen megszorította a kezét, Christina feleszmélt.

- Jó estét, apa. Örülök, hogy végül sikerült találkozoznunk.

Stalinsky báró is kilábalni látszott az eszméletlenségből. Kinyújtotta karját, hogy megragadja Christina vállát.

- Odáig vagyok a boldogságtól, hogy találkoztunk, Christina. Azt sem tudom, mit mondjak most neked. Sajnálom, hogy így kárba veszték a hosszú évek - suttogta. Könny szökött ki sűrű szempillái közül.

Christina kihúzta kezét Lyon szorításából, és odanyúlt, hogy megtörölje apja könnyes arcát. A simítást a vendégek is látták, és elégedetten sóhajtottak. Christina engedte, hogy apja megölelje.

- Azt hittem, halott vagy, lányom - vallotta be. - Tudod, hogy tévedtem?

Christina csak mosolygott. Az erőlködéstől a gyomra is felfordult. Lassan visszahúzódott Lyonhoz.

- Már asszony vagyok, apám - jelentette ki. Gyorsan bemutatta Lyont, és azért imádkozott, hogy vele is beszélgessen egy-két percig. Szüksége volt a lélegzetnyi pihenőre.

- Báró úr, el sem tudja képzelni, mennyire meglepődtünk, amikor megtudtuk, hogy él - szólt Lyon. A hangja olyan lelkes volt, mint egy iskolás fiúnak. Lyon addig csevegett apósával, míg a vendégek Porterékkal az élen oda nem gyűltek, hogy gratulációjukat fejezzék ki. Christina jól játszotta a szerepet. Mosolygott és nevetett. Mindez csak azért volt elviselhető, mert Lyon ott állt mellette.

Egy óra is eltelt, mire Christina és a férje végre magára maradhatott Stalinskyval néhány percre.

- Apa, hogyan szerezted azt a sebet a szemed alatt? - kérdezte Christina jelentéktelen érdeklődést színelve.

- Gyermekkori baleset - válaszolta mosolyogva a báró. - Kiestem a járókából.

- Szerencséje volt - jegyezte meg Lyon. Elveszíthette volna szemét.

A báró bólintott. - Ugyanezen gondolkoztam kapcsolatban, Lyon. Hogyan történt?

- Egy kocsmai verekedés során - mondta Lyon. - Az volt az első kalandom, mint felnőtt - tette hozzá egy grimasszal.

Hazugságot hazugságért, gondolta Christina. Lyon gyengéden megszorította Christina vállát. Észrevette a jelzést.

- Apa, olyan sok mindenit akarok kérdezni tőled, és bizonyára te is sokat akarsz kérdezni tőlem. Megengedi a programod, hogy holnap velünk ebédelj?

- Nagyon szeretném, lányom - válaszolta a báró.

- Sokáig marad Londonban, báró? - kérdezte Lyon.

- Nincs más tervem - válaszolta a báró.

- Örülök, hogy ezt hallom - vetette közbe Christina. Imádkozott, hogy beszéde lelkesnek hangozzék. - Már üzentem nevelőapámnak. Ha megkapja leveletem, és visszatér Skóciából, vele is beszélhetsz. Legalább megnyugtatód...

- Nevelőapa? - kérdezte a báró. - A grófné nem említett semmilyen nevelőapát, Christina. Velem azt akarta elhitetni... - A báró megköszönte a torkát. - Bizarr történet volt, és aki rád néz, az nyilván

zagyvaságnak gondolja, amit elmondott... Mesélj nekem a nevelőapádról!

- Apa, először te mesélj - kérelte Christina. A hangjában nevetés bujkált. - Mit mondott neked ez a szörnyű öregasszony?

- Igen - sóhajtott a báró. - Patricia valóban szörnyű öregasszony - jegyezte meg, s elvigyorodott.

- Jól látom, apám, elpirultál? - kérdezte Christina.

- Attól tartok, igen, lányom. Tudod, én csak most veszem észre, mennyire rászedett a vén sárkány. Miért is hittem én igaznak a történetét?

- Az én kíváncsiságomat is felcsigázta - mondta Lyon. - A grófnő nagyon haragszik Christinára. Ellenezte a házasságunkat a feleségem öröksége miatt. A grófnő azt hitte, minden pénz az övé lesz - magyarázta Lyon. - Elmondaná, mit mesélt magának?

- A bolondot járatta velem - válaszolta a báró, s megrázta a fejét. - Azt mondta, hogy Christinát vademberek nevelték fel.

- Vademberek? - kérdezte Christina döbbenetet színélve.

- Amerikai indiánok - magyarázta a báró.

Christina és Lyon egymásra néztek, s hangosan felnevettek.

A báró is csatlakozott.

- Milyen naiv voltam, hogy elhittem! - kacagta. - De hallottam a grófnőtől évekkal ezelőtt, hogy Jessica elment újszülöttjével, és felszállt egy vadonba tartó kocsira.

- Valóban ezt tette - ismerte el Christina. - És

azon az úton találkozott Terrance MacFinleyvel. MacFinley lett a védelmezője - tette hozzá gyengéd mosollyal. - Terrance nem tudta, hogy anyám férjezett. Azt; mondta neki anyám, hogy meghaltál. Anyám nem volt épelméjű. - Christina elhallgatott, s majd szétvetette a méreg, amikor a báró beleegyezően bólintott. - Terrance jó ember volt. Mesélt nekem anyámról.

- Mire gondoltál, amikor azt mondtad,, hogy megnyugtathatnám nevelőapádat?

- Ó, nem komoly az ügy - magyarázkodott Christina. - Még Csecsemő voltam, amikor Jessica meghalt - folytatta. - Terrance magánál tartott. Anyám egyik elborult pillanatában megígértette vele, hogy gondoskodni fog rólam, amíg elég idős leszek ahhoz, hogy visszatérjek Angliába.

- Hogy halt meg anyád? - kérdezte a báró. Hangja megtelt szánalommal, szemébe kövér könnycseppek gyűltek. - Szerettem anyádat. Haláláért magamat hibáztatom. Tudnom kellett volna, mennyire törékeny...

- Törékeny? - kérdezte Christina.

- Anyád mindentől félt. Akkor szökött meg tőlem, mikor rájött, hogy gyermeket vár.

- Utánamentél, apa?

- Nem azonnal - vallotta be a báró. - A királyságon ügyei szinte teljesen elfoglaltak abban az időben. Három héttel később lemondtam királyságomról, és Angliába jöttem. Azt hittem, feleségemet az apjánál találom. De mikor Acton gróf házába értem, megtudtam, hogy Jessica ismét elmenekült. A gyarmatok felé vette az irányt. Arra

következtettem, a nővéréhez ment Bostonba. Rögtön utána hajóztam.

- Anya lázban halt meg - mondta Christina.

- Remélem, nem szenvedett sokat - jegyezte meg a báró.

- Borzasztó lehetett hiába keresni azt, akit szeretett - jelentette ki Lyon.

- Nehéz idők voltak - ismerte be a báró. - A múlt már mögöttünk van, Christina. Alig várom, hogy ezzel a Terrance-szel beszélhessek. Mennyi ideig éltek együtt, mielőtt anyád meghalt? - kérdezte.

- Nem is tudom - felelte Christina. - Egy éjszaka, amikor a karaván a Fekete hegyek alatti völgyben pihent, Jessicát egy rabló ébresztette föl - mondta. - A házaspárt, akikkel egy kocsiban utazott a rabló meggyilkolta. Jessica fejébe vette, hogy te voltál az, apa... - Christina megrázta a fejét. - Felkapott, és a hegyekbe rohant velem. MacFinley látta őt elmenni, és természetesen nyomába eredt, mivel nagyon szerelmes volt bele. Őszinte leszek hozzád, apa. Nem értem, hogyan szerethette Terrance anyámat. Szerintem inkább sajnálta.

- Úgy tűnik, hogy MacFinley tiszteletre méltó ember - mondta a báró. - Alig várom, hogy találkozhasak vele; és átadjam köszönetemet. Legalább elviselhetőbbé tette Jessica életének utolsó óráit. Azzá tette, ugye?

Christina bólintott.

- Igen, de nem hiszem, hogy Jessica valóban tudta, hogy ott van mellette. Terrance azt mondta nekem, hogy ideje nagy részét azzal töltötte, hogy engem védelmezett Jessicától. Annyira el volt

borulva a tudata, hogy nem is emlékezett arra, hogy neki van egy gyermeke. Minduntalan csók arról beszélt, hogy valami bűnt lopott ki valami falból.

A báró elsápadt. Egy hosszú perc elteltével így szólt:

- Ennek valóban nincs semmi értelme. Bűnt a falból?

- Igen, Terrance sem értette. Azt mondta, megpróbált beszélgetni anyámmal, de ő csak a bűn vételéről és elásásáról beszélt minduntalan.

- Ne beszéljünk erről többet - vágott közbe Lyon.

- Ne rontsuk el a találkozás örömét - tette hozzá.

- Igen, férjurar, igazad van. Apám, mesélned kell az elmúlt évekről, mi történt...

- Várj! - A báró hangja éles volt, mint a penge, de azonnal kedélyesebbre fogta hangját, és szélesen rámosolygott Christinára. - Az én kíváncsiságom még mindig nincs kielégítve - magyarázta. - Megmondta anyád Terrance-nek, hogy hová temette ezt a bűnt?

- A vérrózsák alá apja vidéki házánál - válaszolt Christina, s megvonta vállát. - Vérrózsák, igen. Szegény asszony. Imádkozom a lelkéért minden este.

- Én is imádkozom Jessicámért - mondta a báró.

- Terrance történetesen látta a férfit, aki Jessicáék kocsija felé surrant - jegyezte meg Lyon, s a báró szemébe nézett.

- Úgy érted a rablót? - kérdezte a báró rezenéstelen tekintettel.

- Igen - mondta Christina. - Aznap éjjel ő volt az egyik őrszem. Esküszik rá, hogy sohasem fogja

elfelejteni annak az embernek az arcát.

Christina sebtében elmondta, milyen öltözetben volt a rabló Jessica naplójának leírása alapján.

- Bár tudja, hogy anyára örült volt, gondolataiban mindig volt egy kis félsz, hogy akár te is lehettél az az ember. És látod, ez az, amire gondoltam, amikor azt mondtam, hogy te meg tudnád nyugtatni.

Holnap alkalma lesz tisztázni a múltat feleségem nevelőapjával - mondta Lyon. Érezte Christina remegését. Büszke volt feleségére. Remekül játszotta szerepét ma este. Szembenézett a sakállal anélkül, hogy egy mákszemnyi félelmet is mutatott volna.

- Nem mennénk ki egy kis üdítőért? - javasolta Lyon.

- De igen - egyezett bele a báró.

Christina apjával és Lyonnal az oldalán sétált az ebédlőbe. A hosszú asztalnál kettejük között ült le, és kortyolgatta a bőlét. Nem akart enni semmit sem, de apja figyelte, ezért leerőszakolt néhány falatot a torkán abból, amit Lyon a tányérjába tett.

- Hol jártál iskolába, Christina? A viselkedésed kifogástalan - jelentette ki a báró. - Nem tudom elhinni, hogy ez Terrance MacFinley nevelése - tette hozzá csipkelődően.

- Köszönöm a dicséretet - válaszolta Christina. Apjára mosolygott, de balkeze közben Lyon combját szorította az asztal alatt. - MacFinley és közeli barátja, Deavenrue neveltek hétéves koromig. Aztán egy kolostorba helyeztek Dél-Franciaországba. A nővérek tanítottak illemre - tette hozzá.

- Szóval Deavenrue tényleg létezik - mondta a

báró. - A grófnő azt mondta, ő egy misszionárius, veled élt az indiánok között.

- Deavenrue a tanárom volt. Amíg Bostonban voltam nagynénémnél, Deavenrue gyakran eljött hozzánk. A grófnő nem szerette. Biztos ezért találta ki róla azt a képtelenséget - tette hozzá Christina nevetve.

- A feleségem pontosan olyan, mint Deavenrue. A legbizarrabb humorérzéke van - Lyon megfogta Christina kezét. Christina körmei mélyen belenyomódtak a combjába. Lyon azért aggódott, hogyan vigye ki Christinát Porter házából, bár tudta, várnia kell, amíg elhangzik a végső hazugság. Christina nem bírta tovább a tettetést.

- Apa, az estély izgalmai kimerítettek. Remélem nem sértelek meg, ha most hazamegyek. Halnap csak hármunknak főzetek. Az egész délutánt hármásban töltjük majd. És természetesen, MacFinley itt lesz két-három napon belül. Akkor aztán újabb találkozót kell rendeznünk.

- Már két nap múlva? - kérdezte a báró.

Igen - válaszolta Lyon Christina helyett. - Terrance nem messze lakik a skót határtól. Biztosan megkapta már Christina üzenetét. Sőt, már biztosan útban van London felé.

- Lyon, Terrance nem tud éjszaka utazni - mondta Christina. - Készen állsz, hogy hazavigyél, férjurarum? Borzasztóan fáradt vagyok - tette hozzá, s elnyomott egy ásítást.

Pillanatokkal később elbúcsúztak. Christinának még egy ölelést el kellett szenvednie az apjától. Lyon az ölébe vette feleségét, amikor újra kettesben

voltak a kocsiban. El akarta mondani neki; hogy mennyire szereti, mennyire bátor volt, de alig egy sarokkal Porterék házától Christina kipattant az öléből, és könyörgött, hogy állítsa meg a kocsit. Lyon nem értette mindaddig, amíg Christina öklendezni nem kezdett.

A kocsishoz kiáltott, és egy szempillantás alatt az ajtóhoz ugrott, hogy még időben kinyissa. Teljesen tehetetlennek érezte magát, amint feleségét vállainál fogva tartotta. Christina kihányta a vacsorát, és féktelenül szipogott lélekszorító öklendezései között. Amikor befejezte, Lyon karjaiba ölelte ismét. Magához szorította, és gyengéd, szerelmes szavakkal vigasztalta. Lyon nem beszélt az apjáról. Christinának így is elég tortúrán kellett keresztülmennie aznap este. S a neheze még csak most következett.

Stalinsky báró néhány perccel pirkadat előtt hagyta el a Porter-házat.

Lyont kevesebb mint tizenöt perccel később értesítették.

Richards őrszemet állított Porter házához, mert meg volt győződve róla, hogy a báró nem fogja vesztegetni az időt, és elrohan az Acton-házhoz, hogy kiássa kincseit. Christina remekül adta elő a hazugságokat. Lyon büszke volt rá, bár élénk reménnyel fohászkodott, hogy ne kelljen Christinának többé hazudnia attól fogva, hogy ennek a csapdának vége lesz. Stalinsky bárónak jól ment ez a halálos játék. Christina és Lyon sem vett észre semmi látható reakciót az arcán, amikor MacFinleyt emlegették. És akkor sem rezzent a

báró szeme, amikor Christina arról mesélt, hogy MacFinley látta az embert, aki megölte Jessicát. Persze MacFinley sohasem létezett, de a gördülékeny beszéd, ahogy Christina előadta a történetet, meggyőzhette a bárót. Elhitte a történetet. Olyannyira, hogy hajnalban elrohant, hogy az ékszereket visszaszerezze.

Másnap reggel Lyon küldött egy üzenetet a bárónak, hogy az ebédet három nappal későbbre ütemezik, mert Christina gyengélkedik.

A báró ugyanazzal a hírvivővel vissza is üzent, hogy reméli a lánya hamarosan rendbejön.

Aznap este Richards beszólt Lyonnak, hogy a báró jegyet foglalt egy Karib-tengerre induló hajóra. Két nappal később volt az indulás. Egyáltalán nem állt szándékában, hogy lányát újralássa. Ennyi az apai szeretet - gondolta Lyon.

Aztán gyorsan feketébe öltözött. Christinát csak az utolsó pillanatban ébresztette lel.

- Édesem, ébredj, és adj egy búcsúcsókot. Most elmegyek - suttogetta, s puha csókot lehelt Christina homlokára.

Christina azonnal felébredt.

- Várj meg! - követelte álmottas hangon.. Felült az ágyban, de azonnal visszahanyatlott. Hányinger környékezte. Érezte, amint az epe kicsordul a gyomrából. - Ó, Istenem, hánynom kell megint, Lyon.

- Fordulj az oldaladra, édesem. Ez segített tegnap is - emlékeztette Lyon. Hangja együtt érző volt. - Végy mély lélegzetet! - mondta, és közben felesége vállát dörzsölte.

- Most már jobb - suttogta Christina egy-két perccel később.

Lyon leült az ágy szélére. - Pontosan.

- Pontosan mi? - kérdezte Christina. Nem merte hangját suttogástól hangosabbra emelni, attól tartva, hogy megint hányinger fogja el.

- Pontosan ezért maradsz itthon most, Christina – jelentette ki Lyon. - Az apáddal való találkozástól lettél beteg. A fogadás óta kétszer hánytál.

- Ettől a nyavalyás ágytól van hányingerem - hazudott a lány.

Lyon a plafonra bámult.

- Azt mondtad, hogy a deszkabetétektől kényelmesebb lesz a matrac - emlékeztette Christinát. - Te nem mégysz sehová, szerelmem, csak vissza az ágyba.

- Azt ígérted, hogy veled mehetek - siránkozott.

- Hazudtam.

- Lyon, megbíztam benned.

Lyon mosolygott azon, ahogy a felesége vallomást tett. Christina egészen sajnálatra méltó volt.

- Te most is bízol bennem, feleségem. Most az ő beismerő vallomását fogom megkapni, megígérem.

- A gyomorfájdalmam csak egy ürügy, igaz, Lyon? Te soha sem gondoltad komolyan, hogy veled megyek. Ez az igazság, ugye?

- Igen - vallotta be a férfi. - Sohasem akartam, hogy velem gyere. Gondolod, hogy valaha is kitennélek ilyen veszélynek? Christina, ha valaha is történne veled valami, az az életem végét jelentené. Te vagy az énem jobbik fele, édesem.

Christina odafordította tekintetét, hogy lássa aggodalmas arckifejezését. Lyon felismerte, hogy lágy szavai nem győzték meg, és szüksége lesz még egy érvre.

- Egy dakota harcos elviszi feleségét a csatába harcolni? Fekete Farkas elvitte magával Boldogságot?

- Igen.

- Hazudsz - állította Lyon. Mérgesen nézett rá, hogy Christina lássa elégedetlenségét. Christina mosolygott.

- Ha Boldogság családját sérelem érte, Fekete Farkas magával vitte, hogy lássa az igazságtételt, férjura. Lyon, ígéretet tettem apámnak és anyámnak.

- Fekete Farkasnak és Boldogságnak?

Christina bólintott. Lassan felült az ágyban, és örömmel vette észre, hogy a gyomrának nincs ellenére a mozdulat. Tudomást sem véve Lyon ellenkezéséről, kilendítette lábát és felállt.

- Az áldóját, Christina, a párom vagy. Hozzám tartozol, nem?

Christina bólintott,

- Kezdesz úgy beszélni, mint egy dakota harcos - motyogta Christina.

- Szeretném, ha hoznál nekem egy csésze teát, mielőtt elmegy. Ez a legkevesebb, amit tehetsz értem - tette hozzá. Lyon győzedelmesen mosolygott. - Magam készítem el - jelentette ki.

Christina várt amíg kimegy a szobából, aztán pillanatok alatt felöltözött. Mire Lyon visszatért a szobába, feleségét fekete lovaglóruhában találta.

- Meg kell tennem Jessicáért, Lyon. Kérlek, értsd meg.

Lyon bólintott. Arckifejezése haragos volt.

- Azt fogod tenni pontosan, amit mondok, és akkor, amikor mondom. Megértetted? - morogta. - Igen.

- Ígérd meg!

- Megígérem.

- A fenébe.

- Viszem magammal a késem. A párna alatt van - mondta, miközben visszasétált az ágyhoz.

- Tudom hol van - mondta Lyon egy mély sóhaj kíséretében. - Én tényleg szeretném, ha nem ragaszkodnál ahhoz, hogy a késeddel aludj. Az asztal elég közel van.

- Gondolkozom az ötleteden - válaszolta Christina. - Most a szavadat kell adnod, Lyon. Nem hagysz semmit a véletlenre, rendben? Ne fordíts hátat neki egy másodpercre sem. És Richards kezébe se helyezd a sorsodat. Én megbízom benne, de sokkal jobban megbízom a te ösztöneidben.

Christina még tovább folytatta volna követeléseinek sorát, ha Lyon közbe nem avatkozik azzal, hogy magához rántja és megcsókolja.

- Imádlak, Christina.

- Én is imádlak, Lyon. Nesze, ezt te hozd. Úgy illik, hogy te hozd, mert egy harcos készítette, akit szintén szeretek. A bátyám szeretné, ha a tiéd lenne. - Lyon elvette a törz, és a jobb csizmájába csúsztatta. Christina elégedetten bólintott, aztán az ajtó felé indult.

- Lyon? - szólt.
- Mi van? - dünnyögött.
- Ki kell mondatnunk vele.
- Ki fogjuk, Christina. Ki.

Richards a bejáratnál várta Lyont. Lyon barátja már fel volt vértézve, s a lovakat is elővezette az istállóból. Néhány percet vártak, amíg Christina lovát is felnyergelték. Lyon az ösvényen járkált fel-alá. Tekintete gondterhelt volt.

- Rengeteg időnk van - jelentette ki Richards, amikor észrevette Lyon arckifejezését. - Emlékezz, még ha segítőtársakat is vinnénk magunkkal, akkor is tüskés rózsabokrok százait kellene ismét felásnunk.

Lyon mosolyt erőltetett az arcára.

- Nem hiszem, hogy Stalinsky vitt volna magával valakit - jegyezte meg, miközben Christinát felsegítette a nyeregbe. Aztán egy gyors mozdulattal felpattant a lovára.

- Hány embert állítottál oda?

A négy legjobbat - válaszolta Richards. - Benson a vezető. A báró nem fogja tudni, hogy ott vannak, és ők sem fognak beavatkozni, hacsak a báró meg nem próbál elszökni - tette hozzá, - Kedvesem, biztos benne, hogy velünk akar tartani?

- Biztos.

Richards hosszasan Christinára nézett, aztán bólintott.

- Gyerünk, fejezzük be a munkát. Percy kapitány vár az utasára.

- Utasokra?

- Elhatároztam, hogy véghezvisszük.

Megígérteid a feleségednek, hogy igazságot szolgáltatunk. Bár a hátsó bejáraton fogjuk bevezetni, de ott leszek, hogy biztosítsam az eredményről. Érted, mire gondolok?

Lyon sietve bólintott. - Igen.

- Én nem - vallotta be Christina.

- Majd később elmagyarázom, édesem.

Ezek voltak az utolsó szavak mielőtt elérték úti céljukat vagy négy órával később. Miután lenyergeltek, Richards egy penészes ládát adott oda Lyonnak, amit legutóbbi látogatásukkor hoztak el az Acton-háztól. - Az eredeti drágakövek helyébe üvegmásolatokat tettem. Várj a leleplezéssel, amíg e1 nem rejtőzöm a közelben.

Lyon megrázta a fejét. Átadta a ládát Christinának.

- Ő fogja leleplezni - mondta Richardsnak. Richards emberei közül az egyik odalépett, hogy elvezesse a lovakat.

- Igazad volt Lyon, Stalinsky egyedül jött - mondta.

Aztán elváltak. Richards a középső úton ment, és jobbról kerülte meg a házat.

Lyon és Christina balról mentek. Lyon megállt, mielőtt a ház sarkánál bekanyarodtak, kinyitotta a ládát, amit felesége tartott a kezében, és két üvegdarabot vett ki belőle. Első pillantásra ugyanolyannak látszottak, mint az eredeti, Elég jó hamisítványok voltak ahhoz, hogy a bárót megtévezzék. Aztán elmagyarázta Christinának, mit kell tennie.

Stalinsky báró a földön térdelve ügyködött.

Káromkodva hadakozott a rózsabokrok gyökereivel. Egy kis ásó hevert mellette a földön.

- Keresel valamit, apa?

A báró térden állva fordult meg, hogy szembenézzen Christinával. Koszos izzadság csurgott homlokáról és szögletes arcáról. Most nem látszott valami tekintélyesnek. Nem, most valójában egy sakálhoz volt hasonló. Ráncai egy mérgesen ugató állatra emlékeztették Christinát. A látványtól hányingere lett, és nem csodálkozott volna, ha öklendezni kezd. Szembenézett az apjával. Úgy jó hat méterre állt tőle, és teljesen magára vonta apja figyelmét. Amikor azt gondolta, hogy megindul felé, felemelte a lábát, kivett belőle egy maroknyi hamis ékkövet. Néhányat a levegőbe hajított.

- Ezeket keresed, apa? - Stalinsky báró lassan felállt. Tekintetét jobbra-balra kapkodta. Christina azt gondolta, hogy ő maga válaszolja meg a kérdést.

- Lyon? Azt írszem, apára téged keres.

Lyon előjött, és Christina mellé állt. Elvette tőle a lábát, aztán intett neki, hogy menjen el. Christina azonnal hátrálni kezdett.

- Ez a kettőnk harca lesz, báró.

- Harc? Öregember vagyok, Lyon. Az esélyek nem lennének egyenlők. Emellett, nekem nincs is vitám veled vagy Christinával - tette hozzá, s a ládikára mutatott. - Jessica kirabolt. Ő lopta el az élcöveimet. A bíróságon be tudom bizonyítani, hogy az enyém.

Lyon nem vette le tekintetét a báróról.

- Maga soha nem megy a bíróságra, báró. Ha

megválaszol néhány kérdést, szabadon távozhat. Nem fogom hagyni, hogy botrányba keverje a feleségemet - hazudta.

- Botrány? Nem tudom miről beszélsz - válaszolt a báró fölényesen.

- A gyilkossági per túlságosan megterhelő lenne Christina-nak. Nem fogom őt ezzel kínozni:

Lyon megállt egy pillanatra, s kivett a dobozból egy vörös rubint.

- A többi a patakba fogom dobni, ha nem hajlandó válaszolnia a kérdéseimre. Nagyon erős a patak sodrása.

- Ne! - kiáltotta a báró. - Egy vagyont tartasz a kezeden! - Hangja haragossá vált, Lyon észrevette, hogy a báró jobb keze a háta felé mozdul.

Hihetetlen sebességgel előkapta pisztolyát kabátjából, rácélozott és lőtt, mielőtt Stalinsky elő tudta volna rántani elrejtett pisztolyát. A lövés a báró kezét érte. Lyon a földre dobta a ládát, elővette Christina törét a csizmájából, és a báró torkának esett, mielőtt felhördülhetett volna fájdalmában.

- Christina az igazságot akarja hallani. Tudja, hogy Jessica nem volt őrült.

Lyon egyre erősebben szorította Stalinsky torkához a kést, és amint fenyegette, hirtelen hanyatt lökte. Áldozatát lábával szorította a földre.

- Ha megválaszoltad a kérdéseimet mehetsz, és viheted a drágaköveket. Jegyed van a Karib-tengerre, de meggyőztük a kapitányt, hogy még ma induljon el. Már vár rád. A következő árral kihajóztok.

A báró szeme összeszűkül. A dobozra bámult hosszasan, aztán Lyon felé fordult. Nyelve hegye ajkain túl ért.

- Nem kell megválaszolnom a kérdéseidet. Mindenki tudja, hogy Jessica nem volt ép elméjű. Majd ha a bíróságra megyek...

- Lyoni - szólt Christina. - Nem hiszem, hogy apám megértette a helyzetet.

- Akkor hadd magyarázzam el - mondta Lyon. - Báró, ha nem mondja meg, amit tudni akarunk, nem megy sehová. Elvágom a torkát. Méltó halál lenne, azok után, hogy maga is átvágott néhányat életében.

- Miről beszélsz? - kérdezte a báró összezavarodva. Sérült kezét a mellkasához szorította.

- Gyerünk, báró. Tudja, hogy miről beszélek - válaszolt Lyon, - Hosszú éveken át megúsza a gyilkosságait. Soha sem akarta tehetségét továbbfejleszteni? Mostanáig nem, ugye?

Stalinsky kínlódást színlelve felállt. Lyon észrevette, amint a csizmájába nyúl, és kivesz egy olyasmi pisztolyt, amit nők szoktak magukkal hordani. Lyon felé ugrott, amint a pisztolyt; előrántotta. Lyon kirúgta kezéből a pisztolyt, és még egyszer a báró felé rúgott. Sérült kezét találta el. A fájdalomtól úgy üvöltött, hogy visszhangzott az egész vidék.

- Ez az utolsó lehetősége, báró. A türelmeim elfogyott. - A kést egyik kezéből a másikba vette.

- Jessica örült volt! - kiabált a báró. - Hogy engedheted meg, hogy a férjed így terrorizáljon

engem? Az apád vagyok, az Isten szerelmére. Nincs benned semmi szánalom? Tényleg azt akarod, hogy átvágja a torkomat?

- Nem, apa - tagadta Christina. - Nem akarom, hogy elvágja a torkodat. Éri inkább kívágnám a szíved, de Lyonnak megvannak a szokásai, és engednem kell, hogy azokat részesítse előnyben.

A báró a lányára bámult. Felállt. Szemében örület villant, és hirtelen nevetni kezdett.

- Nem. Jessica nem volt örült. De most már késő bármit is tenni, Lyon.

- Terrance MacFinley felismert volna, hogy maga volt az, aki a kocsisor körül settenkedett. Igaz? - szólt Lyon kihívóan.

- Következtetéseid mulatságosak - mondta a báró kacagva.

- Igen, Terrance felismert volna.

Lyon a csizmája hegyével előretolta a lábát.

- Egy utolsó kordés és mehet: Maga állt a Brisbane-gyilkosságok mögött is?

A báró szeme tágra nyíltak. - Honnan...

- Maga átverte a hadügyminisztériumunkat is, igaz? - kérdezte Lyon. Szándékosan játszott a báró hiúságával, remélve, hogy a barom elég biztonságban érzi magát ahhoz, hogy vallomást tegyen.

- Igen, átvertem őket. Feléltem azt a pénzt is, amit Brisbane kapott a háborús titkokért. Ó igen, Lyon, okosabb voltam, mint bármelyikőjük.

- Porternak volt valami köze az üggyhöz? - kérdezte Lyon.

- Porter? Ő olyan buta volt, mint a többiek. Én

mindig egyedül dolgoztam. Ez az oka annak, hogy túléltem ezt a sok évet, és amiért olyan gazdag lettem.

Lyon úgy érezte, nem bírja tovább nézni ezt az embert. A láda felé mozdult, majd több lépésre hátrált. - Vedd fel, és tűnj el innen. Ha még egyszer meglátlak, megöllek.

A báró a ládához vánszorgott. Felnyitotta, alig nézett a tartalmára, és elégedettséggel bezárta.

- Befejezted, Lyon? - Richards és az emberi előjöttek rejtekhelyükről.

- Hallottad?

- Mindent - mondta Richards. Megérintette Lyon vállát, mielőtt a báróhoz lépett.

- Te átkozott... - kiáltott a báró. Megállt, aztán Lyonra, bámult. - Gondoskodni fogok róla, hogy feleséged porba tiprása teljes legyen. Ígérem, hogy elmondok mindent az anyjáról, ami...

- Fogd be a szád! - őrvongott Richards. - Elviszünk a kikötőbe, báró. És valóban, Bensonnal együtt útitársaid leszünk, amíg hazádba visszautazol. Úgy hiszem, szép fogadtatásban lesz részed. Az új kormány kétségtelenül boldogan bocsát majd téged bíróság elé.

Lyon nem várta meg a báró követeléseit, hogy Angliában állhasson bíróság elé. Megragadta Christina kezét, és egy szó nélkül elindult a lovak felé. Richardsnak igaza volt. A hátsó ajtót használták, hogy bejussanak az igazság házába. Stalinsky báró vissza fog kerülni az országába, ahol korábbi alattvalói fognak ítélkezni fölötte. Ez halálbüntetést jelent. És ha véletlenül az új kormány

korruptnak bizonyul, ott lesz Richards és Benson, hogy gondoskodjanak Stalinsky büntetéséről.

Mire visszaértek londoni házukba, Christina már alig állt a lábán. Lyon a karjában vitte fel a hálósobába.

- Most lefekszel - mondta Lyon, miközben segített neki levetkőzni.

- Már jobban vagyok - mondta Christina. - Vége az egésznek.

- Igen, szerelmem. Vége.

- Sohasem hittem, hogy Jessica örült volt - mondta a lány, felvette selyemköntösét, és karját férje dereka köré fonta. - Sohasem hittem.

- Tudom - vigasztalta Lyon.

- Most nyár békében nyugodhat Jessica. Igen, békében. Szeretném hinni, hogy a lelke a dakoták között él. Lehet, hogy Boldogságot várja, hogy csatlakozzon hozzá.

- Nem hiszem, hogy Fekete Farkas örülne, ha tudná, min gondolkozol - mondta Lyon.

- Ó, ő is csatlakozna hozzájuk - felelte Christina, és megcsókolta Lyont. - Az ő végzete az, hogy találkozzék Jessicával a túlvilágon.

- Igen, végzete - mondta Lyon. - A te végzeted pedig az, hogy nem hányysz többé minden reggel és este, drágáin. Megtartottad az anyádnak tett ígéretet. A kincsek visszakerülnek jogos tulajdonosukhoz. Richards fogja elintézni az árverezést és a pénz elosztását. Mi pedig hazamegyünk Lyonwoodba, és te meghízol. Parancsolom.

Christina tényleg megpróbálta férje parancsait teljesíteni. A hányinger végül is elmúlt. És meg is lőzött. Olyannyira, hogy úgy totyogott, mint egy kacska. Nem volt olyan, mint egy kotlós, de terhessége nagy részét azzal töltötte, hogy férje aggodalmait próbálta eloszlatni. Tagadta, hogy terhes, amíg csak lehetett. Szegény Lyon elborzadt a szüléstől Christina megértette a félelmeit. Lyon látta Lettie szenvedéseit. Borzasztó halált halt egy magzattal a hasában. Christina először tagadott, majd mindent megmagyarázott. Azt mondta Lyonnak, hogy erős, és hogy ez természetes állapot egy nőnek. Dakota volt a szíve mélyén, és pontosan tudta, mit kell tennie, hogy a szülés könnyebb legyen. A dakota nők ritkán haltak bele a szülésbe. Lyon mindenre talált valami kifogást. Azt mondta feleségének, hogy ő túlságosan kicsi erre a nagy feladatra, és egyáltalán nem természetes, hogy egy törékeny nő borzasztó fájdalmakon menjen keresztül. Azt is mondta, hogy ahol a leginkább számít, a méhében, ő nem is dakota, hanem angol.

Érdekes módon, éppen Lyon anyja volt az, akinek sikerült Lyon félelmeit valamelyest eloszlatnia. Az idős asszony csak nagyon lassan illeszkedett vissza a családba. Emlékeztette fiát, hogy ő is éppolyan vékonyka volt, mint Christina, és három gyermekkel ajándékozta meg a férjét egy sikoly nélkül. Christina hálás volt anyósa segítségéért.

Nem kellett többé azzal fenyegetnie bizalmasát, hogy kimennek az erdőbe nyughelyet keresni. Lyon anyja végül bevallotta, hogy nem készül meghalni.

Az asszony továbbra is szeretett Jamesről beszélni, de történeteit most már Lyonról és Dianáról szóló történetekkel fűzte össze.

Deavenrue eljött meglátogatni Christinát. Egy hónapig volt velük, és hat lóval távozott, amit Lyon ajándékba küldött a dakotáknak. Három kalandra éhes férfi kísérte el Deavenrue-t.

A misszionárius segített Lyon Christinával kapcsolatos aggodalmait eloszlatni, de amikor elment, Lyon továbbra is ugyanúgy panaszkodott.

Winters báró, a családi orvos két héttel a vajúdas kezdete előtt költözött be a házba. Christina nem is szándékozott megengedni az orvosnak, hogy segítsen, de tervét nem árulta el senkinek. A jelenléte megnyugtatta Lyont, és ezért Christina hálás volt.

A fájások vacsora után kezdődtek és folytatódtak egész éjszaka. Christina az utolsó pillanatig nem ébresztette fel férjét. Lyonnak csak arra volt ideje, hogy azt tegye, amire Christina utasítja. Percekkel később kezében tartotta fiát. Christina túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy sírjon, így Lyon zokogott kettőjük helyett, miközben a csodálatos kis harcos a karjaiban óbégatott.

Lyon azt akarta, hogy fiát Alexander Danielnek hívják.

Christina egyik nevet sem akarta. Ő Vijjogó Fekete Sasnak akarta elnevezni. Lyon meg ezeket nem akarta.

Végül megegyeztek.

Lyonwood leendő grófját Dakota Alexandernek keresztelték.

